

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

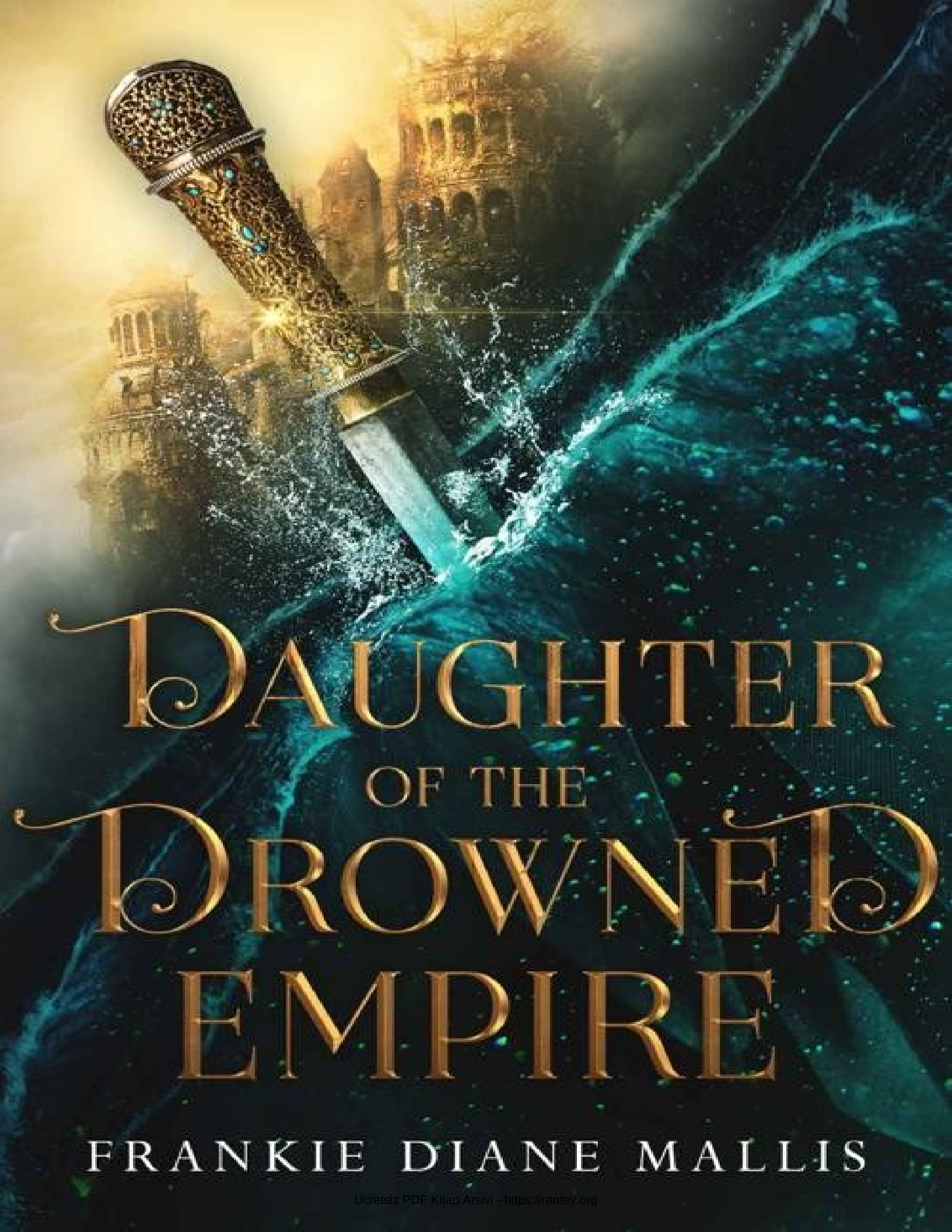
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAUGHTER OF THE DROWNED EMPIRE

FRANKIE DIANE MALLIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KIZI

FRANKIE DIANE MALLIS

Seven Queens Yayınları

Copyright © 2022 by Frankie Diane Mallis

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

ISBN 978-1-957014-00-5 (Ebook)

ISBN 978-1-957014-01-2 (Ciltless)

ISBN 978-1-957014-02-9 (Ciltli)

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[LUMERIA](#)

[HARİTASI](#)

[BAMARIA](#)

[HARİTASI](#)

[1. İLK PARŞÖMEN:](#)

[2. BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[3. İKİNCİ PARŞÖMEN:](#)

[4. İKİNCİ BÖLÜM](#)

[5. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[6. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[7. BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[8. ALTINCI BÖLÜM](#)

[9. YEDİNCİ BÖLÜM](#)

[10. SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)

11. DOKUZUNCU BÖLÜM
12. ONUNCU BÖLÜM
13. ONBİRİNCİ BÖLÜM
14. ON İKİNCİ BÖLÜM
15. ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
16. ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
17. ON BEŞİNCİ BÖLÜM
18. ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:
19. ON ALTINCI BÖLÜM
20. ON YEDİNCİ BÖLÜM
21. ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
22. ON DOKUZUNCU BÖLÜM
23. YİRMİNCİ BÖLÜM
24. YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
25. BÖLÜM YİRMİ İKİ
26. BÖLÜM YİRMİ ÜÇ
27. BÖLÜM YİRMİ DÖRT
28. BÖLÜM YİRMİ BEŞ
29. BÖLÜM YİRMİ ALTI
30. BÖLÜM YİRMİ YEDİ
31. YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

32. YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

33. OTUZUNCU BÖLÜM

34. OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

35. BÖLÜM OTUZ İKİ

36. OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

37. OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN MUHAFIZI

LUMERIA İMPARATORLUĞU

BAMARIAN KONSEYİ

LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ

SÖZLÜK VE TELAFFUZ REHBERİ

UNVANLAR VE ADRES BİÇİMLERİ

TEŞEKKÜR

YAZAR HAKKINDA

Sihre ilk inanan ve sihrin kendini göstermesi son derece yavaş olsa bile inanmaktan asla vazgeçmeyen Atiya için.

LÜMERYA HARİTASI

Lumerian İmparatorluğu

BAMARİSTAN HARİTASI

Bamarìa Haritasi

ILK PARŞÖMEN:

VORAKH

BİRİNCİ BÖLÜM

Kararmaya başlayan gökyüzünde çivit rengi çiçek açarken zaman tutucular saati haykırıyordu. Arkamda güneş okyanusun hırçın dalgalarına gömülüyordu. Çanlar daha yüksek sesle çaldı ve ayaklarım su yoluna çarptı. Geç kalmıştım. Ensemde boncuk boncuk ter akarken bir köşeyi döndüm. Kale o kadar büyüktü ki.

Daha hızlı koşarken kollarım yanlarımda pompalanıyordu; su ayaklarımın altında hızla akıyordu. Çanlar durmadan önce Cresthaven'ın girişine ulaşmam gerekiyordu ama hâlâ oraya yaklaşmamıştım. Kale ve su yolu arasında en az bir çeyrek mil daha vardı. Üstümde ashvan atları inişe geçmiş, saatlik devriyelerini çoktan tamamlamışlardı. Toynaklarından çıkan ışıldayan mavi ışık geceye karşı parıldıyor, mücevher tonlarındaki bedenlerini aydınlatıyordu. Işıkları gece gökyüzünde kayboldu ve geriye sadece yıldız ışığı kaldı.

Kahretsin. Çanlar her an durabilirdi.

Dizlerime kadar bağlanan sandaletlerim kesinlikle koşmak için tasarlanmamıştı.

Yine de Ka Batavia'nın bir hanımı olarak ben de değildim.

Cam zemin taş bir köşenin etrafında kıvrıldı ve biri adımı haykırdığında çanlar durdu.

Kahretsin, kahretsin! Kesinlikle başım beladaydı.

"Leydi Lyriana." Babamın nöbetçilerinden biri. "Ekselansları? Orada mısınız?"

Bir köşeyi daha döndüm ve su yolunun camında kaydım. Aptal kaygan cam su yolları ve aşırı büyük kaleler.

Meşale ışığına doğru koşarken, babam Bamaria'nın Yüce Lordu'nu ön kapının önünde sabırsızlıkla beklerken buldum. Siyah cübbesi yaz esintisinde dalgalanıyordu ve Arkasva'nın altın defnesi başının üzerinde duruyordu. Bana bir bakış attı. *O bakış. Kesinlikle başım belada bakışı.* Neyse ki bana bağırarak için zaman ayıracağı türden bir bela değildi. En azından şimdilik. Halkın önüne çıkmamız gerekiyordu.

Tamamen nefes nefese kordona ulaştım. Birkaç nöbetçi göz ucuyla beni izliyordu, yüz ifadelerinde merak ve yargılama vardı. Sıranın sonuna doğru koşup sakinleşmeye çalışırken yanaklarım kızardı. Hizmetkârlar ve muhafızlar her zaman konuşur, görevlileriyle ilgili dedikoduları paylaşırlardı. Ama *bu* daha yeni olmuştu. Haber çoktan yayılmış mıydı? Geç kalmamın nedenini biliyorlar mıydı? Ya da havuzlarda neden bu kadar uzun süre oyalandığımı?

En büyük kız kardeşim Meera bana gözlerini devirdi ama üzgün görünmüyordu - ki bu iyi bir şeydi. Bugün *benim* doğum günüm olmasına rağmen, bu gece *onun* hayatının en önemli gecesi olacaktı, bu yüzden bana olan ilgisi en hafif deyişle biraz azalmıştı.

Meera'nın açık kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru mükemmel dalgalarla şekillendirilmişti. Altın bir diadem alnında dalgalanıyor, kısmen bir taç gibi konumlandırılıyor ve uçları saçlarına geçiriliyordu. Bu gece, Arkasva'yı yönetmek için sıradaki Varis Görünen unvanını alacağı için uygun. O olacaktı

Bamaria'nın Lumerian İmparatorluğu'nun bir parçası olması ve İmparator'un önünde eğilmesi dışında neredeyse bir kraliçeydi. Yine de, neredeyse kraliçe olan birini kızdırmak asla iyi bir fikir değildi, özellikle de o sizin en büyük kız kardeşinizse. Dünyaya içten içe kızgın olan ortanca kız kardeşimiz Morgana, onaylamaz bir tavırla aşağıya bakan siyah kaşlarının altından baktı. Dilimi çıkardım ve sıranın en arkasında, kuzenimiz Jules'un yanındaki yerimi aldım. Başını bana doğru salladı, gözleri muziplikle parlıyordu.

"Saçların, Lyr," diye azarladı, ince kolları uzun dalgalarını yeniden düzenlemek için uzandı. Elinin bir hareketiyle diademi yeniden ayarladı ve ortaladı. Jules grubumuzun diadem takmayan tek üyesiydi. Kuzenimizdi ve soylu bir kandan geliyordu ama benim ve kız kardeşlerimin aksine Arkasva'nın Koltuğu'na doğrudan bağlı değildi. "Dağınıklığınızın buraya gelmek için acele etmenizden mi yoksa... diğer faaliyetlerinizden mi kaynaklandığını varsaymalıyım?" Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

"Koşuyorum," dedim işaret ederek.

"Elbette." Bilgece başını salladı, yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu. Parmaklarını saçlarımda bir kez daha , gevşek dalgaları omzumun üzerinden itti ve başını salladı. "Şimdi mükemmel görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedim sırtarak. Jules için de büyük bir geceydi. Ana su yolundan aşağıya doğru ilerlemeye başladık.

Kolumu kendi koluna aldı. "Ee?" diye sordu. "Ayrıntılara ihtiyacım var. Ne oldu?"

Morgana omzunun üzerinden bakmak için boynunu büktü. "Lütfen. Onu öptüğünü zaten biliyoruz."

"Morgs!" Tersledim. "Kapa çeneni."

"Yaptın mı?" Jules sordu. "Onu öptün mü?" diye fısıldadı.

Manzaraya uyum sağlamak için kamufle olan Soturi, kalenin girişindeki nöbetçilerin yerini alarak -her zamanki eskortlarımız ve muhafızlarımız- ortaya çıkmaya başladı.

Giriş. Üçü babamla aynı hizaya geldi. Veliaht Meera'nın iki muhafızı vardı; Morgana, Jules ve benim de gölgelerimizde bizi takip eden birer muhafızımız vardı. Benimki, ayakta durabildiğimden beri bana göz kulak olan Markan adında asık suratlı bir soturion'du. Yanımda yürürken kasları esniyordu, altın zırhı sandaletlerinin su yolunun camına vuruşlarıyla uyum içinde şingirdiyordu.

Jules'la göz göze geldik ve başımı salladım.

Ciyak ciyak bağırdı. "Sen ve Tristan! Sizin adınıza çok mutluyum."

"Şşşt!" Elimi ağzının üzerine kapattım. Markan çok yanımdaydı ve yaptığımız şeyle ilgili ayrıntıları ya da geç kalmamın nedeninin bu olduğunu bilmesine gerek yoktu. Tristan gittikten sonra uzun süre havuzun kenarında oturduğumu ve tüm bu etkileşimi kafamda tekrar tekrar canlandırıdığımı bilmeye de hakkı yoktu.

Tristan'ın kokusu, nane ve okyanusun tuzlu havası hâlâ burnumu gıdıklıyordu. Tenim heyecandan karıncalandı, onun dokunuşunu hatırladım. Sıcaklığını. Beni kavrayışını sıkılaştırışını, öpüşüp öpüşürken parmaklarını sırtıma bastırışını, bedenlerimizin yakınlaşmasını ve ellerimin başım dönene kadar beni keşfetmesini. Daha önce birkaç erkekle öpüşmüştüm ama bu... bu bir öpücükten çok daha fazlasıydı. Ve Tristan sıradan bir çocuk değildi. Ka'sının gelecekteki lordu ve şimdiden usta bir büyücüydü. Bamarian soyluları arasındaki en uygun ve çekici bekârdı.

Grubumuz kalenin dış duvarına ve kişisel seraphim limanımıza ulaştı. Saf altından kanatlara sahip, bulut beyazı tüylerle kaplı dev kuşlardan bir düzine, sırtlarına bağlanmış topaz mavisi arabalarıyla bekliyordu. Mücevherlerle kaplı arabalardan üçüne ayrıldık. Jules, Morgana ve ben üç refakatçimizle birlikte sonuncusuna bindik.

Soturion Markan kapıları mühürledi ve diğer refakatçilerle birlikte bölmenin arkasına çekildi. Seraphim ayağa kalktığında zemin altımızdan kaydı. O

Kanatlarını çırpı, biz uçarken camları tıkırdattı.

Yükselmeye başladığımızda Jules mutlu bir şekilde iç çekti. "Bunun doğum gününde olmasına çok sevindim, Lyr."

Morgana kuru bir sesle, "Evet, Ka Batavia ile Ka Grey arasında evlilikle mühürlenecek bir ittifak kurması harika," dedi.

"On yedi yaşındayım," dedim irkilerek. "Kimse evlenmiyor." Henüz değil. Meera'nın bir eş bulacağından bile söz edilmiyordu ve o yıllar içinde ülkenin Yüce Leydisi olacaktı.

Morgana kaşlarını çatı. "Lyr, kafanı parşömenlerinden çıkar. Tristan yirmi yaşında. Yani genç." Ellerini havaya kaldırdı. "Ama Ka Grey için değil. Çok eski, Lyr. Eğer seni öptüyse, yıllardır hepimizin şüphelendiği o teklif geliyor demektir."

"Hayır, öyle değil. Bu çok saçma," dedim.

Morgana alay etti. "Leydi Romula, kendisine daha fazla para kazandırmadığı ya da Bamaria'daki konumunu güçlendirmedeği sürece *Lord Tristan Grey*'in işemesine izin vermez."

"Ew, Morgs." Jules bir parmağını çenesine vurdu. "Yine de haklısın."

Kaşlarımı çatı. "Ama Leydi Romula zaten Maliye Bakanı. Daha yüksek hangi pozisyonu isteyebilir ki?"

"Leydi Lyriana Batavia'nın damadının büyükannesi, Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu, Koltuk'un üçüncü sıradaki varisi," dedi Jules sinsice. "Baban Defne'yi Meera'ya bırakır bırakmaz, sen Koltuk'tan ikinci olacaksın, Lyr. Bu onun için cazip olacak."

Omuz silktim ve pencereden dışarı baktım. Sahiller ve kırsal alan yerini çoktan Urtavia şehrine ve Valalumir -yedi köşeli yıldız- şeklinde tasarlanmış eski bir yapı olan Şafak Tapınağı'na bırakmıştı. Ancak bu etki sadece yukarıdan görülebiliyordu. Atalarımızın arzusu

Her şey gökyüzünden estetik olarak hoş görünmek için, günlerinin çoğunu serafimlerin sırtında uçarak geçiriyorlar.

Tapınağın kırmızı ışınının girişine, sadece Ka'mın kullandığı özel kapıya indik. Babam ve muhafızı, her ikisi de törensel beyaz cüppelerini giymiş olan Meera ve Jules ile birlikte tapınağa önce gireceklerdi çünkü üçünün de oynayacakları önemli roller vardı.

Jules bana ve Morgana'ya bağışlamak için arkasını döndü. "Sonra görüşürüz! Ve Lyr, umarım bütün geceyi Tristan'la geçirmeyi planlamıyorsundur, çünkü sihrim ve benim bizim için büyük planlarımız var! Senin de, Morgs!"

Ben aptalca sırttırırken Morgana gözlerini devirdi. Jules ve ben bu gece için her türlü yaramazlığı tasarlamıştık. Aylarca plan yapmıştık. Ayrıntılı büyüler ve Cresthaven'daki tüm muhafızlara yapılacak şakalar. Ve şehre gizlice kaçmak.

"Uyumak yok!" Ben de bağırdım.

"Hiç!" Jules elini ağzına götürdü ve bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum!"

Bir tanesini geriye attım ve ona içeri girmesi için el salladım. Keskin bir rüzgâr saçlarımı gözlerimin üzerine savurdu ve tacıma doladı. Rüzgâr, yere inen bir başka seraphim kuşunun kanat çırpışlarından kaynaklanıyordu. Alçalan topaz araba Ka Grey'in armasını taşıyan dev bir bayrakla süslenmişti: gümüş bir dolunayın altında gümüş serafim kanatları. Arabanın kapıları açıldı ve dört büyücü, yeni mavi tuniği ve parlak gümüş kemeriyle nefes kesici derecede yakışıklı görünen Tristan'ın ardından dışarı çıktı. Asası kalçasından zarifçe sarkan gümüş bir kın içine sokulmuştu. Onu görünce karnıma ağrılar girdi. Bir saat önce sırtımda, kalçalarımda ve göğüslerimde gezinen eli kemerinin üzerinde duruyordu.

"Dört eskort mu?" Morgana alay etti. "Ben Koltuk'ta ikinci sıradayım ve sadece bir kişiyle geldim."

"Dur," dedim. "Leydi Romula her zaman... biraz ekstra olmuştur. Tristan farklı."

"Doğru. Ben de Lumeria İmparatoriçesiyim." Morgana küçümseyerek başını salladı ve tek soturion refakatçisiyle birlikte Şafak Tapınağı'na çekildi.

Tristan elini sarkık kahverengi saçlarında gezdirdi; saçlarının görüldüğü kadar yumuşak olduğunu artık biliyordum. Bir gün Ka'sını yönetecek bir lordun kendinden emin tavrıyla bana doğru yürüdü. Bir gün Bamarian Konseyi'nde çok sevilen bir koltuğa oturacak bir lord.

Elini tuttum ve onu ileriye doğru götürdüm. Eskortlarımızdan herhangi biri yetişemedi, bizi tapınağın dış oyuğunun karanlık bir köşesine yerleştirdim, sırtımı serin taşa dayadım. Dudaklarımı yaladım, ellerimi beline doladım ve onu kendime çektim. Bir öpücük daha; maskelerimizi takıp kendimizi saf, iffetli asiller olarak sunmadan önce sadece benim ve doğum günüm için bir an daha. Dili benimkine kaydı ve bir an için saf mutluluktu. Ta ki eskortlarımızın ayak sesleri duyulana ve gülüşerek birbirimizden ayrılana kadar.

Herkes içerideydi. Kadim Kavim'in soyluları koridorlarda toplanmış, bir yandan dedikodu yaparken bir yandan da birbirlerinin elbiselerine ve mücevherlerine hayranlıkla bakıyorlardı. Anlamsız sohbetlerin ötesinde, havada bir beklenti vardı. Bugün Vahiy Töreni'nde bir Varis Görünen vardı.

Auriel'in Odası'nın yükseltilmiş dairesel kürsüsüne en yakın olan kırmızı ışıdaki ailemin sıralarında toplandık. Alt sahnede, yakında büyücü ve soturi olacaklar bağdaş kurarak oturuyordu. İpler mavi renkte parlıyor, sihirle cızırdıyor ve törene katılanlar ile töreni izlemeye gelenler arasında bir bariyer oluşturuyordu.

İzle. İpin hemen ötesinde Arkasva'nın Koltuğu, babamın altın tahtı vardı.

Tüm inisiyeller yerlerini aldıktan sonra Arkmage Kolaya kürsüye çıktı ve ebedi alevin altında durdu. Koyu kahverengi teni ve bükülmüş örgüler halinde yere dökülen beyaz saçlarıyla yaşlı bir kadındı. Yüksek Lümer dilinde ilahiler söyleyerek açılış dualarına başlarken Tristan elimi tuttu, parmağıyla avucumun içinde küçük daireler çizdi. Ona doğru eğildim ve dizlerimiz birbirine çarptı. Tristan sırtıtarak bana doğru eğildi ve saçlarımı geriye doğru çekerek boynuma bir öpücük kondurdu.

Titredim.

"Tanrı aşkına, Lyr. Herkes sana bakıyor," diye tısladı Morgana.

Omzumun üzerinden baktığımda, Arianna Teyze'nin anlayışlı ama sert bir onaylamama bakışıyla karşılaştım. Halkın içindeydik, bir devlet işindeydik. Hem de kutsal bir törende. Sıraların arka sıralarındaki diğer gençler birbirleriyle Tanrı bilir neler yapıyorlardı ama ben yapamazdım. Benim oynamam gereken bir rol vardı. Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu. Erdem timsali; saf, düzgün ve her zaman kibar. Tristan'la olan ilişkim sonsuza dek incelenecekti. Kavim'in soylu varisleri olarak bu bir devlet meselesiydi, siyasi bir ittifaktı. Bunu şimdi hissedebiliyordum, soyluların delici bakışlarını, spekülasyonlarını.

Ka Batavia, Ka Grey ile ittifak mı yapacaktı?

Bu soru neredeyse ona olan arzumu yavaşlatmaya yetecekti. Neredeyse. Elimi Tristan'ın yanındaki ahşap bankın üzerine koydum, parmaklarım görünmeden dokunabilmek için onunkine doğru ilerliyordum. Dizlerimi onunkilerden ayırdım.

-Sadece bir inç.

Arianna Teyze'ye dönüp baktım ve o da kızı, diğer kuzenim Naria'ya sarılırken başıyla onayladı. İki yıl içinde,

ikimiz de beyaz giyer ve Vahiy Töreni'ne birlikte katılırdık.

Naria benimle ya da kız kardeşlerimle hiç geçinememişti. Kişilik, mizaç ya da görünüş olarak bize benzemiyordu. Tüm Batavia kadınları kahverengi ya da kızıl saçlıydı. Naria sarışındı. Babası, amcam Tarık gibi sarışındı. Bir hain olarak ölmüştü.

"Cennet alemlerinde Tanrılar ve Tanrıçalar yaşarken," Kolaya, "Canturiel öyle güzel ve yiğit bir ışık yarattı ki, gece gündüz parlıyordu. Ona Valalumir adını verdi. İçinde gökkuşağının her rengi görülebiliyordu, Cennet'in saklayabileceği her şeyden daha parlaktı. Ne dokunanı yakar ne de bakana kör ederdi. Öyle güzeldi ki güneş daha az adil hissetti, çünkü bu ışık daha parlak, daha nazikti. Yıldızlar ve ay güzelliklerinin azaldığını hissettiler." Başının üzerindeki ebedi alev gökkuşağının her rengini yakarak, aşağıda sabırla bekleyen beyaz giysili inisiyelerin üzerine yeni tonlar saçıyordu.

Tristan elimi tuttu, parmakları avucumun içinde yavaşça aşağı yukarı hareket ediyordu ve bir anda gözlerinin sonsuz kahverengisinde kayboldum.

Valya Parşömenleri her Lümeryalı tarafından okunmak üzere duvarlardaki petek evlerinden dışarı süzüldü. Yani, gerçekten dikkatini veren her Lumeryalı. Yeşil ışının birkaç sıra ötesinde Leydi Romula torununu ve beni onaylamayarak izliyordu. İç çekerek Tristan'ın elini bıraktım, kucağımdaki tomarı açtım ve daha dik oturdum. Sadece birkaç saat sonra seyircisiz kalacaktık.

Sonunda ilahi sona erdi. Yeniden yuvarlanan Valya'nın yumuşak kazıma sesleri tapınağın yedi ışını boyunca ısıklık çalarak yayıldı ve çok geçmeden parşömenler her yöne uçarak duvarlardaki evlerine geri döndüler.

Işığın Kırmızı Gözcüsü ve Işığın Menekşe Gözcüsü, kendi renkleriyle tepeden tırnağa örtünerek tören için üst kürsüde Arkmage Kolaya'ya katıldılar.

Kolaya on dokuz yaşındaki büyücülerin ve soturi adaylarının isimlerini saymaya başladı. Tristan'ın büyük gümüş mühür yüzüğü tenime baskı yapıyordu. Daha önceki sözlerime rağmen, birdenbire resmi nişanımızı hayal etmekten kendimi alamadım... Tristan'a ömür boyu bağlı olmayı... onun yatağını paylaşmayı. Bu gerçekleştiğinde, o bana Ka'sının mührünü taşıyan mücevherler sunacak, ben de ona benimkilerden verecektim. Midem bulandı.

"Sırada Jules var." Arianna Teyze omzuma dokundu. Ona gülümsemek için döndüm ama Naria'nın gözlerinde açık ve aç bir ifadeyle Tristan'ı izlediğini gördüm. Bir önceki yıl yaz gündönümünde onu öpmeye çalışmıştı. Tristan onu reddetmişti ama belli ki Naria onu hâlâ istiyordu. Yakalandığını fark edip aniden elbisesinin üzerindeki safir mücevherle meşgul olana kadar dik dik baktım.

"Leydi Julianna Batavia," diye titredi Kolaya'nın derin sesi.

Tapınaktan sessiz sesler yükseliyordu. Ayaklar sükûnet arayışıyla zemine sürtünüyordu. Birkaç kişi öksürdü, öne doğru eğildiklerinde ahşap koltukları gıcırdadı.

"Gianna Teyzen, *Ha Ka Moka*n, seninle gurur duyardı," dedi Arianna sessizce.

Morgana ve ben otomatik olarak merhum için söylenen sözleri tekrarladık: "Ruhu serbest bırakıldı."

Jules ayağa kalktı, beyaz cübbesinin içinde bir tanrıça gibi görünüyordu ve sahneye çıktı. Sonsuz alev alevlendi ve çatırdadı, tıslamadan önce saf beyaz parlıyordu. Jules yaklaşırken alev kırmızıda durakladı. Batavia kırmızısı. Bizim

Renk. İyi şansın bir işareti. Dalgalı kahverengi saçlarını ateş kırmızısı bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Kalbim onun için heyecanla çarpıyordu.

"Leydi Julianna," dedi Arkbüyücü Kolaya, "hangi yolu seçiyorsunuz?"

"Büyücü." Jules'un yüzüne ışıltılı bir gülümseme yayıldı ve kalbim gururla doldu. Gözleri benimkileri buldu. Göz kırptı ve beyaz cübbesini çıkararak menekşe rengi, yerleri süpüren bir elbise ortaya çıkardı. Bunun için Urtavia'da haftalarca alışveriş yapmış, mükemmel olanı bulana kadar terzileri taleplerimizle Lethea'dan daha uzağa sürüklemiştik.

Gözcü başını eğerek beyaz cübbesini bir kenara bıraktı ve Jules sağ elini uzattı. Kolaya'nın törensel hançeri Jules'un bileğinin üstündeki deriyi keserken ışık yansıttı. Sağ kesikler büyücüler için, sol kesikler ise soturiler içindi. Derisinde boncuk boncuk kan vardı. Jules dudaklarını büzdü ama her zamanki gibi mükemmel bir soylu olarak irkilmedi. Menekşe Gözcü'nün masasına doğru süzüldü ve kolunu uzattı. Kanı törensel su kabına damladı. Küçük sıçrama sesi tapınakta yankılandı.

"Yeminim burada başlıyor," dedi.

Menekşe Gözcü sandığını açtı ve Jules için kutsal güneş ve ay ağaçlarından altın ve gümüş ağacından güzel bir kıvrım olan bir çıta çıkardı. Arkmage Kolaya ellerini Jules'un üzerinde birleştirdi. Altın bir ışık küresi taçlanana kadar kıvılcımlar çaktı. Arkbüyücü'nün ellerinin bir hamlesiyle altın ışık Jules'un bedenini aydınlattı ve yere inerek, o ana kadar gücünü kontrol altında tutan Doğum Bağı ile birlikte yok oldu.

Adının sihirli bir şekilde kazındığı asasını kaldırmasını beklerken zar zor nefes alabiliyordum. Şimdi ilk sihir özünü gösterecekti. Annesi Gianna Teyze çok saygı duyulan, güçlü bir büyücüydü.

Ka Batavia'nın tüm kadınları gibi büyücüydü, bu yüzden tapınakta beklenti yüksekti.

Ama Jules asasını düşürdü. Garip bir çınlamayla kürsüye çarptı.

Boğazım düğümlendi, yüzüm ısındı. Önce utanç geldi. Jules için kıpkırmızı bir aşağılanma. Mahcup ve utanç içindeydim. Bunun gerekiyordu. Hiç kimse hayatının en güçlü anını yaşarken çıtasını düşürmezdi. Bu Jules ve bizim Ka için tam bir utançtı.

Çubuğu Oda'nın zemininden yuvarlanarak alt katta oturan inisiyelerin arasından geçip tapınağın zeminine düşene kadar utancım dağılmadı ve korku beni ele geçirdi.

Bir sorun vardı.

Morgana elimi tuttu. "Hayır," dedi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

Jules'un gözleri dehşet dolu bir ifadeye dönüştü. Dudakları aralandı. "Neden onu ?" Talep ettim. Birini bırakıp gitmek uygun değildi.

Yerdeki çıtayı.

"Hayır, hayır, hayır!" Morgana'nın fısıltısı sessizleşmişti ama eli sıkılaştıkça kelimeleri şekillendirdiğini hâlâ hissedebiliyordum. Ben haykırına kadar tırnakları derimi deldi. Kan çekmişti.

"Morgs!" Elimi çekmeye çalıştım ama o sadece beni susturdu ve Jules sahneden kan dondurucu, hayvani bir sesle çığlık atarken beni daha sıkı tuttu.

Tristan kulağıma sert ve anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı. Ama düşünemiyordum, duyamıyordum çünkü İmparator Hazretleri ayağa kalkmıştı.

Korku ve dehşet üzerime çöktü. Koltuğu zaten ön sıradaydı, ama öne doğru yürüdü ve büyüyle korunan sınırların hemen dışında durdu.

tören. İmparator babamın arkasında durdu. Rahatça durdu, siyah ve kenarları altın rengi olan pelerinini geriye doğru sıyırdı. Ama yüzünde hiç de sıradan bir ifade yoktu. O bir yırtıcıydı, mühründeki kurt kadar tehlikeliydi. Vücudunda dolaşan güçlü büyü, etrafında karanlık bir aura halinde dönüyordu.

Morgana titreyerek bana yaklaştı, hâlâ kanayan elimi tutuyordu. Tristan öne doğru oturdu ve başını yana eğdi. Çocukluğundan beri kızgın olduğunu hep böyle belli ederdi. Artık bana dokunmuyordu. Öpüştüğümüzde çok yumuşak olan dudakları sert bir kaş çatma şekli aldı ve önce büyükannesine, sonra da Imperator'a dönerek anlamadığım bir işaret verdi. Kalbimin üzerine kara bir bulut çöktü. Aurası karanlıkla, intikamla ve nefretle titreşiyordu.

Jules daha yüksek sesle çığlık attı ve ben ayağa kalktım. Ona ulaşmalıydım, onu korumalıydım. O benim kuzenimdi, kız kardeşimdi... en iyi arkadaşımdı. Ama Morgana doğal olmayan bir şiddetle belimi kavradı. Sırtım tahta sıraya çarptı ve omurgama acıdan hançerler saplandı. Taze gözyaşları oluştu.

Arianna'nın tırnakları omzumu arkadan delerek beni yere yapıştırdı. "Kıpırdama, Lyr," dedi sertçe. "Kıpırdama."

Gözyaşlarım dökülürken Jules'un çığlıkları içimi parçaladı. Havada çırpınıyor, görünmez bir rakibi pençeliyor, insandan çok canavara benzeyen sesler çıkarıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Bir şeyler çok yanlıştı ve bu onu korkutuyordu. Ona yardım etmeliydik, yanına gitmeliydik. Ama ben kapana kısılmıştım, teyzemin tırnakları tarafından sıkıştırılmıştım.

Tristan tapınağın geri kalanıyla birlikte ayağa kalktı. İmparator Auriel'in Odası'na doğru bir adım daha attı, siyah gözleri kuzenimin üzerindeydi. Tören iplerini kırarak babamın önünde ilerledi. Onları daha önce hiç geçerken görmemiştim. Bunun yapılabileceğini düşünmemiştim. Ama

Imperator sıradan bir Lumerian değildi. Bamaria'da babamdan daha yüksek rütbeli olan tek kişiydi; İmparator'un kendi kanından geliyordu.

"Hayır," kelimesi dudaklarımdan hızla döküldü.

"Kapa çeneni, Lyr," diye tısladı Morgana. "Kapa çeneni!" Bana o kadar yavaş döndü ki, hareketlerini durdurdu mu yoksa zihnim mi olayı yavaşlattı anlayamadım. "Kıpırdama," diye mırıldandı.

Tüm vücudum titredi, görüşüm bulanıklaştı, boğazım düğümlendi.

"Neden?" İçten içe neyin yanlış olduğunu biliyor ama bunu itiraf etmeye hazır değildim. "Onun nesi var?" Sesim çaresiz ve zayıftı, korkmuş bir çocuğun sesiydi.

Morgana'nın kara kaşları birbirine yaklaşmış, göğsü kabarmıştı. "Vorakh," diye tısladı.

Siyah noktalar görüşümü engellerken başım döndü ve bildiklerimi doğruladı.

Vorakh. Tabu büyü. Yasak.

Senato ve İmparator yüzyıllar önce vorakh'ı yasaklamış, büyüü tabu olarak işaretlemişti. Hepsi de kontrol edilemez, tehlikeli ve uçucu olan üç güç vardı. İlki seyahat etmek, yani ortadan kaybolup yeni bir yerde yeniden ortaya çıkabilmektir. İkincisi, zihin okuma. Üçüncüsü, geleceği görme yeteneği olan vizyonlardı. Bunlara sahip olduğu tespit edilen herkes derhal bağlanır ve tutuklanırdı. Bazen büyücülerde büyülerini açığa çıkardıktan birkaç yıl sonra gelişirlerdi. Ama en güçlü yeteneklerini hemen ortaya çıkarırdı. Tristan'ın ailesi Ka Grey, vorakh avlamakta, Vahiy Töreni'nden kaçanları adalet için Majesteleri İmparator'a getirmekte uzmanlaşmıştı.

İmparator sahneye çıktı. İnisiyeller hızla dağıldılar ve onun yolundan kaçmaya başladılar. Arkasında uşağı savaş lordu, iğrenç

Bastardmaker olarak bilinen adam. Ka Kormac'ın Soturi'lerinin yarısının babası olduğu söylenirdi. Eli çoktan kılıcının kabzasındaydı.

"Leydi Julianna Batavia." İmparator'un sesi bir ölüm marşı davulu gibi yankılandı.

"Durdurun onları!" diye bağırdım.

Arianna öne doğru eğildi, sesi kulağıma bıçak gibi saplandı. "Çeneni kapatmazsan hepimizi lanetleyeceksin, Lyr. Şimdi kendini kontrol et. Onların ne gördüğünü kontrol etmelisin. Özellikle de onu."

Görüşüm bir odaklanıp bir kayboldu ve nefesim kesildi. Tapınağın duvarları üzerime kapanıyormuş, tavanı çökmeye hazırmış gibi hissediyordum. Öleceğimden ve tapınağın yıkılıp beni ezeceğinden emindim. Gördüklerimi gerçekten görüyor olamazdım; Jules'un elinde bir vorakh vardı, İmparator ve Bastardmaker ona yaklaşıyordu....

"Leydi Julianna Batavia, Senato ve İmparator Theotis'in emriyle, Lumeria Nutavia'nın Yüce Lordu, birinci dereceden vorakh, yani imgelem gücü bulundurmaktan dolayı tutuklusunuz."

Odadaki uğultu çığlıklarımı bastırdı. Soyluların her bir üyesi onun tutuklanmasını, kanının dökülmesini istiyordu, oysa birkaç dakika önce ikiyüzlüler onu huşu ve saygıyla izlemişlerdi. Gözcüler bile geri adım atmış, peçeli yüzleri yere eğilmişti.

İmparator'un gözleri Bastardmaker'a kaydı. "Yakalayın onu!"

Babamı aradım, dikkatini çekmeye çalıştım. O Arkasva Batavia'ydı, Bamaria'nın Yüce Lordu. Bunun olmasına nasıl izin verebilirdi? Yeğeninin kaçırılmasına nasıl izin verebilirdi?

İktidar koltuğunda oturuyordu. Bir heykel gibi hareketsizdi, yüz ifadesi nötr bir kayıtsızlıkla doluydu. Koşup üzerine atlamak, derisini yüzene kadar pençelemek istedim.

Bir şey yaptı, altın çelengi başından söküp boğazına tıktı, ta ki Arkasva'nın Defnesini taktığını hatırlayana kadar. Gücü vardı. Neden Jules'u kurtarmıyordu?

Bastardmaker hızla hareket etti, etli elleri Jules'u omzunun üzerinden çekerken bileklerine dolandı. Adam onu Ka Kormac'tan örümcek görünümlü bir büyücüye doğru çekerken kolları bacaklarına kenetlendiğinde Jules daha sert bir çığlık attı.

"Bağlayın onu," diye hırladı İmparator.

Büyücü asasını kaldırdı. Siyah gölgeler onun etrafında uzun ipler halinde çözüldü, parıltılı bir siyaha dönüşmeden önce kırmızı renkte parlıyordu. Jules öne doğru yığıldı, sessizdi, Bastardmaker onu dışarı sürüklemeyi önce gözleri arkaya kaymıştı. Tapınağın kapıları uğursuz bir tokatla kapandı, ses yedi ışının duvarlarında gümbürdüyordu. Kırmızı girişten çıkmışlardı; özel olması gereken ve sadece Ka'nın, ailemin kullanması için ayrılmış bir kapı. Jules gitmişti, çoktan ulaşamaz olmuştu ve biz geride, tapınakta kapana kısılmış olarak kalmıştık.

"Lethea'ya nakli ayarlanana kadar Gölge Kalesi'nde tutulacak ve bağlanacak," diye duyurdu Imperator.

"Lethea?" Nefes almak için çırındım ama nefes alamadım. Lethea'dan geri dönüş yoktu. Jules oraya gitmeyi hak etmiyordu; o bir suçlu değildi. Önünde koca bir hayat olan on dokuz yaşında bir kızdı. Kuzenimdi. En iyi arkadaşım. Tanıdığım en nazik, en tatlı, en komik insandı. Oraya gidemezdi. Buna izin veremezdik.

Beni hareketsiz tutan teyzeme karşı çırpınarak ayakta durmaya çalıştım. Morgana'ya vurmaya, onu harekete geçirmeye, bunu durdurmaya, Jules'u kurtarmaya çalıştım. Ama Morgana kollarını kendine sarmış, yüzü siyah saçlarına karşı bembeyaz olmuş bir halde koltuğuna yığıldı.

Teyzemin kolları ve Tristan beni tuttu, yanağını yanağıma bastırdı.

"Lyr." Tristan'ın sesi sertti ve kolları her yerdeydi, beni boğuyor, vücuduna doğru çekiyordu. Dokunuşu eskisi kadar samimiydi ama bu kez beni hapsediyordu. "Lyr, durmalısın. Sakin ol."

Onu ittim. Lethea'dan daha mı uzaktaydı? Sakinleşmeyecektim. Bastardmaker Jules'u almıştı! Bastardmaker! Herkes onunla yalnız kalmanın güvenli olmadığını biliyordu. Kız tehlikedeydi.

Tristan'ın gözleri karardı. Ağzı gerilmişti. "Lyr, özür dilerim. Ben... Jules'u çok önemsiyordum. Ama..." Parmaklarını kollarıma bastırdı.

"İlgilenmek mi?" diye sordum. Neden geçmiş zaman kullanıyordu?

"Onun bir vorakh'ı var," dedi Tristan. Sesinde bir kesinlik notası vardı. "O düşündüğümüz kişi değil. Gitmesine izin vermelisin. Lethea'da ölmek zorunda."

Kollarımı geri çektim ama Tristan'ın beni tutuşu çok sıkıydı. Ter ensemden aşağı damlıyordu. Hem çok sıcak hem de çok soğuktum. Yüzüne karşı çılglık atmak üzereydim. Jules, Tristan'a tapıyordu, onun yanında büyümüşü ve ona borcunu böyle mi ödüyordu?

"Ka Grey için Tanrılara şükürler olsun," diye Naria. "Ailen Bamaria'yı yıllardır vorakhlardan korudu. Jules'un bu kadar kolay açığa çıkması büyük şans." Midemin içindekilerin çalkalandığını ve yükseldiğini

hissedebiliyordum. Naria bir anda kuzenimize, kendi kanından olana, kendi

Ka'sına sırt çevirmişti. Arianna Teyze her zamanki gibi sakindi; sadece gözlerinde küçük bir duygu fırtınası vardı

onu ele verdi.

Babam ayağa kalktı, sağ bacağının üzerinde topallayarak öne doğru adım attı. Arkasva olduktan sonra bir çete tarafından saldırıya uğramıştı ve yaralanması sadece

Büyücülerden birinin saldırıya eklediği bir büyü nedeniyle yıllar içinde daha da kötüleşti. Defnesi öne doğru kayarak gözlerini gölgeledi. Altın çelengi başının üzerinde ortalayarak hızla yeniden ayarladı.

Her taraftan bağırışlar yükseldi ama Bamaria'nın Yüce Lordu olan babamın bir bakışıyla ve eli kılıcının kabzasında olan savaş lordunun güç gösterisiyle sustu. Tedirgin kalabalığa el sallayarak yerlerine oturmalarını ve sakin olmalarını söylerken babamın yüzünde hiçbir duygu belirmedi. Vorakh'ın yasını tutmadık. Onu yok ettik.

"Devam edin." Görevden almak için elini kaldırdı, parmakları pratik bir hareketle dikkatsizce hareket ediyordu. Babamdan doğal olmayan, güçlü bir sakinlik dalgası yayılıyor gibiydi.

Arkmage Kolaya hızla Odanın merkezine geri dönerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sessizlik içinde, Bamaria'nın Yüce Lordu, düzensiz yürüyüşünün adımları yankılanarak Koltuğa doğru topallayarak geri döndü.

Bir kâbusun içinde uyanıktım. Vahiy Töreni devam etti, sanki Jules'un tutuklanması hiç olmamış gibi, sanki ben hayal etmişim gibi. Arianna beni tutmaya devam ederek sessizliğimi sağladı.

Töreni bulanık bir görüşle, midemde yükselen hastalıklı bir hisle izledim. Jules'un tapınağın dışında durup öpücükler gönderdiğini, bu gece için, nihayet sihir kullanma şansı için çok mutlu ve heyecanlı olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Tristan elimi tuttu ve olanların en iyisi olduğuna dair bana güvence verdi. Dokunuşundan tüylerim diken diken oldu ama Jules'un tehlikeli olduğunu ve ona yapılanların herkesin olduğu kadar benim de güvenliğimi sağlamak için olduğunu söylediğinde bile elimi çekmedim. İmgelem vorakh'ına sahip büyücülerin delirdiğini ve zihinlerinin ölümcül öfkelere yol açan şiddete dönüştüğünü söylemeye devam ettiğinde de onu itmedim.

Ne de o an canımın yandığını bildiğini ama bunun beni korumak için olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde. Donup kaldım, hissizleştım. Her zehirli kelimesinde bana dokunmaya devam etmesine izin verdim.

"Leydi Meera Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamarıa'nın Yüce Lordu."

Meera cübbesini çıkararak Oda'ya adım attığında nefesimi içime çektim. Kanı damladı, kutsaması başladı ve çıtası üretildi. Güneş ve ay ahşabı yanmış közlerin altında parıldadı ve çıtaya kazınmış adını ortaya çıkardı. Meera'nın gözleri aşağıya daldı. Bakışlarını Jules'un çıtasının geride bırakıldığı yere kadar takip ettim. Dokunulmamış.

Altın başının üzerinde titreşiyor, genişliyor ve Meera'nın bedenini ışıkla yıkıyordu. Alnına taktığı diadem, makamını gösteren basit, küçük altın bir daire, bir işaret feneri gibi parlıyordu. Meera'nın ağzı açıldı, Jules'un imgelemleri geldiği zamanki yüzünün mükemmel bir ayna görüntüsüydü.

Morgana'nın parmakları koluma kenetlendi ama ben çoktan titremeye başlamıştım.

Tanrılar adına, lütfen!

Meera'nın ifadesi yapmacık ve garip bir hal aldı. Tek kaşı garip bir şekilde kalktı. Aldığı her nefes ve kolunu her kaldırışı sarsıntılı ve doğal değildi. Ağırlığıyla dengesiz bir şekilde öne doğru bir adım attı ve asasını kaldırdı. Vahşi mavi kıvılcımlar fişkırdı, basit, basit bir büyü gösterisi - bir Varis için etkileyici değil. Normal şartlar altında bu bir utanç kaynağı olurdu. O anda ise bir rahatlamaydı. Meera aynı sarsıntılı, tuhaf hareketlerle yerine döndü.

Imperator tekrar sahneye doğru ilerledi, bir deri sandaleti Oda'nın alt zeminine dayanmış, ebedi alev bir renk cümbüşüne dönüşerek çatırdıyordu. Dudaklarını hafifçe kaldırışında şüphe perdesi vardı. Bunu hissedebiliyordum, işaret parmağı yavaşça yanağına dokunuyordu, kurt gibi gözleri odaklanmış ve tetikteydi.

Ama Meera'nın vorakh'ı yoktu. Ve Imperator, İmparator'un yeğeni olmasına rağmen, o bile yeterli kanıt olmadan bir Veliaht'ı tutuklamaya cesaret edemezdi.

Tören sona erdi ve Markan yanımda belirdi, Tristan'a iyi geceler dileyerek onu gönderdi. Markan hiç konuşmadı. Bir şeyler oluyordu. Kulağının yanında mavi bir taş parlıyordu, bir vadati taşı. Emirler alıyordu. Jules'u kurtarabilmemiz için Tristan'dan kurtulmamız mı gerekiyordu? Bastardmaker çok uzağa gitmiş olamazdı. Kalbim yerinden fırladı.

Tristan hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimizi düşünmüştüm ve eğer rahatlamaya ihtiyacın olursa...." Sesinde neredeyse çapkın bir ton vardı, sanki bu gece normalmiş gibi, sanki kutlamam gereken bir şey varmış gibi.

"Özür dilerim," dedim. "Bu akşam Meera için düzenleyeceğimiz özel toplantıyı unutmuşum. Unvanını kazanmasını kutlamak için. Büyük bir yaygaradan nefret ettiğini biliyorsun." Sesimdeki güç gibi bu yalan da birdenbire ortaya çıkmıştı. "Yarın sana haber gönderirim. İyi geceler, Tristan." Öpmesi için elimi uzattım.

Ağzı benimde iğrenç ve ıslak bir his uyandırdı. Parmaklarım seğirdi. Bunlar gerçekten de gecenin başında arzuladığım dudaklar mıydı? Dışarıda, karanlık bir oyukta kendime çektiğim dudaklar mı?

Bir an sonra Markan'la birlikte kırmızı ışının arka koridorlarında saklanmışım, elimi elbiseme sürterek Tristan'ın öpücüğünün verdiği hissi sildim.

Bir köşeyi döndük ve Bastardmaker'ın Jules'u götürdüğü yere geldik.

"Markan, Jules'u bulacak mıyız?" Kelimeler zor çıktı; boğazım hâlâ kuruydu.

"Cresthaven'a uçuyoruz, Majesteleri. Babanız sizin ve kız kardeşlerinizin derhal geri dönmenizi emretti."

"Hayır." Midem bulandı. "Peki ya Jules?" Artık beyaz ve berrak olan vadati taşına baktım.

"Ben sizi koruyorum, Majesteleri. Lanetli Vorakh'ı değil," dedi sesi hırçınlaşarak.

"Vorakh! Jules benim kuzenim ve senin kadının, seni gryphon boku piç! Onu geri almam için bana yardım edeceksin! Yoksa Arkasva'na hayatınla hesap verirsin."

"Bağışlayın beni, . Arkasva'ma cevap veriyorum."

Döndüm ve koşmaya başladım, kollarım yanlarımda olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Markan'ın sandaletleri arkamda yere çarptı. Diademi çıkarıp ona doğru fırlattım ama Markan saniyeler içinde üzerimdeydi, beni arkamdan yakalayıp omuzlarına aldı. Bağırđım ve sırtını yumrukladım, kaçmak için kıvrandım ama o kalın, gergin kaslardan başka bir şey değildi, vücudu bir taş duvar kadar güçlüydü. Dışarıda bizi bekleyen seraphim'e doğru yürüdü; arabanın kapıları çoktan açılmıştı.

Beni buradan, Jules'dan uzaklaştırmasına izin veremezdim. Eğer kaçabilirsem, koşabilirdim. Onu bulabilirdim.

"Markan! Dur! Beni bırakmanı emrediyorum! Şimdi!"

"Baban önce bana emretti." Markan kemerinin cebinden altın bir kumaş çıkardı.

"Hayır!" Ona karşı mücadele ederek tekmeledim. "Jules'u almalıyız. Markan!"

Ama Markan konuşmayı bitirmişti. Ağzımı ve burnumu bezle kapattı. Koku beni bastırdı.

"Hayır, hayır, dur-" Dünyam karardı.

Kendime geldim, görüşüm sersemlemişti ve başım ağrıyordu. Konseyin toplandığı ve devlet kararlarını aldığı Oturma Odası'ndaydım. Halatlar

Saf ışık bileklerimi sandalyeme sabitledi. Başım dönerek döndüm ve Meera ile Morgana'yı yanımda bağlı buldum.

Morgana dümdüz önüne bakıyordu; vücudu gerginlikten dikleşmişti. Meera beni dikkatle izledi. Her zamanki gibi mükemmel olan saçları dağınık, yüz ifadesi vahşiydi.

Babam topallayarak koltuğuna doğru ilerledi. Enerjisi tükenmişti. Aurası karanlık ve girdaplıydı. Asasını küçük yan masaya doğrulttu. Pürüzsüz yüzeyde bir hançer belirdi.

"Baba," diye sordum sandalyeme tutunarak. " oluyor? Jules nerede?"

Hançerin kabzasını kavradı ve bıçak gümüş kıvılcımlarla parıldayan oniks gibi siyah olana kadar sopasını ona doğrulttu. Sopasını kınına sokarken hançer alçak sesle mırıldandı. Bileklerimdeki ipler kayboldu ve belimde yeniden belirdi. Babam yaklaştı; bıçağı tam kalbimin üzerine doğrultmuştu.

"Bileklerinizi uzatın. Üçünüz de bana yemin edeceksiniz." "Ne yemini?" Ben sordum. "Baba! Dur! Beni korkutuyorsun."

"Onun dediğini yap, Lyr," dedi Meera. Sözlerinin altında yatan bir emir vardı, aurasında daha önce hissetmediğim yeni bir güç, cam kırılması, yağmur yağması gibi.

"Anlamıyorum. Neye ben?" Hıçkırarak ağladım.

"Meera bir vorakh," dedi babam. "Jules gibi." Sesi kızın ismiyle kesildi.

Oturduğum yerde sallandım, ellerim sandalyenin kenarlarını kavradı.

"Arkasva'nın Koltuğu, töreni koruyan sihirli sınırların içinde," dedi sesi alçalarak. "Jules için... artık çok geçti. Bir seçim yapmak zorundaydım. Meera'yı seçtim, bedeninin kontrolünü ele geçirdim, kendi sihrimi kullanarak

Onunkini sakla. Eğer biri onun bir vorakh olduğunu öğrenirse, Vahiy Töreni'ne müdahale ettiğimi öğrenirse, öldük demektir. Ka Azria kadar l."

"Ka Azria?" Midem bulanıyor gibi hissederek sordum. "Anlamıyorum."

Gözleri aramızda dolaştı. "Onlara ne olduğunu biliyorsun. Ama Ka Azria'daki herkesin neden öldürüldüğünü biliyor musun?"

Ka Azria. Korkunç bir hikyeydi, soylu çocukları korkutmak için kullanılan bir kamp ateşi masalıydı. Ka Azria, Lmer İmparatorluğu'nun komşu lkesi Elyria'da güçlü, zengin ve sevilen biriydi. Sonra bir gün, İmparator'un emriyle hepsi öldürülmüştü. Beynimi yokladım ve sadece idam edildiklerini bildiğimi fark ettim. Ben doğmadan önceydi. İmparatorun onların ölüm emrini neden verdiğini sormak hiç aklıma gelmemişti. Hikyeyle büyüdüğüm için bunu hiç sorgulamamıştım. Nedenini hiç sormadım. Buna hiç gerek duymadım. Midem burkulerken omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. İşte böyle, biliyordum.

Babam bunu doğruladı. "Ka Azria'nın bir varisi vorakh idi. Onun durumunu gizli tutabileceklerini, onu güvende tutabileceklerini düşündüler. Ama büyük bir hata yaptılar. Çok fazla kişi biliyordu, çok fazla kişi kalelerinde sessizlik yemini etmişti. İhanete uğradılar. Biz onların hatalarını yapmayacağız. Başka kimse bilmeyecek. Ka'dan kimse, ev halkımızdan kimse, hizmetimizdeki tek bir eskort bile bilmeyecek. Risk çok büyük. Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla leceğiz. Yemin et. Kollarınız. şimdi!"

Sol bileğimi yukarı kaldırdığımda gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve hiç çizik ya da leke görmemiş soluk, hassas cildim ortaya ıktı. Bir soylunun derisi. Yaklaşan acının korkusuyla, her şeyin korkusuyla titreyen kolumu elimle sabit tuttum. Babam bileğimi kesti, avına sahip çıkan bir yılan gibi hızlı ve şiddetli vurdu.

"şimdi söyle," diye emretti. "Yemin et."

"*Ani dhara me sha el lyrotz*," dedim, sesim titreyerek. Bu kelimelerin içinde eski bir sihir yaşıyordu. Beni tutan bir büyü. Eğer yalan söylediğimi kanıtlarsam beni cezalandıracak bir büyü.

Sana kanımla yemin ediyorum.

Büyü bileğime batarken gözlerimi kapattım, kesik elbiseme kanıyordu. Her damla ölüm fermanı gibiydi. Bu bir değiş tokuştu. Buna yemin ederek, ilerleyerek Jules'u terk ediyordum. Onu bir daha asla göremeyecektim. Ve karşılığında, kız kardeşimi elimde tutacaktım.

Dördümüz bu sırrı saklayacağız.

Yaraya bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Dördümüz bu sırla öleceğiz.

İKİNCİ PARŞÖMEN:

KARA SERAPH Mİ

İKİNCİ BÖLÜM

(İKİ YIL SONRA)

Meera'nın kül rengi saçları dağınıktı ve yüzünde her yöne doğru uçuşuyordu. Tek bir ela göz dışarı fırlamıştı. Bir tıslamayla saldırdı; sivri tırnakları pençe gibi sivrilmişti. Bileğime ulaştığında haykırdım, acı yakıyordu. Artık orada iki yara izi vardı, bir dövmenin altında gizlenmiş iki kan yemini.

Bir yıl önce Morgana on dokuz yaşına girmiş ve Vahiy Töreni'ne katılmıştı. O gece de çok acımasız geçmişti.

"Meera. Meera! Uyan. Kes şunu, benim. Lyr." Onu yere yatırdım, yastık yığınının üzerine düşmesini hedefledim. Bacaklarım onu yere yapıştırdı. Kalçalarını savurarak beni savurdu. Geriye doğru uçtum ve sertçe sırtımın üzerine düştüm. Ben kaçmaya çalışırken, o korkutucu bir güçle üzerime atladı. İmgelemler kendi güçleriyle geliyor, ona bir soturion gücü veriyordu.

Tırnaklarını sırtıma batırarak kan akıttı ve ben de acıdan ziyade tırnaklarını törpülemeyi ihmal ettiğim için kendime küfrettim. Vorakh'taki ilk yılında hiç böyle olmamıştı. Zor geçmişti ama

hala kendine bakıyordu. Son birkaç ayda bir şeyler değişmişti. Nöbetleri daha uzun sürüyordu, daha şiddetliydi ve zar zor uyuyor ya da banyo yapıyordu. Son zamanlarda sadece benim sayemde insan içine çıkabilir hale gelmişti. Bakımını ve stilini ben üstlenmişim. Ama yaklaşan Vahiy Töreni için endişelenmekten dikkatim o kadar dağılmıştı ki tırnaklarının kesilmesi gerektiğini unutmuştum.

Nefesimi içime çekerek, kalan gücümü onu sırt üstü döndürmek için kullandım, beline sarıldım ve bana vuramadan önce ellerini kısırdım. Zayıf ve çelimsiz bir görünüşü vardı ama imgelemleri, benim bile zor yetişebileceğim bir savaşçı gücüyle geliyordu.

Altımda çırpındı ve içinden bir ıgılık yükselirken burnundan kan fışkırdı. Aurasının etrafında parlak bir ışık parladı, kör etti ve camın kırılıp binlerce keskin parçaya ayrılması gibi bir his bana geri döndü. Kafatasını yere çarparken göz kapakları çırpınarak beyazı ortaya çıkardı.

"Tanrılar aşkına!" Kendine daha fazla zarar vermeden önce kafasını tuttum. "Meera? Meera!"

Gözleri kapandı ve hareketsiz kaldı, uyuyor gibi görünüyordu. Uyanana kadar bir dakika geçti, gözleri solgun ve boştu, sanki orada değilmişim gibi bana bakıyordu. Sonunda gözleri odaklandığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Göğsümdeki şiddetli ürpertiye bastırarak dizlerimin üzerine oturdum. İmgelemleri sona erdiğinde gelen rahatlama duygusu her seferinde üzerime daha fazla çöküyordu. "Sen iyi misin?"

Meera kemikli dizlerini içine çekti. Gözyaşları burnundan akan kanla karıştı. Saçlarını geriye doğru düzeltiltim ve battaniyesini yukarı çektim. Onu kavradı, omuzlarına çekti ve titredi. Aurasındaki soğukluk dışarı vurdu,

Bana doğru uzanıyordu, ta ki ben donana ve gücüyle yanana kadar. İkinci bir battaniye aldım ve ısınmak için kollarımı ovuşturdum. Gün yüzümdeki makyajı eritecek kadar sıcaktı ama görüntüler onu ve yakınımıdaki herkesi buz gibi soğuk bırakmıştı.

O fark etmeden hemen masasının üzerine eğildim ve her zaman yanımda taşıdığım bir parşömen parçasına imgelemin uzunluğunu, belirtilerini ve yoğunluğunu not ettim. Önceki kayıtlara göz attım. Bu onun en uzun imgelemi değildi, bu da rahatlatıcıydı. Ama en şiddetlisiydi. Burnu daha önce hiç bu kadar kanamamıştı. Belki de ona yaptığım çayı yeniden düşünmem gerekiyordu. Bir süreliğine semptomlarını iyileştirmişti ama şimdi....

"Lyr? Nesin sen...?"

Parşömeni yuvarladım ve manşetimin içine soktum. Seraphim kuşunun altın tüylerine benzeyen bilezik Meera'nın sırlarını saklıyor ve pazumdan hiç ayrılmıyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Çorap aramak için gardırobunu açtım. Başını salladı.

Dolabı neredeyse boştu. O hafta sonu giysilerini bir kez daha yıkamam gerektiğini kendime hatırlattım. Yemin ettiğimiz günün ertesi sabahı, babam üst kattaki tüm personeli uzaklaştırmıştı. Sadece birinci katta kalmaları emredilen soturi ve aşçılarımız kalmıştı. Çamaşırlarımızı, temizliğimizi, banyomuzu, saçımızı kendimiz yapmak zorundaydık - bizim konumumuzdaki hanımlar için duyulmamış bir ev işleri listesi. Bunu telafi etmek, normal görünmek ve her zaman şüphe çekmemek için her konuda uzmanlaşmıştım. Dikiş, saç kesimi, giyinme, temizlik, hepsini yaptım ve mükemmel bir şekilde yaptım. Y yapmak zorundaydım. Tek bir yanlış adım, kötü bir saç modeli, üzerimize uymayan bir elbise, tüm ülkenin dedikodusunu yapmasına ve sorulmasını göze alamayacağımız sorulara cevap aramasına neden olabilirdi.

Havluları ve pijamaları karıştırdıktan sonra bir köşede saklanmış yünlü bir çift çorap buldum. Hızlı bir koklamayla çorapların temiz olduğunu doğruladım. Lavabodaki havluyu ıslatıp kollarındaki ve yüzündeki kanı nazikçe silmeden önce çorapları ayaklarına geçirdim.

Meera nefes alarak doğrulmaya çalıştı. "Lyr, ben... özür dilerim." Havlu taze bir kesiğe değince irkildi ve sıkılmış dişlerinin arasından tısladı.

Havluyu taşan sepete attıktan sonra battaniyeleri omuzlarına çektim. "Bu senin suçun değil."

"Biliyorum ama...." Gözlerini kocaman açarak baktı. "Lyr, seni incittim mi?" Sesi çok küçüktü, bir çocuğunki gibi. Kendimi en büyük kardeşmişim gibi hissettim.

Otomatik olarak döndüm, kanayan kolumu gözlerden sakladım ve başımı salladım. Bunu bir bilezikle kapatmam gerekecekti. Her türlü kesik ve çürüğü kapatmak için bir vücut takısı koleksiyonu oluşturmuştum. "Hayır. Hayır, yapmadın. Ben iyiyim. Nasıl hissediyorsun? Bir şey ister misin? Su? Çay?" Bir çekmeceyi karıştırdım ve demlediğim bir miktar ay yağını buldum. Tarifi, imgelem tedavisini araştırırken eski bir parşömende bulmuştum. Nöbetlerden sonra acıyı hafifletiyordu ve mucizevi bir şekilde yapmak için sihir gerekmiyordu - aksi takdirde bunu asla yapamazdım. Her gece içirdiğim toniğe biraz eklemem mi diye düşünerek yağı ona uzattım ama başını salladı.

"Hayır, henüz değil. Lyr, I...." Gözleri odaklandı ve bir an için bana ne gördüğünü anlatacağını, eskiden yaptığı gibi imgelemelerini benimle paylaşacağını düşündüm.

Ama kapı patlayarak açıldı ve Morgana odaya doldu. Aurası -karanlık ve gölge, gök gürültüsü ve şimşek- Meera'nın enerjisiyle birlikte dönüyordu. Morgana'nın siyah saçları Meera'ninkiler kadar asiydi ve teni

neredeyse beyazdı. Morgana'nın aurasının siyah zonklaması, çarpan fırtınası, kendi vorakhını ortaya çıkardığı Vahiy Töreni'nden beri olduğu gibi nabız gibi atıyordu: zihin okuma. Meera imgelemler gördüğünde, Morgana'nın da onları hissetmekten ve deneyimlemekten başka çaresi kalmıyordu, bu da acısını ikiye katlıyordu.

Parmaklarım bileğime gitti, iki kabarık yara izini, kan yeminlerini takip etti. Biri Meera'nın vorakh'ı için. Biri Morgana'nınki için.

"Morgs." Meera beni es geçerek Morgana'ya doğru uzandı. "Korkunçtu. Gördüm-"

"Biliyorum," dedi Morgana. ". Ben de gördüm."

Ablalarım birbirlerini teselli ederken, sarılıp sessiz fısıltılarla konuşurken - benim bilmediğim bir sırrı paylaşıırken- dudağımı ısırarak arkama yaslandım. Bana daha fazla yük olmak istemediklerini biliyordum. Beni korumak istediklerini biliyordum. Ama Meera'yı hayallerinden kurtaran bendim, Morgana değil. Giysilerini yıkayan, tırnaklarını kesen, saçlarını tarayan ve zayıfladıkça günlük bakımına nezaret eden bendim. Morgana o geceden beri çektiği şiddetli baş ağrılarıyla yatakta yatarken çayını ve toniğini demledim, ay yağını yaptım ve nöbetlerini takip ettim.

Kendi vorakh'ının zayıflatıcı olduğunu biliyordum; yakındaki herkesin düşüncelerinin zihninde bağırması onu çıldırtıyordu. Ama yine de. Sürekli Bilgin Limanı'na uçan, vorakh güçleri hakkında bulabildiğim her parşömeni okuyan, cevapları keşfetmek, yardımcı olacak bir bilgi parçası öğrenmek için dua eden bendim. Hatta Bilginleri, Büyük Kütüphane'nin kısıtlı parşömenlerine erişimime izin vermeleri için ikna etmiş, kutsal metinlerini okumak için yeraltında kilometrelerce yol kat etmişim. Günlerimi piramitlerde, binlerce yıl önce Lumeria Matavia'da yazılmış ve sadece camın altında görülebilen kadim parşömenlerin altına gömülerek geçirdim. Eski yazıları okumak için Yüksek Lümerceyi akıcı bir şekilde tercüme eder hale geldim. Gecelerimi Museion'da geçirdim.

filozoflara ve mucitlere, etkileri yavaşlatmak için bazı toniklerden ve yağlardan daha fazlasını bulmaya çalışıyorlar.

Bamaryan kültürünün ve toplumunun her türlü zevkini karşılayabilecek hakka ve altına sahip genç bir soylu hanımefendi olarak eğlenmek yerine, erkek arkadaşım ve arkadaşlarım partilerde dans edip içip gülerken ben kız kardeşlerimin çamaşırlarını yıkıyordum.

Kız kardeşlerim beni zorluklardan koruyamadı. Meera'nın vizyonlarını benden saklayarak bunu yapıyormuş gibi davranmalarından bıkmıştım.

"Nasıl hissediyorsun?" Morgana Meera'nın saçlarını kulaklarının arkasına taradı. "Hayır, biliyorum, her şey yolunda. Ne oldu? Hayır. Hayır. Meer, dur. Bunların hiçbir önemi yok. Her şey girecek. Düzelecek." Morgana Meera'nın zihnini okurken, sorularını o daha yüksek sesle soramadan yanıtlarken, onu ihtiyaç duyduğu ama ifade edemediği şekillerde rahatlatırken, tek taraflı konuşma devam etti.

Meera eskiden bana güvenirdi. Ama Morgana bir yıl önce vorakhını geliştirdiğinden beri ben hep dışarıdaydım. Dürüst olmak gerekirse, Jules öldüğünden beri kendimi kopuk hissediyordum. Çok sıkı bir dörtlü olmuştuk, hep birlikteydik, hep gülüyor ve entrikalar çeviriyorduk... şimdi... kaybolmuştum.

"Meera, hayır," dedi Morgana. "Hayır. Seninle ilgilenmekten mutluluk duyuyoruz." Ellerim yumruk oldu. *Biz mi?*

Morgana'nın kafası bana doğru döndü, burun delikleri .

Kurban sen değilsin, Lyr! Sanki zihin okuyucusuymuşum gibi Morgana'yı neredeyse duyabiliyordum.

Morgana alay etti. "Yeterince yaklaştın. Sonunda edepsiz bir kelimeyi atlamışsın." Meera'nın elini tuttu. "Hayır, Meer. Sakın öyle düşünme. Hayır. Lyr iyi. Sadece dramatik davranıyor."

Hırıltımı yutarak kanlı havluları Meera'nın dolup taşan sepetine attım ve bir kez daha suçluluk ve öfke hissettim. Yapmalıydım

onun için boşaltabilirdim. Ama o gün benim doğum günümdü. Auriel'in Bayram Günü. Vahiy Törenimin olduğu gün.

Yerdeki bir başka havluya uzandım, ama ben onu kavrayamadan kendi kendine havaya uçtu. Havlu süzüldü ve usulca çamaşır sepetine indi. Meera'nın dolabı açıldı ve ulaşamayacağım kadar yüksek bir raftaki başka bir battaniye kendini açtı ve kız kardeşlerimin üzerini örtmek için uçtu.

İyiyim. Sadece iyi. Morgana havluların ve battaniyelerin etrafında uçacaksa ve Meera benimle konuşmak istemiyorsa, o zaman artık bana ihtiyaç olmadığı açıktı.

"Bayram Günü Festivali'ne gidiyorum," diye duyurdum. Kız kardeşlerimden uzaklaşmalıydım. Her şeyden uzaklaşmalıydım.

"Markan çok heyecanlanacak. Festivallerden ve her türlü eğlenceden nefret eder," dedi Morgana, sopasını usulca kemerine sokarken.

Zihnimi boşaltmaya çalışarak başka tarafa baktım ama Morgana fark etti. "Onu getiriyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hayır! Yalnız kalmak istiyorum. Biri babamın muhafızlarını görür görmez aralarında bir Varis olduğunu anlayacaktı. Fazladan ilgiye ihtiyacım ya da isteğim yoktu; bu gece yeterince ilgi göreceğim. Sadece nefes almak istiyordum. Normal hissetmek. Belki doğum günümü biraz kutlamak bile. Attığım her adımdan korkmaktan bıkmıştım. Ve kesinlikle Markan'ın gelmesine izin vermeyecektim. Bana ilaç verip Jules'un peşinden gitmemi engellediği için onu asla affetmeyecektim. Babamın emriyle hareket edip etmemesi umurumda değildi.

"Lyr, babam bugün gitmememi söyledi,"
Morgana. Homurdandım. "Babam her gün gitmememi söylüyor."

Morgana iç çekti. "Bugün farklı. Herkes hala saldırıya odaklanmış durumda. Tansiyon yüksek."

Ne zaman değiller? "Sınır olayı bir hafta önceydi. Ama bugün, bugün benim doğum günüm. Unuttuysan diye-"

"Tabii ki unutmadık." Morgana kara gözlerini devirdi ve Meera'yı teselli etmeye geri döndü. Yüzü yumuşadı ve beni terslediği için kendini kötü hissettiğini anladım. Aslında o ve Meera kahvaltıda bana hediyelerle sürpriz yapmış ve aşçının en sevdiğim yiyecekleri hazırlamasına yardım etmişlerdi. Morgana yatağımı bile yapmıştı, yani denemişti.

"Eğer inatçı bir aptal gibi eskortsuz gitmekte ısrar ediyorsan, bu doğru, en azından bir çöp arabasına bin." Kaşları çatıldı ve dudaklarına bir sırıtma yayıldı. "Boş ver."

"Neyi boş vereyim?" Ters ters baktım. "Lanet olsun, Morgana. Aklımı okumayı bırak!"

"Tristan'la birlikte gideceğini söylemeliydin. Hepimiz biliyoruz ki Lord Tristan Grey halktan biri gibi sokaklarda dolaşmaya tenezzül etmez." Morgana homurdandı. "Ve tabii ki kendi eskort lejyonu olacak. Sadece bu gecedan önce herhangi bir isyan başlatmamaya çalışın."

Kapıyı kapattım ve yaralarımın ilgilenmek ve son kesiklerimi ve çürüklerimi gizlemek için özenle hazırlanmış kelepçeler eklemek için koridordan odama çekildim. Çiziklerle dolu sırtımı örtmek için saçlarımı büyük, uzun dalgalar halinde şekillendirdim, bir elbise giydim ve Tristan'a benimle buluşması için haber gönderdim.

Vakit geldiğinde siyah kapüşonlu pelerinimi giydim ve Cresthaven'ın uzun dolambaçlı koridorlarından geçerek büyük merdivenlerden Büyük Salon'a indim. Çoktan öğle olmuştu ve vitray pencerelerin arasından parlayan güneş, beyaz ve altın rengi mermer zemine bin bir renk katıyordu. Büyük Salon'da, bin yıl boyunca hüküm sürmüş atalarım Arkasvim'in portrelerini ve yaptıklarını tasvir eden, özenle boyanmış sütunlar sıralanıyordu.

Tam kaçmak üzereydim ki Arianna Teyze'yi buldum. Tek omzunu saran okyanus mavisi bir elbise giymişti. Materyal, armamızın tarzında özel olarak yapılmış altın seraphim kanatları tarafından bir arada tutuluyordu.

"Lyriana, doğum günün kutlu olsun." Arianna beni kucakladı, kolları sırtımda sıkılaştı, sonra becerikli parmakları başlığımı çekip aldı. Dudaklarından yarım bir gülümseme geçti. "Gizlice mi kaçıyorsun?"

Kendimi dengeledim. "Tabii ki hayır."

Pelerininin bir kıvrımını kopardı. "Dışarıda olmak güneşin üzerinde durmak gibi hissettiriyor. Ve bu yazın en yeni moda trendleri konusunda yanılmıyorsam, saklanmaya çalıştığını söyleyebilirim." İşaret parmağını saçımın bir tutamına doladı. Güneş ışığında parlak, ateş kırmızısı bir renkte parlıyordu. Gülümsedi ve saçlarımın omzumun üzerinden gevşek bir dalga halinde düşmesine izin verdi.

Kapüşonumu yeniden ayarladım ve uzun saçlarımın geri kalanının dışarı dökülmesine neden oldum. İçeride ya da geceleri saçlarımın görünümü pek dikkat çekmezdi ama güneşin altında saçlarım bir fener gibi herkesin dikkatini üzerime çekiyordu. Renk kendi aurası gibiydi, varlığımı duyuruyordu.

"Sevgilim, eskortlara direndiğini biliyorum ama onlar seni gerçekten güvende tutuyor. Benim için mi? En azından bir tane al. Dışarısı tehlikeli." Arianna'nın elleri serbest bırakılmış saçlarımda gezinirken gözleri dalgındı. "Kız kardeşime bakınca yeniden genç olduğuma yemin edebilirim. Marianna'ya çok benziyorsun, *Ha Ka Moka*."

"Ruhu serbest bırakıldı," dedim fısıltıyla.

Bunu binlerce kez duymuştum. Annem gibi benim de ateş gibi kızıl saçlarım vardı ama sadece güneşte. Güneş olmadığında saçlarım koyu kahverengiydi, neredeyse Morgana'nınki kadar koyu. Güneşin altında ise bir Batavia kadar kırmızıydı. Arianna'nın benim yaşımdaki portrelerini görmüştüm. Onun saçları da parlak kırmızıydı ve bana her zaman anneme benzediğimi söylese de, bir kız olarak ona neredeyse tıpatıp benzediğimi düşünürdüm.

Arianna nefes aldı; yüz ifadesi sertti. "Gergin misin?"

"Hayır."

"Yalancı." Kıkırdadı. "Ruhu serbest bırakılan büyükannene de aynı şeyi söyledim. Endişelenme. Naria da harap durumda. Zavallı çocuğun dün gece gözünü kırpmadan uyuduğunu sanmıyorum."

"*Ha Ka Moka*," dedim büyükannem için hızlıca, sonra Naria'nın sinirlerine omuz silktilim. Arianna Teyze'yi seviyordum ama kuzenimin ne hissettiği umurumda bile değildi.

Cresthaven'ın kapıları açılarak Büyük Salon'u ışıkla doldurdu.

Her zaman görevlerinin başında olan Soturion Euston ve Soturion Rhodes, Korterian'ın Yüce Lordu Ekselansları İmparator Avery Kormac ve savaş lordu Bastardmaker Arkturion Waryn Kormac'ı ortaya çıkarmak için geri çekildiler.

Nefesim kesildi ve göğsüm sıkıştı; karnımın etrafında çok sıkı dolanan bir ip gibi bir his dengemi bozdu. Bir anda iki yıl önceki tapınağa geri döndüm: ebedi alev tıslıyor, ışığı yüzlerce farklı renkte titreşiyor; İmparator Auriel'in odasına girip Jules'un tutuklanmasını emrediyor; Piçyapıcı onu götürüyor; Jules çaresizce omzunun üzerinde yatıyor, kirli elleri vücudunda; çığlıkları kulaklarımda çınlıyor.

Bir su dalgası yüzeyin altına sürükleyip boğmakla tehdit ederken gözümü kırptım ve hâlâ Büyük Salon'da olduğumu gördüm. Tavan alçaldı... sonra kendini düzeltti. Nefesimi içime çektim.

"Ekselansları, İmparator Kormac." Arianna saygıyla çenesini indirdi.

Siyah gözleri bana kaydı ve küçük bir tökezlemeye hareketi tekrarladım.

Öne doğru adım attı, siyah cübbesi deri sandaletlerinin arkasında dalgalanıyordu. Cübbesinin kenarları altınla işlenmişti. Göğsündeki gümüş zırhı, ortasında Ka Kormac'ın -hırlayan bir kurt- mührü bulunan bir kurt postuna benzeyecek şekilde yapılmıştı.

Bastardmaker bir adım öne çıktı. Kırmızı arkturion pelerini, pililerle eteklendiği belinin etrafında hışırıyordu. Fazlası omzunun üzerinden, sırtından sarkan bir kurt postunun altına dökülüyordu. Kurdun kafası hâlâ bağlıydı ve ağzı sonsuza dek açık, dişleri ortadaydı. Karkas cansız bir şekilde tavana bakıyor, Bastardmaker'ın attığı her adımda acayip bir şekilde sallanıyordu.

"Leydi Arianna." Imperator Kormac halamın elini öptü, sonra bana dönüp eğildi. "Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın varisi, Bamaria' Yüce Lordu. Ekselansları."

"Ekselansları," diye başardım. Onun ilgisinden çekindiğimi hissettim ama dik durdum. Beni korkutmasına izin veremezdim. Ne kendi ülkemde, ne de kendi evimde. Cübbesindeki altın sınırlar ona burada yetki verse bile o Ka Batavia değildi.

"Özel doğum günü dilekleri sırayla," dedi. "Auriel'in Bayram Günü'nde doğmanın ya çok şanslı ya da çok talihsiz olduğunu duymuştum. Umarım senin için birincisi olur." Durakladı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ekselansları, gerçekten de genç bir kadına dönüştüğünüzü söylememe aldırmaazsınız." Elleri havada dalgalanarak kıvrımlarımın hatlarını izledi.

Tiksintiyle geri adım attım ve Bastardmaker'ın "Asherah" diye fısıldadığını duyduğuma yemin ettim.

Arianna her zamanki gibi soğukkanlılığını koruyarak davetsiz misafirlere kıbarca gülümsedi. Hakareti fark etmemiş miydi? Yoksa sadece barışı mı koruyordu? Karşılık olarak ters ters bakmayı tartıştım; bu tartışmayı çabucak bastırdım. Hangi gün olduğunu biliyordum.

Neyin tehlikede olduğunu. Eski *bir* deyişini düşünerek gülümsemeye zorladım: *Uyuyan bir kurdu asla uyandırma*. Korteria'nın tepelerinden gelen iki kurt karşımda duruyordu, ikisi de oldukça uyanıktı.

"Arkasva Batavia sizi Oturma Odası'nda bekliyor," dedi teyzem. "Ben de hemen geliyorum."

Imperator Kormac eğildi ve Bastardmaker ilerlerken çene hizasındaki sarı saçları yüzüne düştü, sulu gözleri üzerimde çok uzun süre kaldı.

Ayak sesleri azalınca Arianna'ya doğru döndüm. "Bunların burada ne işi var? Ka Kormac ne zamandan beri Bamaria'nın özel Konsey toplantılarına davet ediliyor?"

"Sesini alçalt," diye tısladı teyzem, mavi gözleri yalnız olduğumuzdan emin olmak için ileri geri hareket ediyordu. Ellerini omuzlarıma koyarak beni bir sütunun arkasına doğru götürdü. "Tabii ki Konsey'e asla davet edilmeyecekler. Bir güvenlik toplantısı için buradalar. Son olaylarla birlikte Senato, üniversite oturumdayken sınır koruma protokolü planlarımızı yeniden gözden geçirmek istedi. İmparatorun kendisi de bunu onayladı."

Midem bulandı. Elbette vardı; İmparator, İmparator'un yeğeniydi. "Ama biz Bamaria'dayız. Bu bir Bamaryalı meselesi."

Başını iki yana salladı. "Bugün İmparatorluğun tüm güney ülkelerinden öğrenciler geliyor ve Bamaria Üniversitesi'ne kayıtlı olsalar da, korunma ihtiyaçları Ka Batavia Soturi'sinin ötesine uzanıyor. Kapılarımızı İmparatorluğun dört bir yanındaki öğrencilere açık tuttuğumuz sürece, mesele bizi aşar. Ve Eğitim Bakanı olarak, Senato tarafından talep edilen öğrenci güvenliğiyle ilgili bir toplantıyı reddedemezdim."

"Ka Kormac'tan daha fazla soturinin Bamaria'ya girmesine izin vermiyoruz, değil mi?" Son yıllarda, onlara izin verilmişti korumak için

üniversite ve onu çevreleyen şehir Urtavia. Başka hiçbir ülke kendi sınırları içinde yabancı soturilerin silahlanmasına müsamaha göstermezdi. Ama babam iktidara geldiğinden beri buna katlanmak zorundaydık. Hayatım boyunca, Ka Kormac'ın varlığının sayıca artmasını artan bir korkuyla izledim; her yıl, öğrenci güvenliği kisvesi altında daha fazla askerleri geldi.

"Öğrenmek için toplantıya katılmalıyım," dedi. "Son saldırıdan sonra Lumeryalılar çocuklarını buraya gönderirken tedirgin oluyorlar. Baban onları koruyacak kadar güçlü görünmeli."

"Yeterince güçlü görünmeli mi? Kim onun zayıf olduğunu düşünüyor?" Dudağımı ısırdım.

Arianna'nın burun delikleri hayal kırıklığı içinde alevlendi. İkimiz de gerçeği biliyorduk: birçok kişi onun zayıf olduğunu düşünüyordu. On yedi yıl önce Arkasva olduğunda ayaklanmalar ve protestolar patlak vermişti. Bu ülkenin en büyük skandalı olmuştu.

-Bamaria'yı yöneten ilk erkek, ilk erkek Arkasva Batavia. Ülke daha önce hiç bir zaman bir Yüce Lord tarafından yönetilmemişti. Geleneksel olarak, iktidar her zaman Batavia soyundaki bir sonraki kadına, anneden kıza ya da kız kardeşe geçerdi. Güç karısından kocasına geçmezdi. Ama annem öldüğünde Meera sadece dört yaşındaydı, çok gençti. Geleneklere göre Arkasva'nın Koltuğu Arianna Teyze'ye geçecekti ama annemin vasiyeti babamı Varis Vekili olarak gösteriyordu.

Annemin ölüm döşeginde huzursuzluğu bastırmak, vasiyete müdahale ve darbe söylentilerini bertaraf etmek için elinden geleni yapmasına rağmen başarılı olamamıştı. Halkın karşısına çıktığı ilk anda protestolar, kanını dökmek isteyen çılgın Bamaryalılarından oluşan bir kalabalığa dönüşmüştü. Soturi'nin Urtavia'yı ayaklanmalara karşı koruma çabalarını iki katına çıkarmıştı. Ama topallaması herkese neler olduğunu hatırlattı. Meera'yı Veliaht ilan ettikten ve eğitimini tamamladıktan sonra tahtını ona bırakmayı kabul ettikten sonra bile gayrimeşru olduğu iddiaları peşini bırakmamıştı.

"Sınırlarımız yıllardır saldırıya uğramadı," dedi Arianna. "Bamaria güçlü. Canavarı yendik. İnsanlar bunu biliyor ama hatırlatmaya ihtiyaçları var. Gördüklerini kontrol etmeliyiz."

Yutkundum. *Gördüklerini kontrol et.* Jules kaçırıldığında Arianna'nın beni öğrenmeye zorladığı ve o zamandan beri her gün yaptığım şey buydu. Arkasva'nın en mükemmel varisi olmuştum. Her zaman en son moda kıyafetleri giyiyor, tapınakta dikkatimi veriyor, mükemmel notlar alıyor ve doğru zamanda doğru şeyi söylüyordum. Nükteli şakalar yapar, en akıcı su danslarını sergiler ve asla bir toplu iğneyi bile yerinden oynatmazdım. Meera utangaç ve zayıfsa, ben cesur ve güçlüydüm. Morgana çok fazla içip etrafta yatıp kalkıyorsa, ben güçlü ve yakışıklı Lord Tristan'ın yanındaki saf ve erdemli kadındım. Dedikoduları boğdum, yanlış adımları örtbas ettim ve herkesin gözü kız kardeşlerimin değil benim üzerimde olsun diye gece gündüz dans ettim. Sevdiğim başka kimseyi kaybedemezdim.

Şu anda sınırlarımızda yaşananların nasıl algılandığını düşünmeye çalıştım. Soturi varlığının artması bir saldırıdan sonra insanların kendilerini güvende hissetmelerini sağlayabilirdi - *eğer* soturiler Ka Batavia'dan ise. Ama başka bir ülkeden gelen, yabancı bir Ka'ya ve Arkasva'ya sadık soturilere bel bağladığımızda, bu bizi zayıf göstermez miydi?

Arianna pelerinimi düzeltti. "Bugün dışarıda dikkatli ol." Omzumu sıktı. "Meera ve Morgana sana katılmıyor mu?" Ses tonundaki bir şey sorduğu sorudan çok daha fazlasını ima ediyordu; sinsî bir şüphe.

"Tristan'la buluşacağım ve onların başka planları var." Tenim kaşındı, kan yemini izlerim aniden tahriş oldu. İzleri göremeyeceğini bildiğim halde elimi bileğime doladım. Kolumun yanması durduktan bir hafta sonra Meera ve Morgana ile birlikte Urtavia'ya dövme yaptırmaya gitmiştim. Birileri oradaki derinin kalıcı olarak sakatlandığını fark ederse diye

dövme sanatçısını suçlayabilirdi. Meera güneş dövmesi yaptırmıştı, Morgana ise ayın evrelerini. Ben Valalumir'i seçmiş ve yedi köşeli yıldızın içine Ka Batavia'nın mührünü kazımıştım. Ertesi yıl Morgana'nın vorakh'ı ikiz kan yeminiyle birlikte derimi yaralamak için ortaya çıktığında, dirseğimden bileğime kadar uzanan her iki tarafa daha küçük yıldızlar eklemiştim.

Arianna başını salladı ve bana sıkıca sarıldı. "Bu gece görüşürüz, canım."

El sallayıp koridora doğru ilerlerken kapılar açıldı ve o tanıdık suçluluk duygusunun içimi burktuğunu hissettim. Ona Meera ve Morgana'dan bahsetmek, onu da çemberimize katmak, tesellisini ve tavsiyesini almak istemişim.

Dövmeler elimin altında iltihaplanmış, tahriş olmuş, neredeyse ateşlenmiş gibiydi. Kan yemini sözümü bozma isteğimi seziyor, konuşursam sonuçları hakkında beni uyarıyordu. Babamın o ilk gece Ka Azria hakkında söyledikleri aklımdan geçti.

Çok ciddi bir hata yaptılar. Çok fazla kişi biliyordu.

Arianna'ya söylenmeliydi, yemin ettirilmeliydi. Ama yemin her edildiğinde, gücü zayıfladı. *Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla öleceğiz.*

Cresthaven'ın kapılarını koruyan heykeller gibi hareketsiz Euston ve Rhodes'un yanından hızla geçtim ve su yolundan aşağı inerken refakatçimi reddettim. Soturion Markan kaşlarını çattı ve nöbet tuttuğu bir ağacın gölgesinden öne doğru yürüdü. Müstehcen bir hareketle onu yine reddettim. Geri çekildi, teknik olarak kovulmamı reddedemezdi, ya da ben öyle düşünmek istiyordum... İkimiz de sadece kişisel eskortluğumu Tristan'inkiyle takas ettiğimi biliyorduk. Aksi takdirde Markan müdahale etmesi için babama gider ya da beni takip ederdi. Siktiğimin piçi. Kendisi Moriel'e.

Güneş en tepedeyken su yolu, berrak camın altından akan ışıltılı mavi okyanus dalgalarıyla doluydu. Seraphim limanına ulaşana kadar akıntıya ayak uydurmaya çalışarak akıntının hızla geçişini izledim.

Tristan her zamanki gibi yakışıklı bir şekilde, kalçasında gümüş bir kuşak bulunan deniz mavisi tuniğiyle bekliyordu. Siyah derisi gümüş ipliklerle parıltı veren sandaletleri baldırlarına kadar uzanıyordu.

"İşte benim doğum günü kızım. Seni bulmak için kaleye saldırmak üzereydim." Dudakları anında dudaklarımdaydı, elleri sırtımda aşağı yukarı dolaşıyor, saçlarıma dolanıyordu. Donup kaldım ve dudaklarım hareketsiz kaldı. Bir saniye sonra ben de onu öptüm. Son iki yıldır her gün onun dokunuşuna gecikmeli bir tepki vermiştim.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedim.

"Bugün eskort yok mu?" Tristan pelerinine baktı, siyah ve kalitesiz bir malzeme olduğunu düşünebilirdi, çıplak alınımla birlikte. Altın diadem yerinde değildi. Başını iki yana salladı. "Lyr, sen Arkasva'nın varislerinden birisin. Öyle davranmak kötü bir şey değil."

"Arkasva'nın Varislerinin şehre girmesini yasakladığı zamandır."

"Refakatçi olmadan yasak," diye karşı çıktı. "Sadece bir tane getir, o zaman saklanmana gerek kalmaz. Hadi ama, Soturion Markan'ın surat asışını duyar gibiyim." Kendi somurtkan yüzünü yaptı. "Onun işini gereksiz hale getiriyorsun."

"Böylesi daha kolay," dedim. "Fazladan bir ilgi için endişelenmeme gerek yok."

Tristan beni daha yakına çekti. "Neden bu umursuyorsun? Lyr, sen . Her şekilde. Kendinize çok fazla baskı yapıyorsunuz."

Yutkundum. Tristan beni çok iyi tanıyordu, halk için ne kadar performans gösterdiğimi, onların onayı için hareket ettiğimi biliyordu. Leydi Lyriana olduğumda takındığım bir yüzüm ve sadece Lyr olduğumda takındığım bir yüzüm olduğunu söyledi. Her zaman onun

gerçek motivasyonumu ve maskelerimin ardında yatan korkularımı -Ka Azria'nın kaderinin benimki olabileceği, kız kardeşlerimin sonunun Jules gibi olacağı ve hepsinden önemlisi bizi ele verecek kişinin o olacağı- anlamaya başladım.

"Galen ve Haleika festivalde mi?" Konuyu değiştirerek sordum.

Haleika, Tristan'ın kuzeni ve Ka Scholar'ın bir üyesi olan Galen ile birlikte benim de iyi bir arkadaşım. Hepimiz beş, Tristan sekiz yaşından beri birlikte okula gidiyorduk.

Tristan başını salladı. "Saatler önce gittiler." Alçak sesle konuştu, sesi entrika doluydu. "Son zamanlarda birlikte epey vakit geçiriyorlar."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir şaşkınlıkla "Gerçekten mi?" dedim. "Şey, bu... şimdiye kadarki en şaşırtıcı şey."

Herkes birbirlerinden hoşlandıklarını biliyordu ama bunu itiraf etmekten korkuyorlardı ve bu tam da dikkatimi kız kardeşlerimden uzaklaştırmak için ihtiyacım olan akılsız dedikodu türüydü.

Tristan güldü. "Üç öpücüğüne bahse girerim ki Haleika ilk önce pes eder ve ona nasıl hissettiğini söyler. Bu ay gerçekleşmesi için beş öpücük."

Kaşlarımı çattım. "Öpücüklerine çok değer veriyorsun."

Koluma şakacı bir şekilde vurdu ve yanağıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti. "Belki de seninle daha büyük bir şey üzerine bahse girmeliyim?" diye sordu alçak sesle. Elleri yanlarımda gezindi, kalçalarımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

"Sen de kendini çok beğeniyorsun-"

"Şşşt!" dedi, beni öperek. "Her neyse, o öpücüklerin nerede olacağını söylemedim."

Flörtünün altında kendimi rahatlamaya zorladım ve öpücüğü derinleştirdim.

Geri çekildi ve güldü, bakışları arkama düştü. "Meera ve Morgana nerede?" Kahverengi gözleri su yolundan aşağıya

Cresthaven. Kalenin güneşin altında parıldayan altın ve mavi çinileri okyanustan yükselen dalgaların görüntüsüne sahipti. "Bunu kaçırmayacaklarına eminim." Sesinde bir onaylamama havası vardı. Son zamanlarda sosyal ortamlarda ne kadar seyrek göründüklerine dikkat ediyordu.

Neden Haleika ve Galen hakkında konuşmaya devam edemedik? Flört etmeye ve öpüşmeye? Çok yorulmuştum. O gün yüzüncü kez yalan söylediğimi hissettim. Onlar iyiydi. Daha sonra gideceklerdi. Benim için bir doğum günü sürprizi üzerinde çalışıyorlardı. Endişelenecek bir şey yok. Tristan sanki onun için dünyadaki en değerli şeymişim gibi bana sımsıkı sarıldı. Yine de... Meera'nın ya da Morgana'nın sırrını öğrenirse bizi ihbar edeceğini biliyordum. Yapması gerektiğine inanacağını biliyordum. Tristan sadık bir Lumerian ve azılı bir Vorakh avcısıydı.

Elini sıktım. "Seraphim hazır. Hadi gidelim."

Tristan başını salladı ve kendisine eşlik eden iki büyücüye el salladı.

Saf altın tüylerden kanatları olan büyük beyaz kuş önümüzde yerde yatıyordu. Sırtına bağlanmış, mozaik çinilerle süslü mavi araba güneşte parlıyordu. Tristan'ın ardından ben de bindim; refakatçileri de onu takip edip kapıyı kapattılar.

Seraphim yükselirken zemin ayaklarımın altından kaydı ve rüzgârın pencerelerden içeri girmesine neden oldu. Kuşun dev kanatları çırpıldıkça altın tüyleri güneş ışığıyla parlıyordu. Arabayı bir kez yana yatırdım ve yola koyulduk. Seraphim yükselmeye başladığında, Tristan pencereleri ve bölmeleri kapatarak bize eskortlardan gizlilik sağladı. Yine kız kardeşlerimi sordu. Meera kendini iyi hissediyor muydu? Geçen gün yemekte oldukça zayıf görünüyordu.

Daha fazla dayanamadım. Bir parçam ağlamak istiyordu. Tristan'a her şeyi anlatmak. Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini.

Gerçeği bilmesini ve hâlâ mükemmel olduğuma ve sevgisine layık olduğuma inanmasını diledim. Kız kardeşlerimin de korunmaya ve şefkate layık olduğunu söylemesini diledim. Tenimdeki çizikleri yatıştırmasını ve Meera'nın tırnaklarının kesiklerini, sırtımı morartan çürükleri öpüp yok etmesini istedim. Kendi yaralarımı sarmaktan bıkmıştım. Herkesle ilgilendikten sonra gizlice morluklarıma buz koymaktan bıkmıştım. Hangi elbiselerin ve mücevherlerin yaralarımızı saklayıp gizlediğini belirlemekten ve Tristan'la yakınlaşırken her zaman karanlıkta ya da kısmen giyinik olduğumdan emin olmaktan yorulmuştum. Ona sırrımı söylemek ve beni koruyacağına söz vermesini istedim. Ama yapamadım. Ölümcül bir duvarın karşı tarafındaydık.

Tristan'la her zaman iki seçeneğim vardı. Ona yalan söylemek. Ya da dikkatini dağıtmak. Bugün dikkat dağıtmayı seçtim, kendim için de buna ihtiyacım vardı.

Kucağına süründüm, dudaklarım onunkilere değdi. Tristan'ın bana Jules'un ölmesi gerektiğini söylediği anı su yüzüne çıktığında, her zamanki gibi ilk başta kaskatı kesildim. Bu beni her zaman geri tuttu, ilişkimizi fiziksel olarak tamamlamama engel oldu, her ne kadar yaklaşmış olsak da. Dudaklarımın onunkilerin üzerinde yumuşamasını diledim.

"Hey," dedi, gözleri eskortlarını gizleyen bölmeye kaydı. "Sen iyi misin?"

Alt dudağını ısırdım. "Neden hâlâ konuşuyorsun?"

Nefesi hızlandı ve kalçaları kalkarak bana doğru bastırdı. Bu dışarıda yaşadığımız hızlı flörtöz dokunuş değildi. Sıcaklık aurasını doldurmuş, etrafımı şehvet ve duygusallıktan oluşan bir koza gibi sarmıştı.

Pelerinimi geri çekerken gözlerimi kapattım, ağzı boynumu arıyordu, dili tenime karşı sıcaktı, kolları beni daha da yakın tutuyordu, kalçaları benimkilere karşı sallanıyordu ve ben onun beni anladığını ve her şeyin olduğunu varsaydım. sadece tanıımıyormuş, aynı zamanda anlıyormuş gibi davrandım,

gerçek ben olduğumu ve aramızdaki her şeyin mükemmel olduğunu söyledi ve bana dokunmaya devam ettiği sürece de öyleydi. Gözlerimi kapalı tuttuğum sürece.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SERAPHIM indiğinde, Tristan'ın eskortları bölmeyi geri çekerek doğruca çöp istasyonuna yöneldiler. Elbisemi yeniden düzenledim, saçlarımı düzelttim ve kapüşonumu bir kez daha yukarı çektim. Tristan öksürdü, tuniğini ve kemerini yeniden ayarladı.

Bamaria'nın en büyük şehri olan Urtavia insanlarla dolup taşıyordu. Nüfusla birleşen güneş, Cresthaven'ın dışındaki tarlalara ve su yollarına kıyasla havayı kavurucu derecede sıcak bırakıyordu. Kukuletalı pelerinim durumu daha da kötüleştiriyordu ve bu kadar tanınabilir bir görünüme sahip olduğum için kendime lanet ediyordum. Hava baharat kokusu ve tadıyla doluydu. Şarkıcılar ve müzisyenler ortaya çıkıp yüksek sesle Auriel'in Bayram Günü kutlamalarını duyururken, her gelen Lumerialılar birçok dilde konuşuyordu. Enerji sokaklarda dönüyor, auralar birbirine karışıyor ve titreşiyor, şehri tüketen geniş, kaotik bir akış yaratıyordu.

Seraphim'imiz limana yerleşti, kanatlarını yavaşça çırttı, bir liman görevlisi gagasının önünde bir su kabı yüzdürene kadar bana serin bir hava sundu ve içerken kanatları durdu.

Meera'nın sırlarını sakladığım yer olan kolumu çevreleyen altını okşadım. Seraphim'in altın tüyleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Tristan ona hayranlıkla baktı, ağzının köşesi kalktı. Onu hiç çıkarmamamın çok şirin olduğunu düşünüyordu. Diğer kolumda, en yeni yaramın hemen üzerinde eşleşen bir manşet vardı ve bir halhal talihsiz bir çürüğü gizliyordu.

Beni ileriye doğru götürdü, parmakları benimkilere dolanmıştı ki eskortu gümüş aylarla işlenmiş tül beyaz perdelerle süslenmiş bir sedyeye döndü. Tabii ya. Ka Grey'in mührü şerefine her şey gümüşten olmalıydı. Tristan'ın büyükannesi Leydi Romula Grey villasından kulaklarından, parmaklarından, kollarından ve aksesuar olarak kullanabileceği diğer yerlerden gümüş sarkıtmadan asla çıkmazdı. Eskortlar geri dönüp Tristan'a başlarıyla selam verdikten sonra aracımıza yol açmak için geri çekildiler.

Dört büyücü çöpün altında duruyordu, çöp omuzlarının üzerinde asılı dururken gözleri konsantrasyonla yukarı çevrilmişti. Baştaki büyücü seslendi ve diğerleri hep bir ağızdan bakışlarını indirip kenara çekilerek çöpün benim ve Tristan'ın girmesi için yere süzülmesine izin verdiler.

İçeride, gümüş işlemeli kadife yastıklarla dolu karşılıklı banklara kaydık. Tristan memnun görünüyordu. Perdeyi kapatmaya başladı ama ben açık kalması için ısrar ettim. Kapalı perdeler başkalarını içeri bakmaya ve içeride kimin oturduğunu görmeye davet . Açık perdeler ise izleyenleri gözlerini kaçırmaya zorlardı. Her halükarda festivali görmeye gelmiştim. Bütün gün perdelere bakmak isteseydim, odamda kalırdım.

Yavaşça ilerledik ve törene katılan diğer konukların başlarının üzerinden süzüldük. İmparatorluğun her köşesinden gelen Lumerianlar sokakları doldurmuştu. Çiftler restoranların dışında oturuyor, şarap ve meyve tepsileri masalarına doğru süzülüyordu. Şehir her zaman çarşılar ve küçük dükkanlarla doluydu, ancak satıcılar her zaman

Bugün, mallarını ve büyülerini sergilemek için çadırlar ve masalarla dolu tezgahlar kurdular.

Sokaklardaki insanlar, hepsi de kendi ülkelerini ve Kavim'i temsil eden parlak bir renk cümbüşü içindeydi. Elyria'dan gelen Lumerianlar Ka Azria'nın yerini alan kabile Ka Elys'in rengi olan turuncu giyyordu. Ka Elys'e bağıllık yemini etmiş ama hâlâ Bamaria'da yaşayan Lumerianlar mor giyyordu. Gözlerim kalabalığın arasında ilerleyen Korterianlara takıldı; zalimler tuniklerinin üzerine Ka Kormac'ın gümüş kurdunu ve hırlayan kurt başlarının iğnelerini takmışlardı.

Sırada Ka Daquataine'den geleneksel Lumerian su dansı yapan kızlarla dolu bir dansçı grubu vardı. Kalçaları davulun ritmiyle kıvrıla kıvrıla dönüyor, dalgalanmaları mükemmel bir şekilde senkronize oluyordu. Dört kız dans pistinin dışında durarak her dansçının üzerinden atlaması ve adım atması için mavi saten kurdeleler tutuyordu. Her kızın ayak bileklerine Lümer Okyanusu'nu simgeleyen ilave kurdeleler bağlandı.

Urtavia'nın mavi dolu ana su yolu üzerinde yapılan dans, kızlara su üzerinde dans ettikleri yanılsamasını veriyordu. Birkaç büyü'nün bu etkiyi tamamladığını biliyordum. Ortadaki bir kız dikkatimi çekti, hareketleri kusursuz ve akıcıydı. Diğer kızlar bile ipucu almak için onu izliyor gibiydi, sanki ritmi tutturmak için sadece ona güveniyorlardı. Neden ön sırada olmadığını merak ettim. Gayri resmi grup lideri gibi görünüyordu. Dans bitti ve bir başkası başladı.

Bakışlarım gösterinin ötesinde dolaştı. Sokaklar alışılmadık bir şekilde soturilerden boş görünüyordu.

Ben tararken Tristan bana doğru eğildi. "O kızların hiçbirisi kalçalarını senin gibi hareket ettiremiyor." Avucumu avucunun içine aldı, elini belime dolamadan önce yavaşça dudaklarına götürdü. "Sen çok daha iyi bir dansçısın."

Sanki kıskanıyormuşum ve onun güvencesine ihtiyacım varmış gibi. Etkileyiciydiler ama ben daha iyi olduğumu biliyordum. Gözlerimi devirdim. "Bamaria'nın en iyi dans eğitmenleri altında çalışmak bunu yapacaktır." Su dansını hem izlemeyi hem de icra etmeyi seviyordum. Ama ben daha çok şehri sessizce izleyen soturileri seçmeye odaklanmıştım. Ka Batavia'dan, pazularının üzerinde kıvrılan serafim tüyleriyle sivriltilmiş kalın omuz plakaları olan altın zırhlar giyen birkaçını tanıdım. Kamufle olmak ve çevrelerine uyum sağlamak için Lümer büyüleriyle aşılanmış yeşil pelerinleri, sıcakta bile başlarının üzerinde kapüşonluydu. Bellerine kıvrımlarla sarılmış uzun kumaş, her biri savaşta bir kolu ya da bacağı kesebilecek kadar keskin yedi altın Valalumir yıldızıyla süslenmiş yedi askılı deri bir kemerle bir arada tutuluyordu.

Ama caddenin geri kalanını taradıktan sonra başka soturi bulamadım. Sayılar birbirini tutmuyordu. Böyle bir günde, özellikle de sınırdaki saldırıdan sonra, muhafızların en az iki katına çıkması gerekirdi.

"Neden devriyede daha fazla soturi yok?" Ben sordum.

"Akadim saldırısı yüzünden mi?" Tristan kalçamın üzerinde tembel daireler çizdi ve yüzünü boynuma yasladı, nefesi zaten sıcak olan tenimde ısındı. "O bir hafta önceydi. Neden endişeleniyorsun ki? Güvendesin ve iş o noktaya gelirse seni koruyacağımı biliyorsun." Elleri gövdemden yukarı kalktı, parmakları göğüslerimin altını gıdıklıyordu.

Onu salladım. "Bir hafta önce olduğunu biliyorum. Ama festivalle birlikte muhafızlarımız tam güçte olmalı. Bu sayıyla her an ayaklanma çıkabilir."

Tristan omzuma bir öpücük kondurdu ve arkasına yaslandı. "Muhtemelen onları göremiyorsundur, Lyr. gerekiyor." Omuz silkti. "Görünmemek için eğitildiler."

"Bir soturionu her zaman fark edebilirim." Onları tanımak ve Cresthaven'da genç bir kız olarak sürekli gizlice kaçma niyetiyle büyümek beni bu arenada oldukça yetenekli hale getirdi. Meera, Morgana ve Jules ile yakalanmadan önce kimin Cresthaven'dan en uzağa gizlice kaçabileceğini görmek için yarışmalar yapardık. Her zaman ben kazanırdım.

Davullar kreşendo yaparken ve dansçılar performanslarını bitirirken dışarıdaki kalabalık alkışa boğuldu. Tristan dışarıda bekleyen eskortlarına işaret etti. Çöp arabası sarsıldı ve ileriye doğru süzölmeye başladı. Çabucak kesemden birkaç altın çıkardım ve eskortlardan birine uzattım. O da dansçılara doğru koştu ve Tristan fark etmeden geri döndü.

Sokaklarda daha fazla dükkân ve satıcı belirdi ve bir akrobat grubunun ve yaşlı bir seraphimi numaralar yapması için eğiten yağlı görönlömlü bir büyöcünün yanından geçtik. Tiksintiyle arkamı döndüm. Serafimleri seyahat için kullanırdık ama onlar aynı zamanda Ka Batavia'nın mühürünün bir parçasıydı. Onurlandırılmaları ve saygı görmeleri gerekiyordu, sirk göstericilerine dönüştürölmeleri değil. Gösteri sona erdi ve kalabalık dağıldı, babamın Konseyindeki Barış Üstadı Turion Brenna Corra ortaya çıktı. Brenna saygın biriydi, otuz yaşında turion rütbesini, yani soturi generalliğini kazanmıştı. Hatta bir gün arkturion olmak için sıraya gireceğı bile söyleniyordu. Sokaklarda nöbet tutan soturi sayısı az olduğı için onu görönce rahatladım. Beş askere bedeldi.

Brenna kımıldadı ve sırtına bağılı çelik yıldız ateşi kılıçları güneş ışığını yakaladı. Kılıçların rengi bir anda gümüşten kızıl alevlere dönüştü. Güneşin saçımdayarattığı etkinin aynısıydı bu. Tekrar kırmızı bir mağaza tentesinin gölgesine geçtiğinde, kılıçlar alevlerini bırakarak gümüş rengine geri döndü.

Bamaria'nın zaman ölçeri öğlen için uyarı çanlarını çaldı. Aşvan atlarımız havalanıp her saat başı yaptıkları gibi Bamaria'nın etrafında dönerek tehditleri ararken oniks, aytaşı ve topaz pırıltıları gökyüzünde parladı. Muhafızlar yeni görev yerlerine doğru yürürken Brenna tenteden uzaklaştı.

Onları o zaman gördüm. Şehir soturilerle doluydu ama bizimkilerle değil. Altın seraphim zırhlı kadınlar ve erkekler yerine, baktığım her yerde sadece vahşi görünümlü erkek soturiler buldum, hepsi gümüş zırh ve Ka Kormac'ın amblemini taşıyordu - hırlayan bir kurt. Korterianın zalim tepelerinden gelen bu adamlar İmparator'a ve Bastardmaker'a sadıktı. Onları tanımıyordum, bu yüzden kamuflajlarını görememiştim.

Deri sandaletler sokaklarda yürüyordu. Ka Kormac'ın Soturi'leri uyum sağlamaya ya da saklanmaya bile çalışmadılar; kendilerini halkıma açıkça gösterdiler. Bu sırada nöbetçiler değişiyordu ve her soturion onların soturisinin üyesiydi, bizimkinin değil. Ka Kormac'tan göreve yeni başlayan genç bir asker güneşin altında durdu ve Bamarian soturilerinin taşıdıklarından biraz daha kalın olan yıldız ateşi kılıcı alev aldı. Gözleri bana odaklanmıştı, doğrudan çöpün içine bakıyordu ve ben de ters ters baktım. Urtavia'da bulunduklarını biliyordum ama ne kadar çok olduklarını görmek kalbimi . Bu sadece bir saldırıdan sonra ya da festival nedeniyle sokakta fazladan güç bulundurmakla ilgili bir durum değildi. Arianna Teyze'nin inanmamı istediği gibi, bu öğrencilerin güvenliğiyle ilgili bile değildi.

Ka Kormac, İmparator'a sadık soturi, kuzenimin hayatına son veren ve değer verdiğim her şeyi tehdit eden adam, şehrimizi işgal ediyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sokaklarda yürüyen soturileri hedef alan bağırsıklar etrafımızda yankılandı. Kurtları görünce dehşete düşen tek kişi ben değildim. Yabancı soturilerin, kişisel bir muhafızın parçası olmadıkları sürece başka bir ülkede silahsızlanmaları adettendi. Yıldız ateşinden kılıçları ve kemerlerinden sarkan pırıl pırıl Valalumir yıldızları, kurt mühürlerini vurgulayarak çevredeki herkesi varlıklarına karşı uyarıyordu. Festival katılımcılarının kaotik, hafif ve hızlı enerjisi karanlık, sıcak ve zorlukla yatıştırılmış bir öfkeye dönüştü.

"Evine git!" diye bir bağırsık geldi.

"Korteriaya geri dön, kurt boku," diye seslendi bir başkası.

Bu durum diğerlerini de harekete geçirdi ve kısa süre içinde Ka Kormac'a yönelik hakaretler sokaklarda yankılandı. Ama başladığı kadar hızlı bir şekilde, gidişat tersine döndü. Bana karşı.

"Harren Batavia'yı sikeyim! Onları içeri aldı!" haykırışı diğerlerinin üzerinde tedirgin edici bir güçle yükseldi. Babamın adı lanetlenmiş ve gayri resmi olarak unvanı olmadan sunulmuştu.

Bağırışmalar devam ederken Tristan çöpün benim olduğum tarafına geçip kolunu koruyucu bir şekilde bana dolayınca kaskatı kesildim.

"Ondan önce hiç akadim saldırısı olmamıştı!"

"Bamaria'yı yönetemiyor, bu yüzden Kormac onun yerine yapıyor!" "Bu aptal Akadim'i uzak tutamaz! Hepimizi öldürtecek!"

Ve işte oradaydı. Babamın bugün şehre gelmemi istememesinin sebebi buydu. Son saldırı herkesin aklındaydı, gerginlik ve korku yaratıyordu. Bir akadim, eski dünyanın korkunç bir canavarı, neredeyse sınırlarımızı ihlal etmişti.

Yeni bir bağırış, küfür ve dehşet çığlığı dalgası duyuldu. Ve sonra bir akadim belirdi, caddeden aşağıya doğru geliyordu. Kalbim yerinden fırladı. Ama gerçek değildi. Bir büyücü, canavarın yaklaşık on beş ayak uzunluğundaki gövdesini birleştirmek için kaba bir büyü kullanmıştı. Lümaryalı bir adamla kadim ve şeytani bir şeyin karışımıydı. Gözleri kırmızıydı, ağzı dişlerle doluydu. Jilet gibi keskin tırnakları kolum büyüklüğündeydi.

Ka Batavia'dan birkaç soturi dışarı çıktı, akadim süzülerek geçerken gözleri küçümseme doluydu. Askerler emekliydi, hepsi savaş yaraları nedeniyle hizmetten çıkarılmıştı. Birinin bir gözü yoktu; diğerinin kolu kopmuştu. Akadim'in beş soturi gücünde olduğu söylenirdi, bu da onları öldürmeyi tamamlanması en zor görev haline getirirdi. Canavarlarla savaşanların çoğu hikayeyi anlatacak kadar yaşayamadı. Yaşayanlar da genellikle şekillerini kaybetmiş, uzuvları ve ruhları zarar görmeden zar zor kurtulmuşlardır. En şanssız olanlar ise sadece kendilerinin varlığından haberdar olduğu görünmez yara izleriyle kurtuldu. Akadim'in kurbanlarını avlamanın bir yolu vardı; bu yol genellikle ölümün en arzu edilen sonuç olduğu anlamına geliyordu.

"*Shekar arkasva!*" Bir büyücü üzerinde Ka Batavia'nın amblemi gibi görünen bir bayrak sallıyordu ama renkler yanlıştı. Altın seraphim yerine

Gümüş bir ayın altında kanatları olan Serafim'in kanatları siyaha boyanmıştı.

Tristan'ın kolunu çektim. "Şu adamın bayrağındaki mührü bak," dedim.

Tristan büyük bir konsantrasyonla ayaklarına bakıyordu. Kan ya da sakatlanma görüntüsüne dayanamıyordu ama ricam üzerine gözlerini kısarak başını kaldırdı.

"*Shekar arkasva!*" tekrar seslendi adam.

"*Shekar arkasva?*" Tristan perdeyi öne doğru çekerek sordu. Biraz yeşile baktı ve şekli bozulmuş soturiyi gördü. Bamarian kolu olan Ka Elys'in mor rengindeki çöpümüzün dışında bir soturion vardı. Bir gözüyle birlikte iki bacağı da yoktu. Güneş ve ay ağacından yapılmış, tuniğinden dışarı taşan ve dizlerinden itibaren hareket edip bükülebilen bacakları üzerinde yürüyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu High Lumerian," dedim. "Sahte Arkasva." İçimde kötü bir his vardı. Yüksek Lümerce halk tarafından konuşulmazdı.

"Sahte arkasva mı?" Tristan kaşlarını çatı.

Cümle tanıdık geliyordu ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. "Senin için bir anlamı var mı?"

"İyi bir şey yok. Cresthaven'a dönmeliyiz." Tristan çoktan çöp arabasından dışarı eğilmiş, refakatçisine işaret veriyordu.

Elini tuttum. Ben zar zor yürüyebiliyorken babam sokaklardan kovulmuştu. Şimdi de beni kovmalarına izin vermeyi reddettim. Buralar benim sokaklarımdı, atalarım tarafından düzenlenmişti. "Hayır! İleriye gidiyoruz. Yakında bunların hepsini geride bırakacağız. Görmekten hoşlanmadığınızı biliyorum-"

"Yaralı soturilerle başa çıkabilirim! Sadece... dışarı çok tehlikeli."

Başımı salladım. "Bağırışlar kesilecek. Sadece nöbetçi değiştiği için heyecanlılar. Bak. Ka Kormac'ın soturileri çoktan kamufle oldu. İnsanlar unutacak.

alışveriş." Ne demek istediğimi kanıtlarcasına, Vahiy Törenlerine birkaç yıl kalmış bir grup kız elbise dolu bir çadıra üşüştü.

"Lyr," dedi Tristan, "mantıklı ol. Havada kötü bir hava var, babanı hedef alan bir hava, bu da seni hedef aldığı anlamına geliyor. Güvende olmak için seni eve geri götürmeliyiz."

Siyah kapüşonumu yukarıda tutmaya dikkat ederek başımı çöpten çıkardım. Dışarıdaki havanın karanlığı nefesimi kesen boğucu bir öpücük gibiydi. Onu iterek geçtim. "İleri, sana emrediyorum."

Tristan'ın refakatçisi başını salladı ve işaret verdi. Büyücüler ilerlerken, büyüleriyle bizi kendilerine bağlayan çöp arabamız sarsıldı. Tristan arkasına yaslandı, artık bana dokunmuyordu.

"Neden, Lyr?" diye sordu Tristan. "Neden bu kadar pervasız olmak zorundasın?" Başını yana eğdi. Aurası öfkeyle titreşiyor, çöpü dayanılmaz derecede sıcak yapıyordu. verdiği emirleri çiğnememden nefret ederdi. Bir gün Ka'sının efendisi olacak olmasına ve üç yaş büyük olmasına rağmen, ben her zaman ondan üstün olacaktım.

Öfkelenerek onu geri ittim.

"Çünkü daha işim bitmedi. Aklımda doğum günüm için yeni bir kolye almak vardı." Vahiy Töreni sırasında takacağım için, bulabildiğim en büyük, en göz alıcı olanı almayı planlıyordum. Belki de Peder bedenimi kontrol ederken takı seçimim tapınaktaki herkesin dikkatini dağıtabilirdi. Bunun ötesinde, eve erken dönüp yenilgiyi kabul etmeyi, Morgana ve Babamın haklı olduğunu itiraf etmeyi reddediyordum. İki yıldır hanımefendi rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordum. Ama zamanın sonuna geldiğimi hissediyordum; içimde yeni bir enerji yanıyordu. Pervasız olmak istiyordum, kendi irademi esnetmek istiyordum.

Tristan kaşlarını çattı, burun delikleri alevlendi. Öfkesi ve endişesi, doğum günümde beni mutlu etme arzusuyla savaşıyordu. Sonunda yüzü yumuşadı. Aurasının gücü azaldı. "Bana söz ver, eğer durum daha da tehlikeli bir hal alırsa, hemen buradan ayrılacağız. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama halkın babana bakışı şu anda pek iyi değil. Kalabalığın tutkusuna kapılmak için uygun bir gün değil." Tekrar elimi tuttu, parmakları benimkilere dolanmıştı, sıcak ve tanıdıktı. "Seni seviyorum. Ve biz...." İçini çekti ve başını salladı. "Eğer sana bir şey olursa...."

"Biliyorum," dedim çabucak.

Nişanlandık diyemeden sözünü kesti. Sihrimi ortaya çıkardığımda ikimiz de nişanlanacağımızı biliyorduk ama yine de yüksek sesle söylemek çok ağır geliyordu.

"Ve söz veriyorum," dedim, "eğer çok tehlikeli hale gelirse, gideceğiz." Gerçi durumun yeterince ciddi olup olmadığına ve ne zaman ciddi olacağına karar verecek kişi ben olmak niyetindeydim.

Tristan ihtiyatlı davranmaya çalıştı ama bir kez daha çöp kutusundan dışarıya doğru eğildi ve perdeleri içeri çekmeden önce eskortlara protestoculardan uzaklaşmalarını emretti. Bunu kazanmasına izin verdim.

Birkaç dakika içinde bağırışlar kesildi ve ben de rahat bir nefes aldım.

Kısa süre sonra kendimizi daha varlıklı müşterilere yönelik malların satıldığı küçük bir çadır pazarıyla çevrili bulduk. Çöpümüz yere indirildi ve dışarı tırmandık. Tristan'ın bu kadar rahat hareket etmesi karşısında başımı salladım. Zenginlerin arasında olmanın onu güvende kıldığına inanıyordu. Ben daha iyi biliyordum. Babam az kalsın zenginler tarafından öldürülüyordu, öz amcam tarafından. Ve onun ihaneti yüzünden Arianna Teyze tutuklanmıştı. Kocasının isyanından haberdar olmadığı ya da bu isyana karışmadığı anlaşılan kadar günlerce hapisteye acı çekmişti.

Mücevherlerle dolu birkaç masayı inceleyerek çadırları taradım. Altın seraphim kuşları ve Valalumir'lerle süslü narin kolyeler yılın trendiydi. Benim için fazla zarıftı. Büyük hatlara sahiptim: dolgun dudaklar, güçlü bir burun ve geniş bir köprücük kemiği. Üzerimde görünmesi için bile büyük ve dramatik bir şeye ihtiyacım vardı. Özellikle bu parçalarda uzmanlaşmış bir satıcı vardı.

Elimi Tristan'ınkinden çektim ve ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. "Doğum günüm için bana bir şey alacak mısın?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu, gözleri elime doğru kayıyordu.

Aklının nişan yüzüğünde olduğunu bildiğim için yutkundum. Şimdi alacak mıydı? Çoktan almış mıydı? Yoksa Ka Grey'in kasalarından yadigâr mı kalmıştı?

"Beni şaşırt," dedim. "Ramia'yı ziyaret edeceğim."

Tristan başını salladı ama ancak yanımda bir eskort bulundurmamı ve otuz dakika içinde onunla buluşmamı kabul ettirdikten sonra. Ters yönle döndük.

"? Leydi Lyriana yalnız mı geldi? Gelin, Majesteleri, buraya gelin!" Ramia çadırının kanatları üzerinde dalgalanan ipek perdelerin arasından başını uzattı. "HAYIR!" diye bağırdı, sokağın karşısında bana doğru yürüyen bir satıcıya. Kim olduğumu ve dolayısıyla çantamda ne kadar para olduğunu öğrenmiş gibiydi. "Senden alışveriş yapmayacak," diye tısladı. Etrafında parıldayan ve kaygan ama güç dolu bir güç kıvılcımını parladı.

"Aptal kütüphaneci," diye mırıldandı.

Tristan'ın eskortuna el sallayarak beni çadırın dışında beklemesini işaret ettim. Ramia beni içeri çekti, kendi kızıl saçlarını omuzlarının arkasına taradı.

"Aptal." Sesi ağır aksanlıydı. "Kütüphaneci olmam yan yapamayacağım anlamına gelmez." Çadırın kapaklarını bağladı.

ve bana göz kırptı. "Ayrıca, herkesten çok daha iyi mücevher yaptığım biliniyor."

Sırttım.

Ramia, Bilginler Limanı'ndaki piramitlerde bulunan Büyük Kütüphane'nin bakım ve onarımını yaparak Bilginlerle birlikte çalışıyordu. İşi gereği küçük piramitlerden birinde, Afeyan parşömenleriyle ilgilenen bölümde kalıyordu.

Morgana bir keresinde sorduğu için Ramia'nın neredeyse elli yaşında olduğunu biliyordum. Ama yaşlanmayan bir havası vardı, yarı Afeyan olmasının bir yan etkisi olarak benden ancak birkaç yaş büyük görünüyordu.

"Doğum gününüz kutlu olsun, majesteleri."

Çadırın her köşesinde tütsü yanıyor, yer minderine uzandığımda gözlerimi yaşartıyordu. Yanında gümüş bir tepsi çay ve bir dilim ballı kek duruyordu.

"Senin için yaptım," dedi.

"Teşekkür ederim." Çaya üfledim, bir yudum almadan önce tarçın ve kakulenin tatlı kokularını içime çektim. "Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Bir kumar. Geldiğine şaşırdım. Arkasva Batavia'nın bir varisi şehrin vahşi sokaklarında başıboş dolaşıyor," dedi sırtarak. Festivalin gürültüleri, müzik, sesler ve dışarıdaki bedenlerin telaşı buna karşılık olarak kabarıyor gibiydi. "Saldırıdan beri baban daha katı değil mi? Yakala." Kucağıma küçük gümüş bir bilezik attı.

Omuz silktim ve bileziği aldım. "Öyle."

Ramia gözlerinde muzip bir parıltıyla güldü. "Ama yine de geldin. Güzel. Senin için özel bir şeyim var ve gelmeseydin bizzat teslim etmek zorunda kalacaktım. O değil!" diye ekledi, elimdeki gümüş bileziği göstererek. Zincire siyah ipek geçirilmişti,

asla karıştırılmaması gereken bir bitki karışımı tutuyordu. İğrenç kokuyordu.

"Lumeria'da ne var?" Ben sordum.

"Bu son moda," dedi Ramia. "Akadim'den kurtulmak için sihirli bilezikler. Sadece bu sabah yüz tane sattım."

"Bu Akadim'e karşı koruma sağlamaz. Büyünün onlar üzerinde hiçbir etkisi yoktur."

"Bunu biliyorum." Ramia sırıttı. "Lümerliler korktuklarında aptalca şeyler satın alırlar. Her satıcıda bunlardan var. En azından benimkiler güzel."

Zinciri küçük bir masanın üzerine attım ve kokuyu üzerimden atmak için elimi pelerinine sürttüm.

Ramia kolunu süsleyen altın ve gümüş bileziklerden bir anahtar çıkardı. Bir perdeyi çekti ve bir kutunun kilidini açtı.

İçinde ne varsa değerli bir parça olacağını biliyordum. Bu gece beni süsleyecek ve herkesin dikkatini başka yöne çekecek bir mücevher... umarım Tanrılar tarafından bir şey yoktur. Ama aynı zamanda, güzel bir şey. Sadece benim için olan bir şey. Jules'la yaptığım gibi, doğum günümde kendim için talep edebileceğim bir şey. *Doğum günü mücevheri*, biz ona öyle derdik. Her yıl ikimizin de doğum gününde mükemmel parçaları bulmak için alışverişe çıkardık. Şimdi Jules'un eski eşyalarının çoğu Meera'nın sırlarını bedenimde saklamama yardımcı oluyordu.

Ramia siyah kadife bir kumaşın kıvrımları arasına yerleştirilmiş mücevherleri gösterdiğinde ağzım açık kaldı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kolyeydi. Köprücük kemiğimden omuzlarıma kadar beni kaplayacak, göğüslerimin üstünden aşağıya damlayacaktı. Bir kolyeden daha fazlasıydı, bir zırhtı. Bu gece kimse başka bir şeyden bahsetmeyecekti. Parçanın tamamı altın Valalumir'lerden oluşuyordu. Her yıldızın ortasında, güneş perdelerin arasından parlarken kırmızı alevlerle ışıldayan ve titreyen küçük bir elmas vardı. Bunlar sıradan elmaslar değildi. Yıldız ateşiyle yapılmışlardı.

Yıldız ateşi canlandığında nefesim kesildi ve Ramia o kadar geniş sırttı ki yüzünün çatlayacağını sandım. Çok karmaşık ve büyüktü. Yıldız ateşinin elmasa dönüştürülebileceğini bile bilmiyordum. Hammaddeyi çıkarabiliyorduk ama onunla hiçbir şey dövmeyorduk. Bunun için Afeya'lara, Lumeria Matavia'dan Boğulma'dan kurtulan ölümsüzlere ihtiyacımız vardı. Sadece onlar yıldız ateşini dövebilecek bilgi ve beceriye sahipti ama bildiğim kadarıyla bunu sadece silahlara dönüştürebiliyorlardı.

"Ramia, bunu nasıl... nasıl yaptın?"

"Ben sadece yarı-Afeyan'ım," dedi sertçe. "Yıldız ateşiyle çalışamam." "Ama... o zaman nasıl?"

"Basit. Kolyeni ben yapmadım. Onu ben buldum."

"Hayır! Sen...."

Ramia başını salladı, gözleri parlıyordu.

Ramia'nın kütüphanedeki görevlerinden biri de Lümerya Okyanusu'nda bulunan eserleri temizlemek ve tasnif etmektir. Bin yıl önce kaybettiğimiz ana vatanımız Lumeria Matavia'dan gelen kadim eşyalar balıkçılık seferlerinden çıkmaya devam ediyordu. Vadati taşları ve yıldız ateşi gibi bazı eşyalar işe yarıyor, restore ediliyor ve İmparatorluk genelinde dağıtılıyordu. Ancak birçoğu büyüsünü kaybetmiş ya da tamir edilemeyecek kadar bozulmuştu. Bu eşyalar ziyaretçilerin görmesi ve hayranlık duyması için Bilgin Limanı'ndaki Müze'ye yerleştirildi. Bu kolyenin bir sokak çadırında satılmak için değil, camın arkasında olması gerekiyordu.

Onu ihbar etmeliydim. Ama... çok güzeldi ve Vahiy Töreni'nde takmak için mükemmel bir şey gibi görünüyordu. Ramia ona benim kolyem demişti ve bir açıdan -açıklayamasam da- haklıydı. Bu kolye bir dikkat dağıtıcı olarak dövülmüştü. Benim için dövülmüştü.

Çok eski olduğunu hissetmeme rağmen, bozulmamış, neredeyse yeni görünüyordu. Bin yıl dibinde durduktan sonra gerçekten temizlemiş olmalıydı.

okyanusun.

"Son zamanlarda eski eserler sergisine gittiniz mi?" Ramia sesini alçaltarak sordu. "Gitmediğinizi biliyorum. Çünkü gitseydin, sergide bunun gibi beş parça olduğunu zaten bilirdin. Diğerini ne yapacağız?"

"Açıkça kâr edin," dedim, sesim kurumuştı.

Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı. " gibi bir şey."

Başımı salladım, hâlâ tedirgindim. Ramia arkama geçti, saçlarımı omzumun üzerinden çekti ve tokayı boynumun arkasından tutturdu.

Kolye vücudumun her kıvrımına ve açısına mükemmel bir şekilde oturarak etrafımda şekillenirken metal tenimi ısıttı. Gerçekten de sanki benim için yapılmış, sanki zaten benimmiş ve yüzlerce kez takılmış gibi hissediyordum.

Ramia elime bir ayna tutuşturdu ve itiraf etmeliyim ki sonuç nefes kesiciydi. Güzel, çarpıcı görünüyordum ve kendimi güçlü, hatta kuvvetli hissediyordum. Büyük yüz hatlarım mükemmel bir orantı içindeydi ve altın rengi tam da ten rengime uygundu. Parlıyordum. Doğru ya da yanlış, bunu almadan gitmemin mümkün olmadığını biliyordum.

"Sana tam uyuyor." Ramia çadırın bir kanadını geri çekti ve güneş ışığı perdelerin arasından sızarak saçlarımı ve kolyemi kırmızı alevlerle aydınlattı. Mükemmel bir uyum içindeydik. Bir an için başımın döndüğünü hissettim, dalgaların kıyıya vurduğu altın bir kumsal ve kızıl bir gökyüzünde batan bir güneş hayal ettim. Bir elimi kaldırdım, parmaklarım tanıdık değildi, benimkiler ama benim değillerdi - daha uzun ve daha koyuydular. Ramia perdeleri kapattı ve görüntü kayboldu.

"Valalumir'ler antik tarzdadır, tıpkı dövmeniz gibi."

Aşağıya baktım. O haklıydı. Yedi köşeli yıldızın birçok çeşidi ve görünümü vardı. Kolum için en eski versiyonunu seçmiştim; mükemmel bir uyum.

kolyeye. Artık dövmemdeki yıldızlarla uyumlu bir kolyem vardı, tıpkı altın kanatlı manşetimin içine işlenmiş mühürle uyumlu olması gibi.

"Tıpkı Tanrıça Asherah'a benziyorsun," dedi. "Vahşi ve güçlü. Kudretli Soturion."

Bunun üzerine ben de güldüm. "Güven bana, ben soturion değilim."

Ramia ellerini havaya kaldırdı. "Büyücü! Soturion! Kimin umurunda? Tanrıça gibi görünüyorsun."

Bunu bir iltifat olarak söylemişti. Ve belki de Afeya için hâlâ öyleydi. Ama son zamanlarda Asherah ismi Bamaria'da "fahişe" anlamına gelmeye başlamıştı. Hepsi Ka Kormac'ın varlığı sayesinde.

Ramia gözlerini kıstı. "Ya da belki de Veliaht'a benziyorsundur?"

"Ramia!"

Güldü. "Biliyorum, biliyorum, sen en küçük kızsın. Kurallar Leydi Meera'dan yana. Ama bazıları... bazıları seni tercih eder."

Sertçe yutkundum. Bu doğru muydu? Sormaya çok korkuyordum. Cevap her ne olursa olsun hoşuma gideceğinden emin değildim. Ya Bamaryalılar beni daha çok sevdikleri için Meera'ya tercih ediyorlardı ya da Meera'da bir terslik olduğundan şüpheleniyorlardı. Bu düşünceyi aklımdan bile geçiremezdim. Önce bu geceyi atlatmalıydım. Ve bu satışı.

Derin bir nefes alarak, "Ne kadar?" diye sordum.

Ramia kahkahalarla sarsıldı, bilezikleri şingirdadı. "Ekselansları, cüzdanınızı Lord Tristan'ın mirasıyla birleştirdiyseniz bile bu kolyeyi asla karşılayamazsınız." Ben itiraz edemedim, "Lumeria Matavia'dan paha biçilmez bir eser. Boğulmadan önce dövülmüş. Kimsenin parası yetmez. Ayrıca, eser satmak yasadışı ve geceyi Gölge Kalesi'nde geçirmek gibi bir planım yok." Ramia ürperdi. "Yani ya camın arkasına geçecek, bir süre işe yaramaz halde duracak.

Sonsuzluk. Or...." Yaramazca göz kırptı. "Bu gece Arkasva'nın güzel Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu tarafından takıldı."

"Ne için?" Dikkatlice sordum. Bana cüzdanımı boşalttırmayacaktı ama bunun gerçek bir hediye olduğunu düşünmemem gerektiğini de biliyordum. Ne de olsa Ramia yarı Afeyan'dı ve ölümsüz yaratıklar yaptıkları anlaşmalar ve pazarlıklarla ün salmışlardı.

Sırıttı. "Belki bir gün bana ihtiyacım olan iyiliği verirsin?"

"Anlaşma mı?" Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarak sordum. Afeya'larla yapılan anlaşmalar tehlikeliydi.

Ama Ramia karşılık olarak sadece güldü.

"Ben sadece yarı Afeyan'ım. Anlaşma yok. Sadece iyilik. Bir gün." Sertçe yutkundum, midem gerildi.

Dakikalar sonra dışarıdaydım, kolye elbisemin eteklerine sıkıca sarılmıştı, belimde ağırdı. Siyah kukuletam yukarıdaydı ve saçlarımı gizliyordu. Çadırların ve satıcıların arasından geçerken Tristan'ın eskortu sessizce arkamdan yürüyordu.

"...Ve onun görmesine izin yok. Bunlar senin ve benim için kurallar. Vorakh! Vorakh! Hepsi boğulmalı!" Kalabalığın gürültüsünden bir çocuk şarkısı yükseldi.

Aniden döndüm ve daire şeklinde dans eden çocuklar aptal şarkılarını tamamlayamadan iki çadır arasındaki bir açıklıktan geçtim. Bu şarkıyı çocukken ben de söylemiştim ama şimdi aklımdan çıkmıyordu. Tristan'ın eskortu hemen arkamdan geldi ve küçük bir satıcının masasına çarpmadan önce beni geri çekti. Satıcı çadırının önünde durmuş, uçları kıvrılmış siyah bıyığının altından umutla gülümsüyordu. Altın mühür iğnelerinden oluşan geniş bir seçkiyi işaret etti.

"Damgasızsınız leydim. Gelin güzelliğinizi tamamlayacak bir rozet alın. Sadakatinizin nerede yattığını tüm Lumeria'ya gösterin."

Sıkı bir gülümseme verdim. Beni tanımamıştı ve bana "zatıalınız" diye hitap etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Nezaketen ve neredeyse tüm mallarını yok ettiğim için iğneleri taradım. Çoğunda Ka Batavia'nın mührü vardı - gümüş bir ayın altında uçuşan altın serafim kanatları. Birkaç tanesinde Ka Grey'in mührünü buldum; ayın altında gümüş kanatlar. Ayrıca Ka Scholar için de bazı iğneler vardı - altın bir piramidin üzerinden geçen beyaz bir parşömen - ve Ka Elys için de bir mühür - güneşin üzerinden geçen bir ashvan atı. İğrenerek birkaç hırlayan kurda rastlayana kadar onları karıştırdım. Ka Kormac. Bir Bamaryalı satıcının sadece Bamaryalı Kavim için iğneleri olmalıydı, yabancı kabileler için değil. Şehrimizi işgal edenler için değil.

"Hepsi Ka'larının şarkısını mırıldanmak için büyülenmiş leydim."

Etkilenmemiştim. Şarkı söyleyen bir iğnenin ne faydası vardı? Her halükarda, Ka Kormac'ın mühürlerini satan bir satıcıdan alışveriş yapmazdım. Bir tanesini tiksintiyle ittim. "Bu iğnelerin hepsi gerçekten Ka Batavia'ya sadık mı?" Kalabalığı Tristan için tarayarak sordum. Neredeyse onunla tanışma vakti gelmişti.

Satıcı sesini alçaltarak hızla, "Daha fazlası var," dedi. "Belki de başka bir şey arıyorsunuzdur?" Çadırının içinde kayboldu ve masanın üzerine koyduğu küçük siyah bir kutuyla heyecanla yeniden ortaya çıktı. Kadife bir örtüyü kaldırdı ve bana bir tane seçmemi işaret etti. İçini karıştırdım ve satılan diğerlerinden çok daha küçük, minik bir altın iğne çıkardım.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Kimsenin fark edemeyeceği kadar küçüktü ve işçiliği de kalitesizdi. İğneyi iade etmek üzereydim ama üzerindeki mühür gözüme çarptı. Ka Batavia'nın mührü olduğu belliydi ama seraphim'in tüyleri siyaha boyanmıştı. "*Shekar arkasva*" diye bağırان adamın üzerinde gördüğüm resmin aynısıydı. Sahte arkasva.

"Bunu tanıyamadım," dedim. "Hangi Ka' ait?" "Ka Batavia," dedi neşeyle.

"Hayır. Ka Batavia'nın mührü altın kanatlara sahiptir. Bunlar siyah."

Satıcının yanakları kızardı ve elimden iğneyi alarak kutunun içine daldırdı ve kadife bezi yerine koydu. "Benim hatam, leydim. Onu hemen imha ettireceğim."

"İğneler?" Tristan'ın kolları arkamdan bana sarıldı. Yüzünü omzuma dayadı ve ilgisiz bir ifadeyle vitrine baktı. "Gerçek mücevherler istediğini sanıyordum."

Satıcı şimdi karşısında kimin durduğunu fark etmiş gibiydi. Gümüş iplikli kıyafetleri, büyük mühür yüzüğü, yakışıklı yüzü ve özel korumasıyla Lord Tristan Grey'i fark etmek kolaydı. Kime kur yaptığı, kiminle nişanlanmak üzere olduğu çok iyi biliniyordu. Gözleri kapüşonumun altında gölgelenen yüz hatlarıma takılınca satıcı titremeye başladı. Benim için yanlış adres kullanarak yaptığı hakaretin farkına vararak aklının karıştığını görebiliyordum. Kutuyu kabaca masasının altına itti. Aurasında bir şey sanki her şeyi içine çekiyormuş gibi geri çekildi, yanakları ve burnu kızardı.

"Hadi çöp kutusuna dönelim." Tristan'ın parmakları benimkilere dolanarak beni uzaklaştırdı. Satıcı bolca terliyor, malları için kutular hazırlarken gözleri etrafta geziniyordu.

Büyücüler çöpü yere indirirken eskortumuz geride durdu. Tristan perdeleri çekerek önce benim içeri girmemi sağladı, bir yandan da benim için aldığı güzel mücevherlerle dalga geçiyordu. Kadife yastıkların üzerinde arkasına yaslandı ve parmakları kolumun uzunluğuna doğru kayd. Pelerinimi geriye itti ve dirseğimin arkasındaki hassas deriyi sıyırdı, eli

Altın kelepçemin üst kolumu sıkması üzerine sadece bir saniye durakladı. Kaslarım gerildi.

Tristan fark etmedi bile. Belli ki para harcamak ruh halini iyileştirmişti.

Elini kelepçeden -Meera'nın sırlarından- uzaklaştırdım ve bilmiş bir bakışla bacağıma koydum.

Ama çöp arabası aniden durdu ve burunlarımız çarpıştı. Kucağından kaydım.

Tristan kafasını dışarı çıkardı. "Ne oldu?"

"Lordum," dedi refakatçisi. "Bir durum var gibi görünüyor."

Kalbim durdu. Bir *durum*. Her zaman kullandıkları kelime buydu, Ka Grey'deki kod kelime. Vorakh için.

Perdeleri geri çektiğimde midem bulandı. Cüppelerinde Ka Grey'in gümüş mühürlerini, kanatlarını ve aylarını taşıyan büyücüler gölgelerin arasından çıktı. Onları fark etmeliydim; orada olduklarını bilmeliydim. Tristan'ın yüzündeki bilmiş ifadeden, tamamen farkında olduğunu anladım. Bu yüzden kazanmama ve dışarıda kalmama izin vermişti - kendi destekçileri şehirde cirit atıyordu.

"Tristan," dedim kolunu tutarak.

Hemen yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra çöp kutumuzun kapısında durdu. "Burada bekle, benim korumamla güvende olacaksın."

"Tristan," dedim tekrar, gözyaşlarıma karşı koyarken sesim titriyordu. "İyi olacağım," dedi, benim endişemi onun güvenliğiyle karıştırarak.

Gümüş kınından sopasını çıkararak çöpten yere atladı.

Bir anda kalabalığın içinde hızla ilerlemeye başladı, büyücüleri de arkasında sıraya girmişti. Söz konusu vorakh, yani *durum*, daha önce Ka Daquataine'de gördüğümüz dansçılardan biriydi.

Akıcı, hareketlerinde o kadar özgürdü ki baş dansçının o olduğunu düşünmüştüm. Şimdi kıpırdamadan duruyordu, gözleri korkuyla açılmıştı. Perdelerin arasından bir soğuk esintisi geldi ve ben titreyene kadar etrafımı sardı. Bu soğuğu biliyordum. Hayallerin soğuğunu. Kızın yüzü Meera'nınkinin mükemmel bir aynasıydı. Dansçı arkadaşları etrafını sarmış, koruyucu ama temkinli bir duruş sergiliyorlardı. Daha önce onu dans işaretleri için izlememişlerdi; bir imgelem görüp görmeyeceğini görmek için izliyorlardı.

Ama Tristan kalabalığın içinden geçerken ve diğer büyücüler sopalarını çekmiş bir şekilde ortaya çıkarken, dansçılar geri çekildi. Onu kurtarmak mümkün değildi. Tıpkı Jules'u kurtarmanın mümkün olmadığı gibi.

Kız çırpındı ve çılgılık attı, gözleri vahşileşti. Tristan yavaşladı, duruşunu genişletti ve sopasını kızın boğazına doğrulttu. Vücudum uyuştı. Vorakh'ın gücünden, hissettiğim korkudan, korkaklıktan ve her gün taktığım maskenin ağırlığından kaynaklanan ürpertiyle donup kalmıştım.

Vücudumdaki her şey bana hareket etmem için bağıırıyordu. Ona yardım etmem için. Onu kurtarmam için. Tristan'ın sırtına atlamak ve onu yapmak üzere olduğu şeyden alıkoymak için. Arkadaşlarına onu savunmaları için bağırarak, onlara korkak olduklarını söylemek istedim. Ama daha iyi değilken nasıl yapabilirdim? Onu kurtaramadım. Benim başıma geldiğinde geri çekilmiştim. Ve şimdi de ne kadar hasta hissedersen hissedeyim geri duracaktım. Eğer yapmazsam, kız kardeşlerimi lanetleyebilirdim.

Tristan bir dağ kedisi gibi hareket ediyordu, yumuşak ve hızlı. Ölümcül. Zaten Bamaria'daki en başarılı büyücülerden biriydi.

"Ben Lord Tristan Grey'im." İnancının şiddeti, öfkesinin ateşi ve vorakh sahibi olanlara, özellikle de vizyon sahibi olanlara karşı beslediği öfke ve nefret içinden fişkırdı. Konu bu olduğunda öfkesini kontrol edemiyordu. Kalabalıkta kalanlar yavaşça geri çekilerek onunla avı arasında geniş bir mesafe bıraktı. "Sen

birinci dereceden vorakh, yani imgelem gücüne sahip olmakla suçlanıyorsun. Seni bağlayıp Ka Batavia'nın Soturi'sine teslim edeceğim ve orada Majesteleri İmparator tarafından tutuklanıp cezalandırılacaksın."

Kız daha sert çığlıklar atıyor, tüm vücudu sarsılıyordu. Kalabalık Tristan'ı desteklemek için çığlık atıyor, onu kınıyordu.

"Vorakh! Vorakh! Hepsi boğulmalı!"

İleriye doğru yürüdü ve sopasını savurdu. Kız ona doğru koştu, parmakları pençeye dönüştü ve Tristan'a doğru hamle yaptı. Ama o daha hızlıydı. Daha güçlüydü. Çubuğun ucundan siyah gölgeler yayıldı, kızın vücudunun etrafında yılan gibi kıvrılincaya kadar kıvrılıp açıldı, şiddetli, kanlı bir kırmızı renkte parladı, sonra parıldayan siyaha dönüştü. Bağlama etkisini gösterdiğinde kızın çığlığı kesildi, kolları yanında hapsoldü. Artık dokunabileceği bir gücü kalmamıştı. Ağzı dehşet içinde açık kaldı, gözleri büyüdü, öne doğru yığıldı, gözleri arkaya kaydı. Kız Tristan'ın kollarına düştü. Onu omzuna aldı, vücudu gevşekti ve Ka Batavia'nın isimsiz bir soturion'una taşındı. Onu kolaylıkla aldı, altın zırhlı omzunun üzerinden bir pirinç çuvalından başka bir şey değilmiş gibi fırlattı. Sonra soturion gitti ve Tristan alkışlar arasında kalabalığın arasında dururken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Çöp kutusundaki koltuğumda geriye doğru yığıldım, vücudumun her santimi titriyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"TANRIM, LYR!" TRISTAN tekrar çöpün içine tırmandı.

Gözyaşlarımı aceleyle yanağımdan sildim, içimde panik kabarıyordu. Tristan o kızı hiç düşünmeden, kolayca yere sermişti. Sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Jules'un bir önemi yoktu... herkes onun ne olduğunu gördükten sonra. Her şey aynıydı.

"Lyr?" Önümde çömeldi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Artık her şey yolunda. Her şey bitti."

Yutkundum, başımı salladım. Doğru. Her şey yolundaydı. Her şey bitmişti. Tristan o sahnede kötü adam değil, kahramandı. O kız için ağlayamazdım, tıpkı Jules için ağlamama izin verilmediği gibi. Tekrar Leydi Lyriana olmalıydım. Söylemem gereken sözcükleri dudaklarıma dökerken göğsüm kabardı, dudaklarımdaki safranın tadını aldım.

"Senin için endişelendim," dedim kısık bir fısıltıyla. Sesimin tüm gücünü kullanmak için içimde hâlâ çok fazla duygu vardı. "Çok şiddet yanlısıydı." Meera'yı düşündüm. Vücudundaki kesik ve çürüklerin haritasını.

Tüm vücudumu. Onun vorakh'ıyla gelen doğal olmayan güç nedeniyle sadece bugün sırtımda oluşan çiziklerden.

"Lyr, ben ," dedi çenemi tutarak. "Asla tehlikede değildim."

"Biliyorum ama...." Sözümü yarıda kestim. Tristan'ın fiziksel sağlığından hiçbir zaman şüphe etmemiştim, yetenekleri ve gücüyle değil. Ama duygusal olarak vorakh beni olduğu kadar Tristan'ı da etkiliyordu. Sadece farklı nedenlerle. "Bu tür şeylerin sende kötü anılar uyandırmasından nefret ediyorum." Küçük bir çocukken hayatı vorakh tarafından mahvedilmişti. Hiç kimsenin hiçbir yaşta görmemesi gereken bir şey görmüştü. O zamandan beri Ka'sı vorakh avlamayı gümüşle birlikte gurur kaynağı haline getirmişti.

Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı, öne doğru eğilip önce sağ yanağını, sonra sol yanağını öperken gözleri parlıyordu, sonra dudakları benimkini buldu ve gözyaşlarının tuzunu tattı.

Her ne kadar bir soylu ve Varis olarak yetiştirilmiş, büyücüler ve yalancılardan oluşan bir sarayda büyümüş olsam da, duygularımı gizlemek için her zaman yeterince zeki bir maske takamayacağımı uzun zaman önce öğrendim. Kalbimi ne kadar katılaştırsam da, duygularımı kilitleyemeyen bir parçam vardı. Ve kalbim hain olduğumu ortaya çıkarmakla tehdit ettiğinde, bir yalanı gizlemenin tek yolunun bir gerçeği ortaya çıkarmak olduğunu biliyordum. Tristan'ın bundan etkilendiği doğrudu ve az önce olanlar midemi bulandırır ve kendimi bu çöplükten atmak istememe neden olsa da, ona değer veriyordum. Hem de derinden.

Öpüşmemiz derinleşti ve ben banktan kayarak onun hâlâ yere çömelmiş olduğu kucığına oturdum. "Seni seviyorum," diye nefes aldım.

"Seni seviyorum." Bir eliyle bankı tutarken diğer eliyle belime sarıldı ve beni nadiren hissettiğim bir şiddetle öptü. Bir büyücü olarak ne kadar güçlü olduğunu görmüştüm. Ne yaptığını, ailesinin neyi biliyordum. Ama bunu yaparken hiç tanık olmamıştım ya da bu vahşiliği hissetmemiştim.

Hemen ardından, vücudunun bacaklarının arasında dikkatle duran kısmından geçen bir vahşet.

Vorakh'ın avlanması, tutuklamalar... bunlar onu yüksek bir durumda bıraktı. Heyecanlı. Bunu biliyordum ama daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Hasta olacaktım. Ama şimdi geri çekilirsem -bu kadar fiziksel teması başlattıktan sonra, ne kadar önemsedığımı ifade ettikten sonra....

Titrek bir nefes aldım ve ona doğru bastırdım, gözlerimi kapattım, üzüntümün, korkumun, endişemin ve tiksintimin tamamen başka bir şeye dönüşmesini diledim. Kalçalarım ona karşı sallandı. Tanrım, o kadar sertti ki. Alt dudağımı ısırdım ve kaçan bir hıçkırığı inilti gibi ses çıkarmaya zorlarken ona yaslandım. Tristan keskin bir nefes aldı.

Çöp arabası keskin bir köşeyi döndü ve öne doğru düşerek beni bankın üzerine bastırdı.

"Özür dilerim," dedi, benden uzaklaşırken terliyordu, yüzü kıpkırmızıydı.

Bana küçük bir gülümseme verdikten sonra bankın üzerine çıkmama yardım etti ve yanıma oturdu. "Açlıktan ölüyorum," dedi kemerini yeniden ayarlarken. "Bir restoran bulup geç bir öğle yemeği yemek ister misin?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim saçımı ve pelerinimi düzelterek. Hem sohbetin hem de aktivitenin değişmesinden dolayı minnettarlığın ötesindeydim.

Tristan başını perdelerin arasından uzatarak büyücülere bizi sık sık gittiğimiz bir yere götürmelerini emretti.

O bunu yaparken ben de gözlerimi kapadım ve yavaşça nefes verdim.

Öğle yemeğinden sonra Haleika ve Galen'le buluştuk, tahmin edildiği gibi flört ediyor ve birbirlerine öyle kötü sataşıyorlardı ki, "*Öpüşün artık!*" diye bağırmaya hazırdım. Onları görmek güzeldi, ta ki Tristan onlara tutukladığı dansçının hikâyesini anlatmaya başlayana kadar. Ağzından çıkan her kelime

Ona duyduğu zehir, gözlerinde olduğunu iddia ettiği deliliği tarif etme şekli beni daha da hasta hissettirdi.

Hemen alışveriş yapmamız gerektiğine dair bir bahane uydurdum, böylece Tristan'ı susturmak için onları bırakabilirdik. Pop-up pazarlarına geri döndük.

Aniden durduğumuzda çöplüğe döneli sadece birkaç dakika olmuştu. Tristan araştırmak için dışarı baktı ve midem guruldadı. *Lütfen bana elinde vorakh olan ve bağlayıp tutuklamak zorunda kalacağı başka bir masum insan daha olduğunu söylemeyin.*

"Kalabalığın etrafından dolaşmak için bir yol arıyoruz," diye seslendi öncü eskort.

Perdelerimi geri çektim. Yüzlerce Lumeryalı birbirlerine bastırıyor, itiyor ve çekiyor, hepsi de içeride oluşın bir dairenin merkezine ulaşmaya çalışıyordu.

Bağırışlar ve küfürler, çekilen sopalardan çıkan büyü kıvılcımlarıyla birlikte bağırışlar ve çığlıklar arasında titreşti. Gümüş zırhlı beş Ka Kormac soturi, genç bir soturion'u sürükleyerek merkeze getirmiş ve onu bir dövüşün içine çekmişti.

Benden çok büyük değildi, belki Tristan'ın yaşıındaydı. Zırhı basitti, metal üzerine siyah deri ve yeşil soturion pelerini yırtık pırtıktı, yırtıklar ve lekelerle doluydu. Bamaria'daki Kavim'lerden değil. Korterian'dan da değil.

"Muhafızlarımız nerede? Soturi neden bunu durdurmuyor?" Boğazımda bir hırıltı yükseldi.

"Bunu Soturi yapıyor," dedi Tristan. "

Sokaklarda dövüşmek yasak."

"Bunu onlara söyle." Tristan'ın sesi alaycılıkla doluydu.

"Kendileri Moriel'e," diye küfrettim. Ka Kormac'ın soturileri görev başındaydı ama zalimler işlerini yapmıyorlardı - her zamanki gibi

kaos yaratmak.

Onların ne gördüğünü kontrol etmelisiniz. Güçlüydük ve herkese Ka Batavia'nın gücünü hatırlatmak için öyle görünmek zorundaydık.

İçimde bir ateş yanıyordu, işleri yoluna koymak için şiddetli bir arzu. Jules'a yardım edemezdim. Her şeyi riske atmadan o kıza yardım edemezdim. Ama bu? Bu konuda bir şeyler yapabilirdim.

Perdeyi geri çektim. "Aşağı."

Tristan'ın gözleri büyüdü. "Ne! Hayır, Lyr, şaka yapıyordum. Oraya gidemezsin! Lethea'dan daha mı uzaktasın?"

"Ben deli değilim. Bunu yapmak zorundayım. Bu şekilde kavga edemeyiz. Bugün olmaz."

"Ama bunu nasıl durduracaksın?" Çöp arabası devrildiğinde ve yere değdiğimizde bankını kavradı. "Lyr, düşün! Bir kalabalık var ve görünürde Ka Batavia'dan bir soturion yok."

"İşte ben," diye bağırdım bağırişlar yükselirken.

Tristan başını salladı, eli çoktan asasının kabzasındaydı. "Seni bu kadar insana karşı koruyamam."

"Kendimi koruyabilirim."

"Lyr, sen bir soturion değilsin."

"Ben iki arkasvimin kızıyım, Bamaría'nın Yüce Lordu ve Yüce Leydisi."

"Ve insanlar Yüce Lordlarından memnun değiller, bu da onları senden mutsuz ediyor. Lyr, dur. Ne demek istediğini kanıtladın." Yüzü ıstırapla doluydu. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Beni durduramazsınız." Çöp arabasından çıktım ve Tristan'ın refakatçisine bana eşlik etmesi için işaret ettim. "Bir yol açın."

Refakatçi başını salladı, çitasını çoktan çekmişti ve önümdeki kalabalığın rahatsızlığına rağmen kenara çekilip yolu ayırmak zorunda kaldılar. Tristan'ın büyükannesi soturilere güvenmiyordu, bu yüzden koruma için sadece en yetenekli büyücülere güveniyordu. O zaman bunun için minnettardım.

"Lyr!" Tristan çöpten atlayarak bağırdı.

Adımlarımı hızlandırdım ve derme çatma koridorunda ilerleyerek ortaya ulaştım. Bir kızın dövüşün ön tarafına doğru ilerlemesinin yarattığı şok, kalabalığın bir kısmının durup beni izlemesine neden oldu. Bu ilgiden dolayı boğazım düğümlendi.

Saldırganlar homurdanarak etrafını sararken genç adamın hâlâ etrafının sarılmış olduğunu, darbelerden ve tekmelerden kaçtığını gördüm. Yere düştü, yüzü su yoluna çarptı.

"Durun! Onu hemen serbest bırakın."

"Kimin emri altında, kızım?" diye kıs kıs güldü beni izleyen soturion.

"Benimkinin altında. Arkasva Batavia tarafından yönetilen Urtavia, Bamaria sokaklarında duruyorsunuz. Ka Kormac'ın burada hiçbir yetkisi yok. Şimdi durun ve onu bırakın. Size emrediyorum."

Kalabalık talebime güldü. Soturiler saldırmayı bırakacak kadar eğlendiler. Ayağa fırladığında genç adamın gözleri bana dikildi. Parlak, ışıltılı bir yeşildi ve bir an için göğsüm sıkıştı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O gözleri tanıyordum, yeşilin o tonunu. Yıllarca onları hayal etmişim.

Zaman durdu, yıldızların altında dans ediyordum, o gözlere bakıyordum. Rhyan. Rhyan buradaydı.

Gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı, yüzüme yerleşmeden önce vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. Koyu renk bir kaşı indi, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba sevgilim."

Kalbim küt küt atarken donup kaldım.

"Evine git kızım," diye bağırdı soturion. "Asherah." Bacaklarının arasını kabaca işaret etti.

"Seni vahşi!" Cesaretimi kaybetmeden önce derin bir nefes aldım ve kapüşonumu geri çektim. Saçlarım uzun, vahşi dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyordu. Bir an önce koyu kahverengi olan saç tellerim şimdi güneşin altında açık bir şekilde parlak, ateşli bir kırmızıya dönüşmüştü. Batavia kırmızısı.

Kalabalık sessizleşti ve soturi sustu. Bana yakın duran birkaç Lumeryalı geri çekildi, dizlerinin üzerine çöküp secde etmeden önce başlarını öne eğdiler.

"Ben Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu. Ve onu hemen serbest bırakacaksınız."

ALTINCI BÖLÜM

Soturilere verdiğim emir onları şaşkına çevirdi ve ağızları düşüp kaşları birbirine çarparken, zihnim gördüklerim üzerinde koşuşturdu.

Lumeria'da Rhyan'ın burada ne işi vardı? Daha doğrusu, Majesteleri Lord Rhyan Hart, Veliaht Vekili, burada ne yapıyordu?

Lord Rhyan Kuzeyliydi, Lumerian İmparatorluğu'nun diğer ucundan. Babası sadece Glemaria'nın Yüce Lordu Arkavsa Hart değildi, aynı zamanda Kuzey'in İmparatoru'ydu; güç ve zalimlikte İmparator Kormac'ın ikiziydi.

Ka Kormac güneydeki Kavim'in en acımasız ve vahşi olanıydı. Kâbuslarımın kaynağı olan İmparator Kormac, ülkesini demir bir yumrukla yönetiyordu, benim ülkeme ve Jules'e uzattığı bir yumrukla. Ama Kormac'ın ülkesi Korteria'da duyduğum dehşet, Rhyan'ın geldiği yer olan Glemaria'nın karlı dağlarında fısıldanan zulümlerin yanında hiçbir şeydi.

Soturion Akademisi'ndeki öğrenciler sık sık eğitim sırasında öldürülüyor ya da geri çekilmek zorunda kalacak kadar yaralanıyordu. Bir yıl önce, Rhyan'ın babası İmparator'un doğum günü şerefine düzenlenen bir turnuva sırasında bir sınıf arkadaşını çıplak elleriyle öldürdüğü söylentileri yayılmıştı.

Lord Rhyan, resmi devlet işleri için İmparator Hart'a eşlik ederek Cresthaven'ı iki kez ziyaret etmişti. İlki ben yedi yaşındayken bir yazlığına, ikincisi de on altı yaşına basmadan hemen önce bir aylığına. O ilk yaz, çoğunlukla kalenin etrafında kendi iyiliği için fazla güzel görünerek ve aklından sıkılmış bir şekilde dolaşmıştı. Benim ve kız kardeşlerimin dostça davranma çabalarını görmezden geliyor, ne zaman merhaba desek ya da yemeğe otursak alaycı bir tavırla kaşlarını çatıyordu.

Babası her gün bir devlet toplantısına gelmesi için homurdanıyor ya da başlattığı birçok kavgadan biri için onu azarlıyor gibiydi. İmparator'un öfkesinin kar fırtınasını Cresthaven'ın diğer ucundan hissedebiliyordum. İlk seferinde babasının Cresthaven'ı yerle bir edeceğinden korkmuştum, ta ki Jules auraların böyle bir güce sahip olmadığını söyleyene kadar.

Ama Rhyan ikinci kez ziyarete geldiğinde, on dokuz yaşındaydı ve acemi bir soturiondu, gözleri beni büyülemişti, çok parlak, çok yeşil, ışıltılı zümrütler gibi. O zaman da soğuktu, küçümseyici ve kin doluydu. Ama o ziyaret yaz gündönümü kutlamalarına denk gelmişti ve sonunda yıldızların altında dans etmiştik. Kollarını bana sımsıkı dolamış, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmiş, avuç içlerimizi birbirine bastırmışken farklı görünüyordu. Tatlı. Neredeyse savunmasız. Dans bittiğinde, el ele ormanın içinde kaybolmuştuk. Bir güneş ağacına yaslandım ve orada beni yavaşça, şaşırtıcı bir tatlılıkla öptü. Buz

O alınmış anda beni çok değerli, çok nazık biriymişim gibi kucaklarken öngördüğü dış görünüş tamamen eriyip gitmişti. O benim ilk pcğmd.

Rhyan neredeyse eskisi gibi görünüyordu; biraz daha yaşlı, biraz daha sert, çenesi daha kare ve temiz bir tıraşa ihtiyaı vardı. Ama görünüşünde belirgin bir farklılık vardı. Kırmızı, kızgın görünümlü bir yara izi sol kaşıyla gözünün arasından geçiyordu.

"*Shekar arkasva!* Gaspının kızı!" Kalabalığın derinliklerinden gelen bu haykırırş beni Rhyan'ın bakırşlarından uzaklaştırdı. Destek tezahüratları kalabalığın içinden yükselen bir dalga gibi çığlık atarak karşılık verdi.

Kurtsu soturiler sert ve dişlek sırttılar. Kalabalıkları en az benim kadar iyi anlıyorlardı ve ne olduğu apaçık ortadaydı. Ne Ka Kormac ne de Ka Batavia şu anda Bamaria'da popüler değildi. Ama o anda en az popüler olanın kim olduğu savaşında, kalabalığı Ka Kormac'ın pilerine kaptırmıştım. Bana doğru bir hırılıyla kavgalarına devam ettiler. Tristan'ın eskortlarının açtığı yol sarsılmaya başladı. Bir saniye önce Tristan tam arkamda duruyordu; bir saniye sonra düzinelerce insan etrafımıza dolurştu.

"Lyr!" Tristan kalabalığın arasından sıyrılıp bana doğru ilerledi, diğer korumaları da hemen peşindeydi ve sopalarını çekmişlerdi. "LYR!"

Ama saniyeler içinde onu göremedim. Yıkanmamış beden kokan kalabalık yaklařtıķa zar zor nefes alabiliyordum. Ter, anti-akadim bileziklerden gelen kokuşmış otlarla karırşıyor, yoğun bir koku duyularımı dolduruyor ve tenimi kaplıyordu.

Kendimi savunmak için kollarımı savurdum ama bir kenara itildiler. Bir yığın beden üzerime çöktü, beni geriye ve yere doğru itti. Yaşlı bir adam üzerime düştü, kolu göğsümü eziyordu. Nefes nefese kaldım ve inmesi için ona vurdum. Ama başka biri onun üzerine devrilerek kollarımı sıkıştırdı. Panik yükseldi, nefesim daraldı ve içim burkuldu,

parçalanma hissi kalbimden mideme doğru yol aldı. Eziliyordum, her şey çöküyordu. Nefes alamıyordum....

Ve sonra... basınç serbest kaldı. Cesetler üzerimden savruldu. Aniden gelen havayla yutkundum ve nefes ciğerlerime doldu. Tristan orada duruyordu, bir eli bana uzanırken diğer eli sopasına sarılmış, kalabalığı geride tutuyordu. Bir adam üzerimize saldırdı ve Tristan'ın bileğinin bir hareketiyle geriye doğru uçarak arkasındaki kalabalığa çarptı. Tristan beni yanına çekti ve asası üzerimizi kaplayan beyaz bir ışık yaydı. Gümüşten koruyucu bir duvar onun ötesinde parlıyordu. Arkamızdaki refakatçileri de asalarını doğrultarak Tristan'ın kubbesini ekstra koruma kalkanlarıyla güçlendirdiler.

Tristan'ın elini sıktım, parmaklarım daha önce hiç olmadığı kadar sıkı kavradı ve ayağa kalktım.

"Lyr!" Tristan'ın sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Geri çekildi, gözleri beni yaralı olup olmadığımı konusunda tarıyordu, dudakları konsantrasyonla büzülmüştü ve etrafımızdaki koruma büyüsünü tutuyordu. "Tanrılar adına, Lyr. Seni kaybedebilirdim. Yaralandın mı?"

"Hayır, şaşırmadım. Sadece şaşırdım," dedim, sesimin düzgün ve sakın çıkmasını isteyerek. Yaralarımı Meera'dan saklamaya o kadar alışmışım ki, otomatik olarak onun elinden kurtuldum. Dizim burkuldu ama güçlü görünmeye kararlı bir şekilde . Bir yanım çöplüğe ve Cresthaven'a geri dönmeye hazırdı ama kavganın devam ettiğini duymak kanımı kaydattı. Buraya kadar gelmişim ve şimdi dışarıdakinin Rhyan olduğunu gördüğüme göre, onsuz gitmeyecektim.

Beşe karşı birdi ama daha yakından baktığımda Rhyan'ın kendini savunmadığını gördüm. Saldırıya geçmişti. İki kurdu yere devirmiş, üçüncüsünün etrafında dönüyordu. Bunlar Lumeria'nın en sert savaşçıları olmak üzere eğitilmiş, akadim'i öldürebilecek kadar yetenekli ve güçlü, meshedilmiş soturilerdi. Ve yarı yaşlarındaki Rhyan tarafından alaşağı ediliyorlardı.

Rhyan hızlı bir dönüşle önündeki soturiyi bayılttı. Kalan iki soturinin yüzleri kıpkırmızıydı. Yakın olanı Rhyan'ın kollarını arkadan kavradı ve onu bana doğru çevirdi. Gözleri benimkilerle kilitlendi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve bir adım öne çıktım. "Onu serbest bırakın dedim. Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Veliahtı, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru'nu kanunsuz bir şekilde elinizde tutuyorsunuz."

Tristan yanımda kaskatı kesildi. Gözlerinin Rhyan'ın dağınık görüntüsü üzerinde gezindiğini ve onu bir lord ve varis olarak yetersiz bulduğunu hissedebiliyordum. "Kahretsin... Lord Rhyan mı? Lyr, o tehlikeli biri."

"O değil," diye . "Onu tanıyorum."

"Ben de öyle," dedi Tristan karanlık bir sesle.

Rhyan sadece Yüce Lord olmaya aday olanlarda görülen bir zarafetle resmi bir şekilde eğildi. "Leydi Lyriana Batavia, Varis...." Rhyan ayağa kalktı ve elini savuştururcasına salladı. "Hepimiz sizin kim olduğunuzu biliyoruz, Majesteleri. Sizi görmeyi umuyordum! Gerçi sokaklarda görmeyi beklemiyordum. Madem unvanlardan bahsediyoruz, benimkiyle ilgili yaptığınız hatayı size bildirmeliyim." Burnunu oynattı. "Artık sadece Rhyan."

"Seni aptal kız," diye bağırdı soturion.

Ellerim yumruk oldu. "Sanırım lütfunuzu yanlış telaffuz ettiniz."

Soturion alay etti. "Bu gryphon pisliği yemin etti, *majesteleri*. Kanunları biliyorsunuz. Forswornlar Lümer İmparatorluğu'nun sınırlarını geçtiklerinde cezalandırılmalıdır, özellikle de bu. Ona adaleti sağlıyoruz."

"Sen bir bekçi köpeğisin, yargıç değil! Ve şu anda benim topraklarımdasınız, ben de varisiyim. Sadece Bamaría Konseyi ona adalet sağlayabilir."

"Watchdog!" Soturion homurdanarak elini sıktı. Bakışları yanımdan geçti ve ne planladığını biliyordum. Ama ben daha hızlıydım.

O kalabalığa seslenemeden ben bağırdım: "Bu topraklara giren her yeminli önce Arkasva Batavia'ya sığınabilir. Merhamet gösterilebilir, özellikle de Auriel'in Bayram Günü gibi kutsal bir günde! Varis olarak onu Yüce Lordumun huzuruna çıkarmak benim görevim. Bamaryalılar hâlâ büyük bir adalet duygusuna sahipler ve ben de bunu koruyacağım." Sesimi alçalttım. "Burada yargı yetkiniz yok. Şimdi, kendiniz yemin etmiş sayılmak ve arkturion'unuza rapor edilmek istemiyorsanız, onu bana teslim edeceksiniz."

"Lyr, hayır!" Tristan arkamdan bağırdı.

Tristan'ın büyüünün korumasını arkamda bırakarak ilerledim, Rhyan'ın elini tuttum ve onu kendime çektim.

Soturion'u esir alan kişi Rhyan'ı gerçek bir çabayla tutamayacak kadar şaşırmıştı. Bu kurtların sorunu buydu, Bamaryalıları her zaman hafife alırlardı. Ve kadınları.

"Ciddi misin? Sen ne-" Rhyan başladı.

"Siz bilirsiniz, majesteleri!" diye seslendi soturion. "Bu pislik onun annesini öldürdü."

Rhyan kaskatı kesildi, kelimenin tam anlamıyla ileriye doğru çekmem gereken bir ağırlık haline geldi. Döndü ve soturion'a tükürdü. "Bir dahaki sefere seni öldüreceğim," diye hırladı.

Kalabalık yine üzerime geliyordu ama bu sefer daha hızlıydım. Tristan'ın eskortu Rhyan'ı ışık kubbesinin içine çekmem için bir açıklık yarattı. Ellerim hâlâ onun ellerinde sımsıkı, tekrar güvenli bir yere çıktık. Temiz havaya adım atmak gibiydi, Tristan'ın öfkesiyle renklenmiş bir havaya. Öfkesi aurasından taşıyor ve kalkanın içine işliyordu.

"Lyr," diye tısladı Tristan. "Bu kötü bir fikir. O yemin etti."

"O bir Varis," diye tersledim. Ama seçimimden şüphe etmeye başlamıştım.

"Affedersiniz," dedi Rhyan. Yıllardır duymadığım hafif bir kuzeyli tonuyla konuşuyordu. "Ama Arkasva'nın varisi ve imparator falan olsam da artık değilim ve bana öyle hitap edemezsiniz. Lord olarak yeminliyim, um-özür dilerim...." Rhyan durakladı ve Tristan'a bakarken yüzünü buruşturdu. Sonunda bakışları Tristan'ın yüzüğüne takıldı ve sıırttı. "Ah, elbette. Gördüğüm kadarıyla gümüş damlıyor. *Lord Grey*'in dediği gibiyim. Yeminli bir piç, hizmetinizdeyim." Derin bir şekilde eğildi, bu hareket sözleriyle ve görünüşüyle zarif bir şekilde çelişiyordu.

Ters ters baktım. "Her ne isen, benimle geliyorsun. Tartışma bitmiştir." Tristan'ın elini tuttum. "Siz de Lord Grey." İkisini de çöp kutusuna doğru sürükledim.

Perdeleri çektik, gergin bir şekilde ve ayrı ayrı oturduk, gözlerimiz birbirimiz arasında gidip geliyordu. Dışarıdaki kalabalık hâlâ bağıırıyordu ama sesleri uzaklardan geliyordu, Tristan'ın eskortunun etrafımızda parlamaya devam eden korumasıyla bulanıklaşmıştı. Tristan kubbeye yaptığı büyüü bıraktı ama esasını hâlâ Rhyan'a doğrultmuş, ucunu boğazına dayamıştı.

"Sana güvenmediğimi anlıyorsun," dedi.

Rhyan gülümsedi. "Oyuncaklarınızı istediğiniz kadar tutun Lord Grey."

Tristan ters ters baktı ama sopasını bir bıçak gibi sabit tutarak dikkatini bana çevirdi. Rhyan bu koruyucu duruş karşısında gözlerini devirdi ama şimdi Tristan'ın öfkesi bana odaklanmıştı.

"Lyr, merak ediyorsan söyleyeyim, dikkatleri üzerine çekmemek için yaptığım plan harika işledi. Pelerini unutup onun yerine diademini de takabilirdin. Bir dahaki sefere Soturion Markan'ı ve Arkasva'nın tüm özel muhafızlarını getir. Belki bir bayrak tutup bir dizi müzisyenin arkasında yürürsün. Adınızı heceleyen havai fişekler atması için birini tutacağım."

"Yeter, anladım." Yastıklara yaslandım.

Rhyan koltuğunda kıpırdandı, dizleri bana doğru eğildi. "Oh, bu ihtiyatlı davrandığın için miydi?" Tek kaşını kaldırdı, yara izi olmayan kaşını. "Gelecekte bunu nasıl yapacağıma dair senden ipuçları istemek zorundayım - kanundan ve İmparator'dan kaçan ahlaksız bir suçlu olduğumu düşünürsek. Şimdi, şahsen, saklanmaya çalıştığınız kalabalığa adınızı ve unvanınızı bağırmanın en iyisi olacağını düşündüm, ama ne bilebilirim ki? Lütfen beni aydınlatın."

"Yerinde olsam konuşmazdım." Tristan başını eğerek bana doğru yaklaştı. "Az önce hayatını kurtardık." Çubuğunu Rhyan'ın boynuna doğru kaldırdı ve onun da hayatına son verebileceğini ima etti.

"Beni kurtardın mı? Neyden kurtardın? O Kormac yavrularından mı?" Rhyan yüzünü buruşturdu ve Tristan'ın sopasını soğukkanlılıkla kenara iterek arkasına yaslandı. "Sakıncası yoksa boynuma doğrultulan şeyleri sevmiyorum."

"Benim için sakıncası yok."

Rhyan sırtıttı. "Sizi temin ederim, tehdidiniz buradan da aynı derecede güçlü... Tabii büyüünüz sadece birkaç santimlik bir alanı kapsamıyorsa?"

Tristan ters ters baktı ama elini geri çekti, çitayı sıkıca kavradı.

"Her neyse," diye devam etti Rhyan, sanki sıradan bir sohbet eden eski arkadaşlarmışız gibi, "belki süslü perdelerinizin arkasından göremiyordunuz ama ben her şeyi kontrol altına aldım."

Tristan alay etti. "Ve o yavrular seni sırtına aldı." Öne doğru oturdum. "Üstünde beş tane vardı."

Rhyan gözlerini devirdi, yüzüne alaycı bir ifade yayıldı. "Tipik büyücü cahilliği, alınma. Ama bir soturion için beşe bir standarttır. Tıraş olmadan önce daha zorlu rakiplerle çalıştım."

"Babanın turnuvasında öldürdüğünden daha mı sert?" Tristan sordu.

"Rüyalarında hayal ettiğinden daha zor," dedi Rhyan, sesi alçaktı, aurası titreşiyordu, bu kadar soğuk olan birinden beklediğinden daha sıcaktı. "Gerçekten hiç zahmet etmemeliydin. İsteseydim hepsini alaşağı edebilirdim. Ama senin aksine," Tristan'ın boynuna doğru ilerleyen sopasını yavaşça kenara itti, "aslında ihtiyatlı olmaya çalışıyordum. Birkaç dakika daha geçseydi benden bıkarlardı."

"Ve onları beklemek için yaptığın küçük planla," dedi Tristan, "bir kalabalığı kendine çektin."

"Eh," dedi Rhyan omuz silkerek, "her planımın benim için işe yaradığını söyleyemem. Açıkçası, yeminli olduğumdan beri." Yara izi olan sol gözü sabit kalırken sağ gözü kısıldı. Yara izi hâlâ kırmızıydı. Yeni bir yaralanma olup olmadığını merak ettim. Yara izini incelediğimi fark etmiş gibi, başındaki bukleleri karıştırdı ve saçlarını öne doğru çekerek izin en üst kısmını gizledi. Demek ki bundan utanıyordu. Garip, çoğu soturi savaş yaralarını gösterirdi.

"Annenin başına gelenlere senin kötü planlaman da mı neden oldu?" Tristan sordu.

Rhyan bir hırıltıyla kolunu sallayarak yerinden sıçradı, sonra kendini tutup arkasına yaslandı. Aurasından gelen bir ısı patlaması beni koltuğuma doğru itti.

Tristan anında ayağa kalktı, sopasından bir kızılık fıskırdı ve Rhyan'ı duvara yapıştırdı. "Seni bu çöplükten atıp Ka Kormac'a seslenmek için yarım aklım var."

"Ama yapmayacaksın," dedi Rhyan dişlerini sıkarak. "Çünkü o beni burada istiyor."

"Kendi Ka'sından ve ülkesinden kaçan birine göre kendine çok güveniyorsun. Şu anda hayatının benim ellerimde olduğunu unutma."

Rhyan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Refakatçinize ihtiyaç duymadan ancak iki adım atabildiniz Lord Grey."

Tristan öfkelendi. "Az önce bir vorakh indirdim."

Oturduğum yerde kaskatı kesildim. Rhyan da hareketsiz kaldı. Gözleri karardı, Tristan'ı dikkatle izliyordu. "Gördüm. Küçük kızı serbest bırakman çok cesurcaydı."

"Bir vorakh'ın öldürdüğünü hiç görmedin, değil mi?" Tristan hırladı. "Birini lime lime ettiğini hiç görmedin. Bir fırtına gibi patlayan şiddeti ve çılgınlığı görmedin."

Parmaklarımı kalçama geçirdim. O sabah Meera'yla birlikte görmüş, hissetmişim.

Sırtımın kanayan yeri hâlâ ağrıyordu. Kollarımın her yeri sızlıyordu.

"Neler gördüğümü tahmin bile edemezsin," dedi Rhyan. "Ailenin küçük vorakh avı operasyonunu şaka haline getirmeye yetecek kadar."

"Yeter!" Midem bulanarak bağırdım. "Bu bir 'en sert lord kim' yarışması değil!"

"Özür dilerim," dedi Rhyan, bakışları şimdi benim üzerimdeydi. "Ben bir asilzade olarak eğitildim, terbiyemi takınayım. Ekselansları, sizi tekrar görmek gerçekten büyük bir mutluluk." Öne doğru eğildi, ifadesi birden ciddileşti, bir kaşı kalktı ve ağzının kenarları neredeyse bir gülümsemeye dönüşecek şekilde kıvrıldı. "Tam unvanınızı kullanmamı ister misiniz?"

"Sanırım kim olduğumu belirledik," dedim kuru bir sesle. Bunu tüm Urtavia için açıkça belirtmişim.

Yeşil gözleri tekrar bana dönerken Rhyan'ın dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. "En genç Batavia'yı görmeyeli ne kadar oldu... on yıl mı?"

"Üç!" Dedim, sesim olması gerekenden daha yüksekti.

Rhyan çenesini kaşıdı, bakışları vücudumda geziniyordu. "Ama sen bir çocuktun."

Ters ters baktım. "İlk ziyaretinde! Ama geçen sefer neredeyse on altı yaşındaydım. O zaman neden bana...." dedin? Sözümü kestim, yanaklarım kızarmıştı.

"Sana ne diyeyim?" Rhyan tek kaşını tekrar kaldırarak sinsice sordu.

"Ortak," diye kekeledim, ona seslenemeyecek kadar utanmışım ve Tristan'ın bakışlarının üzerimde olduğunu farkındaydım. "Bana ortak dedin."

"Duyduğun bu mu?" diye sordu.

Göğsüm kabardı. "Öyle dememiş miydin?" Meydan okudum, nefesim kesildi.

Zümrüt gözleriyle bana dikkatle baktı, sanki hafızasını şu anki görünüşümle uzlaştırıyordu. Gülümsedi, ağzının köşesi kalktı. Beni hatırlıyor muydu? Dansı mı hatırlıyordu? Hatırlamak zorundaydı... Yoksa beni başka biriyle mi karıştırmıştı?

Dudağımı ısırdım, ona bakıyordum, içim savaştaydı. Tekrar *sevgili* demesini istiyordum, beni hatırladığını, öpüşmemizi hatırladığını kanıtlamak istiyordum. Ama bir o kadar da çaresizce *ortak* demesine ihtiyacım vardı.

"Ortak," dedi sırtarak. "Çünkü biz dans partneriydik. O gece."

"Doğru," dedim. Tekrar yaz gündönümüne dönmüştüm. Rhyan'ın eli kalçamdaydı, dudakları dudaklarıma değiyor, beni tadıyor, öpücük derinleştikçe ağzımın içinde inliyordu ve ben onu daha da yakınımaya çekmişim.

Şimdi karşımda oturuyordu, dizlerine kadar siyah deri çizmeler giymişti - dizleri hatırladığımdan çok daha kaslı kalçalarına uzanıyordu. Siyah zırhının üzerinde her zamanki kılıç kayışı vardı, benim Ka'mınkinden daha kalındı. Mührü gümüş gryphon kanatlarını örtüyordu. Yeşil soturion pelerini yırtık ve lekelerle doluydu, bu da hoyratça yaşadığını kanıtlıyordu. Botları çok sıcaktı.

Güney yazı için sandalet bile alamaması da bunun bir kanıtıydı. Altınkahverengi buklelerinin yıkanması ve düzeltilmesi gerekiyordu, alnının üzerine soturion düzenlemesi olamayacak kadar uzun düşüyordu. Koyu kirli sakalları yanaklarını ve çenesini günlerdir tıraş olmamış gibi kaplamıştı. Yakından bakınca daha da yaşlı görünüyordu, yüzündeki çizgiler yirmi iki yaşındaki bir adam için fazla sertti. Bu ve yara izi başlıca değişikliklerdi. Ama bu değişikliklerle bile... Tanrılar adına, çok güzeldi.

Yaralanmamış kaşını kaldırdı. Yeşil gözleri, tıpkı o gece olduğu gibi, öylesine yoğun bir şekilde üzerimdeydi ki nefesimi içime çektim. Karnım gerildi ve sıcaklık tüm uzuvlarıma yayıldı. Bana sevgilim demişti.

Yalancı.

"Yüzüne ne oldu?" Tristan açık açık sordu.

Rhyan gözlerini kırptırdı, bakışlarını benden ayırırken gözleri grimsi bir renk aldı. "Bu," dedi, "uzun bir hikâye. Bana yaralarından birinin hikâyesini de anlatman gerekecek."

Tristan merakla kaşlarını kaldırdı. İkisi de bu kadar dramatik bir şekilde kalkmışken, bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Rhyan sol kaşını oynatamıyor gibiydi.

"Sol gözünle görebiliyor musun?" Tristan sordu.

Rhyan öksürdü ve bakışlarını Tristan'a, sonra da mükemmel bir görüşü olduğunu kanıtlarcasına tekrar bana çevirdi. "Gayet iyi görebiliyorum. Yaralanma ne yazık ki kozmetik."

"Eyvah," dedi Tristan, sesi kuzeyli aksanıyla hafifçe titriyordu. Onu kaburgalarından dürttüm.

Tristan kolumu tutarak kulağıma "O bir katil," diye fısıldadı. Rhyan'ın gözleri Tristan'ın bana dokunduğu yere doğru kaydı. "Annesini öldürdü, bu yüzden yemin etti."

Büyük bir hata yaptığımdan endişelenirken göğsüm kabardı; ne de olsa Rhyan'ı gerçekten tanıımıyordum. Sadece birlikte dans etmiştik. Bir kere. Ve öpüştük. Bir kez. Ama kararımdan dönmeyecek kadar inatçıydım. En kötü ihtimalle, Tristan sopasıyla hızlıydı ve dört eskort çöpün dışındaydı, bir çağrıyla yardımımıza gelmeye hazırdılar.

"Ee, siz ikiniz?" Rhyan elime dik dik bakarak sordu. "Yüzük nerede?"

"Biz nişanlı değiliz," dedim.

"Henüz," dedi Tristan şiddetle.

"Neden olmasın? Ne kadar oldu? Üç yıl mı?" Rhyan masumca sordu. "İki," dedim. Üç yıl önce Rhyan'ı öpüyordum.

Rhyan'ın kaşları çatıldı. "Bu tereddüt de ne? Evet diyemeyecek kadar akıllı ve güzel olmasından mı endişeleniyorsun?"

"Evet diyorum," diye tersledim.

Rhyan arkasına yaslandı, yüzünde çekingen bir ifade vardı. "Bu oldukça güçlü bir 'evet'ti. Lord Grey, endişelenmelisiniz; eğer bu kadar yüksek sesle protesto etmek zorunda kalıyorlarsa, bir şeyler oluyor demektir."

"Vahiy Töreni'ni bekliyoruz, kaba herif. Bu seni ilgilendirmez."

Rhyan, "Devletin herkesin işidir," diye . "Ama madem konu açıldı, bu gece hangi yolu seçeceksiniz, Majesteleri?"

"Büyücü," diye yanıtladı Tristan.

"Ah," dedi Rhyan. "Bu geceki törende olduğunuzu fark lordum. Benim yaşımda olduğunuzu sanıyordum."

"Büyücü seçiyor." Tristan'ın boynu kızardı.

"Ortağımın kendi adına cevap verebileceğine inanıyorum," dedi Rhyan. "Ben büyücüyü seçiyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Nişanlın gibi," dedi Rhyan. "Pardon, neredeyse . Soturion olmak istemediğine emin misin?"

"Lyr'in kaderinde insanların suratına yumruk atıp şınav çekmekten daha fazlası var."

"Haklısın," dedi Rhyan parlak bir sesle. "Bu tam olarak Soturi'nin ne yaptığını özetliyor Lord Grey. Belki suratıma o kadar çok yumruk yememiş olsaydım, sizi gördüğümde adınızı hatırlayabilirdim." Tekrar gözlerini devirdi ve bakışlarını pencereden dışarı çevirdi, soğuk tavrı bir zırh parçası gibi üzerine yerleşmişti.

Çöp arabası yavaşlayarak durdu. Urtavia sınırlarına ulaşmış ve seraphim limanına tırmanmıştı. Seraphim eğilerek bizi mavi mücevherli arabasına bindirdi.

İçeri girdiğimizde Tristan tereddüt etti. Bir yeminli olan Rhyan'ın, sanki bir tür mahkûmmuş gibi, refakatçisiyle birlikte bölmenin arkasında oturması gerektiği izlenimine kapılmış gibiydi. Ama öyle miydi? O yeminliydi... ve Bamaria'yı yönetmek için üçüncü sırada olan ben, ona benimle Cresthaven'a gelmesini emretmiştim. Ama o aynı zamanda Yüce Lord'un ve İmparator'un varisiydi ya da öyleydi. Ve Bamaryan yasalarına göre hâlâ sığınma hakkı vardı, özellikle de bugün... söylentiler doğru olsa bile. Rhyan ziyaretlerinde kaba, soğuk ve mesafeliydi, dans ettiğimiz zamanlar hariç. Ama cinayet işleyebilecek biri miydi? Eskortların arkasındaki bölmeyi kararlı bir şekilde kapattım ve üçümüz rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk, Tristan'ın asası sürekli işaret ediyordu.

Vardığımızda saat çalmıştı. Gökyüzünde, Bamaria üzerinde daireler çizerek uçan ashvan atlarının mücevher tonlarındaki yeleleri parlıyordu. Cresthaven'ın duvarlarına girdiğimizde üzerimizde bir gölge belirdi.

Hazır bizi karşılamak için su yolunda hızlı adımlarla yürürken kırmızı arkturion pelerini arkasında uçuşuyordu. Ka Batavia geleneğine uygun altın zırh gövdesini kaplıyordu. Omuzları, güneşte parıldayan ve ona bakmayı zorlaştıran keskinleştirilmiş serafim tüyleri şeklindeydi. Kısa kesilmiş, gür siyah saçlarla kaplı sert bir yüz aşağıya bakıyordu.

Arkturion Aemon Melvik Bamaria'nın savaş lorduydu ve Lumeria'daki en ölümcül savaşçı olarak ün salmıştı. Yıllar önce sokaklarda babama karşı çıkan isyanı tek başına bastırdığı için herkes ona "Hazır" derdi. Babamın yönetimine bir ciddiyet havası katmıştı. Ama o anda bu hava bana yönelmişti. Yumruklarını zırhına sertçe vurarak öne çıkmamı emretti.

"Arkturion Aemon," dedim, başımın ne kadar belada olduğunu ölçmeye çalışarak. Yasaklandığım halde yanımda bir refakatçi olmadan şehre gizlice girmiştim ve bu sırada kişisel koleksiyonum için paha biçilmez bir Lumerian eserini kabul etmiş, yabancı bir soturi'nin askerlerini herkesin önünde azarlamış, bir güruh tarafından yakalanmış... ve İmparatorluğun diğer ucundan muhtemelen cinayetten suçlu bir yeminli getirmiştim.

Aemon'un kara kaşları birbirine çatıldı ve kaşlarını çatarak Hazır olarak takındığı ölümcül ifadeyi ortaya çıkardı. Gece kadar derin ve sonsuz olan siyah girdaplı sis, küçük kıvılcımlarla titreşerek aurasından dışarı doğru kırıldı. Hazır olduğunda, o bir ölüm Tanrısıydı ve aurası herkesin bilmesini sağlayacak kadar güçlü bir şekilde parlardı. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Başım büyük beladaydı.

"Ben Moriel'e," diye hırladı. "Gizlice kaçtın. Bugün. Aklından ne geçiyordu?"

"Ben sadece...." Gözleri darmadağınık pelerininin üzerinde gezinirken kekeledim. Düştüğümde yırtılmıştı ve elbisemde birkaç tuhaf leke vardı.

Auriel'in belası! Kesemi elbisemin kıvrımları arasından kaydırmaya çalıştım, fark etmemesi için tüm Tanrılara dua ettim. "Ka Kormac Urtavia'da kaosa neden oluyor, canları ne isterse onu yapıyorlar," diye karşı çıktım.

Eli, kırmızı pelerinine karşı güneşte parlayan yıldız ateşi kılıcının kabzasında rahatça duruyordu. "Peki sen bu konuda ne biliyorsun?"

"Hem de çok. Devriye gezmek yerine sokaklarda savaşıyorlar. Arkasva'nın Veliahtı, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru Lord Rhyan Hart'a saldırdılar."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Rhyan, "burada yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum,

"*Ortak*, ama başlık ağız dolusu. Ve modası geçmiş."

Gözleri benimkilerle buluştu. Ben de ters ters baktım.

"Soturion Rhyan yeminli," diye tersledi Aemon. "Tabii ki ona saldırdılar."

"Benim hatam, Arkturion." Rhyan öne çıktı ve eğilerek selam verdi. Hareketlerindeki zarafet, yırtık kıyafetlerine çok ters düşüyordu. "Daha iyi saklanmalıydım."

Tristan dehşete düşmüş görünüyordu. "Arkturion, bir forsworn'un sınırlarımız içinde olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. Bir haftadır burada benim korumam altında."

Bir hafta! Bir haftadır Cresthaven'ın arazisinde mi kalıyordu? Nasıl oldu da haberim olmadı?

"Ve tabii ki Ka Kormac ortalığı karıştırıyordu - onların işi bu," diye devam etti Aemon. "Soturion Rhyan bu geceki Vahiy Töreni'nde sığınma talep etmek için burada." Durakladı, düşünceli ve yine Aemon'a benzer bir ifadeyle baktı. "Git. Kendini gerek. Haber şimdi yayıldı ama bu duvarların içinde güvende olmalısın. Gece çökene kadar saklan." Aemon'un gözleri tekrar bana dikildi, yüzünde suçlama dolu bir ifade vardı. Elini cebine attı.

kesesini açtı ve üzerinde kendi resmi olan küçük bir altın para çıkardı. "Şimdilik kalacak yerinizi değiştirseniz iyi olur. Bunu misafirhanenin kapısında verin."

"Evet, Arkturion Aemon." Rhyan parayı kabul etti ve tekrar eğildi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Bana döndü, elimi tuttu ve bileğimi ağzının yavaş, şehvetli bir baskısıyla öptü. Tenim onun dokunuşunun altında karıncalandı. Bu his beni neredeyse şok etti. İlk kez iğrenme hissi, geri çekilme isteği, Tristan'a yaptığım gibi kendimi onun dokunuşuna ikna etme ihtiyacı duymadım. Eli elimden düştü ama bakışları üzerimde kaldı. "Sizi tekrar görmek büyük bir zevk, Majesteleri. Oh, ve Lord Grey." Selam verdi.

"Lord *Tristan* Grey," diye tersledi Tristan.

Rhyan başını salladı, yüzünde aşırı ciddi bir ifade vardı. "En asil ve vahşi vorakh avcısı Ka'dan!" Soturion pelerininin kapüşonunu başına geçirdi ve su yolundan birkaç adım uzaklaştıktan sonra pelerininin büyüyle kamufle olarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

Tristan'ın elleri yumruk oldu ama asasını yeniden kılıfına soktu.

Aemon kemerinden bir vadati çıkardı ve dudaklarına götürdü. "Eathan." Duman, mavi renkte parlayan berrak ay taşının içinde dönüyordu. "O evde."

Lord Eathan Ezara, babamın ilk kuzeni, Konsey'de Atların Efendisi olarak görev yaptı, babamın ikincisi. Kahretsin. Eğer Aemon benim hakkımda Eathan'la iletişim kuruyorsa, yokluğum fark edilmişti. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde kesinlikle sonuçları olacaktı.

"Güzel. Diğerlerine haber vereceğim," diye konuştu Eathan'ın sesi taşın içinden. Mavi ışık soldu ve vadati bulutlu bir beyaza döndü. Aemon taşı dikkatle kemerinin cebine geri koydu. Boğulma'dan sadece birkaç düzine vadati kurtulabilmişti ve Konsey bunların sıkı bir kaydını tutuyordu,

Onları sadece on iki yönetici Kavim'in en güçlülerine atamak. Ramia'dan aldığım kolyenin bulunduğu keseyi bilinçli olarak yokladım. Konsey onu bana vermeden önce nerede bulunduğunu bilirse, ikimiz de sorumlu tutulacaktık.

"Vahiy Töreninizden önce daha fazla beladan kaçınmayı başarabilecek misiniz, Majesteleri?"

Midem bulandı. Neredeyse birkaç saat içinde olduğunu unutmayı başarmıştım.

"Lord Tristan," dedi Aemon, "bir suçluyu yakaladığınızı duydum. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Tristan kibarca başını salladı.

Aemon başıyla selam verip gitti ve hâlâ kızgın olan Tristan'ı benimle yalnız bıraktı.

Tristan'a sarıldım, dudaklarım onunkileri buldu. Öpüşmeyi ilk o bozdu, iç geçirdi ve kollarını bana doladı.

"Özür dilerim," dedim, birden her şeyi berbat ettiğim için endişelendim. Bugün benim neyim vardı? Pervasızca davranmıştım. Önce kolyeyle, sonra Tristan kızı vorakh ile bağladığında ağlayarak, sonra da Rhyan'ı Moriel'e götürerek. Neyin tehlikede olduğunu ve nasıl bir rol oynamam gerektiğini çok iyi biliyordum. "Tristan, bana ne oldu bilmiyorum. Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil, Lyr. Çok fazla baskı altındasın."

Dudağımı ısırdım, gözlerini izledim. "Fikrini değiştirmedin...."

Beni tekrar öptü. "Asla." Yüzü yumuşadı, öfkesi onu terk etti.

Aramızdaki an inanılmaz derecede ağırdı. Bugün belki de nişanlı olmadığımız son gündü. Ne zaman evlenme teklif edeceğini bilmiyordum ama büyükannesinin bu teklif için hazır olacağından emindim.

sözleşmeler ve pazarlıklar sabah olacak. Bir vorakh ortaya çıkarmadığım sürece. O zaman beni kendisi bağlamaya gelebilirdi. Kalçasındaki kına baktım, kınından çıkarıp bana doğrulttuğunu hayal ettim.

Cresthaven'a tek başıma yürüdüm ve çalıların arasında saklandığını bildiğim Markan'a kaba bir el hareketi yaptım. Nöbetçilerin meraklı bakışlarından kendimi korumak için elimden geleni yaparak Büyük Salon'u geçtim ve merdivenleri hızla çıktım. Morgana hâlâ Meera'nın odasıdaydı, yatağına uzanmış, elinde bir kadeh şarap, komodinin üzerinde yarısı boş bir sürahi duruyordu. Ağzından bir rulo ay yaprağı sarkıyordu. Dudaklarından yavaşça duman çıkararak çekti ve fazla külü temizlemek için açık pencereye uzandı.

Meera, son iki yıldır dağınık bir gökkuşağı rengine bürünmüş olan duvarını öfkeyle boyuyordu. Bir elinde boya fırçası, diğerinde asası vardı. Bu onun zihnindeki görüntüleri zorlama yöntemi idi. Sahnelerin çoğu üst boyanmış, duvarını çok renkli dokularla dolu bırakmıştı.

Morgana bakmadan beni onaylamak için bardağını kaldırdı. Beni *duymuştu* ama Meera'nın tablosuna odaklanmıştı. Bir dakika sürdü ama bana doğru bakınca ağzı açıldı. Meera'nın komodininin üzerindeki ay taşı parçasının üzerine ay yapraklarını koydu.

"Auriel's Bane'de ne var! mı? Bekle... Ne? Lanet olsun. Piç herif bir başkasını daha tutukladı." Maceramın ayrıntılarını öğrenmeye çalışarak düşüncelerimi gözden geçirdi. Ay yapraklarından kafası iyi olduğu için bu birkaç dakikasını aldı. Hiçbir ilaç zihin okumasının acısını hafifletmiyordu. Tek umudu duyularını köreltmekti, bu da bilinci yerindeyken onu çoğunlukla ziyan ve sarhoş eden bir ilahtı. Sonunda başını salladı, kara kaşları anlayışla çatıldı. Onu gördüğümünden beri çok şey olmuştu. Şarap kadehini komodinin üzerine koydu.

Meera'nın çıtası bir kızın saçına yaptığı son rötuşları dondu - parlak kızıl saçlı bir kız. Omzunun üzerinden bana baktı. "Ne oldu? Kim kimi tutukladı?

Ve lütfen yüksek sesle konuşun." Sesi bıkkın geliyordu. "Tek yönlü konuşmalar için çok yorgunum."

Cevap veremedim. Resimdeki kıza çok odaklanmıştım. "Bu...?"

"Sen mi?" Morgana dudağını ısırđı. "Biz  yle düşünüyoruz."

Beni karanlık bir ormanda yürürken gösteren sahneyi takip ettim. Bir akadim belirdi, her yönden benim   katım büyüklüğündeydi, yüz hatları keskin ve groteskti. Geniş ağız güneşini yuttu ve sonra ayı serbest bırakmak için açıldı. Meera kollarımı siyah tüyler çıkararak boyamıştı. Bir sonraki resimde artık insan değil, ayın altında uçan bir seraftım. Siyah tüyleri olan bir serafim.

"Siyah bir seraphim mi?" Kendimi boşlukta hissettim. "Bu resmi bugün iki kez gördüm.  nce bir bayrağın üzerinde, sonra da o satıcının iğnelerinde. Bana bunun Ka Batavia'nın mührü olduğunu söylemeye çalıştı." O zaman dürüst bir hata gibi görünmüştü ama... bir günde   siyah kanatlı seraphim?

Meera'nın rengi soldu. "Ama bizim seraphim'imiz altın. Bu ne anlama geliyor?" "Bilmiyorum-Morgs?"

Morgana başını salladı. "Bunu daha önce hiç görmedim. Siyah seraphim diye bir şey yoktur."

İçimdeki gerginlikle mücadele ettim. "Bence bu önemli. Elinde gördüğüm ilk kişi '*shekar arkasva*' diye bağıırıyordu. "

"Sahte arkasva," dedi Morgana, eviri için zihnimi okuyarak. Kaşlarını attı. "Bu cümleyi düşünenleri dinleyeceğim." ıtasını çıkardı ve bir nefes çekmeden önce yeni bir rulo ay yaprağı yaktı.

Dikkatimi duvardaki siyah seraphime geri verdim, beni siyah bir seraphime dönüştüren geniş fırça darbelerine bakarken daha da sinirlendim. Bir sonraki panelde alevler içindeydim. Son görüntüde yine ben vardım. Meera ela gözlerim, kalp şeklindeki yüzüm, güçlü burnum ve parlak kızıl saçlarımla tam benzerliğimi yakalamıştı. Ağzımın yerinde kara bir delik vardı, sanki çılgılık atıyormuşum gibi.

Göğsümdeki hava boşalırken kapı aralığına doğru geri adım attım. Üzerime çizdiği ifade Meera'nın ilk imgeleminde takındığı ifadenin aynısıydı. Jules'un yaptığı yüz ifadesinin aynısıydı. Nefesimi sertçe verdim, midem bulanıyordu.

"Lyr?" Morgana'nın sesi nazikti. "Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyoruz. Siyah Seraphim ya da Meera'nın görüşü."

Meera üzgün bir ifadeyle, "Hiçbir zaman bir anlam ifade etmiyorlar," dedi, yanaklarında siyah boya vardı.

"Bunun bir anlamı olmadığını biliyorum," diye tersledim. "Siyah seraphim diye bir şey yok!" Kapısını çarpıp hışımla odama , güneşin batışını izledim ve Vahiy Törenimi ve doğum günümü kutlayan normal bir kız olmayı diledim. Ama Jules gitmişti ve hiçbir şey yolunda değildi ve ben ya asla güvenemeyeceğim bir adamla nişanlanmak ya da korumak için savaştığım her şeyi kaybetmek üzereydim. İki yıl boyunca sırlarımızı sakladık çünkü yükü ben taşıdım. Yüğü ben taşıdım ve kardeşlerimi de yanımda taşıdım. Ama böyle devam ederse... Ka Batavia soylu çocukları korkutmak için kullanılan yeni korkunç hikâye olacaktı.

Meera ve Jules'un imgelemleri vardı. Vorakh'ın birinci derecesi. Morgana zihinleri okuyabiliyordu, ikinci dereceden. Mantık benim üçüncü olmamı, seyahat etmemi gerektiriyordu. Mantık da bu gece bizim için her şeyin sona ermesini gerektiriyordu. Benim

Babam, İmparator'un vahşı burnunun dibinde iki vorakh ifadesini gizlemişti. Bunu üçüncü kez asla başaramazdık. O kadar şanslı olamayız.

Beyaz cübbemi giydim, saçlarımı düzelttim, diademi alnımın üzerinde ortaladım, altın üzerimde ağırlaştı ve odamda tek başıma kaderimle buluşma zamanının geldiğini işaret edecek çan seslerini bekledim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şafak Tapınağı'nın merkezinde, inisiye arkadaşlarımın yanında yere oturdum - İmparatorluğun güney yarısında büyüğü olmayan on dokuz yaşındaki herkes. Tristan'ın kuzeni Haleika, Galen ile birlikte benim yanıma oturmuştu. Birbirlerine bakıp duruyorlar ve biri fark etmeden diğerine dönüyorlardı. Bu çok şirindi; benim başka bir versiyonumun bütün gece dedikodusunu yapacağı türden bir şeydi.

Ama tek düşünebildiğim, iki yıl önce tam da bu noktada oturan Jules'du. O kadar heyecanlı ve umutluydu ki.... Midem bulandı.

Auriel'in Odası'nın karşı tarafında Naria'yla göz göze geldim. Kuzenim burnunu yukarı çevirdi ve dikkatini yanındaki genç adama verdi; sarışın, ruhsuz gözleri İmparator Kormac'ın kilerle aynı olan bir soturion adayıydı; İmparator'un en büyük oğlu ve varis adayı Lord Viktor Kormac, İmparator'un büyük yeğeniydi.

Bakışlarını bana çevirdi. Bir Arkasva Varisi'ne gösterilen hürmet ve saygı düzeyiyle bağdaşmayan, beklenmedik bir cesaretle doluydu. Viktor, Lord ve Arkasva'nın Varisi, kendi başına

ama kendi ÷lkemde değil. Alnına kurt pençesi şeklinde koyu g÷m÷ř bir diadem takmak gibi nadir bir ayrıcalığa sahip olan birkaç kişiden biriydi. Emperor Kormac'ın onun hemen arkasındaki sırada oturduğunu fark edene kadar dik dik baktım. Panik göğs÷mde yükseldi.

Arkmage Kolaya kürs÷ye adım atarken sonsuz alevler çatırdadı, yeşil, mavi, mor ve beyazın tonları tekrar yanıp sönd÷, beyaz c÷bbesi arkasından sür÷klendi. Her renkten Valalumir yıldızlarını taşıyan yedi kayışlı altın kemeri, yerine yerleşip ellerini birbirine bastırarak duasını söylerken sallanıyordu. Valya parşömenleri tapınak duvarlarının petekli raflarında asılı durdu ve katılan her Lumeryalı oturup metne sahip olana kadar yedi ışın arasında süz÷ld÷.

C÷ppemi yeniden düzelttim ve rahat edemeyerek yer değiştirdim. Akşam yemeği yememiştim; çok gergindim. Ama şimdi midem isyan ediyor, açlıktan fokurduyordu.

Ailemin oturduğu sıralara bakmak için dönd÷m, Meera oturduğu yerde hareketsiz ve solgundu. Morgana onun yanında doğal olmayan bir şekilde sert görünüyordu. Akşam yemeğinde üç kadeh şarap içmişti ve kemerinin içinde mayalanmış ay çayıyla dolu g÷m÷ř bir şişe taşıyordu. Ama kara kaşları gerilmiş, yüz÷ acıyla buruşmuştu. Diademi çoktan merkezden kaymıştı. Orta yaşlı bir büy÷c÷ gözlerini onaylamaz bir ifadeyle ona dikerken oturduğu yerde sallanıyordu. Yargılayıcı bakışları daha önce de görmüştüм; Cresthaven'da, Arkasva'nın zengin varisleri olarak bizim gibi yaşamanın ne kadar zor olduğuna dair küçümseyici yorumlar. Ne yazık ki Leydi Morgana hepsini içip bitiriyordu.

Hikayeler acı veriyordu. Ama onu bir vorakh olarak görmektense bir sarhoş olarak görmeleri daha iyiydi.

Kolaya'nın ilahileri, Tanrı Auriel'in Valalumir'i cennetten çalması ve aşkı için dünyaya düşmesi hikayesinin her yıl yeniden anlatılması

Tanrıça Asherah, sona erdi. Valya parşömenleri yuvarlanarak duvarlara geri döndü. Babam topallayarak sahneye çıktı, Arkasva'nın defnesi siyah saçlarının üzerinde altın renginde parlıyordu.

"Bamaria vatandaşları, Lumerialı dostlarım ve misafirlerimiz, bu gece Auriel'in Bayram Günü'nün hayırlı ve bağışlayıcı akşamında, kayıp bir ruhu aramıza kabul ediyoruz," dedi ciddiyetle.

Tapınağın yeşil ışınından bir dizi kapı patlayarak açıldı. Ka Batavia'nın altın zırhlı iki soturisi Rhyan'ı bir mahkûm gibi öne doğru çekti. Hâlâ yıkık pelerinin ve üniformasını giyiyordu ama temiz ve yeni tıraş olmuş görünüyordu. Karmakarışık bukleleri şampuanlanmış ve biraz ehlileştirilmişti. Askerler, inisiyeller arasındaki ince koridorlardan birinden geçerek Oda'nın ortasına ulaştılar ve Rhyan'ı herkesin önünde diz çökmeye zorlayarak sahneye kaldırdılar.

Tristan'ın yüz ifadesi oturduğu yerden gerildi. Tapınağın her köşesinde büyücüler ve soturiler kıpırdanıyor, fısıltıları hızla duvarlarda yankılanan mırıltılara dönüşüyordu.

"Sınıra kadar sürüklenmeli," diye arkamdan biri.

Döndüm ve Ka Elys'li kıza ters ters baktım. "Arkasva'nızın kararlarına katılmıyor musunuz?"

Sinerek, "Hayır," diye fısıldadı ve ellerine baktı. Tekrar babama döndüm.

"Böyle bir talepte bulunulmayalı yıllar oldu." Babamın sesi gürültünün üzerine çıktı ama mırıltılar devam etti.

Kolaya ileri doğru adım atarak esasını yere vurdu. Büyücülerin taşıdığı asaların aksine, onunki bir metre boyundaydı ve tepesinde berrak bir kuvars kristali vardı. Kör edici beyaz ışık kıvılcımlanarak tüm binaya yayıldı.

Tapınak onun büyüü altında sessizleştii. Babama başıyla selam verdi, ışığı ve çalınan sesi geri almak için asasına tekrar vurdu ve geri çekildi.

"Eminim," diye devam etti babam, "hafızanız Bamaria'nın nezaketini unutacak kadar kısa değildir. Bir yeminli Auriel'in Bayram Günü'nde bize sığınabilir." Rhyan'a doğru döndü. "Lütfen dostum, bize nereden geldiğini söyle."

Rhyan başını eğdi. "Ekselansları İmparator Devon Hart tarafından yönetilen Glemaria'dan geliyorum." Yavaşça konuştu, kuzeyli tonu bir asilzade edasıyla resmiydi.

Babam gülümsedi. "Hoş geldiniz, Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Veliahtı, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru."

Fısıltılar şimdi skandaldan daha heyecanlı görünüyordu. İşte kuzeyin sürgündeki bir lordu! Hem de bir varis adayı. Güneyde ne işi vardı? Bir turnuvada başka bir öğrenciyi öldürmüştü. Annesini öldürmüştü. Akli dengesi yerinde değildi, tehlikeliydi, vahşiydi. Ve suçluydu. Bir katildi. Yoksa neden sığınmak için bu kadar uzağa gitmişti?

"Size teşekkür ederim, majesteleri. Ama ben artık sadece Rhyan'ım," dedi alçakgönüllülükle. "Bir soturion çırağıyım. Daha fazlası değil."

"Soturion Rhyan," dedi babam, "sığınak ve bağışlanma karşılığında Ka Batavia'ya sadakat ve hizmet yemini etmeye hazır mısınız?"

Rhyan ayağa kalkarken odada büyük bir sessizlik oldu. "Hayır."

Fısıltılar öfke çığlıklarına ve ölümü için daha fazla çağrıya dönüştü. Rhyan'ın buraya sığınmaya hakkı vardı ama bunu ancak değerini kanıtlayıp Ka Batavia'ya yemin ederek yapabilirdi. Glemaria'daki yeminli statüsünden kurtulmak için bir Bamarian olması ve Ka Batavia'ya yemin etmesi gerekiyordu.

Hazır, eli kılıcının kabzasında, ayağa kalktı. Kırmızı arkturion pelerini arkasından zarifçe süzülerek Oda'ya yaklaşırken seyirciler sustu. Babamla hızlıca bakiştikten sonra Rhyan'a başıyla devam etmesini işaret etti.

"Arkasva Batavia," dedi Rhyan, "barınak ve eğitimimi tamamlamak için bir şans dilenmeye geldim. Karşılığında sana kılıcımı ve sadakatimi sunuyorum. Bir gün evime dönüp Glemaria'da adalet aramak için Ka Batavia'nın adı dışında her şeyiyle bir soturion'u olmak istiyorum."

Odadaki öfke hissediliyordu. Babamın yönetiminin altında huzursuzluk olsa bile, arkasva'ya gösterilen saygı kutsaldı. Yine de sahnedeki Hazır yavaşça bir daire çizip yedi ışının her bir sırasına bakarken, salon sessizliğini koruyordu.

"Bamaria'nın iyi insanları, hepimizin Soturion Rhyan'a borçlu olduğumuzu bilmiyor musunuz?" Babam bir adım öne çıktı ve sözlerini uzattı. "Geçen hafta bir akadim neredeyse Bamaryan sınırına ulaşıyordu. Tanrılara şükürler olsun ki kimse zarar görmedi, çünkü akadim görüldüğü yerde katledildi, çok yetenekli bir soturion tarafından öldürüldü." Topallayarak Rhyan'ın diğer tarafına geçti, elini onun omzuna koyarak tam bir daire çizdi. "Ve canavarı öldüren soturion," dedi babam, sesi daha yüksekti, "onu tek başına öldüren ve sayısız Bamarian hayatını kurtaran soturion burada, yanımda duruyor."

Rhyan bir akadim öldürmüştü.

Ağzım açık kaldı. Başarısız olmuş, Urtavia sokaklarında kolları ve bacakları eksik, yüzleri pençelerden kalıcı olarak yara bere içinde dolaşan birçok soturiyi düşündüm. Çoğu bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayamadı. Canavarlar avlarını öldürmekle kalmıyordu. Ziyafet çekmek için ruhlarını emiyor ve kanlarını içiyorlardı. Hatta cehennem zebanileri kurbanlarla çiftleşiyordu.

hep bu sırayla. Şanslı olanlar ölüme terk edilirdi. Şanssızlar terk edildi ve kendileri akadim oldu.

Rhyan'ın bir tanesini öldürmesi... Ünü ne olursa olsun, herhangi bir Arkasva onu kollarını açarak karşıladı. Ama tapınakta Rhyan'ın gücünden etkilenmek yerine daha da fazla öfke vardı.

"Soturilerimiz neredeydi?" diye bir bağırış geldi.

"Neden tehdidi durdurmadık?" diye bir başkası geldi.

Sorular hızla artmaya başladı. Bu iş neden yeminli bir çocuğa bırakılmıştı? Ready neredeydi? Savaş lordumuz bu tehdidi keşfetmeyi neden ihmal etmişti? Okulumuz güvende miydi? Eğer Ka Kormac bizi bu tür tehditlerden korumak için buradaysa, neden müdahale etmemişti?

Kolaya tekrar öne çıktı, esasını kaldırdı.

"SESSİZLİK! Senato ve İmparator Theotis'in emriyle." İmparator, siyah ve altın rengi cübbesi arkasında beliren bir gölge gibi iz bırakarak Oda'ya yaklaştı. Kolaya bir susturucu daha atamadan tapınak sessizliğe büründü ve tüm gözler İmparator'a çevrildi.

"Arkturion Aemon, bu yeminlinin akadimi öldürdüğüne yemin eder misin?" İmparator inanmayarak bir kaşını kaldırdı.

Aemon'un gözleri kısıldı. "Öldürdükten sonra onu gördüm. Tanıklık ediyorum."

İmparator Kormac başını salladı. "Ama onun canavarı öldürdüğünü bizzat görmediniz, öyle mi?"

"Ben orada olsaydım, akadimi öldürmezdi. Ben öldürürdüm." Aemon'un sesi de ifadesi gibi karardı. O artık Aemon, Arkturion ve Bamaria Savaş Lordu değildi. O artık Hazır'dı, Lumerian İmparatorluğu'nun en ölümcül savaşçısı, Ölüm Tanrısı'ydı. Gücü titreşerek tapınağı gölgeler içinde bıraktı. Sonra, aynı hızla, karanlık kalktı.

İmparator Kormac'ın dudakları büküldü. "Ka Batavia'nın Soturi'lerinden hiçbirisi orada değilken bir akadimin Bamaria sınırlarını ihlal etmesine nasıl izin verildiği sorusu hâlâ ortada duruyor."

Ka Kormac'ın Soturi'lerinden hiçbirisi de orada değildi!

"Bildiğiniz gibi kapsamlı bir soruşturma yürütülüyor," dedi babam dikkatle.

"Evet, bir akadimi tek başına öldürdüğü için ne kadar şanslı olsa da," dedi İmparator, sesi kuşkuyla doluydu, "hiçbir kayıp ruh, kendi Ka'sından ve ülkesinden biri tarafından konuşulmadan yeni bir Ka'ya kabul edilmesine izin verdiğiniz şekilde kabul edilemez." İmparator Rhyan'a ters ters baktı. "İmparatorluğun yanlış tarafındasın evlat. Korkarım burada pek kuzeyli yok."

"Ona kefilim." Yeşil ışında oturan bir soturion aniden ayağa kalktı ve herkesin görebileceği şekilde koridora doğru yürüdü. Rhyan'ınki gibi kıvrılan açık kahverengi saçları vardı, sadece onda gri lekeler vardı. "Ben Bamaria'daki Ka Drona'dan Soturion Sean. Ama Ka Hart'ta doğdum. İmparator Devon Hart'ın birinci dereceden kuzeniyim. Bu sizi tatmin etti mi?" Ağır bir kuzey aksanıyla konuşuyordu.

İmparator başıyla onayladı. "Yakın zamanda evlendiniz ve Bamaria'ya mı taşındınız?"

Soturion Sean dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, ." "Ne kadar uygun," diye söylendi İmparator. "Tebrikler."

"Ve eğer majestelerini memnun edecekse," dedi babam, "Soturion Rhyan Bağlı Beşli'ye boyun eğerek gücünü ve yönetimize boyun eğmeye istekli olduğunu daha da kanıtladı. Gördüğünüz gibi," diyerek Rhyan'ı işaret etti, "kayda değer ölçüde yara almadan kurtuldu."

Bu da birkaç sessiz soluğa yol açtı. Bağlı Beşli, soturion eğitiminde ceza olarak kullanılırdı. Savaşçıların elleri arkadan bağlanırdı.

Beş soturi onlara saldırırken. Ölüm gerçek bir olasılıktı. Düşüklerinde yas tutulmuyor, sadece savaşmaya uygun olmadıkları düşünülüyordu.

Birden Rhyan'ın sokaklarda beş soturiyle yüzleşirken takındığı kibirli tavır anlam kazandı. Zaten bir akadim öldürmüş ve elleri arkadan bağlıyken beş soturiyle yüzleşmişti.

Rhyan'ın katil olup olmadığından emin değildim. Ama sahip olunması gereken tehlikeli bir düşman olduğundan hiç şüphem yoktu.

İmparator güldü. "Bir akadim öldürdün, Bound Five'tan kurtuldun ve tek bir iz bile yok mu?" Gözleri Rhyan'ın vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Bunu ben de görmek isterdim. Bu kadar önemli bir gösterinin gizlice yapılmasına şaşırdım."

"İnanıyorum ki," dedi Aemon, "kendi soturinizin beş üyesi onun gücüne tanıklık edebilir. Belki de bugünkü festival sırasında muhafız olarak görevlendirilen beş kişi?"

Imperator Kormac gülümseyerek koltuğuna oturdu. "Eminim bir gün büyük akadim avcısını iş başında görme fırsatım olacak." Gözleri bana dikildi. "Törene devam etmeliyiz. Bu gecenin katılımcılarının ne kadar istekli olduğunu biliyorum. Özellikle de Leydi Lyriana."

Dikkatim dağıldığı için boğazım düğümlendi. Rhyan ciddiyetle arka sıralara doğru yürüdü ve kırmızı ışının sonundaki bir sırayı seçti. Tören başladı.

Kolaya o kadar hızlı hareket etti ki, her şey bulanık gibi geldi. Kimsenin sihrinin ortaya çıktığını zar zor görebiliyordum. Her saniye beyaz cüppeler yanımdan kayboluyor gibiydi. Pek çok büyücü güzel güç patlamaları gösterdi -şimşek çakmaları, ilahi müzik. Kısa süre sonra sadece soylu Kavim'in baş ailelerinden inisiyeler kalmıştı.

Daha sonra Ka Elys'ten Leydi Pavi geldi ve soturion olurken koyu mor bir elbise giydi. Ardından Viktor Kormac Oda'ya yaklaştı.

"Soturion," dedi ve cübbesini yere düşürdü. Kızıl Gözcü masasının etrafından dolaşp cübbesini almak zorunda kaldı, cübbesi yere düştü. Elini hoyratça Kolaya'ya doğru itti ve hâlâ onun adıyla tüten hançerini kapmadan önce alevlerin içine kanını akıttı.

Sonra sadece ben ve Naria kaldık. Ayağa kalktı ve cübbesini alevlerin altına bıraktı.

"Soturion," dedi yüksek sesle.

Çenem düştü. Naria bir soturion mu oluyordu? Ne zamandan beri? Naria hiç ilgi göstermemişti. Ayrıca, Ready'nin emri altında olacaktı ve ondan nefret ediyordu. Babası isyan ettiğinde, onu sokak ortasında katleden Hazır'dı.

Naria ateşin içine kanını akıttı ve havaya sıçrayarak sihrini gösterdi. Küçük mavi kıvılcımlarla yere inmeden önce zarıfçe döndü, dönüşünün ortasında havalandı ve bir alkış aldı.

Sonra inisiyelerin beyaz cübbelerini sadece ben giydim. Tüm konuşmalar durdu ve tüm gözler benim, Arkasva Harren Batavia ve merhum Arkasva Marianna Batavia'nın, Bamaria'nın Yüce Lordu ve Yüce Leydisi'nin en küçük kızı ve Varisi'nin üzerindeydi.

Bastardmaker öne doğru eğildi, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken eli kılıcının kabzasını okşuyordu. Yanındaki İmperator kurt gibi sırtarak kıpırdandı.

Bizi ele vermekten korkarak gözlerimi dikkatle babamdan kaçırdım ve derin bir nefes aldım.

Ama hava hiç gelmedi. Nefesim yarıda kesildi ve sanki boğulacakmışım gibi hissettim. Yüzüm acıyla gerildi ve dış bir güç tarafından sakın görünmeye zorlandım. Ayaklarım hareket etti, isteğim dışında öne doğru adım attım, sağ ayağım sol ayağımdan daha ağırdı. Başımı çeviremiyor ya da hızımı değiştiremiyordum.

Babam tıpkı Meera'ya ve bir yıl önce Morgana'ya yaptığı gibi bedenimin kontrolünü ele geçirmişti bile. Tristan'ı oturduğu yerde göz ucuyla bana gülümserken yakaladım. "Seni seviyorum" diye mırıldandı. Ama tepki veremedim, gülümseyemedim ya da onu sevdiğimi söyleyemedim. Işık, Tristan'ın acı ve reddedişle dolu gözlerini terk etti.

Ayağım dengesiz bir şekilde öne doğru adım attı. Kalbim küt küt atıyordu; takılıp düşeceğimden korkuyordum. Bedenimin kontrolü bende değildi. Başımın ani bir sarsıntısı boynumda bir spazma neden oldu ve diadem alnıma çarptı. Bakışlarım Viktor Kormac'ın üzerine düştü. Babam sanki tuhaflığımı telafi etmek istercesine dudaklarıma aptalca bir gülümseme kondurdu; Viktor'a yönelik bir gülümseme.

Auriel'in lanet belası.

"Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu, hangi yolu seçiyorsunuz?"

Babamın kontrolü gevşedi ve derin bir nefes aldım.

"Büyücü." Cübbemi omuzlarımdan sıyırmadan önce kelimenin havada asılı kalmasına izin verdim.

Ramia'nın kolyesi mordan kırmızıya titreyen sonsuz alevlerin altında parlıyordu. Batavia kırmızısı. Her bir elmas yıldız ateşi saçıyor, ışığın altında parıldıyor ve ısıldıyordu. Kolyenin ihtişamına duyulan hayranlığın yanı sıra cafcaflılığına duyulan şaşkınlığı da dile getiren sesler yükseldi.

Odanın köşelerinden "kolye" kelimesinin fısıldanışını duyabiliyordum. Imperator'un bile gözleri göğsümdeki ve omuzlarımdaki mücevherlere takılmıştı, ağzı açık kalmıştı. Morgana hafifçe başını sallayarak onayladı. Dikkat dağıtma yöntemim işe yarıyordu. Dudağını ısırıldı. Çok yaklaşmıştık, bu oyunu bitirmeye çok yaklaşmıştık. Sadece rolümü biraz daha oynamam gerekiyordu.

Cübbemi Gözetmen'e uzattım ve Kolaya'nın hançerine doğru döndüm. Kesik hızla geldi ve beni şoke etti. Neredeyse soturion alevlerine doğru dönüyordum. Büyücünün bir zamanlar okyanus suyuyla saf olan kâsesi şimdi kanla doluydu. Elimi üzerine koyup kendi kanımı ekledim.

"Yeminim burada başlıyor."

Ve sonra asam ellerimdeydi. Asam! Kalbim yerinden fırladı. Parmaklarım onu sıkıca kavrarken pürüzsüz ahşap serin geldi. O ana kadar bunu ne kadar istediğimi, arzuladığımı fark etmemiştim. O kadar endişeliydim ki, asamı alacağımı ve benim de büyü yapabileceğimi unutmuştum. Altın ışık küresi, son derece parlak ve sıcak bir şekilde aşağı indi, vücudumu altın bir parıltıyla aydınlattı ve beni kör etti.

Kolyem tenimde ısındı ve uzakta, tanrıça Asherah'ın bir görüntüsünü gördüğümü sandım, kızıl saçları uzun dalgalar halindeydi, bir parmağını dudaklarına bastırmıştı. Görüntü altın ışıkla birlikte zeminde kayboldu ve ayaklarımın altında kayboldu. Çıtamdan ateş fişkırdı ve *Lyriana Batavia* parlak kırmızı, alevli harflerle kazınırken etrafımda dumanlar uçuştı. Kalbim hem korku hem de beklentiyle çarpıyordu. Doğum Bağım gitmişti ama hiçbir şey olmamıştı.

Meera, büyüğü ortaya çıktığında hemen bir hayalin içine düşmüştü. Morgana'nın başı, tapınaktaki herkesin içsel düşünceleri zihnine hücum ederken acıyla dağlanmıştı. Ben ikisini de yaşamadım. Hiçbir yere gitmemiştim; hâlâ olduğum yerde duruyordum. Vorakh yok! Tanrılar adına! Gözlerimden yaşlar boşandı. Güvendeysdim.

Ama yüzlerinde küçümseme ve şüphe karışımı bir ifade olan Lumeryalı kalabalığa bakarken içime bir şüphe düştü. Bir vorakh'ım yoktu ama büyü de hissetmiyordum. Dürtü ya da ilham yoktu. Bunun vızıldayan, zonklayan, neredeyse içinizi yakan bir his olarak tanımlandığını duymuştum, serbest bırakmanız gereken bir his. Sonra

Doğum Bağı ile geçen on dokuz yıl boyunca, içinde hapsolmuş olan sihir zorlukla kontrol altına . Çoğu Lumeryalı Törenden önceki haftalarda, içlerinde hapsolmuş olan muazzam güç seviyesine dayanamayarak çılgına dönüyordu. Ben fark etmemiştim. Ama dikkatim dağılmıştı.

Tapınağın duvarlarını süsleyen Valya resimlerine baktım. Bu geceki diğer herkes sihirleri ortaya çıktıktan sonra bunu yapmıştı. Resimler benim için canlanmalıydı; hikâyeler hareketlenmeli ve sırlarını açığa çıkarmalıydı. Ama hareketsizdiler. Babamın üzerimdeki etkisi, hareketli resimlerimizi göremeyeceğim ya da sihrimi hissedemeyeceğim kadar güçlü müydü?

Belki de buydu. Belki de beni tutuşu sihrimi de tutmuştu. Ve belki de güvende değildim. Henüz değil. Kalbim küt küt atarken ve görüşüm bulanıklaştıkça, sessizliğin rahatsız edici mırıltılara dönüştüğünün farkındaydım. Şüphe artıyordu. Bir şeyler olmak zorundaydı. Babam bir şeyler yapmalıydı. Ama babam harekete geçmiyordu. Gücünü hissedebiliyordum ama sihrini göstermek yerine beni dondurmuştu.

Siyah cübbesinin içindeki çıtadan yayılan belli belirsiz mavi ışıltıyı seçebiliyordum. Kolum havaya kalktı ve sonra bir ağırlık gibi yanıma düştü. Işık yanıp söndü, üzerimdeki etkisi tamamen kayboldu. İleri doğru tökezledim.

Ka Kormac'ın bir soturion'u babama çarparak elindeki asayı düşürmüştü. Çıta yerde yuvarlanarak Imperator Kormac'ın sandaletine doğru gitti. Onu eline aldı.

"Ne cüretle-" diye babamın sesi.

"Aptalı tutuklayın," diye emretti İmparator, babamın asasını peleriniyle silerken. Tapınak boyunca dikkatli ve ölçülü adımlar atarak babamın asasını yakınında tuttu. "Arkasva Batavia, bu soturionun sakarlığı için Ka Kormac'ı affet. Ağır bir şekilde cezalandırılacak."

Bastardmaker işaret verdi ve adam kendi adamlarından biri tarafından sürüklenerek götürüldü. İmperator şimdi babamın hemen yanında duruyordu, bana yardım edemeyeceği kadar yakındı. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Kendimden Moriel'e. O biliyordu! Biliyordu amına koyayım. Babamın neyin peşinde olduğunu tahmin etmiş ve bizi iş üstünde yakalamak için kendi şaşırtmacasını planlamıştı.

"Kargaşa için özür dilerim majesteleri," dedi İmperator, sonunda babamın asasını geri verirken. "Devam edin."

Çıtamı kaldırdım, en çılgın hayallerimde bile düşünmediğim yeni bir korku beni ele geçirirken kolum titriyordu. Babam bedenimi dondurmadan, Doğum Bağı yerinde olmadan bile hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir his, hiçbir dürtü.

İçimde hiç sihir yoktu. Hiçbir şey olmuyordu.

"Leydi Lyriana Batavia... LADY LYRIANA!" İmperator Kormac'ın sesi içime işledi. "Nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum. Ama artık sona erdi. Senato ve İmparator Theotis'in emriyle, sihrini göstereceksin. Şimdi." Sesinde öfke vardı ama aynı zamanda beni hasta eden bir heyecan da vardı.

Aurası titreşti, öfkesini üzerime saldı, iki yıldır ödülü reddedilmiş ve şüpheleri cevapsız bırakılmıştı. Sonunda avını yakalayan bir avcı.

"I...." Farkındalık oluşmaya başladığında gözlerimden yaşlar süzüldü. "Yapamam." Gözlerim Tristan'inkilere takıldı. Çoktan kızarmıştı, koltuğunda öne doğru eğilmişti, ağzı korkudan yarı açıktı. Başımı ona doğru salladım. *Düşündüğün gibi değil.* Ama burun delikleri tepki olarak sadece alevlendi.

"Senato ve İmparator Theotis'in emriyle, şimdi sihrini ifade edeceksin," dedi İmperator. "Eğer yapmazsanız, sihir yaptığınız için tutuklanacaksınız."

Vorakh'ı gizleme girişiminde bulundunuz ve inceleme sonucunda birinci, ikinci ya da üçüncüyü saklayıp saklamadığınızı belirleyeceğiz."

Lümerliler ayağa kalkmış, tapınağın içinden bağıyorlardı. Her şey iki yıl önce Jules'un vorakh'ı ortaya çıktığında olduğu gibi görünüyor ve hissediliyordu.

Kollarım titriyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, asamı yüksekte tutuyordum ama bunun nafile olduğunu biliyordum. Hiçbir şey olmayacaktı. Ben boştum.

"Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamarria'nın Yüce Lordu, Senato ve İmparator Theotis'in emriyle, büyüünüzü göstermeyi reddettiğiniz ve bir vorakh gücünü gizlemeye çalıştığınız için tutuklusunuz." Gözleri Bastardmaker'a kaydı. "Yakalayın onu."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Panik içinde kaybolmuştum, bilincim gidip geliyordu. Gölgelemin ağırlığı altında ezildikçe bulanık, kopuk ve karanlığa çalan görüntüler belirliyordu.

Gümüş bir kurt mührü taşıyan güçlü görünümlü bir büyücü, Tristan ona doğru koşup adamı yere fırlatmadan önce asasını çekerek ilerledi.

"Hayır!" diye bağırdı. Tristan onun göğsüne basıp yüzüne yumruk atana kadar güreştiler, yerde yuvarlandılar. Büyücü asasını çekti, gök gürültüsü patladı ve onu geri itti. Ama Tristan onu kendi büyü fırtınasıyla karşıladı ve "Yapacağım!" diye bağırdı.

Tristan sendeleyerek ayağa kalkmadan önce sopasını bir kez daha savurarak onu yere serdi.

Bağırıyor, çığlık atıyor, yalvarıyor ve yapmaması için yalvarıyordum. Ama Tristan bana doğru yürüyor, Yüksek Lümerce şarkı söylüyordu. *Hayır, hayır, hayır, yapma*. Bir bağlamanın yakıcı sıcak ipleri bedenimi sardı. Zorlukla nefes alabiliyordum ve gözlerimiz buluştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Tristan.

Tenim yanıyordu. İpler o kadar sıkı ve sıcaktı ki, bilincimi zorlukla Sonra hiçbir şey olmadı.

Daha fazla görüntü geldi. Sonra karanlık.

Arianna, Morgana ve Meera'yı yakaladı, onları dışarı çıkardı, etrafları muhafızlarımızla çevriliydi.

Hiçbir şey.

Kuzenim Naria, yarı şaşkın, yarı memnun görünüyordu.

Ka Batavia üyeleri ayağa fırlıyor, gözleri parlıyor.

Yumruklar sallanıyor ve bağırışlar birbirine çarpıyor.

Bastardmaker'ın elleri bileklerimi Lord Viktor Kormac sırtıyordu.

Ayaklarım arkamda yerde sürükleniyor, sandaletlerimin bağcıkları çözülüyor.

Bastardmaker'ın kırmızı pelerini arkasından akıyor ve vücuduma düşüyor.

Mide bulandırıcı kokusu tapınaktan gelen tütsüyle karışmıştı.

Rhyan, Imperator Kormac'la tartışan babamın yanına koştu.

Hazır, kılıcını çekmiş, yıldız ateşi yanıyor, soturilerine geri çekilmelerini emrediyor.

Tristan bağırıyor.

Gölgeler. Karanlık, gürleyen auralar beni boğuyor, beni pençeliyor.

Ve hiçbir şey.

Boğuluyordum, hayatımdan endişe ediyordum, kız kardeşlerim için dehşet içindeydim. Onları korumam, Jules'u kurtaramadığım gibi onları da kurtarmam gerekiyordu. Ama şimdi yapamıyordum.... yapamıyordum.

Nefes alamıyordum. Hava bulamadım.

Sonunda, son bir dalga üzerime ve karanlık beni sürükledi.

Küçük, sert bir yatakta uyandım, başım ağrıyordu. Birisi üzerimi ince bir battaniyeyle örtmüştü. Kumaş cızırtılıydı, kaşındırıyordu, toz ve küf kokuyordu. Eski ter kokusu havaya sinmişti. Üç kat yüksekliğindeki düzensiz taş-gri duvarlardan oluşan karanlık odaya yukarıdan soğuk bir esinti girince üşüyerek doğruldum. Tavanın ortasında dairesel bir pencere açıktı. Pencerede güçle uğuldayan birkaç demir parmaklık olmasına rağmen hiçbir Lumerian büyü olmadan oraya ulaşamazdı. Pencerenin ardındaki dolunayı bulanıklaştırıyorlardı.

Yeraltında, Gölge Kalesi'nin hücrelerindeydim. Yerin kilometrelerce altına uzanan, tasarım gereği kaçmanın imkânsız olduğu, Gölgelelerin koruduğu hem fiziksel hem de büyü kilitlere sahip bir dizi eski mağaraydı.

Bir yanım kendi yatağında uyanmayı, tüm bunların bir rüya olmasını, Vahiy Töreni'nin henüz gerçekleşmemiş olmasını umuyordu. Bu, son iki yıldır sık sık yaşadığım bir duyguydu; uyandığımda Jules'u hayatta, Meera ve Morgana'yı yeniden sağlıklı bulacağıma dair sonsuz fanteziler ve gündüz düşleri. Ama bunlar hiç gerçekleşmedi.

Bu bir rüya değildi.

Hapsedilmiştim. Bağlanmışım. Tristan tarafından yaratılan siyah, ısıltılı ipler hâlâ bedenimi sarıyor, dokundukları her santim deriyi yakıyordu. Bedenimi ne kadar hareket ettirirsem ettireyim ya da ne kadar yer değiştirirsem değiştireyim rahatlayamıyordum. İplerin beni keskin bir şekilde kestiğini hissettiğimde göğsüm kabardı. Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yandı. Vücudum ateşler içinde ve bağların dokunduğu yerler çiğken, tenimin geri kalanı soğuktu, titriyordu. Duvarlarda gölgeler vardı. Onları göremiyordum. Ama onları hissedebiliyordum. Hayaletler gibi.

Birini görebileceğimden, bir Gölge'nin beni korkutmak için dışarı fırlayabileceğinden korkarak baktım. Jules'ün getirildiği hücre bu muydu? Böyle sıcak ve soğuk mu uyanmıştı? Acı içinde mi? Dehşete mi düşmüştü?

Çıtamı aradım ama o da yoktu. Beni onunla asla hapsedmezlerdi. Hâlâ akşamki elbisemi ve kolyemi giyiyordum ama ikisi de hücremde beni sıcak tutmaya yetmiyordu.

Derin bir nefes aldım. Bu gece zaten bayılmıştım ama şimdi sakın kalmalı ve bir plan yapmalıydım. Yakında o kapılardan biri girecekti ve o her kimse ona karşı hazırlıklı olmalı ve kendimi korumalıydım. En azından Bamaria'daydım, Lethea'ya giden bir gemide değil. Kendi ülkemde kaldığım sürece hayatta kalma şansım vardı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve ayağa kalktım, başım dönerek ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, başım ağırdı. Onları görmeden önce hissedebiliyordum, auraları rekabet halindeydi - Bamaria'nın en güçlü dört adamı.

İmparator koridora girdi, altın rengi siyah cübbesi bir gölge gibi arkasında uğursuzca süzülüyordu. Babam yavaşça topallayarak onu takip etti. İmparator'un güçlü adımları karşısında zayıf görünüyordu. Ardından kırmızı pelerinli arkturi geldi, birlikte yürüyorlardı: Bastardmaker ve Ready.

"Mahkûm nasıl?" diye sordu İmparator.

Babam son anda protokolü bozdu ve ben cevap veremeden hücreme doğru koştu. "Lyriana, iyi misin? *Ben yarasa?*" *Kızım* için yüksek Lumerian. Gerçekten korkmuştu.

İçini görebilmek için çaresizce onu taradım. Ama tek gördüğüm korkusuydu. Bir saat önce siyah olduğuna yemin ettiğim saçları şimdi gri görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmiş ve ağzının yanında yeni kırışıklıklar belirmişti.

Her yerim ağrıyor, yanıyor ve odaklanmamı zorlaştırıyordu. Hayatımda hiç olmadığı kadar dehşete düşmüştüm. Ama bunu Imperator'un önünde söyleyemezdim. Bu oyunu doğru oynamalıydım. Keşke ne yapacağımı bilseydim. Uysal mı görünmeliydim? Kızgın mı? Babamla aynı fikirde mi? Ona karşı mı? Yüzünde ne bir içgörü ne de nasıl hayatta kalacağıma dair bir işaret vardı. Belki o da ne yapacağını bilmiyordu. Meera ve Morgana'yı zar zor kurtarmıştı. Ama Jules'u kaybetmişti, annemi kaybetmişti ve neredeyse kendini de mafyaya kaptırıyordu. Beni de kaybetmeyi kabullenmiş miydi?

Derin bir nefes aldım. Bir rolü nasıl oynayacağımı iyi biliyordum ve onu mükemmel bir şekilde . Dik durdum ve omuzlarımı geriye attım. "Odam alışkın olduğum yaşam standartlarına pek uygun değil." Etrafımda bağlı olan ipleri işaret ettim, tenimi yaktıkları için bir çığlık attım. "Bunlar da kıyafetime pek uymuyor."

Imperator gülerken kara gözlerinde eğlence parlıyordu. "Bu kızda ruh var." Onu tekmelemek istedim.

"Neyse ki kıyafetinizin bu özelliğini ortadan kaldırabiliriz." Çenesini Bastardmaker'a doğru salladı. "Onu içeri getirin."

Hayır.

"Tristan," dedim o görüldüğünde. Gözleri kızarmış, yüzü lekelenmişti.

"Evet," dedi İmparator. "şerefe nail olmak için büyücümü yendi.

Devam et." Tristan'ı ileri itmek için omzunu kullandı.

Tristan başını Imperator'a doğru çevirdi, gözlerinde ateş vardı. Bana dönerken burun delikleri alevlendi. "Sana zarar vermesin diye yaptım," dedi sessizce. "Nazik olacağım."

Acıdı, ağlamak istedim. Hâlâ acıyor.

Sopasını kınından çıkardı ve bana doğrulttu.

Boğazım düğümlendi ve gözlerimi kapattım, izleyemiyordum. Ellerim titremeye başladı. Bağları çözüyordu, bana saldırmıyordu ama korku hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

Dudaklarından alçak sesle ve duygu dolu kelimeler döküldü ve vücudumu saran iplerin sıcaklığı yavaşça kayboldu. Omuzlarım öne doğru çöktü.

"Geri çekilin," dedi Imperator. "Şimdi vorakh olduğunu kanıtlayacak." Ama yapmadım. Daha önce olduğu gibi, hiçbir şey olmadı. Tristan'ın çenesi gerildi. "Benim vorakh'ım yok," diye homurdandım. "Bırak beni."

"Bunu yapamayız," dedi Imperator. "Zarafetine esasını verin."

Gözlerim büyüdü. Bastardmaker onu kemerinden çıkardı ve benimle birlikte hücreye fırlattı.

"Topla onu," dedi İmparator. "Onu tekrar bağlamaya hazır olun, Lord Tristan."

Çıtamın yere değmesine izin verilmesi karşısında dişlerimi sıkarak itaat ettim ve çıtayı elimle sıkıca kavradım. Hiçbir şey olmadı. Elimde değildi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, korku ve hayal kırıklığıyla yanıyordum.

"Çıtayı geri götürün Lord Tristan," diye emretti İmparator.

Tristan çenesi hâlâ sıkılı halde başını İmparator'a çevirdi ve parmaklıklara doğru yürüdü ama İmparator dilini şaklattı. "Çubuğunu kullan, aptal."

Yanaklarım yanarken elimi uzattım, avuç içim açıldı ve asam tepemde duruyordu. Tristan esasını bana doğrulturken ağlamaya hazır görünüyordu. Benimki parmaklıkların arasından hızla eline doğru uçtu. İmparator onu yakaladı.

"Bir sonraki kadar bunu bekleteceğiz."

"Onun bir vorakh'ı yok," dedi Tristan. "Şimdiye kadar öğrenmiş olurduk. Onu serbest bırakın."

", Lord Tristan." Tristan sabit durdu.

"Lord Tristan," dedi babam işaret ederek. "İyi geceler."

"Onda vorakh yok," diye hırladı Tristan. "Onu eve getirene kadar rahat etmeyeceğim."

"Çok uzun bir süre uyanık kalmaya hazır olun," dedi İmparator.

"Lord Tristan," dedi babam bir kez daha, sesi soğuk ve uyarı doluydu. Tristan'ın itaatsizlik edemeyeceği Arkasva'nın sesiydi bu.

Son bir kez bana döndü, başı eğik, boynu kırmızı, duruşu dövüşmeye hazır. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. Sonra başını salladı, gözlerini benden kaçırdı ve koridorumu kapatan kapıdan geri çekildi. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Derin nefes al, derin nefes al. Sakın ağlama. Yorulmuş, korkmuş ve aşağılanmışım. Tristan'ın kapıdan içeri dalmasını ve beni tutmasını istedim. Parmaklıkları yumruklamak ve beni bu kadar yakından izlediği için Bastardmaker'ı boğmak istedim. Çıtamı istedim. Sihrimi istedim. Eve gitmek istedim.

İmparator'un gözleri merakla vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Sanırım bir vorakh saklıyorsun. Henüz başka bir açıklaması yok. Bu yüzden şimdilik kilitli kalacaksın. Ancak Arkasva'nın varisi olarak sana bazı ayrıcalıklar tanınıyor, bunlardan biri de hapsedileceğin yer."

"Peki ne kadar süre hapis kalacağım?"

"Ne olduğunu anlayana kadar," dedi babam. "Bulgular bir sonraki adımımızı belirleyecek. Lethea'daki Ka Maras'tan bir muayeneci getirttik. Seni güç ve vorakh açısından değerlendirecek ve Tanrılar adına, gemisi limana ulaştığında neler olduğunu açıklayacak."

"Ama Lethea'ya gitmeyeceğim, değil mi?" Dikkatle sordum.

"Hayır, majesteleri." Aemon bir adım öne çıktı. Kırmızı pelerini altın zırhının omuzlarına tutturulmuştu. Açıkta kalan serafim tüyleri sivri uçlar gibi keskindi ve kollarındaki kaslara baskı yapıyordu. Gergindi. "Seni göndermiyoruz."

Imperator Kormac kaşlarını kaldırdı, açıkça *henüz değil* anlamına gelen bir jestti bu.

Aemon dikkatle, "Ka Maras'ın... büyülü olmayan Lümerliler konusunda uzmanlığı var," dedi.

Titrememek için dudağımı ısırdım. Sadece iki tür büyücü olmayan Lumeryalı vardı: on dokuz yaşın altında olup Vahiy Töreni'ne katılmamış olanlar ve soyulmuş olan yeminliler. Ben ikisi de değildim.

"Yani Ka Maras size neden gücüm olmadığını söylemeye mi geliyor?" "Bize hangi gücü sakladığını söylemek için," dedi İmparator.

"Hiçbir şey saklamıyorum. Bunu kanıtlamak için iki fırsatın vardı ve kanıtlayamadın."

Babamın kaşları çatıldı ve ben derin bir nefes aldım, ses tonumun sakinleşmesini ve düzgün çıkmasını istedim. *Gördüklerini kontrol et.*

Jules'un ölüm haberinin bize ulaşmasından kısa bir süre sonra aklıma bir gün geldi. Yas tutmam yasaklanmıştı. Ka Elys'ten soylu bir kız olan Pavi, vorakh'ı yüzünden Jules'suz daha iyi olacağımızı söyleyip duruyordu. Arianna beni durdurmadan önce neredeyse yüzüne yumruk atacaktım. Öfkeyle hareket edersem, vorakh olanlara karşı sempati duyduğuma dair gerçek hislerimi açığa vuracağım konusunda uyarmıştı - ki bu gerçeği herkesin içinde itiraf edemezdim.

"Pavi onu tanımıyordu bile!" diye bağırmıştım.

"O zaman sözlerinin hiçbir ağırlığı yok. Lyriana, hiç kimse bir yalana gücenmez. Sadece gerçeğe. Gerçeğinizi bilin ve ona sahip çıkın; eğer bunu yaparsanız, hiçbir koşul, hiçbir olay, hiçbir kişi bunu sizden alamaz. Bir gryphon kendisine seraphim denildiğinde gözyaşı dökmez. O ne olduğunu bilir. Yalnızca gryphon maskesi takmış bir seraphim üzülür, çünkü gerçeği açığa çıkmıştır. Asla alınganlık göstermeyin, yoksa düşmanlarınıza gerçeğinizi ifşa edersiniz. Onların ne gördüğünü kontrol edersen, ne düşündüklerini de kontrol edersin."

Bir gryphon, kendisine seraphim denildiğinde gözyaşı dökmez. Duygularımı belli edersem, kendimi ele veririm.

"Muayeneyi kabul ettikten sonra özgür olacak mıyım?" Sakince sordum.

"Senden kabul etmeni istemedim," dedi İmparator. "Ama emirlere uymanı istedim. Koltuk için üçüncü sırada olabilirsin ama şu anda kaderini ben kontrol ediyorum. Bu suçlamalardan aklanacağın güne kadar benim gözetimim ve korumam altında olacaksın." Titredim. Gündüzler hâlâ sıcaktı ama geceleri donuyordum. Odamda ikinci bir eşya daha keşfetmişim: küçük bir kova. İçine tuvaletimi yapmak, mahremiyet olmadan kullanmak zorunda kalacağım düşüncesi bulantısı yarattı.

benim aracılığım.

"Senato Cresthaven'da kalmanıza izin vermeyi kabul etti. Denetçi gelene kadar koruma altında olacaksınız," dedi Aemon.

"Evde kalabilir miyim?" Sesim istediğimden daha kısık çıkmıştı.

Aemon başını salladı. "Ev hapsinde olacaksınız ve muhafızlar dönüşümlü olarak görev yapacak." Imperator Kormac'a dikkatle bakmak için durakladı.

"Protokol," dedi Imperator. "Korkarım Senato'nun emriyle." Senato'nun emri mi? O kadar da saf değildim. Bu Senato'dan gelen bir emirdi.

Imperator. Ve nazikti. Beni burada beklemeye zorlamak yerine eve gitmeme izin verdi.

İmparator kesinlikle nazik değildi. Komplo kuruyordu.

Aemon, "Lütfederseniz sizi şimdi eve götürebiliriz Leydi Lyriana," dedi.

Battaniyenin kokusunu tekrar aldım: bayat ter ve küf. Gözlerim kovaya ve onun vaat ettiği rezilliğe takıldı. Hücrenin bir köşesinden gelen eski bir koku bana ulaştı ve neredeyse öğürüyordum. "Cresthaven'da beni kim koruyacak?"

"Benim tarafımdan tutuklandığınıza göre," dedi Imperator, "elbette benim adamlarım olacak."

"Adamların mı?" diye sordum. "Ka Kormac? Bamaria'nın kalesinin içinde mi?" İmparator başını salladı ve midem bulandı.

Bu yüzden beni eve çağırdı. Ordusunu Cresthaven'a getirmek için. Bu Bamaria'nın sembolik bir fethi olacaktı. Şehri zaten işgal ediyorlarsa, kalenin içine girmelerine izin vermek... Buna izin veremezdim, bunu kabul edemezdim.

Sembolik bir yenilgi olmasa bile Meera ve Morgana'yı tehlikeye atıyordu. Cresthaven onların güvende olduğu tek yerdi çünkü kanadımızı boş tutuyorduk; üst kata hiçbir hizmetçi, uşak ya da nöbetçi alınmıyordu. Kormac'ın adamlarının Morgana'nın başının ağrıdığını görmesi ya da Meera'nın çığlıklarını duyması ne kadar sürerdi?

Yatak odamı hayal ettim. Geniş, sıcak, sabahları güneş ışıısıyla dolu güzel pencereleri olan. Üzerine çıkabileceğim bir balkon, okyanus manzarası, her gece beni uykuya daldıran dalgalar. Özeldi, rahattı ve bana aitti. Yerimdeki halı yumuşak ve kalındı ve hapisane yatağından çok daha davetkârdı. Odamın kokusu da temiz ve çiçeksi, biraz da tütsü kokuluydu. Bozulmamış beyaz mermerden yapılmış kendi özel banyomdan bahsetmiyorum bile. Yatağıma geri dönmek için neredeyse her şeyi yapardım.

Kız kardeşlerimle. Tristan'la bile. Onun buradan çıkıp gideceği düşüncesi boğazımı sıktı.

"Eee?" Emperor'un siyah gözleri ifadesiz kaldı ve yavaşça kovaya, sonra da bana baktı. Kendisi lanet Moriel'e! Zayıflığımı biliyordu.

"Hayır!" Fikrimi değiştireceğimden korkarak bağırdım. "Ne kendi evimde tutsak olacağım ne de yabancı askerlerin kalemize girmesine izin vereceğim. Cresthaven'a bin yıldır girilmedi. Şimdi bunun sebebi ben olmayacağım. Tam burada kalacağım."

Bastardmaker tükürdü. "Senin küçük evini istediğimizi mi sanıyorsun?"

Titremelerini engellemek için ellerimi kalçalarımın altına bastırdım. Nedenlerimi gururdan dolayı düşünmüştüm. Ama şimdi Bastardmaker konuştuğuna göre, bunu içten içe biliyordum.

Suçluluk duygusu Bastardmaker'ın yüzüne yansımıştı. O bir askerdi, kardeşi Emperor gibi bir politikacı değil. Gerçek doğasını saklayamazdı ve bir anda şüphelerimi doğruladı. Cresthaven'da hapsedilmem bir protokol değildi. Ka Kormac şehri işgal etmişti ama fırsatını bulsalar ülkemi de işgal ederlerdi.

"Şimdi gel." Emperor'un gözleri, teni turuncumsu bir kırmızıya dönüşmüş olan Bastardmaker'a kaydı. "O aptal bir kız, saçma sapan konuşuyor. Cömert bir teklifi reddediyor."

Ama doğru seçimi yaptığımı biliyordum ve babamın gözlerindeki bakış da bunu doğruluyordu.

"Öyle olsun," dedi Arkasva'nın nihai sözlerini sunarak. "O halde tamamdır." Emperor nemli hücreyi dikkatle inceledi.

İstemsizce bakışlarını takip ettim ve gözlerim bir kez daha kovaya takıldı.

"Kıyafetlerimi değiştirmem gerekecek," dedim en iyi Varis sesimi takınarak. "Lyriana," diye hitap etti İmparator bana gayri resmi bir şekilde, "sen bir mahkûmsun, yazlık bir evde tatil yapıyorum."

Yumruklarım sıkıldı.

"İstediği şey adil," dedi Aemon. "Özellikle de Senato tarafından sunulan özel konaklamalardan sonra. Eğitim Üstadı Leydi Arianna Batavia'dan burada rahat etmesini sağlamak için yazılı bir talebimiz var. Ekselansları hâlâ Bamaria Üniversitesi'ne kayıtlı olduğu için, şu anda Varislere sağlanmasa bile bazı itibarlar bekleniyor." Burnunu kırıştırarak hücreme bir göz attı. "Banyo için uygun düzenlemeleri yapacağız."

Ona küçük bir gülümseme verdim, yanımda olduğu için çok rahatlamıştım ve Arianna'nın hızlı düşünmesine minnettar olmuştum. O da karşılık olarak göz kırptı.

"Eşyalarınızı göndereceğiz," dedi babam.

"Ayrıca bir mahremiyet perdesi de sağlayacağız," diye ekledi Aemon, gözleri Bastardmaker'ın üzerindeydi.

"Sadece rahatsız olduğunda ve hücrede bir muhafız bulunduğunda çekilecek," dedi Imperator.

Aemon onun üzerinde döndü. "Bir kadın muhafız. Turion Brenna bu gece bir program oluşturacak."

İmparator sanki bu gereksiz ve anlamsız bir şeymiş gibi homurdandı ama başını salladı. "Elbette Leydi Lyriana hapisteyken de saygınlığını korumalı. Ama lütfen böyle küçük bir görev için *en iyi* soturilerinizi görevden almayın."

"Tüm soturilerim benim için en iyileridir." Aemon, sıradan bir gülümseme sunan İmparator'a ters ters baktı. "Bu gece için, üzerinde anlaştığımız muhafızları göndereceğiz."

Muhafız mı? Ka Kormac'tan biri mi? Ka Batavia? Umarım gerçek bir Gölge değildir.

"Lyriana," dedi babam. "*Ben yarasa.*"

Söylenmemiş sözleri duyabiliyordum. *Güçlü ol.* Daha fazla gözyaşı dökmemek için başımı salladım.

Koridor boşaldı ve ben yatağa döndüm. Sırtıma sertçe yaslanmıştı ve battaniye kaşındırıyordu. Avuç içim Kolaya'nın kestiği yeri acıtıyordu ama hücremden tek bir ayak sesi duyana kadar hareket etmeyi reddettim. Yeni gardiyanım gelmişti. Bir erkek.

Korku üzerime çöktü ama aurasında kötü niyet sezmedim. Gölgelelerin arasından çıkarken Ka Kormac'ın gümüş zırhını ya da Ka Batavia'nın altın rengini görmedim. Soturion sade siyah bir zırh ve botlar giymişti. Enerjisi önce bana ulaştı, tam olarak soğuk değildi ama serindi.

Rhyan.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çubuklar Rhyan'ın yüzüne gölgeler düşürüyordu. Ay ışığı başını bronz buklelerle taçlandırıyor ve sol gözünü kesen yara izini gümüşleştiriyordu.

"Başımızı nasıl bir belaya soktuğuna bir bak, ortak." Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "En genç Batavia'nın Vahiy Töreni için beklediğim bu değildi." Sessizliğim üzerine devam etti, "Lord Grey'in buradan aceleyle çıktığını gördüm." Komplocu bir tavırla eğildi. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama oldukça üzgün görünüyordu."

"Tabii ki üzgün," diye tersledim.

"Şahsen, neredeyse nişanlığımın tutuklanmasına yardımcı olmaktan kaçınırdım, ama bu benim."

"Böyle bir zamanda şaka yapıyor olmalısın. *Ortak*." Başımı salladım. "Seni neden gönderdiler ki?"

"Sikeyim mi? Ciddi olmalısınız. O zaman seni temin ederim, bunların hiçbirisi benim için şaka değil." Tırnaklarını inceledi, bir parça kiri temizledi ve omuz silkti. "Ama neden burada olduğuma gelince? Baban Ka Kormac'tan bir muhafızı reddetti. İmparator da Ka Batavia'dan bir muhafızı reddetti."

Eve gitmeyi reddettiğın için seni serbest bırakma girişimi ya da başka bir saçmalık. Neyse ki ben tarafsız bir taraftım."

"Tamam, yeminlileri gönderin."

Sertleşti, iyi kaşını kaldırdı. "Bu sizin için bir sürpriz olabilir ama bugünlerde forsworn'lar oldukça modern. Aslında gerçek isimlerimizi kullanmanızı tercih ederiz. Adım Rhyan."

"O zaman bana 'ortak' demeyi kes. Adım Leydi Lyriana! Ya da Majesteleri." Başımı salladım. "Yemin bile etmemişken söylediklerine neden güveneyim?"

doğru yürüdü. "Bana güvenmen gerektiğini kim söyledi?" diye mırıldandı.

"Unut gitsin, seninle konuşmak nefes kaybı."

"Yeminli olduğum için mi? Yoksa bana karşı başka bir kin mi besliyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum, titriyordum. Birden çok üşüdüm.

"Eğer bana söylemezsen, özür dileyemem ya da durumu düzeltemem. Ve eğer sadece forsworn'lara karşı önyargılıysan, o zaman sen de İmparatorluk'taki diğer herkes gibisin."

Alay ettim. "Bugün seni yanımda götürdüm, değil mi? Yani açıkçası önyargılı değilim."

" sen değil misin?" diye sordu.

"Ben değilim!" Tersledim. "Sorun sensin. Sen imkânsızsın. Her şeyi çok daha zorlaştırmak zorundasın. Ve bilgin olsun," dedim, sesimden alaycılık akıyordu, "bugün seni sokaktan çekmek için her şeyi riske attığımda gerçek bir prensin."

"Leydi Lyriana," dedi yavaşça, "Majesteleri." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ve vahşi bir hayvanmışım gibi başını eğdi. "Bir lord olmadığım gibi, bir prens de değilim."

"Sana bir şey fırlatabilseydim, fırlatırdım. Ayrıca, bana ortak dediğın konusunda yalan söyledin."

Çenesini kaşıdı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, yalan söyledin. Sanırım Lord Grey'in hassas duyguları için. Ben de kabul ettim. Bir şey değil."

"Unut gitsin. Bir şey söylediğimi unut. Bir önemi yok." Arkamı döndüm. Rhyan içini çekti. "Eğer bu anlaşmadan bu kadar mutsuzsan, belki baban başka bir soturion ayarlayabilir."

"HAYIR." Onunla yüzleşmek için geri döndüm. Gözlerim onunkilerle kilitlendi. Beni burada yalnız bırakması fikri içimde şiddetli bir panik duygusu yarattı. Turion Brenna programını yapmadan önce onun yerine kimin geçeceğinden korktum. Korkuyordum... Gölgelerle tek başıma kalmaktan korkuyordum. "Seni istiyorum. Başka kimseyi değil."

Patlamam karşısında şaşırmış gibiydi ama sonra güzel kaşları kalktı ve dudakları kıvrıldı. "Beni mi istiyorsun?"

Geri çekildim, dudaklarımdan neden bu kelimelerin döküldüğünden emin değildim. Sadece onun çekip gitmesine dayanamayacağımı biliyordum. Kendimi toparlayarak yutkundum. "Beni zaten burada gördünüz, yapacak bir şey yok," dedim dikkatlice. "Başka kimsenin beni bu halde görmesine izin vermeyeceğim."

Rhyan eğildi. "Nasıl isterseniz." Geride durup hücreme baktı. "Ben kalacağım."

Yatakta bir koltuğa çöktüm ve gözlerimi kapattım. Düşünmem, ne olduğunu, neden olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmam gerekiyordu. Ama Rhyan'ın orada olduğunu ve beni izlediğini bilmek çok tuhaftı. Tekrar ayağa kalktım ve ne olduğunu anlayamadan bir ileri bir geri volta atmaya başladım.

Rhyan, "Hücrenizin her parçası ellinci gezintinizde olduğu gibi yüzüncü gezintinizde de aynı görünecek," diye seslendi.

Yürümeye devam ettim, ayaklarım beni daha hızlı taşıyordu, ileri geri, ileri geri. Duvara çarptım, döndüm ve arkamdakine çarptım.

"Oh, Şimdi Şu karoya bakın, ben bu renge *taş* grisi diyorum. Tam olarak bu ton ona karakter kazandırıyor, ama ah, bu bir leke mi! Bu yoldan en son geçtiğimizde böyle bir Şey hatırlamıyorum." Başını çevirdi ve sesindeki etkiyi deŐiŐtirdi. "Sahi mi, ne zamandı o?" İlk konuŐmacının sesini taklit ederek tekrar döndü. "Bir saniye önce!"

"Kapa çeneni." Tekrar tekrar duvarlara vurarak volta atmaya devam ettim. Sonuna her ulaştığımda yumruğumu taşa vurdum.

"Hücre daha fazla büyümecek," diye inledi Rhyan. "Ve bunu yapmaya devam edersen elini kıracaksın."

Tekrar yumrukladım. "Ne olmuş yani?"

"En azından baŐparmaĐınızı parmaklarınızın üzerine sarın, zarafetiniz." "Sesini gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Geçmişte çok güzel olduğunu söylemiŐlerdi," dedi aksanını abartarak. Rhyan omuzlarını geriye atıp boynunu bir o yana bir bu yana uzattı. "Şaka yapmıyordum. Başparmağını sar, yoksa böyle yumruklamaya devam edersen elini kıracaksın."

Ona sırtımı döndüm ve cevap vermeyi reddederek volta atmaya devam ettim. "Sıkıldım," dedi.

"En azından bir Şey yapıyorum. Bu beni yatakta izlemekten daha eğlenceli değil mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Yatakta ne yaptığına bağlı." "Domuz! Çok beklersin!"

Rhyan alay etti. "Güven bana, dileklerimin seninle ve Gölge Kalesi'ndeki bir yatakla hiçbir ilgisi yok."

"Yani sırtımı ağaçlara dayamamı mı tercih ediyorsun?" diye sordum.

Dondu kaldı ve pelerinini tekrar karıştırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki hayır." Topuklarımın üzerinde döndüm, başka bir tura başladım. Ve sonra bir tane daha.

"Auriel'in belası. Çok yoruluyorsun. Başparmağını lanet parmaklarının üzerine koy!" "Ah! Dur artık! Benimle konuşmayı kes. Beni izlemeyi bırak. Ne var biliyor musun?"

Sadece git! Yemin ederim kaçmayacağım. Arkasva'nın üçüncü koltuğundayım ve doğum günümde Gölgelemlerle çevrili lanet bir hapishane hücresindeyim. Senin deyimle neredeyse nişanlım beni hapsedmeye yardım etti. Ve öz babam, Arkasva'nın kendisi, beni burada bıraktı." Gerçekler kafama dank etmeye başladığında kelimeler boğazımda düğümlendi. Şoku geçip korkuya doğru ilerliyordum. "İmparator babamın benim için yasaları çiğnemeyeceğini bilmeliydi."

"Sen onun kızıydın." Rhyan'ın sesi ilk kez içten geliyordu.

"Yani? Beni parmaklıklar ardında bırakarak bu gece buradan çıkıp gitti." Yapmak zorundaydı, diye hatırlattım kendime. Ve bu gece beni korumak için yasaları çiğnemişti... sadece yeterince değil. Yakalanmıştık.

"O seni seviyor. Bazen bu, mantığa aykırı hareket etmeye zorlar."

Başımı salladım. "İki yıl önce kuzenimi imgelem gördüğü için buraya hapsedtiler. Babam o zaman da müdahale etmedi. Onu kendi kızı gibi yetiştirdi." Ve sonra aklıma geldi. İmparator kaçamayacağını biliyordu.

-Kaçamadılar. Gölge Kalesi'nden kimse sağ kurtulamazdı. Tüm kadim büyüsü ve duvarlara musallat olan Gölge muhafızlarıyla değil. Amaç beni hapiste tutmak değildi. Babamı küçük düşürmek, onu kendi ülkesinde, kendi kızına karşı zorlamaktı. Rhyan bu yüzden buradaydı, kaçışım asla söz konusu olmamıştı.

Rhyan kaşlarını çatı. "Leydi Julianna'yı mı kastediyorsun?"

Dudağımı ısırdım, gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyordu. "Evet." Sesim fısıltı gibi çıkıyordu.

Rhyan bir adım öne çıktı. "Bunun olduğunu duyduğumda çok üzüldüm."

Durdum, aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordum. Kalbim çok gibi hissediyordum. Bunu beklemiyordum. Onu beklemiyordum.

-Onca insan arasında kibar olmak. Ve kesinlikle Jules hakkında değil.

"Çoğu kişi onu unutmamı söylüyor," dedim boğazım düğümlenerek. Tristan da o insanlar arasındaydı. "Gittiğine sevinmem gerektiğini."

"Vorakh bir insanı olduğu kişi yapmaz. Ve o... kötü ya da her neyse, yine de senin kuzenindi ve yas tutmaya hakkın var. Ama bilgin olsun, o iyi bir insandı," dedi Rhyan sessizce. "En azından benim onunla olan etkileşimlerime bakılırsa, nazik biriydi. Kaybınız için üzgünüm."

İçimde yutmak zorunda kaldığım bir hıçkırık yükseldi. Yıllardır bunu duymaya ihtiyacım vardı, bir kişinin üzgün olduğunu söylemesine, Jules'u benimle birlikte, olduğu gibi hatırlamasına ihtiyacım vardı.

İki yıl. Ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti ve bana başsağlığı dileyen ilk kişi Rhyan olmuştu.

Ona daha fazlasını sormak istedim - onunla her etkileşiminin nasıl olduğunu sormak ve ona ne kadar harika olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi, ne kadar eğlendiğimizi ve ne kadar çok güldüğümüzü anlatmak istedim. Ama etrafımdaki duvarlar üzerime kapanıyordu. İki yıl önce bu gece buraya getirilmişti, çılgılık atıyordu ve bağlanmadan önce vorakhının esareti altındaydı. Burada kendini nasıl hissetmişti? Korkmuş muydu? Yalnız mıydı? Bastardmaker'ın altında acı çekmiş miydi? Kimse bir şey yapmış mıydı? Araya giren? İlgilenen? Titredim, göğsüm sıkıştı. Ölümünün tam koşullarını, tam olarak nasıl öldüğünü bile bilmiyordum ve bilmemek... bu beni her gün yiyip bitiriyordu.

Zaman tutucu saati söylerken çanlar çaldı. Yukarı baktım, ayın altında dörtnala koşan ashvan'ın mavi ışık parıltısını yakaladım. İşte o zaman ayın konumunu fark ettim.

Gecenin bir yarısıydı.

"Tutuklanmamın üzerinden kaç saat geçti?" Acilen sordum.

Rhyan gözlerini kısarak yukarı baktı. "Üç saat."

"Üç! Hepsi bu kadar mı? Emin misin?" diye sordum.

"Zaman sizin için yeterince hızlı geçmiyor mu?"

Babamı ve Tristan'ı görmüştüm ama kız kardeşlerimi görmemiştim. Elbette babam gelebilseydi, onlar da gelebilirdi, gelirlerdi... ama gelmemişlerdi. Onların yokluğu beni paniğe sürükledi. Belki de gösteriş için eve gitmenin en iyisi olduğunu düşünmüşlerdi... ama ya benden saklanmışlarsa? Göğsüm sıkıştı.

"Bu gece başka skandal var mı? Başka tutuklanan oldu mu?" Endişeyle sordum. Babamın bu kadar korkmuş görünmesinin nedeni bu muydu?

Rhyan şaşkınlıkla tek kaşını çattı. "Hayır. Kız kardeşleriniz sorgulanmak üzere kısa süreliğine gözaltına alındı."

"Onları kim aldı? Neredeler?" Göğsümü tuttum, kalbimin etrafındaki gerginlik beni boğuyordu.

"İyiler," dedi. "Çoktan serbest bırakıldılar, Cresthaven'da evdeler. Sen... sen iyi misin?"

Evlerindeydiler. Cresthaven'da güvendeler. Ama ne kadar süre için? Meera daha yeni bir imgelem görmüştü, bu da onu önümüzdeki birkaç hafta için güvenli bir pencereye koyuyordu ama Morgana... yardımına ihtiyacı olacaktı, özellikle de bu kadar büyük bir kalabalığın içinde kaldıktan sonra. Ayrıca, müfettiş beni soruşturmak için Ka Maras'tan geliyordu. Ya soruşturmayı Meera'ya da genişletirlerse? Morgana'ya? İmperator bunu önerir miydi? Ya da Tristan -masumiyetimizi kanıtlamak için garip bir girişimde bulunur muydu? Evde onlar için yapmam gereken her şeyi düşündüm ve onları korumak, ailemi güvende tutmak, evimin bir üyesinin daha kaybolmasına izin vermemek için çaresizce pençeleyen bir içgüdü hissettim. için yapmam gereken ama yapamadığım her şeyi yapmak için. Ama yapamadım.

onları koruyamadım. Kendimi bile koruyamadım. Ben buradaydım. Jules'un olduğu gibi. Ve onlar....

Spiral çiziyordum. Her nefes ulaşılamaz bir dağın zirvesi, bir sonraki uçurum çok uzaktaymış gibi geliyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve karanlık beni bir kez daha boğmakla tehdit etti. Hücre giderek daha küçük, duvarlar dengesiz, tavan daha alçak görünüyordu. Kendimi kaybediyordum, tüm gerçeklik duygumu yitiriyordum.

"?" Rhyan hücre parmaklıklarını kavradı. "Leydi Lyriana."

Cevap veremedim. Göğsümü tuttum, tırnaklarım derime batıyordu. Imperator'un önünde güçlü görünmek için kendimi tutmak için çok çalışmışım. Ama güçlü değildim. Zayıftım. Bir gryphon maskesinin ardına zar zor gizlenmiş bir seraphim'dim. Jules'un ölmesine izin vermişim ve şimdi buradaydım ve ben....

"Lyriana!"

Rhyan adımı söylüyordu ama cevap veremiyordum. Sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki aramızda duvarlar vardı. Yıkılmakta olan, üzerime çöken duvarlar.

"Auriel'in belası. Lyriana!" Rhyan kolunu hücremden içeri uzattı. "Elimi tut."

Bu hareket Rhyan'la yaşadığım her etkileşime o kadar aykırıydı ki inanamayarak bakakaldım. "Ne?"

"Üzerimde paramparça olmana izin vermeyeceğim. bir şeye ihtiyacın var. Şimdi elimi tut," dedi tekrar.

Elimi tut.

Rhyan zihnindeki kelimeleri söyledi. On dokuz yaşındaki Rhyan, yaz gündönümünün yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünün altında duruyordu, yüzünde yara izleri yoktu, etrafımızda müzik yükseliyordu.

Yerde çömelmiş bir pozisyon aldığımı fark etmemiştim, kollarım bir kalkan gibiydi. Titreyerek ayağa kalktım ve parmaklıklara doğru ilerledim.

Ben ona uzanırken başını salladı.

"İşte bu kadar." Parmakları benimkilere dolandı, nasırlı ama sıcaktı. "Tuttum seni. Derin nefes al." Diğer eli benimkinin üzerine uzandı, koza gibi, yatıştırıcı. Nefeslerimin yavaşlamasını isteyerek ellerini sıktım. "İstediğin kadar sert sık," dedi. "Beni kırmayacaksın. Güzel. Bana bak. Bak!"

Gözlerimiz buluştu.

"Seninle birlikte nefes alacağım, tamam mı? Nefes al...."

Nefes aldım, onun emriyle nefes aldım ve nefes verişini takip ettim. Tekrar ve tekrar.

"Güzel. Nefes al...nefes ver...."

Nefeslerimiz senkronize olurken dakikalar yavaşça geçti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu beni dikkatle izleyerek. "Bilmiyorum. Ben... göğsüm sıkışıyor... kötü...."

"Panik atak mı?" diye sordu sessizce. Başımı salladım.

"Bu çok sık oluyor mu?"

"Son iki yıldır. ....'dan beri." İçimden bir ürperti geçti. Söyleyemedim. Ama gözlerindeki anlayışı görebiliyordum. Jules'tan beri.

"Tamam," dedi. "Elimi hisset."

"Ne?"

"Fiziksel çevrenize, küçük ayrıntılara konsantre olmanız gerekir. Şimdi ve burada odaklanmana yardımcı olacak. Elimin hissettirdiğini söyle." "Hissediyor...." Yutkundum. "Sıcak."

Cesaretle başını salladı.

Dünyamı sadece onun elindeki elime, tenini hissetmeye, parmaklarımızın birbirine dolanmasına, beni tutuşundaki kararlılığa indirgedim. Diğer eli

el, yatıştırıcı bir ağırlık, rahatlatıcı.

"Sert, nasırlı."

"Güzel. Şimdi başka bir şey," dedi ve ben başka bir çapa bulmaya çalışarak başımı kaldırdım. "Daha fazla detay."

"Gözlerin," dedim düşünmeden. "Çok yeşiller, zümrüt gibi." Çenesi gerildi.

"Başka bir duyu dene. Hissedebileceğin başka bir şey."

"Rüzgâr," dedim. "Esişini duyabiliyorum. Sırtımda hissediyorum. Soğuk."

"Güzel," dedi. "Benimle kal. Güvendesin. Tamam mı? Kız kardeşlerin evde güvende, baban da öyle. Şu anda hiçbir şey sana zarar veremez, Lyr. Hiçbir şey. Ben buradayım."

Nedenini bilmiyordum ama ona inandım.

Göğsüm hâlâ acıyordu ama nefes alabiliyordum. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" "Yerde baygın yatarken seni korumak oldukça sıkıcı olurdu ve okumak için bir parşömen getirmeyi unuttum." Dudakları kıvrıldı ama gözlerindeki yumuşaklık hiç kaybolmadı. dağıtmaya çalışıyordu. Sanırım... Sanırım geldiğinden beri dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Ben konuşmadan önce uzun bir an geçti. "Rhyan?"

Alnını parmaklıklara yasladı. "Lyr?"

Sertçe nefes verdim, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Korkuyorum."

Başını salladı. "Biliyorum." Başparmağı elimin üzerinde yatıştırıcı bir şekilde dolaştı. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak." Başımı salladım, daha fazla gözyaşı döküldü. "Ben bir vorakh saklamıyorum," diye itiraf ettim. "Benim sihrim yok. Gücüm yok."

"Böyle emin misin?"

Boğuk bir kahkaha . "Öyle olmasaydı burada olur muydum sanıyorsun? Eğer bir vorakh' olsaydı şimdiye kadar çoktan belli olurdu ve eğer gücüm olsaydı

ifade etmiş ve evine gitmiştir."

"Ama herkes...." diye kestirip attı, ikimizin de doğru olduğunu bildiği şeyi söylemedi. Lumeria'da doğan herkesin büyüü vardı, ebeveynlerden biri büyü yapmasa bile. Yetenek güçlüydü; her zaman, her zaman aktarılırdı. Başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil."

"Bu hapishane hücreleri farklı söylüyor." Gözyaşlarım kaçtı, yanaklarımdan aşağı özgürce aktı.

İzlerken irkildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "Neden bana gerçekten yardım ediyorsun?" Rhyan geri çekildi ama ben benimkilere dolanmış parmaklarımı sıkıca tuttum,

elini bırakmayı reddediyordu. Gözlerimiz tekrar

buluştu. "Lütfen," dedim. "Gitme."

Parmakları karşılık olarak benimkilerin etrafında sıkılaştı. Nefesi derinleşti, sanki benden önce oradaki yerine yerleşiyordu.

"Sorumu cevap vermediniz," dedim.

Rhyan'ın çenesi sıkılaştı, elimi tutuşu sabitleşti ama gözleri bir kez daha bana odaklanmadan önce gergin bir şekilde hücrenin etrafına baktı. "Çünkü ben de senin olduğun yerdeydim. Aşağı yukarı."

"Kendi evinde hapsedilmek mi?"

"Sana kanlı detayları anlatmayacağım." Çenesindeki kaslar gerildi. "Glemaria'daki hücreler... şey, burayı bir saray gibi gösteriyorlar."

Ürperdim. "Ne zaman yemin ettin?"

"Bir yıl önce. Hemen sonra," Rhyan yutkundu, yüz hatları sertleşti, "annem öldü."

"Özür dilerim."

"Beni onu öldürmekle suçlamayacaksın değil mi?" "Hayır."

"Yapmalısın. Bu yüzden yeminli olarak adlandırıldım. Onun ölümü."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum." Arkasva'nın sarayında büyürken katiller, yalancılar, iki yüzlü saray mensupları ve Bastardmaker gibi daha kötülerini görmüştüm. Rhyan onlardan hiçbiri gibi değildi. Katiller panik atak geçirirken elinizi tutup sizinle birlikte nefes almazlardı.

"Sen ilk olurdun." Dudağını ısırđı, boşdaki eli ensesini ovuyordu.

Sessizdik ve nefes alışının sabit ritmi koridordaki alevlerin çıtırtısına karışıyordu, ta ki benimki kolayca gelip onunkiyle eşleşene kadar.

"Bu yeni." Gözleri dövme kaydđ.

Ama daha fazla soru soramadan koridorda bir kargaşaya oldu. İkimiz de döndük, nefesimizi içimize çektik.

Elini çekerek hücreden uzaklaştđ. Parmakları tenimde bir saniye daha oyalandı.

"Özür dilerim," dedi.

Kollarımı kendi etrafımda kavuşturdum. Bir şekilde hâlâ birbirimize dokunduğumuzu unutmuştum; bu bana nefes almak kadar doğal gelmişti. "Hayır, muhtemelen kimsenin bizi böyle görmemesi en iyisi."

Göz kırptđ. "Tarafsız taraf unvanımı elimden alabilirler."

Koridorun sonundaki bir kapđ patlayarak açıldı ve Tristan, asasını yüksekte tutarak ve yolunu aydınlatmak için beyaz bir parıltı yayarak içeri girdi. Gök gürültüsü aurasından öyle bir güçle yuvarlandı ki, gözümün ucuyla şimşek çaktığını gördüğüme yemin edebilirim. Dört Gri refakatçi asalarını çekmiş olarak onu takip etti.

"Geçit törenine mi önderlik ediyorsunuz Lord Grey?" Rhyan koridorun diğer tarafına, parmaklıklarımdan olabildiğince uzağıya yaslanmıştı; kollarını kavuşturmuş, bir dizini bükmüş ve sanki başından beri oradaymış gibi ayağını duvara dayamıştı. Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti?

"Kapa çeneni, yeminli." Tristan, Rhyan'ı geçip hücreme doğru ilerledi. Refakatçilerine çenesini salladı ve iki kişi Rhyan'a yaklaştı, sopalar boğazına doğrultulmuştu.

Donakaldım, göğsüm kabardı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Cidden," dedi Rhyan, "bu kadar yaklaşmana gerek yok. Sadece işimi yapıyorum."

Eskortlar alay etti.

"Lyr, parmaklıklardan uzak dur. Gölgeler gelmeden önce bir dakikamız var," dedi Tristan. "Onlara gözlerini kapatmaları için para verdim." Kalan iki refakatçi onun yanında durdu.

"Ne? Tristan!"

İlahi söylemeye başladı, asası mavi mavi parlıyordu. Bu hücreler iyi korunuyordu; gerçekten başaracağına inanmıyordum. Ama ya başarırsa? Nereye giderdik? Ne yapardık?

Meera ve Morgana'ya ne olacaktı? Onları geride bırakamazdım. Kaçamazdım.

Başımı salladım, gözlerim yaşlarla doldu. "Tristan, hayır."

"Lyr, neredeyse geldim, dayan biraz." Ve gerçekten de kilit gıcırdamaya başlamıştı, metal kendi kendini itiyor, gücü büyüyle savaşıyordu. Yüzü efordan kızarmıştı. Bir şey tıkladı. İlk seviye açıldı ama daha fazlası da vardı. Duvarlar arkamda nefes alıyor gibiydi, Gölgeler huzursuzlanıyordu. Ama Tristan onları susturan bir ışık patlaması gönderdi.

Tanrılar adına. Bunu yapacaktı. Beni buradan çıkaracaktı. "," diye mırıldandı, bileğini büktü, iterken kolu titriyordu daha fazla sihir.

Rhyan'a baktım, yüzümde yalvaran, çaresiz bir ifade vardı. Bana yardım etmek zorundaydı. Beni hapiste tutarak kurtarmalıydı. Her şey bir yana.

Eğer gidersem, Emperor beni arar. Gözünü Meera ve Morgana'ya çevirirdi. Güvende olsam bile bunun olmasına asla izin vermem. Onların açığa çıkmasına asla izin vermem.

Lütfen, diye düşündüm, Tristan'ın yanından geçip hâlâ duvara yaslanmış olan Rhyan'a bakarak.

Durdurun onu!

Rhyan'ın gözleri benimkilerle buluştu, çenesi gerildi.

Anlaması için çaresizce yalvardım. *Tristan'ın beni almasına izin verme.*

Kaşlarını çatarak emin olup olmadığımı sorarken tek kaşını kaldırdı. Tristan'ın fark etmesinden korktuğum için zar zor hareket edebildim ve Rhyan'a başımı salladım.

Ve sonra, aynen böyle, harekete geçti. Sessiz. Ölümcül. O kadar hızlı hareket etti ki, hangi vücut parçasının nereye gittiğini anlayamadım. Bir saniye önce Tristan'ın korumaları sopalarını onun boğazına dayamışlardı ve bir saniye sonra ikisi de sırt üstü yatmış, baygın haldeydiler.

Tristan'ın iki kişiye doğru koştu.

Önce biri Rhyan'ı gördü. Topuklarının üzerinde döndü, asası çoktan büyü yaymaya başlamıştı - Rhyan'a çevirdiği büyü vücudunu sarmıştı. Rhyan homurdanarak, büyü sanki dayanıksız parşömen parçasıymış gibi içinden geçti. Refakatçi yerdeki diğerlerine katıldı.

Tristan ancak o zaman neler olduğunu anladı.

"Senin sonunu getireceğim," diye haykırdı Tristan.

Tristan, iki ucu da Rhyan'a dönük olan son eskortuyla aynı anda asasını kaldırırken bile Rhyan sadece sıırttı. İki sopanın büyüsü birleşip birbirine dolanarak kasırga benzeri bir rüzgâr yaratırken, gök gürültüsünü andıran bir patlama meydana geldi. Rhyan eğildi ve yuvarlandı. Şimşekler çaktı ve bir

çığlık ve acı dolu bir homurtu. Işık geri döndüğünde, son refakatçi baygın yatıyordu.

Tristan geri sıçradı, Rhyan'a doğru hırlayarak koştu ve çarpışana kadar Tristan'ın sopasından çıkan her güç patlamasından kaçtı. Rhyan, Tristan'ı yere itmeden önce asasını elinden aldı.

"Hayır!" Bağırdım. "Ona zarar vermeyin!"

Birbirlerine tekme ve yumruk atarak yuvarlanırlarken ışıklar tekrar titredi. Rhyan küfretti.

"Tristan!" Çığlık attım. Salon kararmıştı. Zamanı dolmuştu. Gölgele geliyor. "Gitmek zorundasın! Şimdi!"

"Eğer ona zarar verirsen..." diye
hırladı Tristan. "Tristan! Geliyorlar,"
dedim.

Oda soğudu ve sırtımda tıslayan buz puflarını hissedebiliyordum. Gölgele. Duvarlarda titreşiyorlardı, kırıp geçiyorlardı, soğuk telaşlarla yanımdan geçip gidiyorlardı, üşümüş tenime sürtünüyorlardı. Göğsümü tuttum, içimde dehşet yükseliyordu. Dişlerim takırdadı. Daha fazla acı homurtusu duydum ve sonra bir kapı açılıp çarparak kapandı.

Koridordaki fenerler yeniden yanıp sönmeye başladı. Hücremin dışında sadece Rhyan'la yine yalnızdım.

"Lyr? İyi misin?" diye sordu, yeşil pelerinini omzunun üzerinden düzelterek.

Yanıt olarak gözyaşlarına boğuldum. "İyi. Sana zarar verdiler mi?" "Hayır." Yutkunarak parmaklıklara yaklaştı.

Ürperdim. Gölgeleleri hiç iş başında görmemiştim; tahmin ettiğimden daha korkutucuydular. "Sence yaralandı mı?"

Rhyan omuz silkti. "Dakikasını ödedi. Eminim yönetim potansiyel bir müşteriye zarar verme riskine girmez. Neredeyse . Etkileyici.

yarım yamalak bir plan için." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kurtarılmak istemedin mi ortak?"

Kalbim sıkıştı, dudağım titredi. "Kendimce sebeplerim var."

Yanıt olarak çenesi gerildi.

"Lütfen," dedim, "kimseye söyleme."

Rhyan bir kaşını kaldırdı. "Ben sadece Arkasva ve Imperator'un emrettiği şeyi yapıyordum."

"Teşekkür ederim," dedim, sert bir sesle.

"Biraz uyumalısın. Başka bir heyecan bu kapılardan içeri önce."

"Yapamam."

"Uyu. Uzun bir gün oldu. Biraz dinlenmezsen kendini daha iyi hissedemezsin. Ben burada olacağım. Dışarı çıkamayacaksın, söz veriyorum. Başka kimse de giremez."

Yutkundum. "Sıkılmayacak mısın?"

Rhyan'ın dudakları büküldü. "Korkunç. Uyanana ve beni volta atarak ve kötü şekillendirilmiş duvar yumruklarıyla tekrar eğlendirene kadar saatleri sayıyor olacağım." Sonra daha ciddi bir şekilde, "Ne olursa olsun, bu gece cesurca bir seçim yaptın. Bu mağaralar ne kadar büyüleyici olsa da çoğu Lumeryalı anında evine dönerdi." Duvardaki tozu sildi ve kaşlarını çattı. "Ya da neredeyse nişanlıları buraya giriş ücretini bu kadar cesurca ödediğinde." Gözleri benimkileri aradı. "Bu gece babana yemin etmediğimi biliyorum. Ama senin Ka'n bana bir sığınak verdi. Ve burada kaldığım sürece sana zarar gelmeyeceğine yemin ederim. Sadece buraya değil." Kalenin etrafını işaret etti. "Ama Lumeria'nın herhangi bir yerini. Eğer ben , güvendesiniz demektir. Yemin ederim." kalbine bastırdı ve avucunu göğsünün üzerinde düzleştirmeden önce iki kez kalbine vurdu.

"Sana güvenmememi söylediğini sanıyordum."

Rhyan durakladı, parmaklıklarından çekilip koridorun diğer tarafına yerleşmeden önce duruşu sertleşmişti. "Kimse sana bana güvenmeni söylemedi dedim." Burun delikleri alevlendi. "Şimdi uzan." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Benim için endişelenme. Senin büyüleyici sohbetin olmadan da geceyi idare edebilirim. Yer karolarını sayacağım."

Gözlerimi yüksek tavana dikmiş, Rhyan'ın nefes alış verişinin sabit ritmini dinliyordum. Başka hiçbir şeyi algılayamıyordum: Tristan'ın beni kurtarmaya çalıştığını, burada olduğumu, Rhyan'ın araya girdiğini. Tüm düşünceler kaybolana kadar gözlerimi sıkarak kapattım.

"Tutuklayın onu!" İmparator, Auriel'in Odası'nın kürsüsüne hışımla çıktı, büyücüsü arkasından sinsice yaklaşarak Jules'u bağladı.

Bastardmaker onu omuzlarının üzerine çekti, kirli elleri elbisesini yukarı iterek çıplak bacaklarını ortaya çıkardı.

Tristan belimden tutup beni geriye çekerken çığlık atarak sandalyemde doğruldum. Arianna Teyze uzaktan izliyordu, mavi gözleri duyugudan yoksundu.

"Bırakın beni! Onu kurtarmak zorundayım! Bırakın beni!" Tristan'ın göğsüne vurdum ama o . Kahverengi gözleri acımasızdı, kararıyordu, ta beni tutanın İmparator olduğunu görene kadar, dudakları bir hırıltıya dönüştü, köpek dişleri bir kurdunki gibi uzadı.

"Asherah," diye tısladı. "Seninle yolumuza edeceğiz."

Yardım için çığlık attım ama tapınaktaki herkes parşömenlerine bakmakla meşguldü, İmparator'un beni kaçırmaya çalıştığını ya da Bastardmaker'in Jules'u yakaladığını fark etmemişlerdi. Babam sandalyesinde uyuyor gibiydi, defnesi yamuk yumuktu.

İmperator'dan uzaklaştım ve kendimi kollarına bıraktım. Bastardmaker neredeyse kapıya varmıştı, kırmızı pelerini arkasından sallanıyordu. Jules'un elbisesi tapınağın zeminine atılmıştı. Ama Jules gitmişti. Bastardmaker'ın kollarında Meera vardı. Diademi yere düşerek binlerce parçaya ayrıldı ve sonra Morgana onun kollarında belirdi.

Ve sonra ben. Çığlık atıyordum. Çığlık attığımı biliyordum, titreşimi, içimde yükselen ıstıraplı öfkeyi hissedebiliyordum ama ses çıkmıyordu. Ağzım yoktu. Sadece bir kara delik. Meera'nın kapana kısılmıştım. Tristan esasını bana doğrulttu, yüzü tehdit doluydu.

"Üzgünüm, Lyr. Bunu yapmak zorundayım. Ben yapmalıyım." Hayır!

Bastardmaker beni yere attı, vücudu benimkinin üzerine bastırdı.

"Lyr!"

Karyolamda doğruldum, saçlarım yanağıma kadar ter içindeydi. Rhyan uyanıktı, hapisane parmaklıklarına dayanmış, kolunu içeriye kadar uzatmıştı. Ben kıpırdandıkça bakışları üzerimde gezindi, gözlerimle karşılaştığında durdu, tek kaşını soruyla kaldırdı.

Yere baktım, ancak o zaman elinin benimkine dolandığını fark ettim.

Tekrar uzandım, kollarımın üzerindeki battaniyenin cızırtısını, saçlarımı yüzümden geriye doğru çektiğimde serin havanın hücumunu ve Rhyan'ın parlak ve zümrüt rengi gözlerinin beni izlediğini hissettim. Gözlerimiz kilitlendi, sessizce birbirimize sarıldık. Ellerimiz hâlâ parmaklıkların arasından birbirine değiyordu.

"Buradayım," dedi tekrar, elimi sıkarak. "Uyu."

Göz kapaklarım sonunda kapandı. Ancak o zaman eli benim elimde kalmasına rağmen onun yer değiştirdiğini duydum.

ONUNCU BÖLÜM

Günler geçti, korkutucu, sonsuz, hayatta kalmak için görünüşte imkansız anlarla dolu. Geceler daha kötüydü; daha uzun, huzursuz ve az da olsa uyuyabildiğim zamanlarda rahatsız edici rüyalar görüyordum. Imperator tutuklanmamı emreliyordu. Bastardmaker'ın beni alması. Jules'u alması. Kız kardeşlerimi alması.

Tek eğlencem hücremde volta atmak ve düzgün yumruk atma alıştırmaları yapmaktı. İlk sabah uyandığımda Rhyen görevde değildi ve o zamandan beri her gardiyan sessizdi, tuvalet ihtiyacımı gidermek için banyo odasını kullanmam gerektiğinde basit homurdanmaların ötesinde benimle konuşmayı reddediyorlardı. Başka kimse ziyaretime gelmedi, babam bile. Ben de volta attım. Ve yumrukladım. Günlerce.

Hapishanede uyandığım yedinci sabah, Turion Brenna gardiyanlık görevini devraldı. Benimle birlikte hücreme gelmişti, bunu yapan ilk gardiyanımdı. Muayene memurunun geldiği haberi gelmişti. Zaman tutucu öğleden sonrayı işaret ettiğinde, avucunda mavi renkte parlayan Vadati taşından bir mesaj geldi. Koridorun girişine doğru başını salladı. "Sizin için hazırlar, majesteleri."

Boğazım düğümlendi. "Ne olacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Muayene görevlisi açıklayacak. Ben saçını düzelteceğim." Arkama oturdu ve saçlarımı bir örgü haline getirdi.

Brenna'nın kaba siyah saçları sırtından aşağıya doğru düzenli bir soturion örgüsüyle örülmüştü. Kesitlerinden benim için de benzer bir stil yarattığını hissedebiliyordum.

Saçlarımın taranması ve örülmesinin verdiği rahatlatıcı hisle gevşemeye çalıştım ama midem bulanıyordu. "Soruma cevap vermediğin için endişelenmeli miyim?"

Brenna saçımın bir bölümünü daha topladı, parmakları örgüyü kafa derime sıkıca bastırdı. "Hikâyeler duydum, majesteleri, ama kesin bir şey söyleyemem." Babamın Barış Ustası'nın bana yalan söylemesi kötüye işaretti.

Gözlerim kapandı ve onun dokunuşuna çok fazla eğilmemeye çalıştım. Bir haftadır ilk kez insanlarla temas kuruyordum. Son dokunuşum Rhyan'ın elimi tutması olmuştu. Örgüyü kapattı ve sırtımı sıvazladı.

Ayak sesleri taşa çarptı ve kapılar gıcırdayarak açıldı, babam, Hazır, İmparator Kormac ve Bastardmaker ortaya çıktı. En son giren Ka Maras'tan gelen denetçiydi. Onu tarif etmenin tek yolu üçgenler çizmekti. Siyah sivri kaşları keskin üçgen burnunun üzerinde yükseliyordu. Bıyığı dudaklarının altına ters bir V şeklinde düşüyor ve siyah sakalı keskin bir noktaya doğru sivriliyordu.

Adamlar yaklaşırken ayağa kalktım, babam topallayarak yavaşça hareket ediyordu. Muayene memuru Brenna'ya başıyla işaret etti. Hücremin kilidini açtı ve babam içeri girdi. İkimizi içeri kapatırken parmaklıklar koridorda yankılanarak çınladı.

"Ben Kunda Lith, sınav görevlisi. Uzan." Kunda büyük siyah bir kutu taşıdı ve hücremde ortama koydu. Beni dikkatle izledi.

Aurası kaygan, yapışkan bir enerjiyle titreşirken gözlerindeki aç bakış: meraklı ve istilacı. Bana yakın durmuyordu ama hapishanemin parmaklıkları aniden çok yakın, hücre çok küçük gelmişti.

Bu hissi üzerimden attım ve gözlerim kutuya takıldı. "Bu ne için?"

"Elbiseni çıkar ve uzan."

"Baba!" Döndüm, neredeyse bir çocuk gibi parmaklıkların arasından eline uzanacaktım.

"Kunda?" diye sordu babam. "Soyunmak gerekli mi?"

Muayene görevlisi öksürdü. "Protokol böyle. Muayene sürecini tam olarak görebilmem gerekiyor. Aksi takdirde, eğer bir hata varsa, tekrarlanması gerekecek." Kutuyu tıklayarak açtı ve sessiz bir tıslamanın ardından derinin deriye sürtünmesi gibi bir hareket duydum.

Kutuya odaklanmaya devam ettim. Lumeria'da içinde ne vardı? "Elbiseni çıkar," diye tekrarladı.

"Hayır." Nefesim daralmaya başlamıştı.

İmparator'un dudakları kıpırdadı ama ben babama ve Aemon'a döndüm. "Mahremiyet perdem çekilmeden soyunmayacağım. Ve yanımda bir kadın eskort istiyorum. Arianna neden burada değil? Uygun bir olarak hizmet edebilir."

Onu görmeyeli bir hafta olmuştu. Onu özlemiştim. Ve onlar onu almaya giderken kendime biraz zaman kazandırabileceğimi umuyordum.

"Baban sana adil davranılmasını sağlamak için burada," dedi İmparator. "Bunu uzun bir mesele haline getirmeye gerek yok. Eğitim Müdürü olarak teyzeniz başka işlerle meşgul."

"O zaman Turion Brenna benimle kalıyor." Başka türlü teslim olmazdım.

"Bu Barış Efendisi'nin altında." İmparator'un siyah gözleri parladı.

Brenna çabucak, "Onunla birlikte kalmak benim için bir onurdur," dedi. Ona minnettar bir gülümseme gönderdim ama İmparator kaşlarını çatı.

"Ve perde çekilmişken, sınavda bir şekilde hile yapılmadığından nasıl emin olabiliriz?"

Kunda bıyığının üçgen şeklini bir noktaya kadar derinleştirerek alay etti. "Boğulma öncesinden beri bu sanatı mükemmelleştirmiş olan Ka Maras'a güvenmediğini mi söylüyorsun?"

Imperator Kormac'ın burun delikleri geri adım atarken alevlendi.

"Öyle olsun." Babam el salladı. Brenna'ya hızlıca bir bakış attı ve hücreyi kilitleyip perdemi kapatmadan önce yanımda kalmasını söyledi.

Kalın siyah malzeme duvarları siyah gölgeler içinde bırakıyordu. Sabahtan beri hava karanlık ve fırtınalıydı, tavandan çok az ışık geliyordu. En azından muayenecinin bakabileceği daha az ışık olacaktı.

Ellerim titrerken Brenna soyunmama yardım etti. Önlüğüm yere kaydı, ayaklarımın etrafında bir su birikintisi oluştu. Göğüslerimi uyluklarımın üst kısmına kadar örten ince bir şalvarın içinde neredeyse çıtırçıplak duruyordum. Bunun altında, neyse ki belime doladığım iç çamaşırlarım bana fazladan bir saygınlık katmanı sağlıyordu. Şimdilik.

Kunda bana açlıkla bakıyordu ama bu daha önce beni izleyen kadın ve erkeklerde gördüğümünden farklıydı. Vücudumla cinsel olarak ilgilenmiyordu. Muayene eden Kunda yapmak üzere olduğu şey için heyecanlıydı. Ben onun için yeni bir şeydim, gizemli bir şey; bağları çözülmüş ve hâlâ büyü gücüne sahip olmayan yetişkin bir Lümeryalıydım. Daha önce hiç benim gibi bir şey görmemişti; bu onu heyecanlandırdı.

Eğildi, kutunun içindekileri çıkarırken yumuşak, yatıştırıcı sesler çıkardı.

Nahashim. İki kişi. Bilmem gerekirdi. Ka Maras'ın mührü iki dalgalı nahaşim idi ama onları şahsen görmenin şokuna hazırlıklı değildim. Bunlar eski dünyanın yaratıklarıydı, Lumeria Matavia, seraphim, ashvan ve gryphonlarla birlikte Boğulma'dan kurtulan birkaç türden biriydi. Nahaşimler parşömenler kadar ince, pullu derileri siyah ve parlaktı. Aranılan her şeyi bulma yeteneğine sahiptiler ve yalnızca Ka Maras tarafından yetiştirildikleri Lethea adasında yaşarlardı.

Nahaşim'in kaygan bedenleri, denetçi yaklaştıkça ellerinde gerildi ve kıvrıldı. Bir başparmak büyüklüğünden bir kol uzunluğuna kadar değiştiler, onun etrafında s r nd ler, derin nefes alıp verir gibi genişleyip daraldılar.

Muayene memuru i   amaşırlarıma, saygınlığımdan geriye kalanlara baktı. G ğ slerimin altından neredeyse transparan olan elbisemin bağcıklarına uzandım. Midem bulandı ama Kunda başını salladı.

"Onlar üzerinde kalabilir. ."

Paniklememek için kendimi zor tutarak tavana baktım. Ama nahaşim tıslıyordu ve ben i   amaşırlarımla yabancı bir adamın önünde bir yatakta yatıyordum.

Kendime bunun bir prosedür olduğunu söyledim. Basitti ve yakında bitecekti. Bu düşünceleri zihnimde bir dua gibi tekrarladım. *Bu sadece bir prosedür. Yakında bitecek.*

"Nahaşim sizi inceleyecek ve herhangi bir büyü belirtisi arayacak," dedi.

Donup kaldım. "Benim aracılığımla mı?"

Gözleri parladı. "Büyü fiziksel olarak bedenin içinde var olur. Kaslarınızın ve kemiklerinizin içinde. Bu yüzden derinizden sürünerek çıkacakmış gibi hissediyorsunuz.

bağlı olduğunuzda, soyunmanın neden neredeyse her zaman öldürdüğünü. Büyü etin her santimetresinden çıkarılmalı ve bu işlem -acı verici, evet-organların birbirinden ayrılmasına neden oluyor. Lumerian'ın yaşamasına izin verecek bir yöntem bulmaya çok yaklaştım, ancak acıyı henüz inkâr edemiyorum." Başarısından gurur duyuyor gibiydi.

Zihnim tek bir şeye kilitlenmişti. "Ölme ihtimalim var mı?"

"Hayır," dedi Kunda. "Hiçbir şeyi kaldırmıyoruz, sadece orada ne olduğunu ya da olmadığını bulmayı umuyoruz." Gözleri nahaşimine uyacak şekilde yılan gibi yarıklara dönüştü. "Büyü arayışına çok nadir giriyorlar. Çok azı böyle bir durumda gelir." Hülyalı bir şekilde konuştu. "Rahatla."

Çaba sarf ederek yumruklarımı açtım. "Bu acı verici mi?" Muayene görevlisi gülümsedi. Dudaklarının kenarları bile sivriydi.

Siyah nahaşimlerin vücutları nabız gibi atıyordu ve vücutları uzayıp geri çekildikçe tıslamaları da hızlanıyordu; heyecanlı ve başlamak için istekliydiler.

Kunda yanıma oturduğunda midem bulandı, nahaşim ellerinde titriyordu. Yüzü benimkine birkaç santim yaklaştı, nahaşimi her iki yanağıma birer tane olmak üzere yüzüme yerleştirirken gözleri hızla hareket ediyordu.

Nefesimi içime çektim ve gözlerimi sıkıca kapattım. Pulları şaşırtıcı derecede sıcaktı, neredeyse yakıyordu. Ellerim tekrar sıkıştı. Nahaşim sanki yüzümü açık bir alevin üzerinde tutuyormuşum gibi derimi haşlıyordu.

"Neden bu kadar sıcaklar?" Terlemeye başlamıştım. "Gözlerini aç," dedi Kunda.

"Hayır." Nahashim'in gözlerime yaklaşmasını istemiyordum. Yüzümden, hücremden çıkmalarını, kutularına geri dönmelerini ve Lethea'ya giden bir gemiye binmelerini istiyordum.

"Ona zarar veriyorlar," dedi Brenna.

"Bunu yapıyorlar," dedi Kunda. "Gözlerin açıldığında başlayacaklar. Uzun sürmeyecek."

Nefesim hızlı ve sıcak fısıkiyelerle geliyordu ve ağızıma kaçmasından korktuğum için dudaklarımı kapalı tutuyordum. *Sakin ol, sakın ol, sakın ol...*

Ama Kunda'nın, karnımın uzunluğunu ortaya çıkaracak şekilde - uyardıktan- üstümü göğsüme kadar çektiğini hissettiğimde, gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Nahaşım kâğıt gibi ince kafalarını kaldırdı ve keskin tıslamalarla göz kapaklarımın arasına dalıp içeri süzüldü.

Ateş gibi gözyaşlarım akarken her şey karardı. Yanma hissi yanaklarımdan boynuma doğru ilerledi. Ama ateş boynumda değildi.

İçimdeydi. Nahaşım içimdeydi, kayıyor, sürünüyor ve boğazımdan tıslayarak geçiyordu. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve çığlık attım. Her yöne doğru uzanan ve sürünen karanlık bedenlerine karşı tenim yarı saydamdı. İçimde hareket ettikleri her yer yandı ve dışımdaki derim siyaha döndü.

Acı içinde haykırdım. Kendimi durduramadım.

"Ne oluyor?" diye seslendi babam. "Kunda!"

"Sürecin ilk aşamasını neredeyse tamamladık," dedi.

İki siyah iz göğsümden aşağıya doğru kaydı, bedenleri vardiyamın altında, göğüslerimin içinde kayboldu. Daha derine indiklerini, kalbimin etrafını sardıklarını, sıktıklarını, yaktıklarını, gölgelerini kalbimin üzerine düşürdüklerini hissedebiliyordum.

"Lütfen," dedim. "Çıkarın onları. Çıkarın onları. Tanrım! Buna dayanamıyorum!" "Fazla uzun sürmez." Muayene eden kişinin gözleri benimkilerden kayarken

Kalbim göbeğime, gövdemden aşağı kayıyor ve sırtımda kıvrılıyor, ta ki bacaklarımın arasına girene kadar.

Başımı arkaya attım ve dişlerimi sıktım, çünkü yanma gittikçe azalıyor ve şiddetleniyordu. Kontrolümü kaybettim, inledim ve hıçkırdım, bitmesi için yalvardım.

Sıcaklıkları ayak parmaklarımı yakarken dişlerimi sıktım. "Bitti mi?" Tüm vücudumdan geçmişlerdi, artık gitme vakti gelmişti. Ayaklarımı kesebilirdi, yeter ki onları çıkarsın.

Kunda, "Daha derine bakmaları gerekiyor," dedi.

"Daha derine mi?" İçime, kaslarıma doğru daha da kaydılar. İnce, yanan bedenlerinin kemiklerimi sardığını hayal ettim.

Gözlerimi kapattım, içimde hareket etmeye devam ettikçe tüm vücudum titriyor, çığ ve yanıyordu. Nefes almaya, sakin kalmaya çalıştım ama bir sonraki nefesim bir feryada dönüştü.

Kunda, "Şimdi çıkacaklar," dedi.

Gözlerimi açabildiğim kadar açtım, göğsüm kabarıyordu.

Muayene görevlisi başını salladı ve ancak o zaman gözlerinin mavi mavi parladığını gördüm. Lumerian büyüünün mavisi. "Oradan değil."

Nereye diye sormaya başladım ama cevabım hemen geldi.

Nahaşım tısladı, dilimin üzerine sürünürken boğazımı gümbürdetti ve yaktı. Muayene görevlisi onları dudaklarımdan çekerken öğürdüm. Ben taş zemine kusmadan hemen önce beni hızla yan tarafıma döndürdü.

"Ona yardım et," dedi Kunda Brenna'ya. Ben doğrulunca elime bir bardak su tutuşturdu. "İç."

Bir yudum aldım, boğazım kaşınıyor ve tahriş oluyordu. Kunda nahaşımı avucunun içinde tutuyor, dikkatle bakıyor, sonra kara kutusuna yerleştiriyor, gözleri doğal, koyu rengine dönüyordu.

"Ne-" diye öksürdüm, boğazım hâlâ konuşamayacak kadar kuruydu. İkinci kez kusmaya hazırdım ama bilmek zorundaydım. "Ne buldular?"

Muayene memuru artık benimle ilgilenmiyordu. İşi bitmişti ve Brenna'ya döndü. "Turion, beni serbest bırakmanı istiyorum. Zarafetle giyinmesine ve ay yaprakları sunmasına yardım et. Yanma ve kuruluk akşama kadar soğuyacaktır." Eğildi. "Ekselansları." Kutuyu dikkatle kilitlerken gözlerindeki aç bakış geri döndü. "Bu büyüleyiciydi. Arkasva'nız ve İmparator'la konuşmalıyım."

"Bekle!" Sanki onu durdurabilirmişim, ne gördüklerini ve bunun ne anlama geldiğini bana anlatmaya zorlayabilirmişim gibi çaresizce bir kolumu uzattım. Benim sorunum neydi? Güvende miydim? Bu olay kardeşlerimi herhangi bir şekilde etkilemiş miydi?

Adamlar beni bir kez daha yalnız ve karanlıkta bırakarak kaleden çıkarken kalbim küt küt atıyordu. Yana doğru yuvarlandım, midem bulandı ve kustum.

Brenna giyinmeme yardım etti ve ben de yavaşça su içtim, ardından da iyileştirilmiş ay yapraklarıyla işlenmiş çay içtim. Her yerim ağrıyordu. Her nefes alışım ve her hareketim uzuvlarıma acı veriyordu. Yığılıp kaldım, Brenna dışarıda nöbet tutarken bekledim. Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Zaman tutucu öğleyi haber veren çanları çaldı ve son zil sesi de kaybolunca Aemon geri döndü.

"Leydi Lyriana," dedi, "benimle gelin." "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"İmparator'un kararını duymak için." "Bundan daha fazlasını söyleyemez misin?"

Aemon başını yavaşça salladı. "Gelin, majesteleri."

Sandaletlerimi giydim ama onları bağlamak için eğilemiyordum ve yine Brenna'nın yardımına ihtiyacım vardı. Tutuklandığımdan beri komodinin üzerinde duran Ramia'nın kolyesini aldım ve boynuma taktım.

Metal temas ettiğinde göğsüm ağrıyordu ama parçanın serinliği yanan tenimi yatıştırdı. Diadem hapse girdiğimden beri benimleydi ve Brenna onu alnıma yerleştirmeme yardım etti.

Bir haftadır ilk kez, güneş fırtınadan çıkıp gökyüzündeki saltanatını şiddetle geri alırken dışarı çıktım.

"İşte yine kırmızı," dedi Brenna. "Batavia kırmızısı." Artık güneş ışığıyla yıkanan saç örgümü çekiştirdi. "Ne zaman güneşe çıksan annen *Ha Ka Moka*n'ı düşünüyorum."

"Ruhu serbest bırakıldı," dedim, boğazım hâlâ kuruydu. Niyetinin nazik olmak olduğunu bildiğim için gülümsemeye çalıştım ama midem bulandı. Her zaman kırmızının özel bir anlamı olduğunu, bu rengin bana annemle, soyumla daha derin bir bağlantı verdiğini düşünmüştüm. Kaderimde onun ve atalarım gibi güçlü olmak olduğunu sanırdım. Ama hiçbir anlamı yokmuş.

Brenna, Aemon ve ben bir seraphim limanına vardık. Dev kuş karnının üzerinde yatıyordu, parlak mavi arabasının kapıları açıldı. Brenna içeri girmeme yardım etti ve sonra gökyüzüne fırlayıp Bamaria üzerinden Urtavia şehrine, Şafak Tapınağı'na doğru süzölmeye başladık. Kırmızı ışının içinden geçerek en yakın girişe yaklaştık ve Işığın Kırmızı Gözcüsü bizi Tapınağın merkezindeki Auriel'in Odası'na götürmek için bekliyordu.

Aemon sahneye çıktı, yüz ifadesi karardı ve bir anda Lumeria'nın en hazır, en ölümcül savaş lorduna dönüştü. Babam güç koltuğunda oturuyordu, altın çelengi başının etrafındaydı, siyah Arkasva cübbesi zarif bir şekilde sandaletlerine düşüyordu. Arkmage Kolaya ve Arianna Teyze onun iki yanında duruyordu. Beni gördüğünde Arianna'nın gözleri parladı, kolları beni sarmak istercesine havaya kalktı. Ama ellerini düzgünce belinin önünde kavuşturdu.

Kürsüye arkadan Bastardmaker ve ardından da Emperor çıktı.
"Nihayet," diye mırıldandı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yere çöktüm, reverans yapmak istiyordum ama kendimi tutacak gücüm yoktu. Bunun yerine dizlerim kör edici derecede acı veren bir şaplakla yere çarptı.

Turion Brenna yanımda eğildi. Koluma uzanıp ayağa kalkmama yardım ederken güneş zeminde renk ve ışık dansları yapıyordu. Çaba sarf etmekten bacaklarım titriyor, ayaklarım öne doğru sallanıyordu.

Ebedi alev çıkırdayarak Imperator Kormac'ın sarı saçlarının üzerinde beyaz bir şekilde belirdi. Öne doğru eğildi, sandalyesi altında gıcırdadı. "Şimdiden dizlerinin üzerine mi çöküyorsun?" diye sordu sırtarak. "Ben yargılamadan önce mi?"

"Ekselansları," dedim dişlerimi sıkarak. Aurasının duvarları tırmaladığını hissedebiliyordum, acı bakla gibi, vahşi, saldırmaya hazır.

"Arkmage Kolaya Doğum Bağının kaldırıldığını doğruladı," dedi. "Bu da gücünüzün bağının çözüldüğü anlamına geliyor ama yine de herhangi bir işaret veremediniz. Vorakh soyundaki lekeyi göz önünde bulundurduğumuzda, büyüü gizlediğine inanmak için makul şüphelerimiz vardı." Gözleri babama doğru kaydı, ifadesinde suçlama vardı. "Ya da birisini

senin için vorakh'ını gizliyor. Ama şimdi elimizde Ka Maras'tan gelen sonuçlar var. Nahaşim'in araştırmasının bulgularına bizzat şahit oldum. Ve senin hiçbir gücün olmadığı sonucuna varıldı."

Alt dudağımı ısırdım. Ağlama dürtüsü çok baskındı. Bunu bir haftadır biliyordum ve başka bir şey düşünemiyordum ama şimdi İmperator'un ağzından duymak bunu bir şekilde daha gerçek kılıyordu. Neyi kaybetmek üzere olduğumu anladım. Vücudum uyuştı. Gerçek, yükselen gelgitler gibi tekrar tekrar akıp geliyor gibiydi.

"Bu kadar üzgün görünmeyin, Leydi Lyriana," diye mırıldandı. "Hakkınızdaki tüm suçlamalar düşürüldü."

"Herhangi bir açıklaması var mı?" diye sordum. "Buna neden olacak bir şey beni etkilemiş olabilir mi?"

"Bir anomaliden başka bir şey değil," dedi İmperator.

İçimde bir şeyler kırıldı. Ben bir anomaliydim. Güçsüzdüm. Zayıf. Bir başarısızlık.

"Ve bu soruşturmayı sona erdiriyor mu?" Kalbim kırılarak sordum. Hayır demesini, nedenini bulacaklarını, bunu düzelteceklerini söylemesini istiyordum. Ve evet demesine ihtiyacım vardı. Gözlerinin artık ailemin üzerinde olmadığını bilmek için. Kız kardeşlerimin üzerinde.

"Evet," dedi. "İşimiz bitti."

Gözyaşlarımı geri iterek yutkundum. "Gitmekte özgür müyüm?" diye sordum, sesim her zamankinden çok daha kısıktı.

"İşte bu noktada işler karışıyor," dedi. Dudakları yukarı kalktı, ağzı zevkten yabanileşmişti. "Şimdi sana ne olacak?" diye sordu çenesine vurarak. "Şey, bu hepimizin burada ne karar vereceğine bağlı. Leydi Arianna, sanırım bu bizi sizin tüm bu olaylardaki rolünüze getiriyor."

Arianna yüzünde ciddiyetle öne çıkarken kalbim küt küt atıyordu. "Lyriana, canım. Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

Alt dudağımı tekrar ısırđım, ağlamaya başlayacağımdan emindim.

"Bunu yüzlerce kez, tekrar tekrar düşündüm. Ama büyü olmadan Büyücülük Akademisi'ne katılmanız mümkün değil. Büyü olmadan tamamlanabilecek tek bir ders bile yok." Ellerini birbirine kenetleyip başını salladı, neredeyse ağlayacak gibiydi. "Leydi Lyriana Batavia, Bamaria'nın Yüce Lordu Arkasva Batavia'ya ve Bamaria Üniversitesi'ne hizmet eden Konsey'in Eğitim Müdürü olarak...." Hüzün gözlerini doldurdu.

"Hayır, Arianna...." Sesim boğuk bir fısıltıyla çıktı. "Bu nedenle okuldan atıldın," dedi.

"Arianna, yapma...."

Kemerinden bir çıta çıkardı. Benim asam. Adım, ay ve güneşin birbirine dolandığı aydınlık ve karanlık ahşap boyunca parlak bir altın tonunda parlıyordu. "Affet beni, Lyr." Burnunu çekti. "Başka seçeneğim yok." Arianna çıtayı ikiye ayırdı.

"HAYIR!" Onu yakalamak için çaresizce ileri uzandım. Ama çok geç kalmıştım.

Parçalanmış yarımaları Kırmızı Gözcü'ye uzattı ve temiz bir kırılma ortaya çıkardı - bir tarafta Lyriana, diğer tarafta Batavia.

Gözcü onları nazikçe ellerime bıraktı. Artık değersizler. Sadece tahta parçaları.

Parmaklarım onları öyle sıkı sarmıştı ki, yarıları avuçlarıma batıyordu. İki yılımı ne tür bir güce sahip olabileceğim konusunda endişelenerek geçirmiştim,

hangi vorakh'ın ailemin bela olabileceğini. Hiçbir şeyim olmayacağı fikri hiç aklıma gelmemişti. Daha önce hiç olmamıştı. Büyü kullanma yeteneği her zaman Lumerian kanıyla geçerdi. Her zaman. İnsan annelerden doğan piçler bile büyüye sahipti ve ben piç değildim. Ben iki Arkasvim'in kızıydım. En güçlüler arasında olmalıydım.

Başım dönerek derin bir nefes aldım. "Eğer bir büyücü olmayacaksam, bana ne olacak?"

Bastardmaker'ın boncuk gibi gözleri sanki bazı fikirleri varmış gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaştı.

İmparator bir adım öne çıktı. "Bunu söylediğim için üzgünüm Leydi Lyriana, ancak İmparatorluk yasalarına göre toplumumuzda işlevini yerine getiremeyen Lümerliler toplumumuzda kalamazlar."

Bedenim boşlukta hissediyordu. Beni Bamaria'dan almayacaklarını kastetmiş olamazdı herhalde? Evimden? Ülkemden? Babamın gözleri kıpkırmızıydı, ağzı kederle açıktı.

"Lümer yasalarına göre," dedi Imperator, "yetişkin Lümerliler, on dokuz yaşına gelmiş, Vahiy Töreni'ni tamamlamış ama güçsüz yaşayanlar sürgün edilmelidir."

"Bu yasa, sihirleri ellerinden alınmış suçlular için geçerlidir." Babam koltuğunu sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı.

"Sihri olmayan herkes için geçerlidir," dedi İmparator. "Sadece güçleri ellerinden alınmış suçlular için uygulanıyor. Ama kanun kanundur. Dil bunu açıkça ortaya koyuyor. Uygulanır."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve umutsuzca Lümer yasaları hakkında okuduğum parşömenleri hayal etmeye çalıştım. Tüm araştırmalarım vorakh güçleri, onlarla ilgili tüm yasalar ve kız kardeşlerim yakalanırsa kullanabileceğim boşluklar üzerineydi. Ama bu kararlar ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordum. Çok az kullanılıyordu. Soyma, İmparatorluktaki en ağır cezalardan biriydi. Sürgüne gönderilenlerin çoğu sadece geri çevrilirdi; büyülerini korurlardı ama sınırlarımıza geri dönmeleri yasaktı.

"Bu yasanın kaba bir uygulaması." Babamın sesi yükseldi, boynundan yukarıya doğru kızarıklık yükseldi. "Ne yaptığınızı ve kime yaptığınızı düşünün."

"Düşünüyorum ve bu adil bir uygulama," dedi İmparator sakince. "Kendileri için başka, tebaaları için başka kurallar koyan eski kral ve kraliçeleri terk ettik. Lumeria Matavia böyle bir liderlik altında battı. Ka Azria kuralları çiğnedi ve onlar da diğer Lumeryalıları gibi acı çektiler. Benden hiçbir istisna almayacaksınız. Güney İmparatorluğu'nu her zaman adil bir şekilde yönettim."

Nefesim kesildi. Ka Azria'dan burada, şimdi bahsedilmesi ve İmparator'un adil olduğu fikri.... Bir sonraki nefesimi almak için havayı emdim.

Imperator, "İmparatorluk dışında kendi seçeceği başka bir ülkeye seyahat etmesini ayarlayabiliriz ve yeni bir eve yerleşmesi için yeterli parayı memnuniyetle sağlarız," dedi. "Senato bu konuda hayırsever olmaya istekli. Ancak bundan sonra, korkarım, artık bir Lumeryalı olarak kabul edilmeyecek, iletişim kuramayacak ya da ziyaret edemeyeceksiniz."

O anda nefesim kesildi ve tökezleyerek geri çekildim, ellerim bir sıra ya da duvar aradı, tutunacak, düşmemi engelleyecek bir şey. Bunun acımasızlığı, adaletsizliği. Suçlu değildim, İmparatorluk için bir tehdit değildim. O da bunu biliyordu. Bu babama zarar vermek için tasarlanmış bir güç oyunuydu. Ka Batavia'yı ve Koltuk üzerindeki hak iddiamızı zayıflatmak için.

Nefesim kesildi ve kırık çıtama, altın ve gümüş renklerine, ellerimdeki pürüzsüzlüğüne, geldiği ağaçların hafif ama taze kokusuna odaklandım, umutsuzca orada kalmaya ve bayılmamaya çalıştım.

Evimden nasıl gönderilebildim? Tristan'dan? Ailemden? Geleceğimden? Beni ölüme de mahkûm edebilirlerdi. Kalbim paramparça oluyor, yarıyor ve içindikileri dışarı döküyordu.

Ve bu sırada küçük bir sır gün ışığına çıktı. En karanlık gecelerin ortasında kalbimin derinliklerine yerleşmiş, gözlerden uzakta saklı kalmış gizli bir gerçek

ve sıkıca kilitlendi.

Bir gün Arkasva Lyriana Batavia, Bamaria'nın Yüce Leydisi olacaktım. Meera yönetemezdi, vorakh'ıyla değil. Morgana da yapamazdı. Bunu hepimiz biliyorduk, yüksek sesle söylemeye cesaret edemesek bile. Ve Meera'nın Arkasva Batavia seçildiği gün, iktidar koltuğuna oturacağı ve Arkasva'nın Defnesi'ni başına yerleştireceği gün, tahttan çekilecek ve istifa edecekti. Benim için. Üçüncü kızına.

Uzun zamandır sakladığım sır buydu: Bunu diledim. Tüm kalbimle hükmetmeyi arzuladım ve özledim. Bamaria'yı sevdim. İnsanlarımızı, tarihimizi ve geleneklerimizi sevdim. Annemin yaptığı gibi koltuğa oturmak istiyordum. Diademi Defne ile değiştirmek, İkincime isim vermek, topluma hükmetmek ve başkanlık etmek, Bamarian Konseyi'nde söz sahibi olarak onu geliştirmek istiyordum. Hepsini istiyordum.

Ama o gelecek elimizden kayıp gidiyordu.

Bir Işık Gözcüsü pozisyonunu değiştirdi. Bastardmaker öksürdü. Ellerimi kalçalarımın bastırdım. Renkli tapınak pencerelerinden süzülen ışık zemine gökkuşağı renkleri saçıyordu. Toz parçacıkları akan ışığın içinde dans ediyordu. Sol kolum kaşındı. Küçük ayrıntılar. Şu anda kal. Nefes almaya devam et.

"Lütfen," dedim gözyaşlarımı kırıştırarak. Sesim kesilmişti ve boğazım hâlâ kupkuruydu, kimsenin beni duyduğundan emin değildim. Belki hayallerim kaybolmuştu ama kendime zaman kazandırabilirsem, kalmanın bir yolunu bulabilirsem, daha fazlasını öğrenebilirdim. Belki bir şeyleri değiştirebilirdim. Bana bunun mümkün olmadığı söylendiğinde Meera'nın semptomlarıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmuştum. Morgana'nın vorakh'ının sürekli acı çekmesine neden olması gerekirken onun acılarını dindirmenin yollarını keşfetmiştim. Kendim için bazı cevaplar bulamayacağımı kim söyleyebilirdi ki? Araştırma yapabilir, kütüphanede herhangi bir bilgi ya da parşömen olup olmadığına bakabilirdim.

Benimki gibi durumlar daha önce hiç yaşanmadığı için gözden kaçmış ya da dikkate alınmamış.

"Lütfen beni göndermeyin. Ben... Ben her şeyi yaparım. Unvanımdan, evimden vazgeçerim...." Kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordum. Hayallerimden vazgeçmek, kalmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydım. Sadece kendim için değil. "Lütfen majesteleri. Ailemle kalmama izin verin."

"Kanun kanundur ve İmparatorluğun her çocuğu için geçerlidir."

Hazır'ın eli kılıcına doğru kıvrıldı ve gözlerim küçük siyah deri bir kın içine sokulmuş ve pencerelerden süzülen güneş ışığında parlayan tören hançerinin kabzasına takıldı. Soturion yolunu seçmiş olsaydım, ne yaparlardı? Arianna kılıcımı nasıl yok ederdi? Eritir miydi?

Daha önce hiç hançere ya da kılıca dokunmamıştım. Ama dokunabilirdim.

Bir çıta kullanamadığım için Büyücülük Akademisi'nden atılmıştım. Ama bir kılıcı kaldırmak ya da dövüşmek için büyüye ihtiyacım yoktu. Sahipleri büyüye sahip olsun ya da olmasın, kılıçlar eti keserdi. Akadim büyüye cevap vermiyordu. Tüm Lumeryalılarda büyü vardı ama hepsi günlük olarak büyü yapmak ya da çalışmak için kullanmazdı. Bazıları onu vücutlarında tutardı. Bu gücü savaşçı olmak için eğitir ve kanalize ederlerdi.

Avuçlarıma, yeni iyileşen yara izine baktım. Büyücüler için sağ, soturiler için sol. Aemon'un beni yakından izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Yasayı anlıyorum majesteleri," dedim. "Büyü olmadan büyücü olamam. Topluma bu şekilde katkıda bulunamam. Ama başka bir seçenek olduğuna inanıyorum." Yutkundum. "Bir soturion olabilirim."

Aemon'un gözleri parladı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve cevabımı bulduğumu anladım. Babamla hızlı bir bakış paylaştı, o da

rahat bir nefes aldı.

"Bir soturion mu?" diye güldü İmparator. "Sen mi? Sihri olmayan bir kız mı? Soturi'nin ne yaptığının farkında mısın kızım?"

"Cresthaven'ın koridorlarında onlarla birlikte büyüdüm," dedim çenemi kaldırarak. "Arka bahçemde antrenman yaptılar ve her adımımı gölgelediler. Yumruk atmak için büyüye gerek yok." Rhyan bana nasıl yumruk atılacağını bile öğretmişti.

"O kadar basit değil," dedi Aemon ama bana komplocu bir sırıtış attı.

"Soturi akadim ile savaşır, dünyamızda sihirden etkilenmeyen tek şeydir." diye devam ettim.

"Kararımızı çoktan verdik." İmparator öfkesini tüm gücüyle bana yöneltti. Eğitimli bir soturiondu ve cübbesinin ve zırhının içinden bile vücudunu kaplayan güçlü kasları görebiliyordum, büyüyle güçlendirilmiş ve geliştirilmiş kaslar. "Şimdi sadece hayalperest bir çocuğun fantezilerini teşvik ediyorsun." Sesi soğuklaştı. "Oğlum ve geleceğin soturileri bu Akademi'ye saygınlığı nedeniyle kaydoldular."

Hazır hırladı. "Soturileriniz buraya geliyor çünkü düzgün bir eğitim için okyanusa yakınlığımıza ihtiyaçları var. Bizim büyümüze, bizim kaynağımıza güveniyorsunuz. Bu, tepelere çok fazla çekilen halkınızın aptallığı! Sudan çok uzağa."

Lümer büyüsünün tek zayıf noktası: Lümer Okyanusu'ndan uzaklaştıkça büyüleri zayıflıyor ve ondan yararlanmak zorlaşıyordu. İmparatorluğumuzun tüm insan dünyasını fethedememesinin tek nedeni buydu.

"Öyle bile olsa," dedi Imperator, "İmparatorluğun kenar mahallelerindeki en zayıf savaşımız bile en kötü gününde onu alt eder. Ona bir bakın. Saçını soturion gibi yapması, soturion olabileceği anlamına gelmez."

Brenna'nın benim için yaptığı örgüyü bilinçli bir şekilde hissettim.

"Onun bir Soturion'la başa çıktığını hayal edebiliyor musun?" diye sordu İmparator. "Beşi unut. Katledilirdi."

Bir anda planım çocukça görünmeye başladı. Bir adım geri attım ama Hazır bana dik durmamı, geri çekilmememi emreden bir bakış attı. O benim tarafımdaydı. Bunu bildiğim için umudum arttı. İmparatorluktaki en güçlü savaşçı beni destekliyorsa, bu mümkün olduğu anlamına gelmeliydi, bunun işe yarayabileceği anlamına gelmeliydi.

Aemon başıyla küçük bir selam verdi. "Şu anda, eğitim almadan mı? Hayır," dedi dikkatle ve İmparator'a baktı. "Onun zerafetinin bir dövüşte iyi performans göstermesini beklemezdim."

"Ama sen bunu düşünüyorsun! Standartların bu kadar izin mi vereceksin, Aemon?" diye tükürdü İmparator. "Saygın Bamaria Üniversitesi'nin Soturion Akademisi bu hale mi geldi? Küçük kızlar asker gibi giyinip oynuyor mu? Yeter artık. Kız büyüsüz ve her iki Akademi'ye de düzgün bir şekilde devam edemeyecek halde bulundu. Kanun kanundur. O gider."

Aemon, "Yasalara göre on dokuz yaşından büyük bir Lumeryalı, Vahiy Töreni'ne büyüsüz olarak katılmışsa sürgüne gönderilir," dedi. "Ama hepimiz biliyoruz ki yasal yorum, büyüsü elinden alınmış, topluma zarar verdiği için cezalandırılmış, topluma katkıda bulunamayan bir Lumeryalı. Leydi Lyriana ikisi de değil. Belki Soturion Akademisine katılabilir, bu durumda da katkıda bulunmuş olur. Biz hala bir eğitim ülkesiyiz ve cahilce, temel bir okumaya sahip olmayacağım.

gerçek hukuk bilginleri tarafından yorumlandığı şekliyle gerçek anlamı yerine geleceğini belirler."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz," diye alay etti İmperator.

"Hayat tehlikeli bir oyundur." Aemon beni bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri yumuşamadan önce yüzündeki ifade titizdi ve başını salladı. "Bir anlamaya varabileceğimize inanıyorum. Yasaları tatmin edecek ve masum bir kızı evinden ve ülkesinden koparmayacak bir anlaşma."

İmperator kollarını göğsünde kavuşturdu, kasları dalgalanıyordu. Ağırlığını topuklarına verdi, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Leydi Lyriana, majesteleri, önce neyi kabul anlamalısınız," dedi Aemon, babama sessizce başını sallayarak.

İmparator'un kaşları çatıldı. "O her zaman dezavantajlı olacak."

"Herkesin bir ya da başka dezavantajı vardır," dedi Aemon dikkatle. "Onunki sadece çıplak gözle daha fazla görülebilir. Leydi Lyriana, lütfen bilin ki evet dersiniz hiçbir istisna olmayacak, hiçbir istisna. Bu sadece yasaları değil, İmparatorumuzu da tatmin edecektir. Kalmak için her şeyi yapmaya hazırsanız, hatta bir soturion olacak kadar ileri gidiyorsanız, o zaman bu benim bahse girmeye hazır olduğum bir güçtür. Size bir teklif yapmaya hazırım."

Başımı salladım, titremelerini önlemek için ellerimi birbirine bastırdım.

"Gücü olmayan bir kız asker mi olacak? Akadim ile savaş halindeyken bir gram bile gücü olmayan bir kız mı? İblisler her yıl daha fazla sayıda sınırlarımıza yaklaşırken," dedi İmperator. "Sence bir tanesini öldürebilecek mi? Kendini savunmak için? Kulağa nasıl geldiğini duyuyor musunuz? Bu savaşta böyle bir zayıflığı göze alamayız."

"Hayır," dedim. "Haklısın. Ben bir savaşçı değilim. Ama iki kolum, iki bacağım var. Tıpkı senin gibi." Bakışlarımı Aemon'a çevirdim. "Ayaklarım koşabilir, ayaklarım

kaslarım dayanıklılık kazanacak. Ellerim bir kılıcı tutmayı öğrenebilir ve kollarım onun ağırlığına dayanacak şekilde güçlenir. Bana zaman ver. Gücüm artacak."

Aemon gözlerini kısıtı. "Soturion Akademisi'nin koridorlarına adım atarsan hayatın derhal tehlikeye girer," dedi nazikçe.

Sözlerini anlayarak başımı salladım. Büyü gücüne sahip savaşçılardan oluşan bir grubun en zayıfı ben olurdum. Bamaria'daki siyasi huzursuzlukla yüzleşen bir Varis olarak, özellikle Ka Kormac'a yeminli soturiler tarafından anında hedef haline gelirdim - İmperator bundan emin olurdu. Ama... alternatiften daha iyiydi. Ailem, kız kardeşlerim ve Tristan için kalmalıydım. Ve kendim için. Unvanımı geri almak için, kaderimi geri almak için.

"İmparatorluk sınırlarını terk etmek benim için ölümle eşdeğerdir."

"Arkturion Aemon," dedi Imperator, "hiçbir istisna yapılamaz. İ Akademi standartlarını düşürmesine ya da soturilerimin geri kalmasına neden olmasına izin vermeyeceğim. Onu şimdi göndermenin bir iyilik olmadığına emin misiniz?"

"Kime karşı nezaket?" Aemon sordu.

"Akademi'de acı çekecek," dedi Imperator. "Peki onu kim eğitecek? Hangi zavallı çırağı ona mahkûm edeceksiniz? Size şimdiden söylüyorum, adamlarımın ona bağlanmasına izin vermeyeceğim - kashonim çağırma yeteneklerini azaltarak. Ve onun da buna erişimi olmayacağını unutmayalım."

"Kaşonim kan büyüsidür," dedi Arianna uzun süren sessizliğini bozarak. "Büyü eğitimi almamış soturiler tarafından yüzyıllardır kullanılıyor. Kan yeminleri ve auraları algılamak gibi. Çırağına bağlandıktan sonra gerektiğinde bunu gayet iyi kullanabilecektir."

Kalbim küt küt atıyordu. Çırağımı hiç düşünmemiştim. Bana kim atanırsa atansın küsecekti... ve muhtemelen hayatımı çekilmez hale getirecekti. Tabii bir çözüm bulamazsam.

"Karar verildi," dedi babam temkinli bir şekilde. "Doğru ırac bulunabilir." Tekrar Aemon'a baktı, o da başıyla onayladı. "İmparator'un yasalarını ve dürüstlüğü tatmin ettik." Bakışlarını İmparator'a çevirdi. "Anlaştık mı?"

İmparator parmaklarını çenesinin altına bastırdı. "Kararlarımda merhametli olmadığım asla söylenmesin. Ekselansları kalabilir ve Soturion Akademisi'ne acemi olarak katılabilir."

Sertçe yutkundum. İmparator merhametli değildi. Eğer bunu kabul ediyorsa... başka bir nedeni vardı.

"Ama İmparator'un bu küçük anlamayı bilmek isteyeceğine inanıyorum. Ayrıca çok geçmeden bu deneyin başarılı olup olmadığı konusunda son sözü söylemek isteyecektir. İmparator'un belirleyeceği bir test yapacağız. İmparator'un testini geçerse, akıllıca bir konsey kurup kurmadığımızı anlayacağız. Başarısız olursanız, majesteleri, yasaların gerektirdiği gibi derhal sürgüne gideceksiniz."

İmparator'dan, İmparator'un amcasından bir test. Ka Azria'nın her bir üyesinin idamını emreden canavar... hatta çocuklarının bile, çünkü bir aile üyesini vorakh ile saklamışlardı. Böyle bir adamın hazırladığı bir testi geçmek mümkün müydü?

"Peki," dedi Imperator sabırsızca, "bu şartları kabul ediyor musunuz?"

"Ne zaman?" Ben sordum. "Ne kadar süre hazırlanmam gerekecek?"

"İlkbahar ekinoksunun yeterli olacağını düşünüyorum. İmparator ilkbaharda Bamarria'nın tadını çıkarır. Bu da size yedi ay kazandırır."

Yedi ay. "Ve bu testin doğası?"

"İmparator'un takdirine ve zevkine bağlı olacak."

Nefesimi içime çektim.

Yedi ay. Soturiler arasında eğitim almak, silah kullanmakta ustalaşmak, koşmayı ve dövüşmeyi öğrenmek, güçlenmek için yedi ay. Soturileri iş başında görmüştüm, neler yapabildiklerini biliyordum. Ben de fiziksel olarak neler yapabileceğimi biliyordum. Onların yeteneklerine yakın bile değildim. Ayrıca, İmperator'un benimle sadece oyun oynuyor da mümkündü, tıpkı avını öldürmeden önce ona işkence etmeye ve alay etmeye karar vermiş bir kurt gibi. Ama hile olsun ya da olmasın, bu bana zaman kazandırdı.

İleri doğru adım atarken kalbim küt küt atıyordu. Midem bulandı ama kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım, sesim yüksek ve netti. "Kabul ediyorum."

Arkmage Kolaya başıyla onayladı ve öne çıktı. Beni ebedi alevin altındaki Oda'nın merkezine yönlendirdi. Işığın Kızıl Gözcüsü bize katıldı, elinde şimdi ateşle yanan altın törensel soturion kâsesini tutuyordu. Sol elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım. Arkmage hançerini tuttu ve kesti.

Kanım Batavia kırmızısıyla kaderimin ateşli alevlerine, soturion'un, savaşçının alevlerine damladı. Siyah harflerle tüten törensel bir hançer üretildi. Lyriana Batavia çeliğin üzerinde siyah küller halinde parlıyordu. Tıpkı çıtam gibi içim kırılmıştı ama bu hançer beni yeniden yarattı. Bunu yok etmelerine izin vermeyecektim. Onu benden almalarına izin vermeyecektim. Savaşacak ve iddiamı -kaderimi- ortaya koyacaktım ya da denerken ölecektim.

"Yeminim burada başlıyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cresthaven'a koştum ve hemen Meera ile Morgana'yı çağırdım. Kale duvarlarına girdiğimde beni karşılamak için koşmaya başlamışlardı bile. Morgana eve geldiğimi *duymuştu*.

"Lyr!" Morgana kollarını sıkıca bana doladı. "Oh, Tanrım, Lyr! Çok endişelendik. Ne oldu sana böyle?"

Gözyaşlarına boğuldum ve Morgana'nın kollarından tökezledim. Kurbanına saldıran bir yılan gibi, kolu öne doğru savruldu ve sol bileğimi çevirerek dövmemin üzerindeki parlak kırmızı kesiği ortaya çıkardı. Sonra kemerimdeki hançeri çıkardı, adımı okuduğunda gözleri büyüdü.

"Soturion Lyriana? Lumeria'da bu nasıl oldu?"

Başımı salladım, bitkin bir haldeydim ve Euston ile Rhodes'un görev yerlerinden merakla beni izlediklerinin farkındaydım.

Biraz mahremiyet için kız kardeşlerimi Büyük Salon'un içine soktum. Çift kapı arkamızdan kapandı. "İkiniz de nasılsınız? Bütün hafta endişelendim."

"Lyr, endişelendiğimiz sensin." "Biliyorum, ama-"

"Önce bize ne olduğunu anlatmalısın," dedi Morgana.

"Yüksek sesle, lütfen," dedi Meera.

Morgana başını salladı, kolunu bana doladı. "Üst kata."

Ka Maras'tan gelen sınav görevlisi, nahaşım, sınavım ve son olarak da İmparator'la yaptığım anlaşma hakkında her şeyi anlattıktan sonra Meera hâlâ başını sallıyordu.

"Ama nasıl sihrin olmaz?" Meera sordu.

Morgana Brenna'nın son örgüsünü de çıkarırken boynumu kıvırdım, kafa derim karıncalandı. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim, şimdi gevşek ve vahşi bir şekilde etrafımda dolaşıyordu.

Cevaplanmasını en çok istediğim ve kimsenin kabul etmediği tek soru buydu. İmparator buna anomali demişti. Nadir bir olay. Jules ve Meera'dan sonra aile geçmişimizi araştırmaya çalıştım. Herhangi bir vorakh, olağandışı güç örneği var mıydı? Arianna Teyze'ye sordum ve kendimi yeraltındaki parşömenlere gömdüm. Hiçbir şey yoktu. Sadece soyumun son derece güçlü bir kana sahip olduğundan bahsediliyordu. Her büyücü güçlüydü, her arkasva ve annemle Gianna Teyze'ye kadar Ka Batavia'nın kadınlarının hepsi yaşlılığa kadar yaşadı - yüz yaşın üzerinde.

"Lyr, umudunu kaybetme," dedi Morgana. "Belki bir açıklaması vardır -Kimsenin düşünmediği bir şey."

"Ne gibi? Dikkate alınmayan ne var?"

Morgana başını salladı. "Bilmiyorum, her zaman olasılıklar arayan sensin. Kütüphaneye git. Belki yardımcı olacak bir parşömen vardır. Acımı nasıl yumuşatacağını buldun. Meera'nın imgelemlerini nasıl kısaltacağını öğrendin. Kimsenin arayıp da bulamadığı cevapları bulabilirsin.

onları aramak için başka bir şeye ihtiyaç duymadı. Cevaplar soru sorulana kadar ortaya çıkmaz. Zamanınız var-araştırın."

Başımı salladım. "Benim de ilk düşüncem buydu. Ama Cresthaven'da öylece aylıklık edecek değilim. Soturion eğitimim var ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. İkisi için de zamanım olmayacak. Ve tüm bunlar bu yedi ay boyunca hayatta kalıp kalamayacağıma bağlı."

"Hayatta kalacaksın," dedi Meera kararlılıkla. Ama gözleri .

"Başka bir seçenek daha ." Morgana şakaklarını ovuşturarak yüzünü buruşturdu.

Sen iyi misin?

Başını kaldırdı, siyah saçlarını geriye iterken yüzünü buruşturdu. "Bu hafta olması gerekenden daha fazla dışarıdaydım, senin için cevaplar bulmayı umuyordum." Meera'ya yaslandı, Meera da onun için şakaklarını ovmaya devam etti. Yüz ifadesi rahatlamıştı.

"Morgs." Çabalarından çok etkilendim ama acı çektiğini görmekten de nefret ettim.

Düşüncelerimi okuyarak gözlerini devirdi ve yüzünü buruşturdu. "Sadece bir sigaraya ihtiyacım var, sonra iyi olacağım. Bazı yararlı bilgiler bulmuş olabilirim."

Öne doğru oturdum.

Meera durdu, kaşları . "Bunu bana söylememiştin." "Şimdi söylüyorum," diye tersledi.

Güven vermek için Meera'nın elini sıktım. Morgana'nın birinin kafasını ısırp koparması muhtemeldi ama Meera anında bir gözyaşı birikintisine dönüşebilirdi. "Ne duydun?" diye sordum.

"Ben sana anlatmayı bitirene kadar konuşma ve düşünme," dedi Morgana. "Bu-" Durakladı, gözlerini kısarak burnunun kenarını sıktı. Yüzü acıdan kaskatı kesilmişti.

Meera bana döndü, ağzı endişeyle açıktı.

"Sadece lanet bir spazm!" Morgana tersledi. "Ben Moriel'e! Yaygara koparmayı kes! Her şeyi duyuyorum, biliyorsun!" Meera ve ben birbirimize bakmadan ve gergin bir şekilde zihinlerimizi sakinleştirmeye çalışarak beklerken Morgana birkaç derin nefes aldı. Morgana'nın durumu kötüye gidiyordu, o anda düşünmek istemediğim bir şeydi ve onu tekrar üzmeden bunu kesinlikle yapamazdım.

Sonunda nefes verdi, gözleri açıldı. "Başka bir seçenek daha var. Ama bu tehlikeli ve ben söyleyene kadar harekete geçmeyeceğine yemin etmelisin. Eğer bahara ulaşırsak ve çözüme şu anda olduğumuzdan daha fazla yaklaşamazsak... bu bizim son çaremiz. Yemin et. Henüz bununla bir şey yapmayacaksın."

"Yemin ederim," dedim çabucak. Meera gözlerini kıstı.

"Yıldız Sarayı'ndan bir büyükelçi ziyarette bulunuyor. Yıldız ateşi ticaretiyle ilgili sözleşme yenileme müzakereleri için Hazır ile görüşmeye geldi. Kendisi Afeyan."

Meera otomatik olarak, "Hayır," dedi. "Yapamazsın. Yapmamalısın." "Tabii ki yapmamalı. Ben sadece onun burada olduğunu söylüyorum."

"Gryphon-bok. O zaman neden bu konuyu açtın?" Meera bana döndü. "Kesinlikle olmaz. Bir Afeya ile konuşamazsın. Kuralları biliyorsun."

Her Lumerian gibi ben de öğrendim. Yürümeye başlar başlamaz bunları öğrendik. Birincisi: Akadim geceleri saldırır. İkincisi: Afeya ile asla anlaşma yapma. Bir istisna vardı: Ramia. O da yarı Afeyalı olduğu ve onların en kötü, en tehlikeli özelliklerinden yoksun olduğu içindi. Yine de ona bir iyilik borcum vardı. Parmaklarım zırh gibi sabitlenmiş kolyenin üzerinde gezindi. göğsümün ve omuzlarımın etrafında.

Afeya'lar da bizim gibi Lumeria Matavia'dan geldiler. Her iki ırk da Boğulma'dan önce bir süre birlikte barış içinde yaşamıştı. Birçok benzer geleneğimiz ve tarihimiz vardı, ama onlar ölümsüzdü ve

Dünyanın herhangi bir yerindeki en derin büyü kuyularından. Afeya'nın cenneti ve dünyayı hareket ettirebildiği söylenirdi; hayal edilen her şeyi yapabilir, sorulan her soruya cevap verebilirlerdi. Ama bir püf noktası vardı. Hiçbir Afeya kendi özgür iradesiyle büyü kullanamazdı. Ölümsüzler bir başkasının isteği üzerine hareket etmek zorundaydı, bu onların Boğulma'dan sonraki lanetleriydi. Her dileği hevesle yerine getirirlerdi ama bunun bir bedeli vardı. Bu bedel her zaman çok yüksekti.

Yine de bir yanım beni cezbedti. Afeya, Lumeria Matavia'nın vizyonlar, zihin okuma ve seyahat etmenin vorakh değil, herkes için ortak yetenekler olduğu zamanlarına dair canlı anılara sahipti. Tanrıların ve Tanrıçaların indiği ve ölümlü hale geldiği dünyanın oluşumunu hatırlıyorlardı. Tek yapmam gereken istediğimi sormaktı ve sihirleri cevap verirdi. Ya gücümün kaynağını isteyebilseydim? Ya da bir büyücü olmayı?

"Lyr," dedi Meera. "Aklını okuyamıyorum ama yine de ne düşündüğünü biliyorum. Düşünmeyi bırak. Düşünme."

"Tüm seçeneklerini bilmesi gerekiyor, bizim de öyle. Taç giyme törenine yaklaşıyoruz Meera," dedi Morgana karanlık bir sesle. "Yani Arkasva'nın Koltuğunda İmperator'un görebileceği kadar uzun süre vizyonlar görmek istemiyorsan... bunu çözmemiz gerekiyor. Bu işte birlikteyiz." Morgana sol kolunu uzatarak ayın evrelerini gösteren dövmesini gösterdi

-Kendi kan yeminini gizleyen dövme. Önce benim sonra Meera'nın kolunu tuttu, böylece tüm dövmelerimiz bir araya geldi. Güneş, ay ve yıldızlar. "Hepimiz yemin ettik ve hepimiz birbirimize bağlıyız. Ve buna son çareyi bilmek de dâhildir."

"Yeter," dedim kolumu geri çekerek. "Hiçbir cevap bulamayacağım. Bu gece değil." Yatağa geri uzandım. "İkinizden biri Tristan'dan haber aldı mı?"

"Neden?" Morgana dikkatle sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı.

Meera dikkat çekici bir şekilde uzaklara baktı.

"Ne demek 'neden'? Bir haftadır ayrıyız. Onu görmem gerek."

"O piç seni tekrar bağlayabilsin diye mi?" Morgana hırladı.

"Bunu beni korumak için yaptı." Beni korumak için yaptığına inanmak zorundaydım. O kadar üzgün, kalbi kırık görünüyordu ki, o isimsiz Kormac büyücüsünün yerine benimle giden kişi olmaya o kadar kararlıydı ki. "Ve bunu telafi etmeye çalıştı. Beni kurtarmak için."

Morgana alay etti. "Ve senin yanında başka bir hapishaneye kapatılmadan önce Kale'nin dışına bir adım atabilirdi, geri zekâlı. Seni bağladı Lyr," diye öfkelenildi Morgana. "Seni koruduğunu sanıyorsan hayal görüyorsun demektir."

"Gölgeleri uzaklaştırmak için bir servet harcadı."

Morgana yavaşça alkışladı. "Ne lanet bir kahraman! Belki biraz daha fazla para harcamalıydı, böylece seni gerçekten kurtarmak için zamanı olurdu ve sadece bir gösteri yapmazdı. Ya da daha iyisi, en başta o piçlerin seni tutuklamasına yardım etmemeliydi!"

"O kadar da siyah ve beyaz değil," dedi Meera. "Yine de ondan nefret ediyorum." "Müstakbel kayınbiraderinden nefret edemezsin," dedim.

"Sanki Markan'dan nefret etmeyi bıraktın mı?" Morgana sordu. "O sadece işini yapıyordu."

"Dur. Tristan'ı görmem gerek," dedim sesim titreyerek. Ama kendime olan güvenimi kaybediyordum.

Bir parçam onu çok özledi. Çok tanıdık biriydi ve o gece gerçekten üzgün görünüyordu. Ve yine de... bana saldırmıştı ve bunu İmparator adına yapmıştı.

Başka bir şey daha vardı. Artık benimle evlenmek istemeyeceğinden korkuyordum. Ve daha da korkuncu, benimle evlenmesine ihtiyacım vardı. Çünkü eğer evlenirsek... belki de bu, içinde bulunduğum çıkmazdan kurtulmanın başka bir yoluydu.

"Bu düşünceyle nereye varmaya çalışıyorsun?" Morgana kaşlarını çatı.

İçimi çektim. "Nişanlanacaktık. Rütbeli Kavim geleneğine göre bir Batavia olacaktı. Ama... eğer hâlâ bana sahip olacaksa... belki de Ka Grey olmalıyım."

"HAYIR!" Morgana yataktan fırladı.

Meera hareketsiz kaldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Bırakın bahara kadar hayatta kalmayı, bir hafta bile yaşayacağımın garantisi yok," dedim. "Peki ya İmparator benim sınavımdan önce fikrini değiştirirse? Ya da İmparator bir hevesle anlaşılmaya son verirse? O zaman sürgüne gönderilirim ve yapabileceğim hiçbir şey kalmaz! Ka Batavia ve Ka Grey arasında evlilikle mühürlenmiş bir ittifak bana daha fazla zaman kazandırabilir. Beni güvende tut. Babam politika uğruna kendini tutmalı. Adaletten kaçarken görülemez, özellikle de kendi kanı için. Bizi korumak için Jules'un gitmesine izin vermek zorunda olduğunu biliyoruz. Şimdi ben de seni korumak için ne gerekiyorsa yapmalıyım."

"Lethea'dan daha uzaktasın!" Morgana başını sallayarak konuştu.

"Değilim," dedim. "Ka Grey'in siyasette daha az gücü var ama finansal alanda daha fazla gücü var. Bizden daha fazla paraları var. Evlenirsek benim olacak para. Babamın eli zorlanabilir, benden vazgeçmek zorunda kalabilir. Batavia ismi artık beni güvende tutmaya yetmiyor. Ama bir Gri olarak, Ka'larının gururu gelinlerinden birini kaybetmelerine izin vermezdi. Ya da..." Yutkundum, "bir torun."

"Kes şunu, Lyr," dedi Morgana. "Bu tamamen saçmalık. Para ve politikanın iki ayrı dünya olduğunu sanıyorsun. Ama değiller. Yapma bunu. Küstahça bir karar vermenin zamanı değil."

"Küstah mı? Buna iki yıl önce karar verildi! Belki daha da uzun. Tristan her zaman benim kaderimdi, bu yüzden bana kur yapmaya başladığında kimse bir dakikadan fazla gözünü kırpmadı."

"Ama sen onun adını almayacaktın! O seninkini alacaktı! Ve sen kesinlikle eğitimini tamamlamadan on dokuz yaşında hamile kalmayacaktın!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Morgana, okuldan atıldım. Eğitimimi tamamlamak zaten denizde kaybolmak demek. Soturiler yirmi adamın gücüne sahip ve ben hayatımda bir gün bile antrenman yapmadım. Büyü olmadan nasıl hayatta kalacağım?" Başımı salladım, doldu. "Ne fark eder ki? Tristan'la evleneceğimi biliyordun. Plan hep buydu."

"Hayır, değildi. Bu şekilde değil. Doğuştan gelen haklarını bir kenara atıp Tristan Grey'in karısı olarak saklanmayacaksın, Ka Grey'in yetiştiricisi gibi davranmayacaksın!"

"Tanrılar, Morgs! Onu seviyorum."

"Onu seviyor musun?" Şimdi bağıırıyordu, yanakları kıpkırmızıydı. "Uzun zamandır herkese yalan söylüyorsun, erdemli Leydi Lyriana rolünü o kadar mükemmel oynuyorsun ki, kendini ikna etmişsin. Uyan artık! Seni tutuklamaya yardım etti! Jules'un ölümünü o istedi. Düzenli olarak tutukluyor ve türümüzü canavarlara teslim ediyor. Ve seni! Sırf onu öpmek için psikolojini düzeltmek zorundasın! İki yıl oldu, Lyr, ve sen hala onunla yatmıyorsun. Çünkü kabul etmesen de istemiyorsun. Bu nasıl bir hayat böyle?"

"Peki tüm bunları kimin için yaptığımı sanıyorsun? Senin için! Meera için!" Alay ettim. "Tristan'la yaptığım seçimlere saldırmaya nasıl cüret edersin! Seviştiğin her insana aşık mısın? Son toplamın ne? Yüz mü? Yüz mü?"

"Siktir git!" Morgana kemerinden bir matara çıkardı ve bir yudum emdi.

"Yeter! İkiniz de. Burada hepimiz aynı taraftayız," dedi Meera, sesi alışılmadık derecede emrediciydi. Kolunu uzattı ve güneş dövmesini gösterdi.

"İndir şu lanet olası kolunu. Her birlik istediğinde dövmemi göstermeyeceğim," diye tersledi Morgana.

Derin bir nefes aldım. "Özür dilerim Morgs. Öyle demek istemedim...." "Sorun değil."

Ama öyle değildi. Morgana ilk öpücüğümü ondan önce aldığım için beni kıskanmaktan, Büyücü Akademisi derslerinin yarısını uyuyarak geçirmeye başlamıştı. Seksin, vorakh'ı üzerinde uyuşturucu ve alkole benzer bir etkisi olduğu ve acısını dindirdiği ortaya çıktı. Büyüleyici güzelliği ve zihin okuma yeteneği sayesinde kadın ya da erkek, istekli partnerler bulmak hiç de zor değildi. Seksten hoşlandığını biliyordum ama acısını dindirmek için buna ihtiyaç duymaktan hoşlanmıyordu. Bunu onun yüzüne vurmakla hata etmiştim.

"Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. İlişkimizin mükemmel olmadığını biliyorum ama sorunlarımıza rağmen onunla birlikte olma şansını değerlendireceğim. Tabii beni hâlâ kabul ederse." Ellerime baktım, bunu söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

"Eğer sana sahip olacaksa?" Morgana güldü. Sesi neredeyse histerikti. "Ben Moriel'e. Elbette sana sahip olacak! Ama onun Ka'sıyla evlenerek bunu düzeltebileceğini sanıyorsan çok safsın. Büyükannesinin Ka Grey'in rütbesini yükseltmeyen bir ittifakı kabul edeceğini düşünüyorsan daha da safsın. Ve hamile kalmayı aklından bile geçirme. Tristan seni hâlâ seviyor ama Leydi Romula değerli bir takas öneremediğinde pek istekli olmayabilir. Özellikle geçen haftaki marifetinden sonra onun taşaklarına tasma takmış durumda. O yüzden ona ihtiyacın olduğunu düşünmeyi bırak. Kaderinde bundan daha fazlası var."

"Tristan'dan daha mı büyük? Tüm Lumeria'daki en kötü soturion olmaktan daha mı büyük? Kaderim ne olursa olsun, Kolaya adımı söylediği anda çalındı! Seçeneklerim tükendi ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım!"

Ben bağırdıkça Meera ürperdi ama Morgana daha kararlı görünerek yüzünü yüzüme yapıştırdı.

"Annem mezarında yuvarlanırdı," dedi. "Jules gibi!" "Bu ne cüret-" Elim havaya kalktı.

"Ateşkes ilan ettiğimizi sanıyordum!" Meera Morgana'nın koluna uzandı ve onu geri çekti.

"Belki sen yaptın ama ben !" Morgana kendini Meera'nın pençelerinden kurtardı.

Ayağa kalktım, göğsüm kabarak Morgana'ya baktım.

Burun delikleri alevlendi. Sonra irkildi ve acı içinde şakaklarına uzandı.

"Morgana," dedi Meera, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Lyr ve Tristan bir haftadır ayrılar. Konuşmaya ihtiyaçları var. Ama Lyr, bu gece olmaz. Kafanı gerek. Yemek yemeli ve dinlenmelisin, geçen haftayı atlatmalısın, bugün seni yapmaya zorladıkları şeyi atlatmalısın. Aşçıya bir yemek hazırlatıp yukarı göndereceğim. Bu arada kendine bir banyo hazırla."

"Sigara içmeye gidiyorum." Morgana kapıyı çarptı.

Meera belli belirsiz gülümsedi. "Sakinleşecektir, Lyr."

"Elbette," dedim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk.

Bir saat sonra Euston, "Leydi Lyriana, Arkturion Aemon sizi görmeye geldi," diye anons ettiğinde alt kata çağırıldım.

Büyük Salon'da yavaşça ilerledim, dışarı çıktım ve ter içinde kaldım. İmparator fikrini çoktan değiştirmiş miydi? Ya da İmparator?

Aemon su yolunda kararlı adımlarla ilerliyordu. Güneş batarken kan kırmızısı pelerini arkasındaki rüzgârda dalgalanıyor, yolu altın ve gümüş kıvılcımlarla aydınlatıyordu. Altın zırhı ayaklarının altındaki camın yansımalarıyla parıltıyordu.

"Soturion Lyriana," dedi saygıyla çenesini eğerek.

bir rahatlama kapladı. Hiçbir şey değişmemişti. Çenemi tuttum. "Hanımefendiyi tercih ederim."

Gülümsedi. "Artık ikiniz de majesteleri. Ve bu da yeni odalarınıza taşınmanızla başlayacak. Size Soturion Akademisi dairelerine kadar eşlik etmeye geldim. Bu gece taşınmanız gerekiyor."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"DAIRELER MI? AMA... Cresthaven'daki evime yeni geldim. Eğitimimi burada tamamlayacağım."

Aemon kaşlarını çattı. "Büyücüler evde çalışabilir ama tüm soturiler Katurium'un yanındaki apartmanlarda yaşıyor. Eğitim çalışmaları yakınlarda olmanızı gerektiriyor. Sabahları koşuyla başlar, ardından tüm gün ders ve eğitim alırsınız. Akşam yemeğinden ve kısa bir dinlenmeden sonra, dövüş klinikleri için Katurium'a dönersiniz - haftada üç gece gözlemlemeniz, eleştirmeniz ve sırayla katılmanız gereken dövüşler."

"Üç! Hayır... Ben... Benim eve gitmem gerek." Meera'ya imgelemlerinde kim yardım edecek ve sonrasında ona kim bakacaktı? Peki ya Morgana?

"Imperator'la yaptığın anlaşmanın gereğini yerine getirmelisin. İyilik yok. İstisna yok."

"Biliyorum. Ama Ka Batavia'nın Varisleri eğitimleri boyunca hep Cresthaven'da ikamet ettiler. Bu bir gelenek."

"Evet, Ka Batavia'da gelenek Büyücü Akademisi'nde okumaktır ama siz değilsiniz. Bizim uyum sağlamalısın, senin . Onlar

Sizi izliyor, puan topluyor, her iyiliği ve kurallardaki esnemeyi not ediyor ve bunları size karşı kullanıyor. Imperator bu pazarlıkta adil oynamayacak. Sonunda bu anlaşmada üstünlüğü ele geçireceğinden emin olacak. Bunun olmasına izin veremeyiz, bu yüzden bunu engellemek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız - her kurala uymalı ve yasaları tam olarak takip etmeliyiz. Sen şimdiye kadar sahip olduğumuz en örnek öğrenci olacaksın. Bu birinci adım."

Tökezleyerek geri döndüm ve Cresthaven'ın girişine baktım. Kalbim acıyordu. Her şey normalmiş gibi davranabileceğimi sanmıştım. Hâlâ Tristan'la evlenebilirdim. Hâlâ burada yaşayabilir ve kız kardeşlerimi koruyabilirdim.

Ama Aemon haklıydı.

"Babamın zaten bildiğini varsayıyorum."

"Elbette."

"," dedim. "Toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var." Aemon eğildi. "Bekliyor olacağım."

Hızlıca gerekli eşyalarımı toplayarak üst kata çıktım. Birkaç dakika sonra, kız kardeşlerime veda etmekten kaçınarak Aemon'la birlikte yola çıktım. Morgana'ya hâlâ öfkeliydim ve Meera'nın bu kadar erken ayrılmamı kötü karşılayacağını biliyordum. Bunun tek iyi yanı Cresthaven'dan uzaklaşmak ve Markan'ı geride bırakmaktı. Bamaria'da dolaşırken eskortlara ve soturilere erişimim olacaktı ama apartman dairelerinde ya da Katurium'da eğitim alırken olmayacaktı. Cresthaven'dan çıkarken Markan'a ters ters bakmaktan biraz zevk alıyordum, o ise kıpırdamadan duruyordu. Elbette beni takip ediyordu ama eskisi kadar yakından değil. Dış duvara ulaştığımda ona pis bir el hareketi yaptım.

Sanırım bu planlanmış olsaydı, lüks bir daireye yerleşebilirdim. Ancak tüm dairelerin soturion olmayı planlayanlar tarafından çoktan kiralandığını görünce, kalanlarla yetinmek zorunda kaldım.

Dairem küçük, karanlık ve çıplaktı, Ka Batavia'nın bir hanımefendisine yakışmıyordu. Bir oturma odasının yanı sıra küçük bir mutfak, banyo ve yatak odası vardı. Yeni çevreme ve mütevazı mobilyalarımı bakarak yavaşça yürüdüm. Oturma odası sadece küçük bir kanep ve masadan oluşan en sade odaydı. Odanın etrafına mumlar yerleştirilmişti. Onları teker teker yaktım. Mini mutfakta tahta bir soba ve içinde birkaç baharat şişesi olan bir kiler vardı. Banyoda tuvalet, lavabo ve duş vardı ama küvet yoktu. Etrafta dolaşırken daha fazla mum yaktım, birini yatak odasına taşıdım ve komodinin üzerine koydum. Yatak tek kişilikti ve tam karşısında küçük bir gardırop ve bir çalışma masası vardı; alıştığımından biraz daha kullanılmış ve sade olsa da hepsi tanıdık parçalar. Ama yeni gerçekliğimi tam anlamıyla hissettiren şey yatak odasının penceresinin yanındaki kuklaydı. Tozlu ve çıplaktı, zırhı - benim zırhımı- tutmayı bekliyordu. Hâlâ imkânsız gibi geliyordu. Öksürdüm ve pencereleri açtım ama dışarıdaki hava durgun ve çevredeki şehirden gelen sıcaktı. Cresthaven'daki yatak odamı okşayan Lümerya Okyanusu'nun serin esintisine alışkındım. Dalgaların rahatlatıcı sesi beni her gece uykuya daldırırdı. Soturion Akademisi'nde dışarıda bağır an soturilerin gürültüsü ve Katurium'dan gelen bayat ter ve vücut kokusu dışında hiçbir şey yoktu.

Dairemin kapısı aniden çalındı. Dondum kaldım, kimseyi görmek istediğimden ya da Aemon dışında burada olduğumu kimin bildiğinden emin değildim. Kapı çalınmaya devam etti. Daha yüksek sesle, daha acil.

Tuniğimi düzelterek ön kapıyı açtım ve içeride tökezleyen, kollarını bana doğru uzatmış, perişan bir Tristan buldum. Saçları dağınıktı; ilk kez darmadağınık görünüyordu.

"Lyr! Tanrılar."

Bir adım geri attım. Korku beni sardı. Ayak parmaklarımda başlayan his, vücudumda hızla yükseliyordu.

Yüzü düştü, kolları belirsizce iki yanında sallanıyordu. "Benden korkuyor musun?"

Alt dudağım titredi ve bunun için kendimden nefret ettim. Ondan korkuyordum. İki yıldır korkuyordum.

"Seni bağladığım için mi?" diye sordu, utanç ve ıstırap sesinden taşıyordu.

"Evet," diye fısıldadım. *Ve çünkü yapabilseydin kız kardeşlerimi bağlardın. Eğer bilseydin.*

"I...." Ellerini saçlarının arasından geçirdi, titriyordu. "Gözlerimi her kapattığımda aklımda seni görüyorum. Yüzündeki ifade beni öldürüyor." Başını salladı, bana uzanan elini geri çekmeden önce kendine sarıldı. "Kahretsin, Lyr, ben olmalıydım. Bunu sana başkasının yapmasına izin veremezdim." Bu kez bana uzandı, elleri omuzlarımdaydı, hafif bir baskı vardı. Gerildim. "Bir noktada bağın çözülmesine ihtiyaç duyacaklarını biliyordum ve bunu yapmak için bana ihtiyaç duyacaklarını umuyordum. Seni tekrar görebilmemin tek yolu buydu."

Dokunuşundan uzaklaşıp kanepeye doğru geri çekildim. "Bunu yapmak için ancak bir saat sonra küçük bir servet ödedin. Eğer beni gerçekten kurtarmak istiyorsan, neden en başta beni bağladın?"

Gözlerini kapattı, elleri iki yanında yumruk oldu. "Bilmiyorum. Panikledim. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Tutuklandığımı gördüğümde, ben sadece... Senin yanında kalmak için elimden geleni yaptım. Her ihtimale karşı...." Ağzını kapattı.

"Ne olursa diye?"

"Suçlamalar doğruysa diye."

Göğsüm kabardı. Vorakh olma ihtimaline karşı. Bu beni öldürmek istediği anlamına mı geliyordu? Ve vorakh avı kemerine bir çentik daha mı eklemek istiyordu? Yoksa... onlar hakkındaki fikri değişiyor muydu?

"Ama sonra bütün hafta beni bir daha görmedin. Beni yedi gün boyunca yalnız bıraktın. Neden?"

Tekrar başını salladı. "Şu lanet olası yeminli piç yolumdan çekilseydi. Lyr, seni görmek istedim. Hem de çok. Yasaklanmıştım."

Büyükannesi. Leydi Romula. Hâlâ Ka Grey'i o yönetiyordu, hâlâ Tristan'ın tüm kararlarında son sözü o söylüyordu. Başımı salladım.

İtaatkâr bir tavırla öne çıktı, avuçlarını açtı. "Lütfen, benden korkma. Sana dokunmam gerek."

Göğsüm sıkışıyordu. İçimde bir şey kıvrılıyor, sıkıyor ve bastırıyordu. Bir hafta boyunca yalnız , bugüne kadar dokunulmamıştım, ta ki nahaşım bedenime girip sırlarımı açığa çıkarmak için beni ihlal edene kadar. Ürperdim, korkunç kucaklaşmalarının hayaleti hala içimde yankılanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lyr. Sana sarılmama izin ver."

Gözlerimi kapattım, alıp verdim. Bu Tristan'dı. Beni seviyordu. Bana asla zarar vermezdi....

Beni incitmesi dışında. Tekrar ve tekrar. Hiç bilmediği kadar.

Bir adım öne çıktım, sonra bir adım daha, yüz yüze gelene kadar, nefesini yanağımda hissedebileceğim kadar yaklaştım. Ellerim yanımda yumruk oldu.

Elini uzattı, parmakları belime dolandı ve dokunuşundan dolayı sendeleyerek geri çekildim. "Hayır. Henüz değil."

Gözleri büyüdü, acı ve utanç gözlerini gölgeledi. "Lyr, seni seviyorum."

"Ya... ya bir vorakh'ım olsaydı?" Aniden söyledim. Boğazım düğümlendi. Kuru. "Sen olsan ne yapardın?"

Tristan başını yana eğdi. "Sana zarar vermeye çalışan herkesi öldürürdüm. Seni korurdum, vücudumdaki son nefesime kadar seni güvende tutardım."

İçimden bir ürperti geçti ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Beni savunur muydun?"

"Lyr, senin için her şeyi yaparım." Aurası ısındı, sözlerinin gerçekliğiyle beni kucakladı.

Ve işte böyle, içimde sımsıkı sarılmış olan şey çözüldü. Hiç tereddüt hissetmedim. Tristan'ı istiyordum. Ona dokunmak istedim. Onun bana dokunmasını istedim. Hissettiğim tüm şüphe, tüm korku uçup gitmişti. O değişmişti, farklıydı. Ve o benimdi. Beni koruyacaktı. Ve eğer bu konuda ikna oluyorsa, kız kardeşlerime de ikna olabilirdi. Bugün olmasa bile yakında. Umut vardı.

Ama tam o anda ona ihtiyacım vardı. Nahaşım'ın ihlalini silmek için ona çok ihtiyacım vardı. Yumuşak bir şekilde dokunulmaya ihtiyacım vardı, beni parçalamayacak ama iyi hissettirecek bir dokunuşa ihtiyacım vardı.

Ellerini belime çektim, onun tanıdık kokusunu içime çektim - nane ve okyanusun tuzu, evdeki yatak odamın penceresinin dışındaki sahil gibi. Bir nefes çekti.

"Dokun bana," dedim.

Elleri kalçalarımın üzerinde düzleşirken zar zor nefes alıyordum, parmakları beni öne doğru çekmeden önce etime batıyordu, kalçalarımız aynı hızdaydı. "mi?" diye sordu, sesi kısıktı.

Yutkunarak kahverengi gözlerine baktım, çok derindi, çoktan arzuyla kaplanmıştı.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim. Durdu, önce bir, sonra iki öpücük vermeme izin verdi. Üçüncüsünde dudakları dudaklarıma yapıştı, sert ve benim için çaresizdi.

ağzını açmak için. İnleyerek beni daha da yaklaştırdı. Ellerim sırtındaki kaslara doğru hızla ilerledi, saçlarına dolandı, yüzünü kavradı, sonra karnından aşağıya, kalçasının altındaki gümüş kemere doğru kayd. Kını yan tarafa doğru çıkmıştı.

Çubuğunu geri çektim, beni bağlarken onu zihnimin gözünde tekrar gördüm. Çubuğu kalbine doğrulttuğumda yarattığı iplerin yakıcılığını hissedebiliyordum.

Tristan dondu kaldı.

"Bunu bir daha asla üzerimde kullanma," dedim. "Ne olursa olsun." "Yemin ederim." Kahverengi gözleri genişledi, kederliydi.

Hançeri göğsüne öyle bir sapladım ki, eğer benim hançerim olsaydı kan akardı. Sonra onu yere fırlattım ve masanın altına yuvarlanışını izledim; kendi kırık çıtama reva görülen saygısızlığın intikamını alıyordum. Ellerim kemerinin tokasıyla oynadı, çözdüm ve yere bıraktım, böylece tuniğinin eteklerini yukarı çekebildim. Uyluklarının ve kalçalarının uzunluğunu izledim. Parmaklarım karnında ve sonra göğsünde gezindi. Elbiseyi başının üzerine çekti ve kanepenin üzerine attı.

"Mumları söndür," dedim geri çekilerek. Saniyeler içinde tüm alevler ve meşaleler sönmüştü. Geriye sadece azalan ay ışığı ve şehirden gelen meşale ışıkları kalmıştı. Sonra kendi üstümü çıkardım, tenimde kalan yara izlerini ya da morlukları göremeyeceğini bildiğimden emindim. Elleri gövdemden yukarı kalktı, göğüslerimi avuçladı, başparmakları ben soluk soluğa kalana kadar elbisemin kaba kumaşından meme uçlarıma sürtündü.

"Lyr," dedi boynumu öperek.

"Beni yatağa götür." Kalçalarından tuttum ve bizi geriye doğru yürüterek çıplak mankenin yanından geçip yatak odasına götürdüm.

Önce dizlerimin arkası yatağa çarptı ve Tristan'ın ağırlığı üzerimdeyken yatağa geri düştüm. Bacaklarımı açıp yatak başlığına doğru kaydım ve o da beni takip ederek üzerime yerleşti, çenemden ve boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken elbisemin askılarını omuzlarımdan çekti.

Sırtımı dikleştirdim ve bacaklarımı ona doladım. Temas neredeyse çok , kimsenin bana bir kez bile dokunmadığı bir haftadan sonra çok fazlaydı. "Çıkar şunu," dedim.

Beceriksizce göğüslerimin altındaki fiyongu çözdü, materyali kaydırarak çıkardı ve beni ona gösterdi.

"Tanrım," dedi. "Çok güzel." Geri çekilmeden önce ağzımın kenarını öptü, göğüslerimi avuçladı ve onları öpmek için eğildi.

Bir meme ucumu ağzına alıp parmaklarıyla diğerini okşarken ben onun altında dalgalandım. Diğer eli boynuma uzandı, parmakları dudaklarımı okşadı. Gözüme gümüş bir şey takılınca donakaldım.

Mühür yüzüğü, Ka Grey'in mührü. Gümüş bir ayın altında gümüş serafim kanatları. O yüzüğü çocukluğundan beri takardı, öldükten sonra babasından miras kalmıştı.

"Tristan," dedim nefes nefese. "Ne yapıyoruz biz?"

"Sen ne istersen." Parmakları pantolonumun kenarını sıyrana kadar avuç içleri karnımda gezindi. Ağzı daha sert emdi, vücudumda zevk dalgaları çizdi, sıcaklık akıp bacaklarımın arasında birikene kadar. "Beklemek istediğini biliyorum ve bekleyebiliriz ya da... ne istersen yapabiliriz."

Ondan uzaklaşıp bir koltuğa oturdum ve elini tuttum. Seks yapmak için nişanlanana kadar beklemek istediğimi söylemiştim - aslında bu tür şeyleri önemsemediğimden değil. Tamamen teslim olmadan önce zihinsel olarak hazırlanmak için kendime daha fazla zaman kazandırmak istemiştim.

Kesikler ve çürükler taşıyan çıplak bedenimi gördüğü zamanlar. Ama şimdi... şimdi buradaydık, şimdi ilişkimizi tamamlamaya gerçekten hazır hissediyordum - bu beni vuruyordu. Parmağımda hâlâ yüzük yoktu.

"Bana geçen hafta evlenme teklif edecektin," dedim.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Biliyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Biliyor musun? Bu da ne demek oluyor? Hâlâ evlenme mi teklif ediyorsun?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, zorlukla yutkundu, sonra beceriksizce kayarak pantolonunu düzeltti. "Buna izin vermez."

"Büyükannen sana izin vermiyor mu?" Tersledim.

"Tanrılar, Lyr. Böyle söyleme. O sadece benim büyükannem değil. O Ka Grey'in Leydisi. Bamarian Konseyi'nde oturuyor. Bu işin bizi aştığını çok iyi biliyorsun."

"Yani büyükannen izin vermediği için artık benimle evlenmek istemiyor musun?"

"Elbette, hala seninle evlenmek

istiyorum." "O zaman evlen!"

"Yapamam!" diye hırladı. "Yüzüğüm bile yok."

Gerildim. "Artık yok mu... yoksa hiç olmadı mı?"

Ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "Gölge Kalesi için parayı nasıl bu kadar çabuk topladım sanıyorsun?"

Tanrım, yapmamıştı!

"Lyr, Gölgeler'e annemin yüzüğünü verdim. Büyükannem beni affetmeyecek. Bu yüzden hesaplarımı dondurdu." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, perişan görünüyordu. "Bizim Ka'yı ben yönetseydim şimdiye kadar sana on yüzük alırdım, her parmağa bir tane. Sen benim aşkımsın. Ama yapamam, henüz değil,

O hâlâ görevdeyken olmaz. İmparator seni suçladığında korktu. Korktu."

"Benden korktun mu?" Yorganı tuttum ve göğüslerimin üzerine çektim. Bu konuşma için yarı çıplak olamazdım. Karanlıkta bile.

"Benim için korkuyor." İnledi. "Sende vorakh olmadığını biliyorum ama... şey, bu senin ailende var."

Kaskatı kesildim. Jules. Jules demek istedi. Meera değil. Morgana değil.

"Ona biraz zaman vermemiz gerekiyor." Elimi sıktı. "Sadece birazcık. Bu onun için kolay değil, hiçbir zaman da olmadı."

Gözlerimi tavana diktim. İçime bir uyuşukluk sızdı. Leydi Romula Vorakh'tan korkardı ama çoğu Lumeryalının onlardan nefret etmek ve korkmak üzere eğitildiği şekilde değil. Duygular onun için, Tristan için daha derindi. Vorakh'ı avlamalarının bir nedeni vardı. Bu kişisel bir şeydi.

Tristan ailesinin öldürülmesine tanık olduğunda üç yaşındaydı. Hayal gören bir büyücü delirmiş ve Ka Grey'e saldırmıştı. Tristan'ı korumak için paniğe kapılan anne babası etkisiz hale getirilmiş, paramparça edilmişti. O her şeyi görmüştü.

Bu travmayı hiçbir zaman atlatamadı. Tüm Lumerianlar çocukken vorakh hakkında berbat bir şarkı öğrenmişti. El ele tutuşup şarkı söylerdik, şarkı herkesin düşüp boğuluyormuş gibi yapmasıyla bitene kadar bir daire içinde dans ederdik. Tristan şarkının sonunda her zaman şiddete başvurur, diğerlerini sanki ailesinin katilleriymiş gibi aşağı iterdi. O varken bu şarkıyı söylemememiz gerektiğini çabucak öğrendik.

Taşıdığı acıyı herkes gibi ben de yakından biliyordum. Ailesi için ağladığını görmüş, son iki yıldır ölüm yıldönümlerinde onu kollarıma almıştım. Bu yüzden kan görmeye dayanamıyordu. Bu onu o geceye geri götürüyordu.

"Ne olmuş yani?" Dedim ki. "Korkutucu olmadığımı ve sana zarar vermeyeceğimi anlaması için ona zaman mı vereceğiz?"

Tristan başını salladı. "O kadar kolay ikna olmayacaktır. Ayrıca, sen.... Ka Grey'in bir lordu büyüü olmayan bir Lümeryalıyla evlenirse Bamaría'nın gözünde nasıl görünür?"

Ağzım açık kaldı. "Büyüü olmayan bir Lumerian mı? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır! Bunlar benim sözlerim değil. Onlar...."

"Büyükannenin mi? Beni bağladınız, nişan yüzüğümü verdiniz, beni bir hafta hapishanede yalnız bıraktınız ve sonra beni becermeyi planladınız."

"Lyr!" Yüzü kızardı. "Hayır...hayır! Tanrım. Çok özür dilerim. Sonsuza dek üzgün olacağım. Ama ne yapacağımı bilemedim! Ve buraya seninle yatmaya gelmedim. Seni görmeye geldim. Sana sarılmak için. İyi olduğundan emin olmak için. Özgür olduğunu öğrenir öğrenmez geldim. Keşke...." İnledi. "Keşke daha basit olsaydı. Ben sıradan bir erkek olsaydım ve sen de sıradan bir kız olsaydın, bunların hiçbirisi ikinci bir düşünce olmazdı. Ama biz neyseki oyuz. Nişanlılığımızın siyasi sonuçları var." Başını salladı, kahverengi gözleri yalvarıyordu. "Baban Arkasva'yı seni parmaklıklar ardında bırakmaya zorlayan aynı altın bağlar yüzünden bana saldırma. Nasıl bir rol oynadığımı biliyorum ama orada olsaydım da olmasaydım da sonuç aynı olacaktı, başka bir büyüü seni bağlayacaktı ve bunu sen de biliyorsun. Buna ben sebep olmadım. Beni suçlamayı bırak!"

Başka tarafa baktım, hâlâ çok kızgındım. Ona kızgındım. Haklı olduğu için kızgındım. Her şeye kızgındım.

Sesi yumuşadı. "Hayattaki konumlarımız ayrıcalıkla birlikte gelir, ama aynı zamanda bizi altın zincirlerle aşağı çekerler."

Ters ters baktım. "Bana patronluk taslama. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? O zincirler yüzünden hapsedildim. Kendi kuzenim benden önce alınıp o zincirler için öldürülürken kıpırdamadan oturdum."

Tristan sessizdi. Bir an geçti, sözlerim havada asılı kaldı. "Lyr," dedi sessizce. Başını yavaşça salladı, kahverengi gözleri endişeyle büyüdü. Enerjisi değişti, aurası tedirgin edici bir sakinliğe büründü, tıpkı fırtınadan hemen önce durgunlaşan deniz gibi. Dikkatle öne doğru eğildi ve elimi avuçlarının içine aldı. "Jules öldürülmedi."

"Evet, ," diye tükürdüm, kanım kaynıyordu.

Solgunlaştı, kahverengi gözleri benimkileri arıyordu. "Lyr."

Elini sanki yanmışım gibi tokatlayarak uzaklaştırdım. "Vorakh'ım olursa beni koruyacağını ."

"Senin için her şeyi yaparım. Ama bu değişmez-Lyr, yapılması gerekiyordu. Jules idam edilmeliydi."

Görüşümde lekeler vardı. Öfkem o kadar aşikârdı ki doğru düzgün göremiyordum. Çok aptalca davranmıştım. Beni koruyacaktı çünkü ben onundum. Fikrini hiç değiştirmemişti, evrim geçirmemişti. Meera ya da Morgana'dan haberi olsaydı, onları ihbar eder, tutuklatır, muhtemelen onları da bağlardı. Ve ben onunla seks yapmaya hazırdım.

Bileğimi kavradım, elim kan yeminlerimin üzerinde sıkıştı. Soturion yeminimin yeni yara iziyle birlikte derim çiğ çiğ yanıyordu.

"Lyr, anlıyor musun?" "Çık dışarı."

"Lyr."

"GET. DIŞARI." Artık umurumda değildi. Sesimin nasıl çıktığı ya da onun ne düşündüğü umurumda değildi.

"Üzgünüm, Lyr, ama-"

"Eğer gitmezsen," diye alay ettim, "giderim." Tristan hâlâ kıpırdamayınca yataktan atladım, bir tunik ve sandalet aldım ve yatak odamın kapısını yüzüne kapattım. Sonra o beni takip edemedi, dairemde uçarak çıktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yaptığım şeyin ağırlığını hissettiğimde tuniği omuzlarıma çekmiş ve sandaletlerimi bağlamıştım.

Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!

Jules hakkındaki hislerimi itiraf etmiştim. Haksız yere acı çektiğine inandığımı, vorakh hastalarına sempati duyduğumu itiraf etmiştim. Duygularımı açığa vurmuştum, çok açık davranmıştım. Yerimi unutmuştum, oynamam gereken rolü unutmuştum.

Aklımın yarısı yukarı koşup dizlerimin üzerine çökerek Tristan'a aptallık ettiğimi, üzgün olduğumu, Jules konusunda haklı olduğunu ve ona her şekilde sahip olacağımı söylemekteydi.

Diğer yanımda ise hançerimi alıp onu bıçaklayacağımdan endişeleniyordu. Oraya geri dönemezdim, midem dönerken, kalbim küt küt atarken ve Jules için duyduğum keder -ruhumun içinde yaşayan, nefes alan bir yara- patlamak üzereyken onunla yüzleşemezdim. Daireden kaçmamı sağlayan şey buydu; sadece hareket etmeye devam etmem gerekiyordu. Düşünmeye. Sakinleşmeye.

Yağan yağmur damlaları yerini hızla su yoluna çarpan gümbürtülere bıraktı. Bir sığınak bulmalıydım. Cresthaven çok uzaktı ama Şafak Tapınağı yakındı. Gözyaşlarım yağmura karışarak koştum ve tapınağın kapısından içeri daldım.

Işığın Turuncu Gözcüsü, Auriel'in Odası'nın tepesinde oturmuş, ellerini dua etmek için kavuşturmuş, turuncu peçesi başını örtmüş, aleve hayranlıkla bakıyordu. Yavaşça içeri girdim, Gözcü ya da sıralardaki tek gece misafiri tarafından fark edilmemeyi umuyordum. Sessizce ilerleyip arkada bir yer bulmaya çalıştım ama gök gürledi ve ardından bir şimşek çaktı. Şaşkınlıkla sıçradım ve ziyaretçi de bu kargaşaya doğru döndü.

Rhyan.

Küçük bir baş hareketiyle arkasına yaslandı ve tavana bakarak benim onun sırasına doğru ilerlememi bekledi. Tristan'dan sonra kimseyle konuşacak havada değildim. Ama o beni görmüştü ve burada sadece ikimiz varken ondan kaçmak garip hissettiriyordu. Koridordan aşağı doğru ilerledim.

"Sizi kefaletle mi serbest bıraktılar yoksa hapisten mi kaçtınız majesteleri?" Onun girdiğimde Rhyan sırttı. Yağmur damlaları vitray pencerelere çarparak tapınağı huzur verici bir pıtırtya boğuyordu. Sesi boşluğun içinde yankılandı.

"mı?" Karşı çıktım. "Ne? Bu gece 'partner' yok mu?" "Sana sevgilim dememi mi tercih ederdin?" Sırttı.

"mı ediyorsun?" "Benden mi istiyorsun?"

Yanındaki koltuğa çöktüm ve inledim. "Beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini her zaman çok iyi biliyorsun."

"Bu bir hediye."

"Onu dükkâna geri götürmek isteyebilirsin," dedim.

"Kahretsin, makbuzu kaybettim. Onun yerine size hapishaneyle ilgili kendi bilgeliğimden bir şeyler sunacağım," dedi, gözleri parlayarak. "Sakın geri dönme."

"Ama kötü olmak çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Ve bir şaka yapıyor! Nihayet. Bunu yapabileceğini biliyordum. Bayanlar ve baylar...." Bir seyirciyi selamlar gibi kollarını iki yana açtı. "Evet, Işığın Tek Gözcüsü. Ne yazık ki ilk komedi gösteriniz için oldukça küçük bir seyirci kitlesi var."

"Yaşayacağım."

"Sana bir gösteri ayarlamaya çalışabilirim, bir tur programı yapabilirim...." "Ya da yapmam."

"Ya da... seni bu kadar geç saatte buraya getiren şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin."

Turuncu Gözcü ayağa kalktı ve ateşe bir güneş ağacı dalı ekledi. Fırtına yüzünden zayıflamış olan alev yeniden canlandı ve bembeyaz parlamaya başladı. Yanan korlar patlayarak dumanın içinde kayboldu.

Saçımdaki fazla suyu sıktım ve ıslak tutamları boynumdan çektim. "Yarın bir soturion olacağım ve yapacağım onca yumruk ve şınavı düşününce, dua etmeye şimdiden başlamanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"Sen nesen? Lethea'dan daha mı uzaktalar?"

"Güven oyu için teşekkürler."

"Bunun sana olan güvenimle hiçbir ilgisi yok ve her şey... eğitimin ne kadar zor olduğuyla ilgili - özellikle de hazırlıksız olduğunuzda."

"Yeni bir konuya ne dersin?" Midem bulanarak önerdim. "Sen nasılsın?"

"Güzel saptırma." Ama o cevap olarak omuz silktili. Yağmurdan kıvrılan saçları yarasının üzerine çılgınca düştü. Saçlarını geriye doğru itti ama saçları hemen gevşek dalgalar halinde açılarak alnına doğru yayıldı. Bu uzunlukta onunla ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Bir daha asla

daha önce bu kadar uzun saçları yoktu. Çoğu soturi, rakipleri tarafından çekilmesini önlemek için saçlarını kısa keserdi.

"Burada sana iyi davranıyorlar mı?" diye sordum.

"Ben yeminliyim. Uykumda öldürülmediğim için şanslıyım. En azından dairemin kilidi çalışıyor."

"O zaman bu bir hayır gibi görünüyor."

"Başımı sokacak bir evim, yiyecek yemeğim var. Kendime bakabilirim." Tekrar omuz silkti ve bakışları kayarak yüksek duvarları taradı. "Şimdi, başka soru yok. Buraya sanat eserlerini görmeye geldim."

"Buraya sanat için mi geldin?" Ben sordum.

"Yaptım, aslında." Gözlerinde dans ederken gördüğüm bir kırılmanlık vardı. Doğruyu söylüyordu. "O kadar şaşırmış görünme."

"Sanatla ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Biliyor musun, eğer bizden biri olacaksan, yumruk atmaktan ve sınav çekmekten daha fazla yönümüz olduğunu öğrenmen gerekiyor."

"Doğru," dedim ve başımı kaldırdım.

Yedi kat yüksekliğindeki tapınak, en kutsal metnimiz olan Valya'dan Valalumir'in yaratılışını ve kaybını anlatan tasvirlerle doluydu. Resimler yüksek pencereleri ve bizi çevreleyen duvarları süslüyordu.

İlk sahnede, Cennetteki tanrı Canturiel bahçesinde rüya görürken görülüyordu, şarkı söylerken elleri ışığı şekillendiriyordu. Valalumir bir ışıktı, gökkuşağının her rengini aynı anda hem ortaya çıkaran hem de içinde gizleyen saf beyaz bir alev. Canturiel tüm sevgisini, gücünü ve büyüsunü onun içine dökmüştü ve bu yüzden ışık Cennet'teki diğer tüm ışıklardan, hatta güneşten bile daha parlak yanıyordu. İçine dökülen tüm sevgiyle, kişi zarar görmeden doğrudan ona bakabilirdi. Valalumir ısı verirdi ama yakmazdı. Işık verdi ama kör etmedi. Hasta olanları iyileştirir ve

Kendini zayıf hissedenleri güçlendirdi. Güzelliği ve beceriyi artırdı, üzgün zihinleri sakinleştirdi ve ona bakan herkesin hayatını iyileştirdi.

Bir sonraki resim Göksel Âlemlerde ışık için verilen savaşı gösteriyordu. Yozlaşmaya düşmüş Tanrı ve Tanrıçalardan yaratılan Akadim, ışığı çalmak ve Cenneti ihlal etmek için bir istila planladı. Akadim'in bir daha Göksel Diyarlarda var olmasını engellemek için, Tanrı ve Tanrıçalardan oluşan bir ordu canavarları Dünya'ya hapsedti. Kötülük Lumeria'ya böyle geldi. Bin yıl boyunca, Tanrılar ve Tanrıçalar Dünya'yı gönderdikleri felaketten korumak için orada insan olarak bedenlendiler. Ölüm onları tuzağa düşürene kadar savaşmaya devam ettiler.

Akadim artık Göksel Âlemlerden sürülmüş ve Cennete girme şansı kalmamış olsa da, Konsey Valalumir'in güvenliğinden endişe ederek ışığı Canturiel'in bahçesinden Kayıtlar Salonuna taşıdı. Aralarında kıvılcı saçlı Tanrıça Asherah ve altın saçlı Tanrı Auriel'in de bulunduğu yedi muhafız, ışığı korumak ve gece gündüz nöbet tutmak üzere seçildi.

Gardiyanlar görevlerini aksatabilecek her türlü ilişkiden, özellikle de birbirleriyle ilişkiden men edilmişlerdi. Evlenmelerine izin verilmiyordu ve iffetli kalmaya yemin etmişlerdi. Ancak yıllar geçtikçe Auriel ve Asherah birbirlerine aşık oldular ve ne kadar deneseler de birbirlerine karşı koyamadılar.

Yedi muhafızdan biri olan Moriel olayı fark ettiğinde onları Konsey'e bildirdi. Asherah bir ölümlünün bedeninde Dünya'ya sürgün edildi. Tanrıların ve Tanrıçaların kendi istekleriyle yeryüzüne indiği çağdan sonraydı, çünkü neredeyse hepsi ölümlü bedene . Ama ceza olarak onun için bir istisna yaptılar. Aşera akadim'in büyüyen gücüne karşı savaşlara katıldı. Bir arkturion oldu, kendi generali.

ama zayıflamış hali onu giderek artan bir tehlikeye sokuyordu. İşte o zaman Auriel her şeyi değiştiren kararı verdi. Asherah onun ruh eşi, gerçek aşkıydı ve ona elinden gelen her türlü yardımı yapacaktı.

Kayıtlar Salonu'ndan Valalumir'i çaldı ve Cennet'ten düştü. Düşüş Auriel'i değiştirdi ve Valalumir'i de değiştirdi. Sevgili altın saçlı Tanrı artık ölümlüydü. Bir zamanların büyük ve güçlü ışığı maddeleştirdi, alevleri sertleşerek yıldız şeklinde bir kristale dönüştü. Ancak ışık eterden kristale dönüşümünü tamamlamadan hemen önce Auriel, ölmeden önce özünü kurtarmak amacıyla Asherah'ın kalbine bir kıvılcım yerleştirdi. Ve böylece Valalumir'in en saf halindeki ışığının bir titreşimi ölene kadar onun içinde yaşadı.

Rhyan hikâyeyi canlandıran tabloları izledi. Lumeria'nın hareketli sanatının canlandığını hiç görmemiştim. Sihir olmadan olmaz.

"Evdeki tapınağımdan farklı." Kaşları çatıldı. "Seninki hikâyeyi annemin bana anlattığı gibi anlatıyor."

Onu dikkatle izledim; gerçekten sanata dalmıştı, yüzünde huşu dolu bir ifade vardı.

"Nasıl anlattı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bana hikaye anlatıcılığı yaptıramazsın."

"Nereden biliyorsun?" Şakayla karışık. "Oldukça ikna edici olabilirim."

"Bunu görmek isterdim." Gözleri benimkilere kilitlendi, yoğun ve beni olduğum yerde sabit tutuyordu. Sonra gözlerini kaçırıp, omuz silkerken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Tam etkisini görebileceğini sanmıyorum. O..." çenesi gerildi, "daha iyi bir hikâye anlatıcısıydı. Hepsisi aynı şekilde bitiyor. Asherah'ın sürgünü, Auriel'in hırsızlığı, Moriel'in ihaneti, savaş, Boğulma... ama o senin tapınağın gibi anlattı.

-Hikaye olması gerektiği gibi başlıyor." Bir tabloyu işaret etti

Auriel ve Asherah arkamızdaki Kayıtlar Salonu'ndaki ışığı izliyordu. Başımı zorlayarak ona doğru eğilip bakmak zorunda kaldım. "Gördün mü? Auriel Asherah'ı gördüğü ilk andan itibaren ona tamamen aşık olmuş."

Resme baktım. Tanrı ve Tanrıça donmuştu. Rhyan'ın tarif ettiği şeylerin hiçbirini göremiyordum. Umutsuzca görmek istiyordum. Resimlerin canlandığını görmek her zaman dört gözle beklediğim bir şey olmuştu.

"Rhyan," dedim dudajımı ısırarak. Cesaretimi toplarken kalbim göğsüme çarpıyordu. "Büyü olmadan, ben... ben resimlerin hareket ettiğini göremiyorum." Yanaklarım utançtan kızarmıştı.

Ağzı açık kaldı. "Unutmuşum. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Hayır, ben sadece...um." Onlara baktım, hareketsiz anlar boyada donmuştu.

Tek kaşı çatık bir şekilde, "Sadece ne?" diye sordu.

İnledim. "Onları bana tarif eder misin? Hareket ettiklerinde neye benzediklerini?"

Gözleri benimkileri ararken başını salladı, sonra Canturiel'in ilk resmine geri döndü ve Valalumir'e varoluşu söylerken nasıl dans ediyor gibi görüldüğünü, ışığın nasıl değişip dönüştüğünü, yaşam ve parlııyla nasıl titreştiğini anlattı.

"Bu, yedi koruyucunun seçildiği andır. Onlar-aslında, işte, sana göstereceğim." Durakladı, gözleri odayı taradı ve elimi tuttu, parmakları sıcaktı ve tenime karşı nasırlıydı. "Auriel Kayıtlar Salonu'na giriyor ve gözleri açılıyor. Işığın parlaklığı karşısında resmen huşu içinde." Elimini yumuşak hareketlerle resmin üzerinde gezdirerek Auriel'in tepkisini gösterdi ve onlara ihanet edecek olan Moriel de dahil olmak üzere diğer muhafızların seçimini anlattı. "Ve sonra Asherah içeri giriyor,

ve...." Elimi bıraktı ve gözlerini benden kaçırdı. "Ona hemen aşık oldu."

Resme baktım, onun rehberliği olmadan donuktu, elim şimdiden onun sıcaklığını özliyordu. "Nasıl anlayabiliyorsun?" diye sordum. "Bunu göstermek için ne yapıyor?"

Rhyan gözlerini kısarak resme bakarken, "Bu onun yaptığı bir şey değil," dedi. "Bu onu görme şekli. İçeri ilk girdiğinde Valalumir o güne kadar gördüğü en parlak, en güzel şeydi; ona bakmak neredeyse çok zordu. Ama Asherah içeri girdiğinde, ışık söner. Cennette şimdiye kadar yaratılmış en güçlü ışık ve sadece onun varlığında sönüyor."

Ona doğru döndüm. Bana bakıyordu, gözleri parlak ve zümrüt rengindeydi - ebedi alevden daha parlak. Nefesimi tuttum, kalbim küt küt atıyordu. Tristan'la birlikte alevlenen içimdeki acı, yaşadığımı hissetme ihtiyacı, şimdi yanıyor gibiydi.

"Asherah'ın Valalumir'i karartma gücüne sahip olduğunu hiç duymadım."

Başını iki yana salladı. "O bilmiyor. Ama resim Auriel'in bakış açısında. O etraftayken ışık zayıflıyor ama sadece onun gözlerinde. Çünkü ona aşık. Onun için Auriel cennetteki en parlak yıldızdan bile daha parlak."

Işığı çalmaya hazırlanan Auriel'in resmini işaret etti. "Orada, onsuz, ışık daha parlak, diğerlerinin gördüğü kadar parlak. Ama Auriel Lumeria'da Asherah'ı tekrar gördüğünde, bir ölümlü olarak bile, güneşten daha parlak."

"Tüm derslerim ikisinin ruh eşi olmasından, onun bir baştan çıkarıcıdan başka bir şey olmadığına, onu kandıran ve Cennet'i en değerli mahrum bırakan bir iblis olduğuna kaymış gibiydi. Son zamanlarda, öyle görünüyor ki

Kötü bir baştan çıkarıcı olarak ünlenmek kabul edilebilir tek şeydir." Ka Kormac bunu görmüştü.

Rhyan sesinde heyecanla, "Valya'nın Yüksek Lümerya'dan çevirileri konusundaki tartışmalarla birlikte tabii," dedi.

Güldüm. "Yüksek Lümerya mı okudun?"

"Tüm gerçek lordlar yapar." Sesi kuşkulu geliyordu. Unvanını ilk kez sahipleniyordu.

"Tüm lordların bunu yapması *gerektiğini* biliyorum ama çoğunun derslerden kaçma ya da sınavlardan bir gün sonra ezberledikleri her şeyi unutma gibi bir huyu var." Tristan bunun en iyi örneği idi.

"Ben çoğu değilim. Sen de değilsin. Buraya son geldiğimde hatırlıyorum," diye devam etti, "her zaman her yere parşömen taşıyor ve onları düşürüyordun." Güldü. "Bazılarını aldım ve Cresthaven'daki merdivenlere taşımaya yardım ettim. Hatırladın mı? Her bir parşömen Yüksek Lümer dilindeydi."

Gözlerimi kırıştırdım, o günü hatırladım. Bilginler Limanı'ndan yeni dönmüş, kendimi sınamak için Yüksek Lümerceye çevrilmiş en sevdiğim hikâyeleri tekrar okumayı planlamıştım. Rhyan'ın yakınlarda olduğunu fark ettiğimde, beni fark edip etmeyeceğini görmek için yanından geçmeye çalışmıştım. Bütün parşömenleri düşürmüştüm. Dans ettikten hemen sonraydı, öpüşükten sonra... Dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Zihnimde tekrar canlandırmadan ya da onu tekrar görmeyi düşünmeden bir dakikadan fazla geçirmemiştim.

Bakışlarına karşılık verdim. "Buraya en son ne zaman geldiğini hatırlamadığınızı sanıyordum."

Koyu kirpiklerle çevrili yeşil gözleri benimkileri ararken bir duraksama oldu. "Hatırlıyorum. Hatırlıyorum... her şeyi."

Midem kasıldı, his daha da aşağılara indi.

Önce göz temasını kesti ve koluma, dirseğimle bileğim arasındaki kan yeminlerimi gizleyen Valalumir'lere baktı. "Dövme yaptıracak bir tip olduğunu düşünmemiştim."

"Değildim. Eskiden olduğum kişi değilim." Önceden umursamaz, ayrıcalıklı ve özgürdüm. En büyük endişem, tüm yaz boyunca aklımdan ve hayallerimden çıkmayan, geleceğin soğuk ve yakışıklı Glemaria Yüce Lordu ile dans etmektir.

"Hayır," dedi saçlarını karıştırıp yara izinin üzerinden çekerek. O da aynı değildi. İkimiz de değişmiştik. İkimiz de sevdiğimiz insanları kaybetmiştik.

Öksürdü. "Peki, bana çeviri tartışmasıyla ilgili en iyi akademik gözlemlerinizi anlatın."

Doğrudum. "Sen ciddi misin?"

"Beni sanat tarihi dersine kandırdıktan sonra, hala sınav çekmek ve insanları yumruklamak dışında bir ilgi alanım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben... Ben sadece tartışmayı önemseyen başka kimseyi tanımıyordum." "Şimdi biliyorsun. Anlat bakalım."

İçimde bir heyecan kabardı. "Valya'da *Auriel janam Asherahdia* yazıyor. Auriel Asherah'ın bedenini biliyordu. Ve bu Mar Valya'dan geliyor - Boğulma'dan sonra bulunan ve korunan ilk Valya. Herkes hiç düşünmeden bu çeviriyi kullanmış."

Rhyan öne doğru oturdu ve başını salladı, zümrüt gözleri parlıyordu. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştik. "Biliyorum. Okudum."

"Doğru, elbette," diye devam ettim. "Her neyse, Büyük Kütüphane'de Boğulma'dan önce kaydedilmiş Valya inceledim ve Museion'da camın altındaki yok edilmiş Valya parçalarını kontrol ettim. Piramitlerin yeraltı katlarında bulunan Boğulma'dan önceki düzinelerce tam kopyayı gördüm, Tavia Valya da buna dahildi.

bir sandıktan çıkmış ve yüz yıl sonra kıyıya vurmuştur. Boğulmadan önce kaydedilen tüm Valya'ların parşömenlerinde bir M harfi bulunur ve *Auriel janam Asherahdiam* yazar."

Rhyan, "Ancak Mar Valya'da su hasarı nedeniyle kayıp," diye ekledi.

"Doğru! İncelediğim parşömenlerde çeviri 'Auriel Asherah'ı iki olarak biliyordu' şeklindeydi." İki için kullanılan Yüksek Lümerce diam'dı. Gövde dia idi. Doğru çevirinin "iki" olduğuna ikna olmuştum ama Mar Valya yüzyıllar önce bir İmparatorun fermanı sayesinde kopyalama için standart haline gelmişti.

Rhyan heyecanla başını salladı. "Evet! Bilginlerin janam kelimesini 'tanımak' olarak çevirdiğini okumuştum. Yani çeviri şöyle olmalı: 'Auriel Asherah'ı iki kişi olarak tanıdı. Bir olan iki beden. Mekarim."

"Ruh eşleri," dedim.

Rhyan'ın gözleri ışıkla doldu. "Hiç akademik bir tartışma yapmadım...." Başını iki yana salladı. "Uzun zaman oldu."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Onun her ayrıntısının farkına vardım. Koyu kirpikleri, burnunun güçlü köprüsü, dudaklarının kıvrımı, çene çizgisini gölgeleyen kirli sakalı. Zalim ve mesafeli olmasına rağmen gençken ona büyük bir aşkla bağlanmışım. Ama sonra dans ettik ve öpüştük ve bu bana kader gibi geldi. Elini tutmuştum ve gecenin içinde sallanıyorduk, gözleri gözlerimde, kolu belimdeydi. Ona olan arzum beni esir almıştı. Şimdi burada otururken, bu arzunun beni asla bırakmayacağını biliyordum.

Mor ışının kapıları açıldı.

Rhyan döndü, duruşu gerildi. Çenesindeki bir kas seğirdi. Sağ eli kılıcının kabzasına doğru kıvrıldı. Ağzım kurudu.

Yıldız Sarayı'ndan bir Afeyan sıraların arasında ağır ağır yürüyordu. Teni mavi renkteydi ve vücudunun her santimetresine işlenmiş altın ve gümüş sarmalların altında belli belirsiz parlıyordu. Bacaklarının arasına sadece gümüş bir peştamal giymişti. Omzundan sarkan altın ipek pelerin zarif kıvrımlarla ayaklarına kadar iniyordu. Elmaslar vücudundaki metalik sarmalları ve kıvrımları ortalıyor, attığı her adımda parıldıyor ve ışıldıyordu. Kalçalarına kadar örülmüş ipeksi siyah saçlarının üzerinde gümüş yıldızlardan oluşan bir taç uzanıyordu.

Daha önce hiç görmediğim kadar güzeldi. Aynı anda hem zarif bir şekilde kadınsı hem de güçlü bir şekilde erkeksiydi. Attığı her adımda, vücudunu süsleyen elmaslar ebedi alevin ışığını yakaladıkça parlıyordu. Bana yıldız ateşiyle aşılannmış elmaslarla süslenmiş kolyemi hatırlattı. Elinde yıldız gibi parlayan bir Valalumir tutuyordu.

Lümerlilerin auraları vardı, duygularıyla renklenerek görünmez enerji, aşırı miktarda güç veya duygu kullanıyorlarsa görünürdü ama auraları bedenlerine sıkı sıkıya bağlıydı. Afeyan'ın aurası dışarı atılmış, ondan tamamen ayrılmıştı. Tapınağın resimlerle dolu tavanı, parıldayan yıldızlardan oluşan sonsuz bir gökyüzüne dönüşerek karardı.

Afeyan sıramızın önünde durdu ve aniden eğildi. "Hizmetinizdeyim Leydi Lyriana Batavia, Arkasva'nın Varisi, Bamaria'nın Yüce Lordu. Ve siz, Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Varisi, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru." Valalumir parmaklarının arasında yuvarlandı, gözleri aramızda dolaşırken etrafında altın bir hale vardı. Yıldızı bir top gibi diğer eline attı ve kahkahalara boğuldu. "Ben Mercurial, Ekselansları, Yıldız Sarayı Kraliçesi Ishtara'nın İlk Elçisi, Gece Toprakları'nın Yüce Leydisi. Hizmetinizdeyim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Rhyan, "çünkü ben Lord Rhyan Hart değilim."

"Hayır, bugün değil." Mercurial omuz silkti. "Küçük bir Lümer yaşamı boyunca bir şey ya da başka bir şey olduğunuzda bir İlk Elçi için bunun önemi yoktur. Biri unvanını elinden alır, biri yeminini bozduğunu söyler. Başkasının sözleri kim olduğunuzu neden değiştirsin? Bir adam bir gün lord olabilir ve onu kestiğinizde kan akabilir, bir sonraki gün Arkasva olabilir. Kanaması aynıdır. Adını değiştir, yüzünü değiştir. Ruhun kalır. Sen hâlâ sensin *Lord Rhyan*. Başka bir adın daha var ama bunu duymaya hazır değilsin."

"Forsworn mu?" Rhyan sordu. "Hain mi? Katil mi? Piç mi? Hepsini duydum. Ve eğer isimlerin biterse, sana daha fazlasını temin ederim."

"Ateş, bunda var." Mercurial güldü ve ellerini önünde tuttu. Parıldayan Valalumir avuçlarının arasında süzülüyor, altın halesi daha da parlaklaşıyordu. "Ama sen İlk Elçi'nin ne söylediğini bilmiyorsun." Sesi komplocu bir tona bürünmüştü ve kaşları çatılmıştı. "Görüyorum ki sorularınız var. Her ikinizin de. Cevaplarına ihtiyaç duyduğunuz sorular. Bende cevaplar var, hatta henüz sormadığınız ama soracağınız sorular için bile cevaplar var. Tek yapmanız gereken soruyu sormak. Cevaplar her zaman mevcuttur."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim çabucak, haince cazip gelen her düşüncüyü bastırarak. Morgana ve Meera'nın uyarılarını, hayatım boyunca bildiğim uyarıları hatırlamak zorundaydım. Yine de Mercurial'da hipnotize edici bir şey vardı ve kendimi onun en küçük hareketlerinden bile büyülenmiş buluyordum - bir göz kırpması, başını çevirmesi. Ne istediğimi biliyordu ve bunu bana verebilirdi. Tek yapmam gereken istemektir. Eve dönebilir, büyücülük okuluna kaydolabilir, çıtamı....

hepsini yapabilirim. Hepsini ve daha fazlasını. Bu çok kolay olurdu.
Hiçbir şey....

Onun sesi. Sesi zihnimdeydi. Yoksa hayal mi ediyordum? Gözlerim büyüdü ama o hiçbir şey olmamış gibi tepki vermedi.

"Emin misin?" Elini uzattı. Valalumir avucunun içinde dönüyor, gittikçe daha parlak bir şekilde parlıyordu. İkinci bakışında hiç hareket etmediğini fark ettim. Ben hareket etmişim. Yine de öne doğru eğildim; göğsüm kalktı. Valalumir'e dokunmak, onu hissetmek, tutmak, ona sahip olmak istedim.

Rhyan koluma dokundu. Parmakları dövmeme bastırdı, yaralı deriye vurdu.

Gözlerimi kırıştırdım, transımdan çıktım ve Mercurial elini geri çekti, yıldız parmaklarının arasında yuvarlanıyordu. Benim dövmem ve Ramia'dan aldığım kolye gibi antik tarzdaydı.

"Biz gayet iyiyiz," dedim, kuru bir sesle. "Kraliçe Ishtara'nın İlk Elçisi ile tanışmak bir zevkti."

"Majesteleri Kraliçe Ishtara'nın İlk Elçisi," diye düzeltti, başı iki yana sallanıyor, gözleri bizi izliyordu. "O zevk bana ait. Sizi bu kadar çabuk tekrar görmeyi beklemiyordum, Majesteleri." Rhyan'a göz kırptı.

Rhyan sıkıca gülümsedi. "Daha önce tanışmamıştık."

"Hatırlamazsın," diye mırıldandı Mercurial. "Görebildiklerimi bilseydin çok daha fazla şey anlardın. Ve sana anlatabilirim. Tek yapman gereken İlk Haberci'ye sormak." Boynunu gerdi, başını saldırmak üzere olan bir yılan gibi döndürdü.

"Neyi gördün?" Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. Rhyan kolumu tuttu ama çok geç kalmıştı. Soru sorulmuştu.

"Aha." Mercurial gülümsedi. Avucunu uzattı, yıldız parlıyor ve merkezinde dönüyordu. Altın ışık yıldızın etrafında titreşti. "Sorularınızı biliyorum. Büyü gücün nerede? Nasıl buldun? Nasıl yapıyorsun

Yardım mı? Hepsi birbirine bağılı ama beklediğiniz şekilde değil. Ve Lord Rhyan Hart, neden siz-"

"İyi geceler, Mercurial." Rhyan ayağı kalkmış, pelerinini omzuna atmıştı. Hâlâ yırtık pırtık üniformasını giyiyordu ama o anda bir Arkturion kadar güçlü görünüyordu. Aurası güç ve kuvvetle titreşiyordu. Herhangi bir rakip onun karşısında sinerdi ama Mercurial daha kararlı görünüyordu.

Ayağı kalktım, midem bulanıyordu. Daha önce bir Afeyan'la konuşmak şöyle dursun, ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Aurasının dolgunluğu, kıvrımlı, baştan çıkarıcı hareketleriyle birlikte eziciydi. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama o kadar derinden büyülenmişim ki. Rahatsız ediciydi.

"Ben bu kadar cömertçe yardımımı sunmuşken, Majestelerinin İlk Elçisi'ni bırakıp gitmeye nasıl cüret edersin?" Valalumir'i havaya fırlattı, ışık düşmeden önce kayboldu ve saçlarının arasına yerleşti. "Evimi yok eden sendin. Yıldız ateşine olan açgözlülüğün, savaş arzun, ölümlü ahmaklığın. Halkıma, topraklarını bütünüyle yutan bir ölüm okyanusunda kayalardan başka bir şey bırakmadın. Sonra da sanki zafer kazanmışsınız gibi evlerinize Crethaven ve Deniz Kulesi isimlerini verme cüretinde bulundunuz. Tanrıların soyundan geliyorsunuz ama ayaklarınızın altında cam olmadan suyun üzerinde yürüyemiyorsunuz. Ödünç kanatlar olmadan nasıl uçulacağını unuttunuz ve Bamaria Muhafızı'nın içindeki sırları bile hatırlayamıyorsunuz. Boğulmuş bir imparatorluğun çocuklarından başka bir şey değilsiniz. Değerli ışığınız paramparça oldu. Kendiniz tarafından ihanete uğradınız. Eviniz... gerçek eviniz okyanusun altında yatarken. Ve hepsi..." bir adım daha yaklaştı, "senin..." bir adım daha, "hatan."

Rhyan kaskatı kesildi. "Ekselansları ve ben gitmeliyiz. Yemin Töreni için hazırlanmalıyız."

Mercurial kahkahalara boğuldu. "Ah! Yemin edeceksin. Yemin et ve tekrar yemin et."

Rhyan kolumdan tutarak beni dışarı çıkardı. Gök gürledi ve şimşekler gökyüzünü aydınlattı. Aşvan atları uçtu, mavi ışık kıvılcımları arasında dönüp durdular. Zaman tutucu çanları çaldı, ufukta şafağı işaret eden bir saati işaret etti.

Bir an için birbirimize baktık, yüzlerimiz sırlıslamandı. Sonra Rhyan bağırdı, "KOŞUN!"

Hiç durmadan koştuk, eli elime uzandı ve apartmanıma ulaşana kadar sulu zeminde kaymadan ilerlememe yardım etti. Elimi bıraktı ve ben de nefesimi tutmak için duvara yaslandım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Sence gerçekten gücüm hakkında cevapları var mıydı?" Ben sordum.

Rhyan kaşlarını çatarak saçlarındaki yağmur damlalarını fırçaladı ve yağmurun geri kalanıyla birlikte pelerinin üzerine sıçramasına izin verdi. "İstediği fiyatı duyduktan sonra bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Sorularınız olduğunu biliyorum. Benim de var. Ama buraya kadar cevapsız geldim." Kollarını kavuşturdu. "Bunu öğrenmem biraz zaman aldı. Her şeyi bilmeme gerek yok. Cevaplar güzeldir ama sorunlarınızı çözmezler. Bunu sen yaparsın."

"Sanırım," dedim yavaşça. "Ama büyü gerçekten yardımcı olurdu."

Rhyan başını salladı. "Mercurial sana bir daha yaklaşırsa hemen git. Çaresiz olduğunu biliyor. Bunu sana karşı kullanacaktır. Bunun olduğunu gördüm; yolda yardım için Afeya'ya giden forsworn'lar. Onlar her zaman forswornları avlarlar. Ama sana ne teklif ederse etsin, buna değmez, asla değmez. Cevap almadan önümüzdeki beş dakikayı atlatmanın bir yolunu bul. Onları atlattığında, beş tane daha atlat. Bu kadar yeter.

O dakikalar bir gün oluyor ve siz farkına bile varmadan o günler haftalara dönüşüyor. Bu şekilde aylarca hayatta kaldım. Bu kadar yeter."

"Eğitimden sa  çıkmama yetecek kadar mı?"

diye sordum. E ildi. " nce tam bir gece uykusu al."

Ama bu i e yaramayacaktı, bu sefer değil. Çok enerji doluydum, Ka'm, kız kardeşlerim, eğitimim ve Tristan konusunda çok gergindim - kahretsin! Nasıl bir karmaşa yarattı ımı unutmu tum.

Kalbim k t küt atarak yukarı ko tum ve dairemi kontrol ettim ama o gitmişti.

Meera haklıydı, bu gece onunla g r  memeliydim. Düzgün d   nemiyordum. Ama Tristan'la aramızdaki bu kavganın sabaha kadar sürmesine izin veremezdim. Yaptıklarımı silmem gerekiyordu. Söylediklerimi silmeliydim.

Aniden döndüm, daireden çıktım ve Urtavya su yollarından en yakın limana doğru gizlice ilerledim. Çalıların arasında saklanan gümüş ve altın renkli kamuflejli soturilerin bakı larından kaçtım.

Markan yakınlardaydı. Her zaman onun nerede olduğunu, benim nerede olduğumu bildiğinden daha iyi bilirdim. Ve arabama tırmandı ımda, kaşlarını  atmı , hatasını fark ederek ortaya  ıktı. Onu tersledim ve gökyüzüne  ıktım.

Seraphim  ehrin üzerinden, Ka Grey'in merkez villasının bulunduğu Vertavia'nın daha yeşil, yemyeşil tarlalarına doğru s z ld .

Tristan'ın evinden çok uzak olmayan bir limana indik ve çamurlu topraklardan su yoluna doğru koşarak villanın duvarlarına ula tım ve onu ta  bir bankta otururken buldum, sırtı kamburla mı , dirsekleri dizlerinin üzerindeydi.

Yanına oturdum. " z r dilerim," dedim. "Bu gece bana ne oldu bilmiyorum."

"Lyr," dedi, sesi şaşkınlık doluydu. Doğrulup bana baktı. Sonra başını salladı. "Her şey yolunda." Beni kollarıyla sardı ve ben de bedenimin onun dokunuşu altında gevşemesini diledim. "Çok şey atlattın. İçeri gelmek ister misin?" Bir yağmur daha yağacakmış gibi görünüyordu.

Elini tuttum, beni girişe, nöbetçi askerlerin yanından geçirip sessizce yatak odasına götürürken sustum. Kapıyı arkasından kapattı. Kalbim küt küt atıyordu. Bedenim çok canlıydı, çok sinirli ve arzuluydu... çok fazla şey vardı. Ama Tristan'la işleri yoluna koymak zorundaydım.

Tereddüt etmeden onu öptüm, ellerimi saçlarında gezdirdim. Kollarım onu o kadar sıkı sardı ki dudaklarından acı ve rahatlama sesi geldi ve öpüşmemiz derinleşti. Ne olduğunu anlamadan, onu yatağına doğru itiyor ve kalçalarına biniyordum. "Özür dilerim," dedim, ona karşı kıvranarak, tuniğini başının üzerinden kaydırarak, ellerimle çıplak göğsünü keşfederek. Çok zayıftı, sadece bir vorakh'ı ne kadar kolay alt edebileceğini kanıtlayacak kadar kaslıydı. Ellerimi karnının üzerinde gezdirdim, daha da aşağılara indim.

Niyetimden emin olamayarak gerildiğini hissettiğim anda omuzlarını kavradım ve aşağı doğru bastırdım.

"Bekleyeceğiz," dedim, sözlerime rağmen alt dudağını kabaca, öfkeyle ısırdım. Altımda çoktan sertleşmişti, pantolonunun içinde zorlanıyordu, nefesi ağırlaşmıştı. "Doğru olması için biraz daha bekleyeceğiz. Onun kabul etmesi için. Ama bu gece seni hissetmeye ihtiyacım var. Tıpkı böyle."

Başını salladı ve kalçaları benimkilerle buluşmak için kalktı, bana doğru itti. Onun üzerinde hareket ettim, gözlerimi kapattım, vücudum daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, serbest bırakılmam için inşa ediyordu. Tristan ellerini kalçalarıma bastırdı, ben üzerinde sallanırken beni sabitledi, kıyafetlerimin onunkilere sürtünmesi beni

kenar. Gözlerimi kapadım, dudağımı ısırđım, sessizlik içinde boşalıırken gözlerimden yaşlar süzöldü.

Tristan sözsüz bir şekilde beni izliyordu, altına kendisi de boşalana kadar kudurmuşçasına hamleler yapıyordu.

Nefesimi tutarak üstünden kalktım ve yanına kıvrıldım. Sessizce kalktı ve üzerini değıştirdi, bana üzerimi değıştirmem için yeni bir tunik ve bir havlu verdi.

Yatmaya hazırlanırken hiç konuşmadık. Ancak kollarına girdiğimde, başım göğsünde, kalbi kulağıma çarparken saçlarımı yüzümden çekip iyi olup olmadığını sordu.

Cevap vermedim, sadece gözlerimi kapattım ve uykuya dalana kadar sürekli nefes aldım.

Gün doğmadan hemen önce sıvıştım. Ka Grey'in Leydisi uyanmadan hemen önce.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi günü Şafak Tapınağı'nda, Auriel'in Odası'nın önünde yeminlerini tamamlamaya hazırlanan acemiler ve çıraklarla birlikte meditasyon yaparak geçirdim. Vahiy Töreni başladığında bulunduğumuz düzenin neredeyse aynısındaydık ama bu kez izleyici yoktu.

Kolaya, esasının kristal ucu ışıkla şişerek etrafımızda döndü. Uzun beyaz cübbesi çıplak ayaklarının yumuşak adımlarıyla fısıldayarak arkasından geliyordu. Her dönüşünde ışığı daha da parlıyor, bizden enerji emiyordu. Arada sırada kristali kapasitesine ulaşıyor ve Auriel'in Odası'na çıkıp kristalden aldığı ışığı, o sabah Lümer Okyanusu'ndan çekilen ısıtılı suyla dolu gümüş bir kaseye bırakıyordu.

Mavi cübbesiyle göz kamaştıran Arianna Teyze, Hazır'la birlikte kenarda duruyordu. Meditasyon, bu gece edeceğimiz yeminlerle kanla mühürlenerek katılacağımız soyların yaratılışına dair içgörüler sunuyordu. Mage ve Soturion Akademilerinde derslere katılacak olsak da, eğitimimizin çoğu

bir ırakla bire bir oldu. Yemin Töreni'nden sonra, sihirli bir şekilde onlara ve onların soylarına bağlanırdık; onların çırağına, çırağının çırağına ve bu böyle devam .

Kimlerin e le tirileceğine dair tavsiyelerin bir kısmı Kolaya'dan ve onun burada yaptığı çalışmalardan geliyordu. Ancak soturileri denetleyen Hazır'ın ve büyücüleri gözlemleyen Arianna'nın tavsiyeleri de dikkate alındı. Acemileri ve çırakları yeteneklerine göre e le tirmeye çalışıyorlardı ama aynı zamanda ülke ve Kavim genelinde de atamalar yapılmaya alı ılıyordu. Soyların karıştırılması İmparatorluk genelindeki kabileleri birle tiriyor ve i savaşların patlak vermesini engelliyordu. İlişkiler alevlenirse, çapraz soylar genellikle barışı korurdu.

Tristan acemiyken Ka Elys'ten bir büyücüye bağlıydı. Ancak ırak olduğundan beri Ka Grey'den başka bir büyücüyü eğitiyordu.

Saatlerce bağda  kurarak oturmaktan dizlerim ve sırtım ağrıyordu ve yedi Gözcü yeni dumanlar çıkardıkça tütsü burnumu ve gözlerimi yakıyordu. Herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Sorularını, alaylarını ve *Shekar Arkasva*'nın kızı Leydi Lyriana Batavia'nın d     nden duydukları sevinci hissedebiliyordum. Daha uzun oturdum; çenemi kaldırdım. Gördüklerini kontrol edecektim. Korku ya da endişe g stermeyecektim. Sırtımın küçük bir eğimine bile izin vermeyecektim.

Sonunda yemek yememiz, yıkanmamız ve Yemin Töreni için siyah tören kıyafetlerimizi giymemiz için bizi gönderdiler.

Etrafımda hangi çırağın atanacağına dair heyecanlı fısıltılar ve spe lasyonlar vardı. Bazıları çok aranan, h nerleriyle tanınan kişilerdi, diğerleri ise sadece Ka'ları yüzünden cazip görünüyordu. Benimle e le mek zorunda kalan her kimse onun için üzülüyordum.

Ka Kormac'tan küçük bir çırak grubu yanımdan hızla geçerek neredeyse kapıdan çıkmak üzere olan Rhyan'a yetişti. Etrafını sardılar. Uzun boylu sarışın bir çocuk Rhyan'ı itti ve bir diğeri onu yana itti. Ama Rhyan dengesini korudu ve tapınağın kapısına ulaşana kadar önüne baktı. Soturiler kıs kıs gülüyor, neşeyle birbirlerinin sırtını yumrukluyor ve önden koşuyorlardı.

İçimden bir ses ona gidip iyi olup olmadığını sormak istiyordu ama Haleika ve Galen beni yakaladı, heyecanla sohbet ediyorlardı ve eğitimle ilgili her ayrıntıyı bana anlatmak istiyorlardı.

Haleika'nın kıvrıcık saçları Tristan'inkiyle aynı kahverengi tonundaydı. Gelecekteki soyundan bahsederken saçları heyecanla dalgalanıyordu. Sessiz ve soğukkanlı Galen kollarını kavuşturup gülümseyerek onu dinledi.

Galen bakmadığı sırada Ka Daquataine'den bir soturion çırağına göz attı. Neredeyse Rhyan kadar uzun boyluydu, kaslıydı ve kirli sarı saçları vardı. Yüz hatları tek başına çekici sayılmazdı ama arkadaşlarıyla konuşurken o kadar hareketli ve etkileyiciydi ki, hareket ettikçe daha da yakışıklı oluyor gibiydi. Haleika dudaklarını ısırırdı.

"Onu yakalamayı mı umuyorsun?" Ben sordum.

Kızardı. "ırağım olarak değil... çünkü biliyorsun, bu yasak." Kaşlarını kaldırdım. "Ona aşık mısın? Peki ya Galen?" Sırıttı. "Bu kadar açık mı?"

"Ya Tristan ya da ben yakında senin kararın yüzünden büyük bir servetin içine gireceğiz."

Haleika gülerek çırağı son bir kez baktı ve başını salladı. "Bahis oynamaya devam et." Galen'in kolunu tuttu ve Ka Batavia'ya yemin etmiş Kavim'den bir grup acemiye katılırlarken omzunun üzerinden bana göz kırptı. Birkaçı Ka Melvik'e mensup olan Aemon'la uzaktan akrabaydı ve Tristan ile Haleika'nın Ka Grey kuzenlerinden daha fazlası vardı. Çoğu

Soylu değillerdi ve hiçbiri büyücülük yolunda değildi, bu yüzden büyüdüğümüz yıllar boyunca onlara çok az dikkat ettim.

Naria gruba katıldı ve o anda büyük bir hata yaptığımı anladım. Politik olarak bana kimin fayda sağlayacağına ve Meera ile Morgana'yı nasıl güvende tutacağıma o kadar odaklanmışım ki kendi halkımdan uzaklaşmışım. Bu yeni dünyada müttefiklere ve dostlara ihtiyacım vardı.

Gruba yaklaştım ama safları sıklaştı, çemberleri daraldı. Kalabalığın içinden fısıltılar yükselirken kafalar hızla döndü. Benim hakkımda, tutuklanmam hakkında konuşuyorlardı.

Daha önce hiçbir sosyal çevreye erişimim engellenmemiştı. Varis olarak, istediğim zaman onların merkezinde yer alırdım. Şimdi ise Naria Bamaria'nın en önemli Leydisi gibi görünüyordu.

Naria'yı evreleyenlerin çoğu Ka Elys'in Bamarian kolundandı, ancak Elyria'dan da birkaç kişi oradaydı. Mcevherlerinin hepsinde altın bir güneşin üzerinde drtınala giden ashvan atı olan armaları vardı. Elbiselerinin oğu Ka Elys'in geleneksel rengi olan koyu mordu. Elyria'dan gelenler turuncu giyiyordu. Ama Bamaryalı ya da Elyrialı, Ka Elys'in tüm yeleri aynı altın-kahverengi tene, ipeksi siyah saçlara ve uzun yüzlere sahipti.

Naria'ya en yakın duran kişi, bir gün Bamaria'da Ka Elys'e liderlik edecek olan Leydi Pavi Elys'ti. Teyzesi Senatör Janvi Elys'ti, bu da Pavi'yi uzun zaman önce çok daha fazla dikkat etmem gereken biri yapıyordu. Naria benim hatamı yapmamıştı.

"Leydi Lyriana," dedi Naria. Sesi alaycı bir tatlılıktaydı. Elini sallayarak kalabalığı önünden ayırdı. "Sizi burada gördüğüme çok sevindim."

Bütün gözler zerimdeydi. Ama her zaman öyleydiler, kendime hatırlattım. Kollarımın düzgünce yanlarıma düşmesine izin vererek dik durdum. "Ve ben de seni, kuzen."

Naria geniş bir sırtış sergiledi ama kaşları çatıldı. "Gölge Kalesi'nde hapsedildikten ve kovulduktan sonra...." Kelimelerin havada asılı kalmasına izin vererek durakladı ve sarı saçlarını geriye savurdu. Yüz hatları tıpkı hain babası Tarık Kasmar'ınki gibi Ka Kasmar'a benziyordu. "Beni bağışlayın ama hepimiz bunu nasıl başardığınızı çok merak ediyoruz. Daha önce büyü olmayan hiç kimse Akademi'ye kabul edilmemişti. Hazır'a ne söz verdiniz?"

Etrafımdan gelen sessiz soluk seslerini birkaç kıkırdama nöbeti izledi.

"Karar veremiyorum," dedim yavaşça, sesimi sabit tutmaya zorlayarak, "yalan iddiaların kimi daha çok aşağılamalı. Tristan, yalan söyleyeceğimi ima ettiğin için, Hazır, onun bu kadar manipüle edilebileceğini öne sürdüğün için, ya da ben."

Naria karşılık olarak ters ters baktı. Hakaretine kimse itiraz etmemişti; arkasındaki kalabalık neredeyse hiç tepki vermemişti. Lordlar ve leydiler arasında dedikodu ve söylentiler yaygındı ve bana ve Tristan'a saldırmasına şaşırmamıştım. Ama Hazır'a soturi tarafından açıkça hakaret edilebiliyorsa, babamın yönetimine karşı huzursuzluk ne kadar güçlüydü?

"Gidebilirsiniz." Onu el sallayarak gönderdim. Konuşmaları uzatmak sadece söylentilere daha fazla canlılık kazandırırdı. İnsanlar bu konuşmaya ne kadar az tanıklık ederse, daha sonra tartışacak o kadar az şey olurdu.

"Elbette," dedi. "Umarım hayatındaki bu yeni bölüm nişanlanmana engel olmaz. Eminim Tristan ve Ka Grey'in tamamı hâlâ seni destekliyordur."

"Şimdi," diye emrettim.

Naria dudağını ısırды, gözleri parlıyordu. Zihninin döndüğünü neredeyse görebiliyordum. Beni nasıl üzeceğini çok iyi biliyordu - Cresthaven koridorlarında yalınayak koştuğumuzdan beri biliyordu. Ama toplum içinde yaptıklarının sonuçları oldu. Ve o

. Çok derin bir şekilde eğildi - jestiyle alay edercesine - ve son bir ölüm bakışıyla gruptan ayrıldı. Acemi soturilerden birkaçı onu takip etti, Ka Elys'ten gelen mor giysili soturionların hepsi de Pavi'nin peşine takılmıştı. Naria son bir kez arkasına baktı ve sonra beni şaşırtarak Viktor Kormac'ı yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. Kolunu onunkinin arasından geçirdi. Birkaç gümüş kurtlu soturi gecenin içinde onları takip etti.

Eve dönmeden önce banyo yapacak ve üzerimi değiştirecek kadar bile evde kalmamıştım.

Diğer çömezlerle birlikte siyah cüppelerimle tapınağın dışında duruyordum. Yemin Töreni'nde soyumuza yemin etme zamanı geldiğinde tapınağa teker teker girdik.

Adım söylendiğinde avuçlarım terlemişti ve bir kez daha kızıl ışına adım attım, bu sefer yalnızdım. Siyah gölgeler ve tütsü havaya nüfuz etti, kalın ve ağırdı. Işığın Kızıl Gözcüsü yüzüme siyah bir perde çekerek beni daha da kör etti. Karanlıkta yönümü şaşırmış bir halde tökezleyerek ilerledim.

"Bırakın acemi gölgelerde yürüsün, bırakın karanlıkta yürüsün, henüz güçlü değil, henüz güçlü değil, henüz bir soturion değil," diye mırıldandı Kolaya. *"La ha nuha vrata chayate lyla, la ha nuha vrata el ha lyla, aisha, ashukroya, asoturion."*

Sonsuz alev mor renkte titredi ve çırağımın kürsüde, Hazır'ın yanında beni bekleyen gölgesini gördüm. Gölgelerin içinde duran kişinin korkusu içimde titreşti.

Kolaya sözlerine şöyle devam etti: "Ve acemi çırakla buluştuğunda, eğitimleri onları Valalumir'in ışığına getirir ve o ışıktaki büyüler ve güçlerini bulurlar."

"Bir basamak var," diye fısıldadı Gözetmen, Oda'ya ulaştığımda elimi sıkarak.

Çırağım peçemi çıkarmak için öne çıktı. Eller yüzüme uzanıp gözümün üstündeki örtüyü çekerken görüş alanımı siyahlık doldurdu.

Rhyan.

Hayır. O değil. Bu düşünce beni aniden çarptı. Ama neden olmasın? Başarılı bir soturiondu ve en acımasız okullardan birinde eğitim almıştı. Aramızda zaten dostluk gibi bir şey vardı. Yine de, kelimelerle ifade edemediğim bir şey midemi bulandırdı. Acemiler ve çırakları arasındaki ilişkiler yasaktı. Ve ben Tristan'la birlikteydim.

Elimi tut.

Sonsuz alev yanarak Rhyan'ı altın renginde aydınlattı. O kadar parlaktı ki, neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı.

Rhyan hiçbir duygu belirtisi göstermedi; yüzümü gördüğüne sevinmedi ama dehşete de kapılmadı. Sadece yaralanmamış kaşını hafifçe kaldırdı. Birisi buklelerini kesmişti. Onlar olmadan daha yaşlı, daha sert görünüyordu.

Harap olmuş üniformasının yerine yeni ütülenmiş yeşil bir pelerin giymişti. Belindeki pilileri zarifçe eteklemiş ve fazladan kumaşı mükemmel kıvrımlarla omuzlarına dökmüştü. Kemer, yeni bilenmiş Valalumir yıldızlarıyla süslenmiş yedi deri kayışla parlıyordu. Yeni dövülmüş zırhı ise sade ve zarifti, siyah deriydi ve üzerinde tanımadığım bir mühür vardı; gümüş bir gryphon'un yüzünün karşısında profilden altın bir seraphim'in yüzü. Kanatlarının uçları başlarının üzerinde birleşerek güneşi çerçeveliyordu ve yüzlerinin altında bir dolunay vardı. Gryphon ve güneş Ka Hart'ı, seraphim ve ay ise Ka Batavia'yı temsil ediyordu. Bu yeni tasarım onun geçmişini ve geleceğini gösteriyordu. Burada yeni bir soyun başlangıcı var. Bir kashonim. Glemaria'daki soyu

Yemin etti. Artık yeni bir kashonim'in başındaydı, yeni bir bağ kurabilirdi. Bizimkini. Sadece ikimizden oluşan bir soy. Artık gerçekten ortaklık.

"Artık Lumeria'nın çocuğu değilsin," dedi Hazır. "Bir Soturion olarak yeniden doğdun."

Boğazımda bir yumru oluştu. Zar zor nefes alabiliyordum. Sırada ne olduğunu biliyordum.

Rhyan belimdeki kemeri çözdü, elleri kalçalarımına değdi. Cüppemi iterek açtığına çenesi gerildi, göğüslerimi zar zor gizleyen beyaz bir şort ve kısa pantolon ortaya çıktı.

Lumeria Matavia'da, Boğulma'dan önce, Yemin Töreni tüm çıplaklığıyla tamamlanmıştı. Bir parçam şimdi bunu hayal ediyordu -Rhyan'ın önünde çıplak olmayı. Neredeyse oradaydım. Ve bir tapınak dolusu insan izlerken, Tristan'ın orada oturduğunu bilsem bile, Rhyan'ı izlerken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum. Sırtımı örtmek ve iyileşen yaralarımı gizlemek için saçlarımın dolgun ve gevşek olduğundan, kelepçelerimin ve bileziklerimin tam ayarlandığından emin olmuştum. Sinirlerimin zıplamasını bekliyordum.

Ama bunu beklemiyordum. Rhyan'ın bu bakışını. İçimdeki bu sıcak duyguyu.

Rhyan'ın gözleri beni içten dışa ısıtan ateşli bir yoğunlukla üzerimdeydi. Bakışlarının oyalandığı her yeri hissedebiliyordum. Çenesini sıkarak omuzlarımı sıyırdı. Parmakları, Tristan'ınkilere hiç benzemeyecek kadar sert ve nasırlıydı, şimdi çıplak olan tenime değiyordu. Janam kelimesi aklımdan geçti. Tanıma. Tanımak.

Hazır arkamızda yanan bir ateşi işaret etti. Rhyan cübbemi tamamen çıkarmış ve ateşe atmıştı.

"Tek bir kişi olarak yeniden doğdunuz," dedi daha yüksek sesle. "Çırac ve acemi. Soturi."

Hazır yeni üniformamı Rhyan'a sundu. "Çırağın acemiye bilgiyle eğitmesi gibi, çırak da acemiye ihtiyaç duyacağı kıyafetleri ve silahları giydirebilir."

Rhyan yeşil pelerini belime doladı ve uçlarını kendi pelerininin yaptığı gibi omuzlarımdan geçirdi. Omzumun üzerinden kıvrılan keskinleştirilmiş serafim şeklindeki tüyleriyle altın rengi zırhımı giydirdi. Kemerimi belime bağladı; Valalumirlerle dolu yedi kayış kalçalarıma ağır geliyordu. Son olarak yıldız ateşi kılıcımı kınına soktu.

Hazır ellerimizi tuttu ve bileklerimizi birleştirdi. Hançeri hızla bileklerimize saplandı. Kanlarımız karışıp gümüş bir kadehe damladı ve benim zırhıma ve Rhyan'inkine hızlı bir kesik atınca kanlarımız mühürlerimizden akarak onları kırmızıya çevirdi. Artık birbirimize bağlıydık. Kaderlerimizi mühürleyen büyü birbirimizden güç almamızı sağlayacaktı.

Şimdi geriye kalan tek şey, hep birlikte edilen yemindi.

"Ben bir Soturion'um. Kalbimi ve ruhumu kötülüğe karşı mücadeleye, masumların korunmasına, daha iyi bir dünya vaadine adıyorum. Ve bu sözümle, benimle savaşım arasına girecek her şeyden ve herkesten vazgeçeceğim...."

Rhyan'ın parmakları benimkilere değdi, bileklerimiz hâlâ bağlıydı.

"Soturi dostlarımla yanında savaşacağım, Ka'mı ve tüm yeminlerimi onurlandıracağım. Ve her zaman tüm kötülükleri sona erdirmek için çalışan soyumla birlikte savaşacağım. Ve eğer yeminimden dönersem...." Rhyan'ın çenesi sıkıştı. Gözleri benimkileri buldu.

"Eğer başkalarını görevlerimin önüne koyarsam, sevmemeye yemin ettiğim kişileri seversem, o zaman artık bir soturion olmayacağım. Ölümümü memnuniyetle kabul edeceğim. Ve böylece yeminim tamamlanmış olur."

Yeminin son sözlerinde -eğer sevmemeye yemin ettiğim kişileri seversem- midem sıkışıyor ve içimi bir yanlışlık duygusu kaplıyordu. Kelimeler zehirli geliyordu, sanki onları söylersem hasta olacaktım gibi. Jules'u sevmemem gerekirken sevmiştim. Ve kız kardeşlerimi. Lumeria'nın yeminleri beni boğmaya başlamıştı. Ama başka seçeneğim yoktu.

Yemin etmek zorundaydım. Kız kardeşlerim için. Hayatım için. Bamaria'da bir gelecek için.

Rhyan'la birlikte son sözlerimi söylemeden önce sesim kısık çıkmıştı. "Ölümümü memnuniyetle kabul edeceğim. Ve böylece yeminim tamamlandı. *Ani Dhara Me Sha El Lyrotz.*"

Arkbüyücüsü gümüş kadehiyle öne çıktı ve bizi Yüce Lümerce kutsarken kanımızdan geriye kalanları başımızın üzerine serpti. Bir damla kan Rhyan'ın alnından aşağı, yara izine doğru yuvarlandı. Gözlerini kapattı.

"Yemininiz kanın akışıyla başlar, kanın akışı durduğunda yemininiz de sona erer. *Ra şa se ledah o ha vrania d'lyrotz, ra şa se lavra ru ha vrania halavra.*"

Hazır, bağları keserek bileklerimizi serbest bıraktı ve biz de Oda'nın altındaki yerlerimizi aldık. Bir sonraki acemi girdi, siyah pelerinliydi ve yeni bir çırak öne çıktı, yüzleri alevlerin altında çatırdıyordu, şimdi koyu mordur.

Bitmişti. Çırak ve acemi olmaya yemin etmiştik. Kashonim olmaya. Asla bundan fazlası olmamak için.

Ne yaptım ben?

ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:

KATURİ UM

ON ALTINCI BÖLÜM

"SENİ ONA BAĞLADILAR!" Tristan başını yana eğdi, aurasından öfke yayılıyordu. "Ona! O piç yeminli."

"Tristan, sakın ." Geri adım attım. Öfkesinin sıcaklığı tenimi tahriş ediyordu.

"Sakinleşmek mi? Bir katille kan bağı kurmuşken nasıl sakinleşebilirim? Baban ve Aemon'un onu içeri alması umurumda değil. Yeminli olmasının bir nedeni var, başka hiçbir ülkenin onu kabul etmemesinin bir nedeni var."

"Benim için tehlikeli olduğunu sanmıyorum."

"Hayır mı? O gece yoluma çıktı. Neredeyse seni kurtarıyordum."

"Tristan, o işini yapıyordu. Tam olarak denediğin şeyi önlemek için yanımda bir muhafız vardı. Ve onun oraya İmperator tarafından yerleştirildiğini unutma."

Başını iki yana salladı. "Bundan hoşlanmıyorum."

İçimi çektim. "Yapmak zorunda değilsin. Eğitmekle görevlendirildiğin acemi büyücüden ben de pek hoşlanmıyorum, bir soturion olduğum gerçeğinden de hoşlanmıyorum ama bununla başa çıkıyorum. Tristan, lütfen. Kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna edecek ve seni de ikna edecek enerjim yok. Şunu keser misin?"

Burun delikleri alevlendi. "Bundan asla hoşlanmayacağım. Ya da ondan."

"Tamam, ama bu gece için... hadi after partiye gidelim. Geçirdiğim haftadan sonra biraz eğlenceye ihtiyacım var." Ellerini tuttum, belime doğru çektim ve onu öptüm. "Hadi gel."

Hareketsiz kaldı, kara gözlerinde ateş dans ediyordu.

"Lütfen?"

Tristan keskin bir nefes verdi. "Haklısın. Hadi gidelim."

Yemin Töreni sonrası parti için herkesin toplandığı alana doğru yürüdük. Bu, yeni kurulan soyların bir kutlaması ve sabah dersler ve eğitim başlamadan önce acemiler için son özgürlük gecesi idi. Yumuşak bir esinti geceyi gıdıklıyor, lir ve flütlerin notaları eşliğinde çalan davulların yankısını fisıldıyordu. Ateşler yanmaya başladı ve yeni güçleriyle sarhoş olan acemi büyücüler yıldızların aydınlatığı gökyüzünde göz kamaştırıcı havai fişekler patlattı.

Birisi açıklığın ortasında bir dans pisti yarattı. Kalabalığın içinde kaybolmak isteyerek Tristan'ı içeri sürükledim. Elleri hala altın zırhla kaplı kaburgalarımın ve belimden aşağıya doğru kıvrılarak kalçalarımın yapıştı ve beni kendine çekti, dans ederken bedenlerimiz ritim tuttu. Yukarıda havai fişekler patlıyor, davulcuların yanında su dansçıları gösteri yapıyor, mavi kurdeleleri yerde sallanıyordu. Aurasında hâlâ bir öfke vardı. Ona daha da yakın, daha da baştan çıkarıcı bir şekilde dans ettim, kıcımları ona doğru sürttüm, kalçalarımı onu çılgına çevirdiğini bildiğim şekilde aşağı yukarı salladım. Ama artık Rhyan'a bağlı olduğumu o kadar kolay unutmayacaktı. Aramızda zırh varken olmazdı.

Kesinlikle unutmadım.

Hareket ederken bile tapınakta Rhyan'ın yüzünü görmeden edemiyordum. Beni soyarken gözlerindeki yoğunluğu görmeden edemiyordum. I

ellerinin tenimde bıraktığı hissi unutamıyordum.

Ama şimdi şakacı bir şekilde beni geri çeken eller nasırlı değil, pürüzsüzdü. Tristan beni döndürerek yüzünü ona çevirdi ve bedenimi kendine doğru çekti. Yüzümü boynuna gömdüm, aklımı okuyup Rhyan'ı düşündüğünü anlamasından endişelendim.

Etrafımızda daha fazla büyü gösterisi patlak verirken dans etmeye devam ettik. Her zaman olduğu gibi, en sarhoş ya da en aptal olanlar, soylarının tüm gücünü çağırarak kashonim için büyü söylediler. Bunu kimin yaptığını söylemek kolaydı. Etraflarında bir enerji kasırgası oluşur, tek bir sıçrayışta küçük bir deprem olur, güneş kadar parlak bir şimşek neredeyse çıtalarını küle çevirirdi. Yemin Töreni gecesi sırf bu aptallığı hesaba katmak için devriyeler iki katına çıkarıldı.

Müzik hızlandıkça, bir soturion bir ağacı kökünden sökerken Tristan beni döndürdü. Daha fazlası kashonim çağırmaya başladı ve her biri düşmeye başladı, aynı anda bu kadar güce dayanamayarak devrildi ve çöktü. Dışarı çıkmalı henüz yarım saat bile olmamıştı ama kutlama alanı çoktan bayılmış büyücülerle ve arkadaşları tarafından ezilen ya da uygunsuz pozisyonlara sokulan soturilerle dolmuştu.

Müzik tekrar yavaşladı ve dans pistinde daha az çift kaldı. Bazı yeni soturiler kavgaya tutuşurken arkadaşları kenarda tezahürat yapıyordu.

Kollarımı Tristan'ın boynuna doladım ve o da eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Bir yere gitmek ister misin?" Sesi arzudan boğuklaşmıştı. "Şu ağaçların yanına," dedim elini sıkarak.

Kalabalığın arasından kendimize yol açtık - partiye katılanların çoğu fark edemeyecek kadar sarhoştı. Sahadaki çılgınlığa ve şehvete aniden kapılanlar sadece biz değildik.

Bir ığlık duyduğum ve döndüğümde başka bir kavganın çıktığını gördüm. Kavga değil, beşli. Beş Soturi bir Soturion'a karşı.

Naria.

Beceriksizdi, karnına ya da sırtına darbeler ve yumruklar alıyordu. Öyle yumruklar ki beni dizlerimin üzerine çöktürür ve akıl almaz acılar içinde inletirdi. Ama o sanki sadece tokat yemiş gibi etkilenmemiş görünüyordu. Kötü nişancılığıyla hedeflerini kolayca ıskalıyor ama çenesine bir yumruk yedikten sonra bile mutlu bir şekilde gülüyordu.

Diğer çiftlerden uzakta bulunduğum ağaca yaslandım. Etrafımızda hışırdayan yaprakların arasından zevk iniltileri fısıldanıyordu. Tristan zırhımı kurcalarken gözlerimi kapadım, ellerini içeri sokana kadar alışılmadık kayışları gevşetti, pelerinimi kenara itti ve göğüslerimi mıncıkladı. Başparmağı zaten sertleşmiş olan göğüs ucuma değince nefesim kesildi ve onu daha da yakınıma çektim. Kemerini kavrayarak bacaklarımı kalçalarına doladım. Tristan altın plakalarımı çözdü, elleri omuzlarımda gezinerek beni ona gösterdi.

Gözlerimi kapattım, başım geriye düştü.

Bir güneş ağacına yaslanmıştık. Çenesi sıkılıydı ve elleri kalçalarımda sertçe duruyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki, içim acıyordu. Eğildi, yanağını dans ederken olduğu gibi yanağıma bastırdı. Nefesini kulağımda hissedebiliyordum ve dizlerimin bağı çözöldü.

"Seni öpmek istiyorum," dedi, sesinde o güzel kuzeyli tınısıyla. "Öpebilir miyim?"

"Evet."

Dudakları benimkilere değdi, yumuşak, çekingen, sinayıcı. Geri çekildi ve zümrüt gözleri benimkilerle buluştu. Arzuyla parlıyorlardı ve ağızı tekrar benimkinin üzerindeydi, öpücüğü derinleştirirken dudakları şiddetli bir yumuşaklıkla hareket ediyordu,

Ağzımın içinde inleyerek beni tadıyordu. Bu ses beni çılgına çevirdi, tıpkı onun tadı ve hissi gibi. İçim ısındı ve onu kendime doğru çektim, kalçaları benimkilere yerleşti. Bir eli belime dolandı, kalçalarımın altına indi ve kıkırdağı için etrafımda dolaştı. Diğer eli çenemi kavramak için kalktı, parmakları yanağımı okşuyordu.

"Seni istiyorum," diye kulağıma hırladı. "Seni hep istedim."

Sonra geri çekildi, cübbemi çıkardı ve beni ona gösterdi. Onun kanı benim kanımdı, zırhımızın büyülerinden geçerek bedenime akıyordu. Derimin altındaydı. Bileğimde kan yeminime eşlik eden yeni bir yara izi vardı ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes aldı, aurası etrafımda dönüyor, beni koza gibi sarıyor, sahipleniyordu. Nefesimi tutamadım.

Rhyan'ın eli kalçalarımı sıyırdı, köprücük kemiğıme doğru öpüşürken nefesi omzumda sıcaktı, diğer eli bacaklarımın arasında kayıyordu. Çok ıslaktım, onun için çok hazırdım, nabzım atıyordu. Onunla buluşmak için kalçalarımı öne doğru ittim. Evet, evet. Tanrım, evet.

"Lyr," inledi Tristan. Tristan. Rhyan değil.

Gözlerim birden açıldı. Yeşil değil kahverengi gözler benimkilere bakıyordu. Ürperdim. Rhyan'la ilgili tam bir fantezinin içine düşmüştüm, ilk öpüşmemizin anısı Tristan'ın şu anda bana yaptığı şeyle karışmıştı. Tanrım. Kendimi öyle kaptırmıştım ki... Hâlâ Tristan'ı öptüğümün farkında değildim. Görüntüleri gözümün önünden uzaklaştırmaya çalışırken tüm vücudum üşüdü.

"Sen iyi misin?" Tristan yanağıma yumuşak bir öpücük kondurarak sordu. Başımı salladım ve titrek bir nefes aldım. "Durma."

Tristan boynuma doğru bir öpücük kondurdu ve ben gözlerimi tekrar kapatmaya korkarak, kimin kollarında olduğumu unutmaktan korkarak tarlaya baktım.

Naria bizi uzaktan fark etmiş, ağaçların bile yerimizi bulmuş ve gözlerinde kinle bizi izlemişti. Pavi'nin geldiğini görmemişti. Soturion sıçradı, vücudu Naria'ya öyle bir güçle çarptı ki, çimenlerin üzerinde birkaç metre uçarak yere çakıldılar. Naria kabaca sırt üstü yere düştü, Pavi de onun üzerindeydi. İrkildim ama Pavi kolayca yuvarlandı ve Naria ayağa sıçradı.

Bunlar herhangi bir eğitim almamış acemi soturilerdi. Ama güçleri belliydi. Saldırmaya karar verirlerse beni öldürürler. Eğer böyle bir düşüş yaşarsam, bu beni öldürür.

Sabah beni neyin beklediğini düşündükçe korkudan her yanımda buz kesiyordu. İlk seçeneğim olan Ka Grey olmak beklemedeydi ve cevaplar için Afeya'ya yaklaşamazdım. Mercurial beni çok korkutuyordu.

Geriye yardım için son bir seçenek kalmıştı. Kütüphane. Piramitlerin üstünde ve altında binlerce parşömen vardı... oralarda bir yerde cevaplar olmalıydı.

Bekleyemezdim. Naria, Pavi, Viktor ve diğer soturilerle birlikte arenada olmak için saatleri sayarken bu partide daha fazla kalamazdım. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve şimdi başlamam gerekiyordu - neredeyse gecenin bir yarısı olsa bile. Her iki durumda da, hiç uyuyamayacaktım.

"Tristan," dedim. "Sanırım gitsem iyi olacak." Yüzünü hâlâ devam eden beşliye doğru çevirdim. Ka Elys'ten bir başka kız derme çatma arenaya girdi, ortada gururla duruyordu. Tani Elwen. Asil değildi ama Pavi'ye bağlanmış gibi görünüyordu.

Pavi karnına sert bir yumruk attı. Tani tökezledi, nefesi kesildi ama çabucak toparlandı.

"Yarın bununla yüzleşeceğim," dedim ve gözlerinin genişlemesini izledim.

Bana döndü, alnını alnıma dayadı ve yavaşça nefes verdi. Sözsüzce başını salladı, alnıma bir öpücük kondurana kadar başlarımız hâlâ birbirine değiyordu. Ustalıkla pelerinimi Rhyan'ın yarattığı kıvrımlara ve kıvrımlara yeniden monte etmeye başladı.

El ele, kashonim çağıran ve kendilerini yıpratın baygın soturilerin cesetlerinin üzerinden geçerek alanı geçtik. Büyücülerin sihir gösterilerinin yanından geçtik. Viktor birkaç kurduyla birlikte heyecanın bir kenarında duruyordu, hepsi açıkça sarhoştı ve ellerinde kadehleri özensiz bir şekilde tutuyor, yere şarap döküyorlardı.

"Leydi Asherah." Bir kurt gibi uludu. Adamları da karşılık olarak uludu. "Bu gece ona fazla yüklenmeyin. Birazını da sabaha sakla! Arrrooo!"

Tristan elimi sıkıca kavradı ve aceleyle ilerledik. Seraphim limanına tek başıma gitmem için beni bırakmasını diliyordum ama gerçekten nereye gittiğimi açıklayamıyordum. Beni dairemde kalıp dinlenmeye ikna etmeye çalışacaktı ve ben de onunla tartışarak zaman kaybedecektim.

Sonunda uzun, derin bir öpücükle onu ön kapıda bıraktım.

O döner dönmez, ben de harekete geçtim. Çabucak, pelerininin fazla kumaşını bir başlık gibi başımın üzerine çektim -Ka Batavia tarzı- ve gecenin içinde gözden kayboldum. Durumumun bir faydası oldu: Artık çevremde kamufle olma yeteneğine sahiptim ve Tristan soturileri tespit etmekte hiç iyi olmamıştı.

Limanda sadece bir seraphim kalmıştı ve biraz uykulu görünüyordu. Görevliden bir ödül aldım ve onu besledim, arabaya tırmanmadan önce kanadına uzun bir vuruş yaptım. Hemen havalandık.

Büyük Kütüphanesi'nin bulunduğu Bilgin Limanı'na vardığımda sinirlerim zıplıyordu. hayatta kalan her parşömen Lumeria Matavia sonra

Boğulma ve o zamandan beri kaydedilen her parşömen burada altın tuğlalardan yapılmış üç piramitte saklanıyordu. Boğulma'dan beri çoğunlukla izole kalmış bir Ka olan Bilginler, kendilerini tamamen bilginin korunmasına ve paylaşılmasına adanmışlardı. Çok azı başka tutkular peşinde koşmak için piramitleri veya Limanı terk ederdi. Arkbilge Kolaya bir istisnaydı. Galen de bir diğerydi.

Ka Batavia'lı Soturi altın piramitlerin dışında nöbet tutarken, Bilginler piramitleri çevreleyen altın kumsallarda aşvan atlarının sırtında, yüzlerini örten eşarplar ve sırtlarına bağladıkları parşömenlerle yarıştılar. Bazıları piramitlerin tepelerinde süzülerek rüzgârla yarışırken, diğerleri arkalarında patlayan toz bulutlarıyla kumların üzerinde yarışıyordu. Aşvanlar yükseklerde uçamayacak kadar yaşlandıklarında buraya gelirlerdi. En yaşlı aşvanlar kumsalda yere inmiş, kum tepeleri boyunca dörtnala koşarken toynaklarından mavi kıvılcımlar saçıyor, genç atlar sırtlarında koşarken başlarını kaldırıp yelelerini geriye atıyorlardı.

Altın piramitler azalan ayın altında bronz renginde parlıyordu. İlki Bilginler bu kıyılara vardıklarında inşa edilmişti. Yerin üstünde üç kattan daha yüksekti. Altında, en eski ve hassas parşömenlerin saklandığı ikinci bir yeraltı piramidi vardı. Bunu inşa etmek için aşırı miktarda büyü gerekmişti. Büyü genellikle toprağı değiştirdiği için, aslında ilk piramidin inşası araziye çöle dönüştürmüştü. Atalarım geldiğinde toprak yemyeşil ve bereketliydi. İlk piramit o zamanlar var olan parşömenler için aşırı geniş görünüyordu ve Senato tarafından gülünç derecede büyük, hoşgörülü bir yapı olarak alay edilmişti. Ancak kısa süre sonra hem yer üstündeki hem de yer altındaki piramitler yeni yazılmış parşömenlerle doldu taşı ve daha da büyük ikinci bir piramit inşa edilerek toprak daha da kurutuldu.

derinlere kazılmıştı. Üçüncüsü ancak son yüz yıl içinde inşa edilmişti ve o da şimdiden az yer kaplıyordu.

En küçük, en eski piramide, Yüksek Lümer'deki metinleri barındıran piramide ihtiyacım vardı. Her biri iki metreden uzun, neredeyse siyah tenli iki soturi kapının iki yanında durmuş, kılıçlarını çaprazlamışlardı. Eger ve Apollon Bilgin, Turion Brenna'nın yanında eğitim görmüş kardeşlerdi ve şimdi hayatlarını bilginin korunmasına adanmışlardı. İkisi de gece geç saatlere nöbet tutmaya meyilliydi; Markan'ın homurdanmalarına rağmen araştırma ziyaretlerimin çoğunu o saatlerde yapıyordum.

Eger çenesini indirdi. "Hoş geldiniz, ."

Apollon hoş geldiniz anlamında başını salladı. Eğer bu gece beni gördüklerine şaşırmışlarsa, sabah soturion eğitimine başlayacak bir acemi olduğumu bildiklerinden, bunu belli etmediler. Kılıçlarını geri çekerek içeri girmeme izin verdiler.

Karşılığında gülümsedim ve antik piramidin altın tuğlalarıyla çevrili eşikten geçerken her birini selamladım.

Baş kütüphanecilerden biri olan Nabula Kajan, dolup taşan uzun bir masanın arkasından fırladı. Elinde hâlâ kaskatı duran küçük bir parşömeni dikkatle okuyordu. Parşömeni çabucak rulo haline getirip sağ koluna bağladığı küçük deri bir kutunun içine koydu. Sol kolunda birkaç çanta daha belirdi ve belinden sarkan daha büyük çantalar, dökümlü beyaz bir elbisenin üzerine kemerlendi. Kolumdaki manşette Meera'nın sırlarını saklayan parşömen vardı. Ama kütüphaneciler vücutlarının her yerine parşömenler takıyor, bilginin onları mücevher gibi süslemesine izin veriyorlardı.

"Leydi Lyriana, tebrikler." Nabula başını aşağı yukarı salladı ve sivri çenesini vurgulayacak şekilde sırttı. Sonra gözleri kıyafetlerime takıldı ve nefesi kesildi. "Soturion yolunu seçmişsin!"

Farkına vardığımda göğsüm sıkışmıştı. Bilmiyordu. Tipik bir durumdu. Ka Scholar'dan gelen Lumerianlar metinlerinin limanını ve sığınağını nadiren terk ederlerdi. Geçmişte o kadar çok zaman geçirirlerdi ki güncel olaylar onlara gecikmeli olarak ulaşırdı.

"Teşekkür ederim, Nabula." Sesim titrekti, ona gerçeği, yani bunu isteyerek seçmediğimi söyleyecek kelimeleri nasıl oluşturacağımdan henüz emin değildim.

Başının üstünden uzanıp dağınık bir raftan uzun altın bir lamba çıkardı. Lambanın kancasından neredeyse kafam büyüklüğünde bir ametist sarkıyor, çok yönlü kenarları arkamdaki kapı aralığından gelen küçük ışık parıltılarını yakalıyordu.

Nabula gururla gülümseyerek lambayı bana uzattı. Lambanın ağırlığı ellerimde ağırlaştı. Elimi sabit tutarken ametistin bir o yana bir bu yana sallanışını izledim.

"Kristali ilk kez yakmaya hazır mısınız?" Sihirli bir şekilde yanan ametistler piramitlerin içindeki tek ışık kaynağıydı. Parşömenlerin yakınında ateş yakmak kesinlikle yasaktı.

Nabula yıllardır lambamı yakıyordu ve sık sık kendi sihriye sahip olacağım ve onu kendim yakabileceğim gün hakkında konuşurduk.

Ama yapamadım. Lambayı Nabula'ya geri verirken kalbim sıkıştı. Küçük elleri altın çubuğun etrafına dolanırken kara kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"İşte bu yüzden buradayım," dedim, artık gizleyemediğim utancımdan sesim kısılmıştı.

Nabula'nın yüzü düştü. "Anlamıyorum, majesteleri."

"Hiç sihir göstermedim." Ağzının açık kalmasını üzüntüyle izledim. "Hem de hiç."

"Ekselansları!" Nabula'nın gözleri büyüdü ama ağzını kapatacak kadar aklı vardı. "Ama... böyle bir şey mümkün değil." Başını iki yana salladı ve doğruldu, tüm ifadesi tarafsız bir resmiyete dönüştü. "Özür dilerim. Rencide etmek istememiştim."

Ona el salladım. "Sorun değil. Bunun neden olduğuna dair cevaplar bulabileceğimi umuyorum. Ve çabuk. Bu gece Soturion Akademisi'ne dönmeliyim."

"Evet, majesteleri, sizin için bazı başlıklar çıkaracağım."

Başımı salladım, yutkundum. "Yapar mısınız?" Lambayı işaret ettim.

Nabula çubuğun tabanını yere indirerek dev ametistin başının üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oldu. Gözlerini kapattı ve sağ elini üç kez süpürme hareketiyle salladıktan sonra taşın üzerinde hareketi tekrarlayarak ışık büyüsunü fısıldadı. Mor kristalin tabanında ışıldayan bir ışık kabardı. İlk başta sınıksız sarılmış küçük bir toptu, sonra çözüldü, ametistin içinden kıvrıla kıvrıla ilerledi ve mor ışınlar halinde parlayan ışık Nabula'nın elbisesini lavantaya çevirdi.

"Beni takip edin." Nabula lambayı geri verdi.

Kederimi bir kenara iterken parmaklarım çubuğun etrafında sıkıştı. Sadece bir lambaydı! Derin bir nefes aldım ve onun arkasından yürüdüm.

Nabula pazılarının etrafındaki manşetten ince bir parşömen çıkardı ve parşömeni çözdü. Gözleri parlayana kadar yazının üzerinde gezindi. "Aramaya nereden başlayacağımı biliyorum." İki kat merdiven çıkmadan önce küçük yüzen kristallerin aydınlattığı karanlık bir koridordan geçtik.

Beni piramidin ortasında, tavana açılan ve piramidin tam başının üzerinde bir noktaya kadar yükseldiğini gösteren bir açıklığın altında bıraktı. Zirveden yedi köşeli Valalumir şeklinde parlayan bir ametist sarkıyordu.

Mor Valalumir'ler altın duvarlara Ka Bilgin'in mührü ile birlikte boyanmıştı; beyaz bir parşömen parlayan altın bir piramidin önünde yuvarlanıyordu.

Altın yürüme yolları ve raflarla çevrili bir masaya oturdum, lambamın çubuğunu tahtaya oyulmuş bir delikten geçirdim ve beklemeye başladım. Birkaç dakika içinde Nabula döndü ve masamın üzerine birkaç parşömen koydu. Hızlıca, yere yuvarlanmadan önce her iki tarafta parşömen durdurucuları yarattı ve sonra beni okumamla baş başa bıraktı.

İlk parşömeni çözdüm.

Ka Bilgin'den Vora Mazda'nın *Doğum Bağlarının Tarihi*. Birinci bölüm önümde düz bir şekilde durana kadar sararmış parşömeni yuvarladım.

Lumeria Matavia'da Doğum Bağı gibi şeyler henüz düşünülmemiş ve tasarlanmamıştı, zira bu tür önlemlere duyulan ihtiyaç Boğulma'dan yaklaşık iki yüz yıl sonra ortaya çıkmıştı. Atalarımız şimdikinden daha güçlü bir sihirle kutsanmışlardı, Tanrıların hediyeleri ya da Bilginlerin şimdi inandığı gibi, Lumeria toprağının içindeki sihrin bir sonucu, şimdi onu gizleyen sulara bulunan ya da belki de sızan daha derin bir sihir. Anavatandaki Lumeria'luların kolaylıkla imgelem görmeleri, zihinsel olarak bir başkasına bağlanıp iletişim kurmaları ve istedikleri zaman kaybolup yeniden ortaya çıkarak seyahat etmeleri yaygındı. Bu tür büyüler yaygındı, kullanımı rahattı ve en önemlisi, saygı görüyor ve kolayca düzenlenebiliyordu, bu da kötüye kullanılmasını zorlaştırıyordu.

Parşömeni öfkeyle bir kenara iterek yeniden açtım. Bunu daha önce Meera'nın imgelemleri başladığında okumuştum. Vorakh güçlerine sahip olanların kokusunu almak için Doğum Bağı'nı çağırıyordu. Genellikle vorakh güçleri bir Lumerian'ın ilk büyü gösterisinde ortaya çıkma eğilimi gösterirdi, bu yüzden Doğum Bağları Jules dahil pek çok kişiyi yakalar. Ama her zaman değil. Bazı vorakhlar bir Lumerian'ın bağlarının çözüldüğü ilk yıl boyunca güçlenir. Aksi takdirde, hiç kimse

Vahiy Töreni... ve Tristan olduğu gibi bir avcı olamazdı.

Nabula'nın seçtiklerini karıştırırken, daha önce parşömenlerin çoğunu baştan sona okuduğumu ve not aldığımı fark ettim, hepsi vorakh ve ilk büyü gücü gösterileriyle bağlantılıydı.

Mor renkte bir gölge masamın üzerinde belirdi.

"Shadow Stronghold'da kalışınız nasıldı?" Ramia üzerinde ipeksi siyah bir elbiseyle bana doğru süzüldü. Tek omzunu sarıyor ve tüm kıvrımlarını sarıyordu. Karşımdaki koltuğa çöktü ve kollarını süsleyen bilezikleri düzeltti. Uzun kıvılcık saçları kalın bir örgüyle bağlanmıştı ve omzunun üzerinden kucağına düşüyordu. "İronik, değil mi? İçeri atılacağımdan korkuyordum, ama yine de sen geldin. Gerçi antik eser hırsızlığından değil." Göz kırptı. Doğru ya. O gün işlediğim diğer suçu ve yarı Afeyan'a söz verdiğim iyiliği neredeyse unutmuştum.

Yutkundum. "Sanırım güncel olayları takip ediyorsun?" Nabula'nın tepkisine bakarak, Bilgin Limanı'nda bana ne olduğunu bilen biri olup olmadığını merak etmiştim.

Ramia güldü. "Geçmiş, şimdiki zaman, gelecek." Bir kaşını kaldırdı, bakışları bir parşömene eğilmiş bir Bilgin'i işaret ediyordu. "Bunu söylediğim için beni kütüphaneden kovdular ama hayatta parşömenlerin içinden daha fazlası var."

"Belki," dedim. "Ama bir yerden başlamam gerek."

"Sihri bulmak için." Ramia, Nabula'nın seçtiklerini masanın üzerinde yuvarladı, gözleri başlıklar arasında gezindi. "Cevapları burada bulamazsın." Omzundan sarkan deri keseyi açtı ve bir dizi beyaz eldiven, bir cam levha ve koyu renk deri bir kılıf çıkardı. Kapağı açtı ve eski, yıpranmış parşömeni dikkatlice masanın üzerine kaydırđı. Lumeria Matavia'dan gelmişti. Bin yıldan daha eski, Boğulma'dan önce yazılmıştı.

"Bunu benim için mi hazırladın?" diye sordum. Nabula bana sadece kopyalarını vermişti, camın altında okumak zorunda kalacağım kadar eski bir şey değildi. Bu tür parşömenler genellikle piramidin altındaki yeraltı katlarında okunmak için ayrılmıştı. "Ramia, geleceğimi nereden biliyordun?"

"Bir tahmin," dedi. "Sen zeki bir kızsın. Sorun mu var? Kütüphaneye gel." Parşömene tekrar baktım, şüpheliydim. "Sen Afeyan kütüphanecisi değil misin?"

Ramia omuz silkerek gülümsedi. "Ne? Kendi türümün dışında kitap okuyamaz mıyım? Ne kadar sıkıcı!"

"Ramia," diye sordum, "Yıldız Sarayı büyükelçisini tanıyor musun? Mercurial?" Ayağa kalkmak için sandalyesini geriye itti. "Buraya adım atan her Afeya'yı tanırım.

Bamaria." Gözleri soturion pelerininin, zırhımın ve belimdeki hançerin üzerinde gezindi. Bu şekilde giyinmiş bir aptal gibi hissediyordum. Ama sonra Ramia'nın doğum günümde yaptığı bir yorum aklıma geldi. Tanrıça Asherah'a benzediğimi söylemişti. Bir savaşçı gibi. Bir soturion gibi.

"Soturion olacağımı biliyor muydun?" Ben sordum.

Ramia burnunu kırıştırdı. "Hayır. Ben sadece kolyenin seni vahşi gösterdiğini biliyorum. Vahşi ve güzel. Tak onu." Parşömene dokundu. "Bu arada, buradan başla. Yüksek Lümerya."

"Yapacağım," dedim.

"Cevapları bul," dedi ürpererek. "Arena zayıflara göre bir yer değil."

Uyarı karşısında kaskatı kesildim ve onun bir tomar parşömen toplayıp karanlık bir raf koridoruna yönelmesini izledim. O gidene kadar bekledim, son zamanlarda bana karşı bu kadar ilgili görünmesi beni tedirgin ediyordu. Ama yalnız kaldığımda eldivenleri parmaklarıma geçirdim ve parşömeni cam levhaların arasından kaydırarak parşömenin kenarlarını nazikçe çektim. Ametistim bir an parladı, sonra sakinleşerek yumuşak mor bir bulanıklığa dönüştü.

Sianna Batavia'dan Aşera' Düşüşü ve Güç Kaybı.

Başlığa baktım ve kalbim küt küt atmaya başladı. *Güç Kaybı*. İçimde bir heyecan dalgası oluştu. Yazarın adını tekrar okudum. Sianna Batavia'yı hiç duymamıştım ama akraba olduğumuzdan şüpheleniyordum. O zaman nasıl olur da onun ya da parşömeninin adını hiç duymamıştım?

Parşömeni camdan daha uzağa çektim, uçları kıvrıldı ve yeniden yuvarlandı, ta ki ilk bölümü net bir şekilde görene kadar.

Benim adım Sianna ve Batavia adını alıyorum, çünkü ben bu toprakların kızıyım. Buraya Işığın Tanrıçası ve Koruyucusu Asherah ve onun Düşüşü hakkında bildiklerimi yazmaya geldim, bu tür bilgileri refah için korumak umuduyla. Bu zamanlar belirsiz. Kıyılarımızdaki dalgalar her geçen gün daha da yükseliyor ve ben gelecekte korkuyorum. Yaklaşan bir kıyameti hissediyorum ve kendi kız kardeşim okyanuslardan yükselen dalgaların başımıza düşüp bizi sularında boğacağını hayal etti. Bazıları denizin ötesinde daha fazla toprak olduğuna inanarak ayrılmaktan bahsediyor. Ben Lumeria'nın ötesinde bir yer bilmiyorum. Sadece umut ediyorum. Bu nedenle, gerçekten bir kara kızı olmak ve Tanrılar tarafından güvende tutulmak arzusuyla Batavia adını alıyorum.

Sianna, bahsettiği bilginin kaybolacağına dair korkularından bahsederek bölümler ve bölümler boyunca saçmaladı. Saatlerce okuduktan sonra Asherah ile ilgili bölümlere geldim ama hepsi bildiğim bilgilerdi. Asherah'ın Cennet'te genç bir Tanrıça olduğunu, Canturiel'in yaratılışının Göksel Âlemlerde akadim tarafından neredeyse çalınmasından sonra Valalumir'i korumak için yedi kişiden biri olarak seçildiğini. Altın saçlı Tanrı Auriel'e aşık olana kadar onu korumak için her gün Kayıtlar Salonu'na nasıl rapor verdiğini. Ve ilişkilerinin onun düşüşüne nasıl yol açtığını. Auriel Valalumir'i çalana kadar Lumeria Matavia'da ölümlü ve zayıflamış bir şekilde günlerini geçirmesi için Dünya'ya nasıl sürüldüğünü

ve onunla birlikte olmak ve onu kurtarmak için düştü, sonsuza dek ışığı kristale dönüştürdü - ve sonsuza dek bu ışığın bir kısmını bedeninde sakladı.

Parşömenin sonuna yaklaşmıştım, Sianna'nın laf kalabalığından bıkmıştım ki yazı dramatik bir şekilde değişti.

Kaybettik. Dalgalar geldi. Kız kardeşimin rüyaları ve öngöröleri bunu haber veriyordu. O haklıydı. Her yerde su var. Dalgalar çok yüksek. Yaz bahçeleri kurudu. Valalumir paramparça oldu. Parçaları gitti. Her şey kayboldu. Akadim topraklarımızı istila etti, Moriel'in güçleri kazandı.

Ve sonra parşömen sona erdi. Camdan birkaç parşömen sayfası daha çektim ama hepsi boştu. Yazmayı hiç bitirmemişti.

Lambamı çıkardım ve Nabula'nın masasına döndüm.

"Parşömenlerden herhangi biri yardımcı oldu mu, ?" diye sordu.

Sianna'nın parşömenini tutarak başımı salladım. "Nabula, başka bir kütüphaneci bana *Asherah'ın Düşüşü ve Güç Kaybı'nı* önerdi."

Nabula'nın yanakları karardı. "Auriel'in felaketi. Bu başlığı senin için çekmeyi düşünmeliydim - çok nadiren okunuyor. Sianna'nın odaklanma sorunu var. Kitabı okuyan pek çok kişi onu yararsız bulmuş. Sana bir fikir verdi mi?"

Omuz silktim. "Henüz bilmiyorum. Parşömen sondan önce kesiliyor. Kütüphanede başka eserleri de var mı?"

Nabula kolundaki parşömeni çıkardı ve gözleri kısılana kadar hızla çözdü. "Ah, evet, *Asherah'ın Düşüşü*. Bu Sianna'nın yazdıklarının sadece birinci bölümüydü."

"Birinci bölüm mü? Daha kaç parşömen yazdı?"

Nabula masasının üzerindeki iki parşömeni çaprazlama kontrol etti, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bir tane daha."

"Ödünç alabilir miyim?" Kalbim küt küt atarak sordum. "Ya da ayırtabilir miyim?" Belki yarın gece dönebilirim.

Nabula'nın gözleri masasının üzerindeki bir parşömende gezindi. Parmakları ikinci bir parşömende gezinirken parşömenin uygunluğunu kontrol etti ve kaşlarını çattı. "Çok üzgünüm, majesteleri. Bir kopya hariç hepsi alt katta restorasyonda. Ve o da çoktan ödünç alındı."

"Ödünç mü? Kim tarafından?"

"Yıldız Sarayı'ndaki Afeyan Büyükelçisi."

Midem bulandı. Mercurial. Birden Ramia'nın birinci bölümü okumam konusundaki ısrarı beni huzursuz etti... İkinci bölüme ihtiyacım vardı. Ve Mercurial bunu biliyordu. Bunu tahmin etmiş miydi? Yoksa Ramia'yı birinci bölümü teklif etmesi için, beni anlaşıma yapmak üzere kendisine çekmek amacıyla mı göndermişti? Ürperdim. Ramia ne biliyor muydu? Bu kadar kolay satın alınmayacaktım.

"Lütfen geri döndüğünde beni uyarır mısınız?" diye sordum. "Ya da ikinci kopya restorasyondan döndüğünde?"

"Elbette, Majesteleri. Hemen sizin için ayrılacak ve hazırlanacaktır."

"Teşekkür ederim, Nabula." Uzaktan Ramia'nın merdivenlerden inip beni izlediğini fark ettim ve oradan olabildiğince çabuk çıkmaya hazır bir şekilde topuklarımın üzerinde döndüm.

Çanlar saati söylerken mavi çizgiler gece gökyüzünü aydınlatıyordu. Çok geç olmuştu, neredeyse sabah olmuştu. Birkaç saat içinde uyanmış olmam gerekiyordu. Seraphim'in yanına koştum ve onu uçması için teşvik ettim.

Ateşle oynadığımı bilsem de ona "Cresthaven" diye seslendim. Kız kardeşlerimi kontrol etmem gerekiyordu. Morgana, alnında lavanta ve ay yapraklarıyla dolu serinletici bir yastıkla yorganının üzerine uzanmıştı. Vücut sıcaklığına kadar ısınmıştı, uykusunda terliyor ve kaşlarını çatıyordu. Ben de

yastığını soğuk bir yastıkla değiştirmek için mutfağın buz odasına indi ve ay yağı stoğumu kontrol etti. Neredeyse bitmek üzereydi. Sonraki bir saatimi bahçelerden otlar toplayarak ve ay taşlarını ezerek yeni bir parti hazırlamakla geçirdim ve Morgana ile Meera için birer şişe hazırladım. Taze, soğutulmuş yastığı Morgana'nın alnına koydum, saçlarını ay yağıyla düzelttim ve ifadesi yumuşayana kadar şakaklarına fazladan bir doz bıraktım.

Meera onu bulduğumda huzurlu görünüyordu, ben de kavanozunu komodininin üzerine bıraktım. Yatak odası tamamen dağınıktı ve bu kadar uzun süre uzak kaldığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Kıyafetlerini katladım ve boyalarını , onları en yeni şaheserinin altına dizdim - siyah bir seraphim'e dönüşmüş, ağzı olmayan kızıl saçlı bir kızın resmi. Ürpererek daireme doğru yola çıktım.

Şafak Tapınağı'nın kırmızı ışıklı girişinde, yıldız ışığıyla parlayan, aldığım her nefeste ışıldayan gümüşü beyaz bir elbiseyle duruyordum. Elbise ayak bileklerimin arkasından dışarıya doğru uzanan, Bamaria'nın mavi su yollarının üzerinden akan ve şehrin içinden, Cresthaven'ın yeşil tarlalarının yanından geçerek okyanusun dalgalarına doğru dalgalanan sonsuz bir kuyruğa dönüştü. Ay dolunaydı ve tapınağın eşiğinin önünde dururken sulu elbisem parlıyordu. Mabet karanlıktı, gölgeden neredeyse simsiyahtı. Ebedi alev bir patlama sesiyle canlandı; alevler çatırdayıp etrafımda yankılanırken dumanın kokusu burun deliklerimi yaktı. Altın kırmızısı ışık tapınağı dolduruyor, yedi ışının her birini aydınlatıyordu. Ateşe dokunmam, sıcaklığını hissetmem gerektiğini bilerek ilerledim. Sudan yapılmıştım ve ateş bana zarar veremezdi. Ama Auriel'in Odası'na ulaştığımda, ilk odaya adım attım.

ve sonra ikincisi, elim alevlere birkaç santim kala, elbisemin kuyruğu yırtıldı. Kalan kumaş bacaklarıma kadar yükseldi.

Alevler parladı, ateşler daha yükseğe, uzattığım elimden daha uzağa yaladı. Gök gürlledi ve Rhyan alevlerin arasından çırılçıplak düşerken tavan yok olup gece göğünü ortaya çıkardı. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü ve topuklarının üzerine oturup parlak zümrüt gözleriyle bana baktı. Vücuduna is ya da kül değmemişti. Ama kaslarının üzerinde gergin duran çıplak teni, duman etrafında dönerken kıpkırmızıydı.

"Ateş sana zarar verdi mi?" Sesim uzaklardan geliyor ve tapınakta yankılanıyordu. Yukarıda çırpınan kanatlar dikkatimi Asherah ve Auriel'in canlanan resimlerine çekti. Asherah Ramia'dan aldığım kolyeyi takıyordu, yıldız ateşi elmasları bembeyaz parlıyordu ama ben hâlâ onu takıyordum. Auriel, Asherah'nın göğsüne saf kırmızı ışık akıttı. Tanrı ve Tanrıça kucaklaştı ve Asherah'nın kalbinden sıcak bir ışık çıkıp onları çevrelerken giysileri düştü. Bakılamayacak kadar parlaktılar ama vücutları birleşirken yumuşak nefes alışlarını ve inlemelerini duyabiliyordum.

Rhyan'a döndüm. Teni hâlâ sonsuz bir alev gibi kırmızıydı. Zümrüt gözleri beni izlerken yanıyordu. Elleri kucagında yumruk olmuş, bir açılıp bir kapanıyor, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Yaklaştım. "Seni sularıyla serinletebilirim. Yanmak zorunda değilsin."

"Ateş sensin," dedi karanlık bir sesle ve yüzü ıstırap içinde ayağa kalktı. Tıpkı Yemin Töreni'nde cübbeme uzandığı gibi elbiseme uzandı. Kumaş suya dönüştü, tenimden aşağı damlayarak beni çıplak bıraktı. Meme uçlarım diken diken oldu, tenim kızarıırken arzu içimin derinliklerine işledi.

Bana bir aşığı bir yukarı baktı. İçindeki bir güç bana seslenirken gözlerini arzu kapladı. İçimdeki açıklanamaz bir güç cevap olarak şarkı söyledi.

"Seni öpmek istiyorum," dedi o güzel kuzeyli ses tonuyla. "Öpebilir miyim?"

"Evet."

Aurası etrafımda titredi. "Seni tanıyorum." Aynı anda hem Yüksek Lümerce hem de Ortak Lümerce konuşuyordu, sanki iki sesi varmış gibi. "Ani janam ra."

"Seni tanıyorum," diye tekrarladım. Sesimi duydum ama ağzım açılmamıştı. Kelimeler yankılandı.

Parmakları çözüldü, elleri yüzüme dokunmak için kalktı, yüzümü yukarı çevirdi, teni benimkine karşı ısındı. Beni kendine doğru çekti, suyun ateşe dönüşmesi gibi.

"Sen benimsin," diye nefes aldı. Nefesimi tutamadım. "Benimsin. Şafaktan öncesinden beri."

Dudaklarımız buluştu ve soğuk zemine çöktük. Vücudumda alevler kadar sıcak bir arzu dalgalanırken üzerimden kaydı. Karanlık ve gölgeler bir battaniye gibi üzerimizi örttü. Bacaklarımı açarak onu kendime doğru çektim. Kalçalarımaya yerleşti, uzunluğu bana karşı sertti. Kollarını bana dolayıp beni kendine çekerek boynumu öptüğünde nefesim kesildi.

"Rhyan." Ona karşı kıvrandım, zaten onun için ıslanmıştım.

Nasırlı parmakları uyluğumdan yukarı, kalçalarımızın arasından geçti ve bacaklarımın arasını okşadı, girişime karşı kendini konumlandırmadan önce arzumu derinleştirdi.

Yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu ve saçlarına dokunmak için uzandım. Soğuk, sert bir yüzeye çarptım, sonra bir başkasına ve karanlık büyüdü. Rhyan vücudunu benimkine yasladı. Kapana kısılmıştık. Yeraltına gömülmüştük.

Altın ışık patladı.

Şafağın altın rengi ışığı pencereden içeri süzülürken yatağında titreyerek doğruldum. Başım çok az uyumaktan ağrıyordu; vücudum bitkin düşmüştü ve nahaşim'in etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Çanlar çaldı. Soturion eğitimimin ilk gününe başlama vakti gelmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bayılmadan önce tahta mankenin üzerine yerleştirmeyi başardığım parlayan altın zırhı görmezden gelerek antrenman üniformamı ÇIKARDIM. İç çamaşırları tanıdıktı, tıpkı benim giydiğim vardiyalar gibiydi ama malzemesi daha kalın ve esnekti. Onları belime bağladım ve ardından göğüslerimi desteklemek için tasarlanmış askılı malzemeyle uğraştım. Çoğu vardiya nefes almamı sağlıyordu ama bir soturion olarak göğsümü neredeyse düzleştirmem gerekiyordu ve bu hiç de kolay değildi. Birkaç sinir bozucu denemeden sonra nihayet ipleri birbirine sarmayı ve bağlamayı başardım. Bunu yine arkadan bağcıklı olan siyah alıştırma tuniğim takip etti, ancak giymeyi çok daha kolay hale getiren bir çekme ile birlikte geldi. Bir çift siyah kısa pantolon, bir kemer ve daha önce giydiğim tüm ayakkabılardan daha ağır olan yeni soturion bağcıklı sandaletlerimi ekledim ve her şeyi doğru bir şekilde giydiğimi umdum.

Şafak Tapınağı ve Cresthaven'da çok daha fazla ihtişam, tarih, sanat ve kültür vardı ama Katurium Bamaria'daki en büyük binaydı. Yedi kat yüksekliğinde ve yedi kat genişliğinde, mükemmel bir daire şeklindeydi. Katurium'un merkezinde bir atletizm pisti ile açık bir arena bulunuyordu.

stadyum koltukları. Tepesinden kırmızı ve altın çivili ışınlar çıkıyordu. Bir seraphim'in gözünden bakıldığında Katurium alev alev yanan bir güneşe benziyordu. Yuvarlak koridorların ve katların içinde sınıflar, eğitim odaları, silahlarla dolu cephanelikler ve yıldız ateşi kılıçlarının depoları vardı.

Kahvaltı için birinci katta heyecanlı Galen ve Haleika'ya katıldım. Haleika, gözüne çarpan Ka Daquataine'li çekici, kirli sarışın soturion Leander Abden adlı çırağı hakkında konuşup duruyordu. Damara'da daha düşük rütbeli bir soyluydu. Haleika onun fiziksel başarılarının ayrıntılı bir özetini sundu ama Galen'e hülyalı bir şekilde bakmaya devam etti. Yemeğime zar zor odaklanıp dokunarak yarım yamalak dinledim. Soturi'nin ilk günlük egzersizini, yani bir saatlik koşuyu yapmak üzereydik.

Açık arenada sabah alışılmadık derecede sıcaktı. Hazır, Aemon'un İkincisi ve kuzeni Turion Dairen ile birlikte ortada duruyordu. Dairen babamın Konseyinde de görev yapmıştı. Amcamın isyanı sırasında genç bir soturiondu. Hazır olanlar Tarık Amca'yı öldürüp komplocuları yere sererken, babamı ölümden kurtaran Dairen olmuştu - bacağından yaralandıktan sonra öldürücü darbeyi emmişti. Dairen hemen turionluğa terfi etmişti ve huysuz bir hıyar olmasına rağmen evde bir kahramandı.

Hepimize pist çizgileri üzerinde bir yer bulup işaretlememiz emredildi. Altın harflerle parıldayan gümüş çelikten yüzlerce hançer güneşin altında parıldıyordu. Onları kabzalarına kadar yere saplayarak başlangıç noktalarımızı işaretledik. Koşu, yeni saat ilan edildiğinde başlayacak ve zaman tutucu çanları çalana kadar devam edecekti. Aemon'un talimatları içimi korkuyla doldurdu. Bırakın tam bir saati, yarım saat bile koşmamıştım. Ama daha da kötüsü, saat bittiğinde hançerlerimizi alana kadar koşmayı bırakamıyorduk. Parkur yarım mil uzunluğundaydı, bu da demek oluyordu ki

saati geldiğinde hançerime çok yakın olmak zorundaydım, yoksa bitirmek için fazladan yarım mil koşarken herkes beni izliyor olacaktı.

Haleika topuklarının üzerinde zıplamaya başlamıştı bile, bir yandan da kıvrıkcık kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlıyordu. Çırağı Leander ona başıyla selam verdi ve birkaç adım öteye uzandı. Galen de Ka Scholar'dan, esmer ve son derece kaslı bir soturion olan çırağına başıyla selam verdi.

Rhyan, belden yukarısını çıplak bırakan yarım bir tunikle göründü. Kalçasına kadar inen yedi kayışlı düz deri antrenman kemeri onu yerinde tutuyordu. Ama benim dikkatim kemerinden başka bir şeydeydi.

Kıyafetlerinin altında kaslı olduğunu biliyordum ama gövdesini çıplak ve yakından görmek boğazımı kuruttu. Her iki omzunda da siyah gryphon kanatları dövmesi vardı. Kanat uçları köprücük kemiğinin altında keskin bir şekilde bitiyor, göğsünün her iki yanında noktalara doğru sivriliyordu. Rüyam bir şimşek gibi çaktı. Ben ve Rhyan tapınakta çırilçıplaktık. Gözlerindeki ısırap, bana dokunuş şekli. Hissettiğim ve onda yansımaları gördüğüm serbest bırakılmış arzu. Tanıdığın birini rüyada görmenin verdiği tuhaf yakınlığa dayanamayarak yere baktım ve her şey kafamda olmasına rağmen neler olduğunu bilmek zorundaymışım gibi hissettim.

Ayaklarına odaklandım, zihnimdeki çıplak görüntüsünden kurtulamıyordum. Dizinin hemen altına kadar bağcıklı, güney tarzı bir sandalete geçmişti. Deri parlıyordu ve yeniliğin verdiği sertlik vardı.

"Beni takip et." Takip edip etmeyeceğimi görmek için omzunun üzerinden bakmadan uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Çabuk ol. Saat çalmak üzere."

Gözlerimi sıkarak kapattım, görüntülerin dağılmasını diledim ve Rhyan'ın arkasından gittim. Omzuna ve göğsüne işlenmiş gryphon kanatları, sırtının üst kısmına boydan boya işlenmiş büyük bir dövmeye bağlanıyordu. Karmaşık bir şekilde detaylandırılmış bir gryphondur, kanatlarını açmış, yükseliyordu

Güneşin altındaki gökyüzüne. Ka Hart'ın mührü güneşin altında bir gryphon'du; geometrik, sade. Rhyan'ın dövmesi gerçekçiydi, inanılmaz detaylara sahipti, her bir kanadı gölgeli ve eşsizdi. Gryphon'un bacağına etrafına bir ip parçası bağlanmıştı, kopmuş bir ip. Kenarları yırtılmıştı ve ipin kalıntıları aşağıda, karlı dağ tepelerinin ortasındaydı.

"İyi şanslar, Lyr!" Haleika seslenerek beni Rhyan'ın kaslarıyla kanatları dalgalanan gryphona bakmaktan alıkoydu.

Ben de el salladım ve Rhyan beni en dıştaki yola götürürken Haleika Galen'e doğru döndü.

"Daha önce hiç koştun mu?" diye sordu, şimdi bana dönüktü. "Sadece kovalandığım zaman."

Kollarını göğsünde kavuşturarak sertçe nefes verdi. "Tam da şüphelendiğim gibi."

"Ne yapacağım?" diye sordum.

Yaralanmamış olan kaşını kaldırdı. "Bir ayağını diğerinin önüne koy. Çabuk ol."

"Vay canına, teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldun. Haleika'ya geri dönüyorum."

"Hançerini benimkinin yanına koy," dedi, sesinde açık bir emir vardı. "Eğer bu koşuyu atlatmak istiyorsan, beni dinle. En dış halkada kal. Diğerleri, Hazır'ın dikkatini çekmeyi umarak iç halkaları tercih edecekler. Burada daha fazla alanın olacak ve yalnız kalacaksın, böylece kendi hızına ayak uydurabilirsin. Ayrıca kalabalıklaşırsanız size bir çıkış planı da sunar, pistten çıkabilir ve temiz olduğunda tekrar geri dönebilirsiniz."

Başımı salladım, tavsiyesinin ne kadar mantıklı olduğuna şaşırmıştım. Kılıcımı yere saplayarak yeni başlangıç noktamı işaretledim. Altın kabzası Rhyan'inkinin yanında parlıyordu, yıpranmış siyah deriyle kaplıydı.

"Kollarını yukarı kaldır." Geride durdu, bir parmağını çenesine dayadı, gözleri çalışkan bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Öne doğru bir adım atıp omuzlarımı aşağı doğru bastırırken dudakları birbirine yapıştı. "Rahatla."

Ve bir anda zihnimde yine çırılçıplaktı, elleri omuzlarımdaydı. Zihnimde dövmesinin detaylarını, omuzlarına ve göğsüne yayılan kanat uçlarını ekledim. Kaslarının detaylarını, kollarının esnekliğini. Elbisem onun dokunuşu altında eriyordu. Vücudu benimkine karşı sert ve gergin. Bacaklarım açık, onun içimde olmasını arzuluyorum.

Derin bir nefes aldım.

"Ortak, bu rahatlamanın tam tersi." "Özür dilerim."

Baskıyı artırdı, aşağı doğru itti. "Tam buraya. Güzel. Öne eğil, ellerini ayak parmaklarına koy."

Bacaklarımın arkası acıyla çığlık atıyordu. Uzanmak için dizlerimi bükmek zorunda kaldım. "Hamstringlerin gergin. Dans etmeyi bıraktın mı?"

Dans eğitimi aldığımı hatırlamasına şaşırarak ayağa kalkmaya başladım. Ama sırtımın alt kısmındaki eli beni yerimde tuttu ve daha derin bir esnemeye zorladı. "Meşguldüm," diye homurdandım. "Hapishanede dans dersi yok."

"Tamam. Derin nefes al." Aniden geri çekilmeden önce avuç içi sırtımda sabit kaldı. "Şimdi yuvarlan, kollarını kaldır. Güzel."

Bu noktada, acemi ve çırak soturilerin çoğu arenadaki pistin etrafına dizilmişti, hançerler her soturinin başlangıç noktasını kolayca işaretliyordu. Bazıları yerinde zıplarken, diğerleri etkileyici hamleler yapıyor, vücutları enerjiyle ileri geri sallanıyordu.

"Vakit geldi," diye seslendi Hazır. "Geri dönen çıraklar ve acemiler kuralları biliyor. Yeni yemin eden acemiler ve transferler, şunu unutmayın. Akadim durmaz. Akadim yorulmaz. Ve siz de durmayacaksınız. Eğer durursanız, eğer karar verirsiniz

Koşuya ara verin, eğer Arkturion'unuzun emirlerine uymazsanız, şimdi bile, bu gece geri dönmeyi ve bunu tekrar yapmayı bekleyin. Ayrıca unutmayın ki koşular kavga zamanı değildir. Bu pistte kavga ederseniz, bu pistte kırbaçlanırsınız."

Yutkundum, gözlerim yan taraftaki uzun siyah kırbaçlama direğine takıldı. Haleika kahvaltıda beni Turion Dairen ve Aemon'un eğitimin ilk gününde kırbaçlanmak üzere her zaman soturion seçtikleri konusunda uyarmıştı -örnek olmak ve herkesi hizaya getirmek için.

"Ona bakma," dedi Rhyan. "Bunu düşünme. Bu sana göre değil. Gözlerin pistte, aklın bir sonraki adımında olsun. Tek düşüncen bu olsun. İleriye bak, bir sonraki adımı at. Kendini olmak istediğin yerde gör."

Aşvan gökyüzüne doğru yükseldi ve dörtmala koşan toynaklarından topaz ışık dalları yayıldı.

Boynumun arkasından ter damlıyordu. Korkum üzerime çöktü, zaten sıkı ve rahatsız olan uzuvlarımı kavradı ve bükte. Etrafımı saran soturiler güçlü ve ölümcüldü, vücutları kaslarla kaplıydı. Auraları güç ve tehlikeyle parlıyordu. Büyülerinin damarlarında dolaştığını hissedebiliyor, doğal olmayan güçlerinin kuvvetini hissedebiliyordum. Dün gece bir avuç eğitimsiz soturinin neler yapabileceğini görmüştüm. Şimdi çok daha yetenekli yüzlercesiyle birlikteydim. Şimdi onların yanında koşmak aptalca ve tehlikeli görünüyordu.

"Onlara bakma, önemli değiller." Rhyan güzel bir hamleyle çömeldi, kasları kollarında ve bacaklarında çok net bir şekilde belirgindi. "Pozisyonunu al, aynen böyle."

Tırnaklarımın altına yerleşen toprağı ellerimle kavradım. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Dikkatle dinle." Rhyan'ın sesi alçaktı. "Dışarıdaki en kötü kişi sen olacaksın."

"Canın cehenneme."

"Yardım etmeye çalışıyorum."

"Sanırım 'yardım' sözcüğünü çok farklı tanımlıyoruz," dedim dişlerimi sıkarak.

"Seninle anlambilim tartışması yapmak isterdim ama bu önemli. Dışarıdaki en kötü kişi sen *olacaksın*. Bu bir gerçek. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi. Çünkü o zaman bırakabilirsin. Bu bir yarış değil. Kimse kazanamaz. Bunu unutmayın. Kazanan yoktur. Diğerinin hızını gördüğünüzde, ona yetişmek isteyeceksiniz. Yakalamayın. Onlarla yarışmaya çalışmayın, onları geçmeye çalışmayın. Sadece kendinizi çok zorlayarak incitirsiniz ya da kalabalığın içine çekilirsiniz. Bu dayanıklılıkla ilgili, hızla değil. Bir saat boyunca hayatta kalmak zorundasınız ve kalacaksınız."

Yutkundum, boğazım çoktan kurumuştı, başımı salladım. Ama midem hâlâ bulanıyordu ve ne kadar çok soturi görürsem kendimi o kadar küçük hissediyordum, tıpkı yetişkin aslanlara karşı hırlayan bir kedi yavrusu gibi.

"Daha da güçleneceksin." Sesi yumuşadı. "Daha hızlı olacaksın. Ama şu anda senin rakibin onlar değil. Sen varsın."

İki kolum, iki bacağım var. Ayaklarım koşabilir, kaslarım dayanıklılık kazanacak. Ellerim bir kılıcı tutmayı öğrenebilir ve kollarım onun ağırlığına dayanmak için güçlenir.

Aşvan, mücevher tonlarından oluşan bir gökkuşağı halinde aşağıya indi ve zaman tutucu çanları çaldı.

Rhyan göz açıp kapayıncaya kadar inanılmaz bir hızla koşarak pistteki diğerlerinin arasından kayboldu. Ve çok daha yavaş bir hızda koştum. Bir ses, ter ve et telaşı içinde sınıf arkadaşlarım beni geçti ve ben keyifli bir an için tek başıma koşmak zorunda kaldım - ta ki en hızlı soturiler koşularını tamamlayana kadar.

ve tekrar karşıma çıktı. Bir koşucu sürüsü yanımdan hızla geçmeden hemen önce arkamı döndüm. Bazıları yaklaştıkça hızlanıyor, bazıları ise yavaşlayarak nefeslerinin altında küfürler mırıldanıyordu. Mesaj açıktı: Burada istenmiyordum.

Bana çok yakın koştuğu belli olan Naria'ya çarpmamak için neredeyse tökezliyordum. Yaşlı ve acemi soturiler birbirleriyle yarışıyor ve ben tökezledim, onların gücü galaksi gücünde bir rüzgâr gibiydi. Kafam karışmış bir halde pistten çıktım ama hemen geri atladım ve ayaklarımın dibindeki bir sıra hançere takılmaktan kıl payı kurtuldum. Bu lanet şeylerin üzerinden sürekli atlamak gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. Bu bir yarış değildi. Koşu ne kadar aşağılayıcı olursa olsun hayatta kalmak zorundaydım. Hızıma alıştıktan sonra kendimi iyi hissetmeye başladım, neredeyse enerjiktim. Ama yirmi dakikaya geldiğimizde karnıma bir ağrı saplandı ve kramplar yüzünden iki büklüm oldum.

Haleika ve Galen yanımda koşarak hızla çözüm önerileri sundular. Ben kramplarımdan nefes alıp karnıma masaj yaparken, onlar da yanımda koşarak daha yavaş koşanları pistten çıkarmaya çalışanlara engel olmaya çalıştılar. Ama bu sadece etrafımızda koşan herkesi kızdırdı. Sanki biz koştukça onlar daha da saldırganlaşıyor, bana çarpmaya çalışıyor ya da topuklarıma basarak koşuyorlardı.

"Arkadaşına yardım etmek için burada değilsin," diye bağırdı Turion Dairen. "Akadim'in arkadaşları için takibi yavaşlattığını mı sanıyorsun? Kolayca öldürdüğün için sana teşekkür edecekler. Ve seni yok edecekler. Şimdi kımıldayın! Daha hızlı!"

Haleika'nın yüzü düştü, alt dudağı protesto için dışarı çıktı.

Leander koşarak geçti, efordan kıpkırmızıydı. "Grey, git!" Bir dizi hançer kabzasının üzerinden atladı, yere inerken topuklarından tozlar fişkırıyordu.

"Hal, zorundayız." Galen'in sesi özür dileyici bir hal aldı. "Devam et, Lyr."

Haleika hızlandı ve Galen de ona katıldı.

Ayaklarım toprakta sürüklendi. Arkamda toz bulutları yükseldi. Vücudum yavaşladı. Halsizdim, güçsüzdüm ve çok yorgundum.

"Hızlan!" diye bağırdı Aemon. "Son beş dakika. Hızını artırmayanlar bu gece tekrar koşacak!"

Pistteki herkes bir şekilde daha hızlı koşarken midem bulanıyordu. Tenim sıcaktan kaşınıyor ve terle birlikte toz da yapışuyordu. Kendimi daha hızlı koşmaya zorlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Aşvan uçarken gölgeler belirdi ve yaklaşan saatin uyarı çanları çaldı. Bitirmeye çok yakındım, eğer devam edebilirim.

Atlar dörtnala inişe geçti ve gökyüzünde girdaplar halinde mavi ışık çizgileri bıraktı. Çanlar çaldı. Adımlarımı yavaşlattım, neredeyse rahatlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

"Soturion Lyriana," diye bağırdı Hazır. "Hançer! Şimdi!"

Lanet olası hançer! Yanından koşarak geçmiştim. Saatin sonuna ve daha hızlı gitmeye o kadar odaklanmışım ki kendimi düzgün bir şekilde konumlandırmayı tamamen unutmuşum. Şimdi bitiş çizgisinden neredeyse yarım mil uzaktaydım.

Kahretsin! Kollarım umutsuzca pompalanıyordu ama başlangıç hızımda bile değildim. Pistte kalan birkaç kişi hızlandı. Leydi Pavi hemen arkamdaydı. Kenardan biri bana yavaş dedi. Asherah. Soturi için utanç kaynağı. Başka bir ses gerçek bir Lumerian olmadığımı haykırdı.

Bacaklarım yandı ve kramplarım şiddetle geri döndü. Yirmi adım uzaktaydım. Yüzüm yanıyordu. On beş adım. Karnımda bir fırtına kopuyordu. On adım. Tökezledim, yana doğru koştum. Arkamdan bir şey çarptı. Yere düştüm.

Ağzımda toz patlarken ve gözyaşlarım dökülürken yanağım toprağa çarptı.

Pavi elime vurdu. "Kımılda!" diye bağırdı.

İrkilerek ve öksürerek dik oturdum ve yaralı elimle yüzümü silmeye çalıştım. Kir yüzüme yapışmış, terime yapışmıştı. Yan taraflarım o kadar ağrıyordu ki ayakta duramıyordum. Elim ağırlığımı taşıyamayacak kadar güçsüzdü.

Kulaklarımda bir çınlama vardı ama uzaktan Hazır'ın adımı haykırdığını duydum.

Kendimi yukarı çektim, göğsüm kabardı, nefesim kesildi ve son birkaç metreyi hançerime doğru koştum. Hançerimi kaptım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Bağırsaklarım karnımın derinliklerine gömülen acıyla büküldü. Ellerim yere bastırdı, parmaklarım toprağı kazarken acı içime işledi.

Biri arkama oturdu, saçlarımı geriye doğru çekti, sabitleyici bir el omurgamı aşağı yukarı ovarak beni yatıştırdı.

"Seni yakaladım." Rhyan.

Becerikli parmakları saçımın gevşek tellerini düzeltti, tam o sırada öne doğru eğildim ve tüm kahvaltımı kustum. Öksürdüm, iğrenç tattan dolayı öğürdüm ve tekrar kustum.

Midem bulandı. Boğazım yandı, öğürdüm ve safra salgıladım.

"Bir şeyin yok." Rhyan örgümü yolumdan çekti, güçlü eli yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı hareket etti. "Daha var mı?" diye sordu sessizce. "Bırak çıksın. Daha iyi hissedeceksin."

Yutkunana kadar öksürdüm, ağızda kalan tattan dolayı yüzümü buruşturdum. Midem çiğ ama boş hissediyordu. Ağzımı sildim, utancımı zar zor fark ettim. Daha önce ailem dışında hiç kimsenin önünde kusmamıştım, hele ki bir seyircinin önünde. "Benden bu kadar."

"Sakin ol," dedi ve oturmama yardım etti. Sırtımda sabit duran eliyle omuzlarıma soğuk bir havlu örttü. "Bunu boynunda tut. Derin nefes al. Sana biraz su getireyim."

Rhyan gideli sadece bir saniye olmuştu ki biri beni arkamdan yakalayıp ayağa kaldırdı.

"Bekle!" Rhyan saldırganıma bağırdı. "Dinlenmeye ihtiyacı var!"

Topuklarımı toprağa saplamaya çalışırken biri beni arenanın diğer ucuna doğru sürükledi ama sadece tökezleyerek ilerledim.

"Kutup." Turion Dairen sonunda beni serbest bıraktı ve bana baktı.

"Ne?" Midem bulandı ve başım döndü. Öksürdüm ve safranın tekrar boğazımı yaktığını hissettim. Acımasız sehpa şimdi tepemde asılı duruyordu. Tepeden sarkan ipler esintiyle savruluyor, yere başımı döndüren dans eden gölgeler düşürüyordu.

"Direğe üç kırbaç" dedi. "Kırbaçlar!

Ne için?"

"Koşu sırasında kavga."

Gözlerime taze yaşlar doldu. "Kavga! Pavi bana çarptı."

"Beş kırbaç."

Tüm vücudum titriyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı ama içimdeki paniğin patlamasını engellemek için en iyi varis sesimi kullandım. Ciddi olamazdı, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor olamazdı. "Turion Dairen, sence babam, senin Arkasva-"

"Baban!" Turion Dairen tükürdü. "Baban seni bize bir soturion olman için verdi. Lordlar ve leydiler unvanı olmayanlar arasında eğitim görür. Arkasva'nın varisleri burada özel bir ayrıcalığa sahip değildir. Lord Viktor Kormac'ın babası da onu göndermedi mi?"

"Ama...." Utanç içinde sesim kesildi. "Bende aynısı yok...." Sınıf arkadaşlarıma elimle işaret ettim. Güçsüz olduğumu yüksek sesle söylemek zorunda kalmak istemiyordum.

"Yedi kırbaç!"

"Yani Pavi için bir ceza yok mu?"

"On!"

"Turion," dedi Aemon, bize doğru adım atarak. Leydi Pavi'yi arkasından sürüklüyordu, parmakları Leydi'nin tuniğinin omzunda kıvrılmıştı. "Soturion Lyriana'yı, Soturion Pavi'nin kavgayı başlattığı için aldığı cezayı izlemesi için direğin yanına getirecektim."

"Arkturion, o-"

"Biliyorum Turion. Ne olduğunu biliyorum ve bu yüzden Soturion Pavi kırbaçlanacak ve Soturion Lyriana da bunu izleyecek."

Turion Dairen'in çenesi seğirdi ama başını salladı. Onun hıyarın teki olduğunu hep biliyordum ama bu kadarını hiç fark etmemiştim. İçimden bir ses bana cezaları uygulamaktan belli bir zevk aldığını söylüyordu.

Aemon, sesinde tehdit ve gözdağı dolu bir tonla dinleyicilerimize hitap etti. "Emirlere itaat etmediğinizde ne olacağını biliyorsunuz. Bu hepinize kendinizi hatırlamanız için bir ders olsun."

İçimi bir ürperti kapladı. Daha önce hiç kırbaç görmemişim ve görmek de istemiyordum. Akademi'deki kırbaçlar büyü ile aşılanmış, bir soturion'un sırtını kesmek, muazzam acı vermek ve kolay iyileşmeyen yaralar açmak için tasarlanmıştı. Bir kırbacın bir soturion için katlanılması gereken aşağılayıcı olduğu kadar acı verici de olması gerekiyordu. Tüm uygulama barbarcaydı, tıpkı bağlı bir beşli gibi. En zayıf soturileri ayıklamak için çok çaba sarf edilirdi.

Ve ben gerçek bir soturion bile değildim. Büyü olmadan... Bir kırbacın bana neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Rhyan, öfkeli görünen Pavi'nin çırağının yanında dururken çenesi gerildi.

"Bu çok saçma," dedi Pavi. Çılgınca konuşuyordu, sesinde bir tür çaresizlik vardı. "Onun zarafeti yoluma çıktı. Ben bilerek bir şey yapmadım. O düştü, bu bir kavga değildi."

Aemon, "O zaman üç kırbaç, bundan sonra nereye gittiğine dikkat etmen için her şeyi bilerek yapmanı sağlamalı," dedi.

"Böyle mi olacak Arkturion?" Viktor Kormac öne çıktı, siyah gözlerini bana dikti. "Babam büyülü olmayan bir soturionun Akademi'ye girmesine izin vermenin Akademi'nin standartlarını düşüreceğinden korkuyordu. Soturion Pavi tam olarak istediğinizi yaptı. Ama şimdi burada olmaması gereken biri tesadüfen yoluna çıktı diye cezalandırılacak mı? Onun hataları yüzünden hepimiz mi cezalandırılacağız? Onun da hepimizle aynı kurallara tabi tutulacağını sanıyordum."

Aemon'un gözleri karardı, ifadesi bir ölüm tanrısınınki gibiydi. O Hazır'dı; kötü niyetli, tehlikeli. Aurası şiddetle titreşiyordu. Acımasız gölgeler ondan yayılıyor, havada çatırdıyordu. Viktor geri adım attı ve alanın kenarında bekleyen diğer acemiler gözle görülür bir şekilde ürperdi. Pavi'nin rengi soldu.

"Uyarıda bulunmadan bir başkasına saldıran herhangi bir soturion cezalandırılacaktır," dedi, sesi güçle dalgalanıyordu. "Sen de dâhil olmak üzere kimseye özel bir muamele yok, Soturion Viktor; baban da bunun farkında. Bir soru daha sorarsan, sıradaki sen olursun. Küçük, çocukça saldırılara müsamaha göstermeyiz, ki bu da tam olarak buydu. Bir korkaklık ve kin eylemi. Soturion Pavi, başka bir soturionun eğitimine müdahale etme suçundan dolayı üç kırbaç cezası alacaksın." Hazır çenesini salladı.

Turion Dairen Pavi'nin kollarını kavradı ve şiddetle başının üzerine doğru itti. Adam ipi bileklerine bağlayıp acı dolu bir homurtu çıkarana kadar çekip sıkarken Pavi inledi.

Onun arkasına geçti ve tuniğinin arkasındaki bağcıkları çekti. Tunik açılarak sırtını ve omuzlarını ortaya çıkardı. Cezalandırmak için kolayca parçalara ayrılması gereken giysinin tuhaf tasarımını anladığım için nefesim kesildi. Bağlanan ve herkesin önünde soyunan ben olmasam da, bunun aşağılayıcılığı hissettim, bu kadere ne kadar yakın olduğumu hissettim. Pavi soylu bir Ka hanımefendisiydi, Bamarian Senatörü'nün yeğeniydi, Naria'nın en iyi arkadaşıydı... Bu pozisyonda olmayı beklemesi pek olası değildi.

Onun arkasında, Rhyan ve Aemon'un yanında durdum. Pavi, siyah ve ateş dolu gözlerini bana dikmek için iki büklüm oldu. Dairen kırbacı eline alıp "Bir" diye bağırmadan önce bir kez bakabildi.

Kolunu geriye savurdu, kasları esnedi. Kırbaç havada şaklarken uğuldadı ve Pavi'nin çıplak etine korkunç bir vuruş sesiyle son buldu. Kadın haykırdı. Dudaklarımdan yankılanan bir nefes kaçtı.

"İki."

Bir başka kırbaç darbesi Pavi'yi parçaladığında olduğum yerde sallandım. Çılgılık attı, sesi o kadar acı doluydu ki neredeyse hayvani gibiydi.

Rhyan yere baktı, kendi de hasta görünüyordu. Yere eğilmiş, ellerini uyluklarının üzerine yaymış, sıkılmış ve rahat bir duruş sergiliyordu. Ama ifadesi onu ele veriyordu.

Üçüncü vuruşta Pavi'den bir kükreme yükseldi. Sırtını yaran bu oldu. Kırbaç derisine çarptıkça taze kan akıyordu. Turion Dairen kollarını ipten kurtardı ve biz de dağıldık ama Pavi bana doğru tepinmeden önce değil, açılmış tuniği gövdesinin her iki yanında uçuşuyor, bacaklarından kan akıyordu.

"Seninkini alacaksın, Batavia." Pavi ayaklarıma tükürdükten sonra beni sahada donmuş halde bırakıp gitti.

"Şimdi yıkan. Bok gibi kokuyorsun," diye bağırdı Dairen. Arenadaki her acemi ve çırak ayağa kalktı, eşyalarını toplayıp kapılara yöneldi.

Aemon beni geri çekti.

"," dedi sessizce. "Bunu hak edenleri her zaman cezalandıracağım. Ama bir dahaki sefere... eğer sen de işin içinde olursan, başka seçeneğim kalmaz. Bunun tekrar olmasına izin verme. Kurtlar izliyor, her hareketimizi rapor ediyor. Tek bir yanlış adım, majestelerine yapılan tek bir iyilik ve pazarlığınız ölür."

Kollarımın başımın üzerinde, sırtımın herkesin görebileceği şekilde açık olduğunu hayal ettiğimde dizlerimin bağı çözüldü. Tarlanın karşısına geçtim, çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Katurium soturilerle doluydu, hepsi bir araya toplanmış, hamamlara doğru ilerliyordu.

"Batavia'ya dikkat edin, yoksa sıra size de gelecek."

Kimin söylediğinden emin değildim ama sanki bir barajın kapakları açılmış gibiydi. Salondaki herkes döndü, dikkatlerini ve öfkelerini bana odakladılar. Auraların karışımının titreştiğini hissedebiliyordum. Küçümseme, güvensizlik ve öfke doluydular.

"Ready babasının cebinde," diye alaycı bir ses geldi. "Ona bir ders verin."

Ka Kormac'tan gelen soturiler arkalarını döndüklerinde kalbim durdu, kurt gibi sırtışları yüzlerine zalimce, kötü bir nefretle yayılıyordu. Bana doğru sinsice yaklaştılar. Bir başka soturiona ve bir başkasına doğru geri geri gittim.

Yapmazlar. Ben Arkasva'nın varisiydim. Ben bir leydiydim. Ama artık onlardan biri olmam gerekiyordu. Ve bunu bana hatırlatmaktan çok mutlu görünüyorlardı.

Bir ığlık duyuldu ve Rhyan kalabalığı yarararak ortaya çıktı, kollarını bana doladı ve bizi herkesten uzaklaştırdı. İğüdüsel olarak kollarımı ona doladım, o da bizi muhtemel saldırganlardan uzağa, sırtımızı duvara yaslayacak şekilde konumlandırdı. Koridordaki bütün soturionlar bana baktı. Bedenim kontrolsüzce titriyordu. Rhyan'ın eli arkama kaydı ve belimi sıkıca kavradı.

"Dik dur," diye mırıldandı nefesinin altında. "Ağzını kapat. Arkana bak." Elini tekrar içime bastırdı, beni ileri itti, sabitledi. Parmakları tuniğimin içinde kıvrıldı, eklemleri bana baskı yapıyordu. "Onlara bak. Tam onlara! Başını kaldır. Kim olduğunu hatırla."

Etrafımdaki havayı içime çektim, çaresizce nefes almaya çalıştım ve sonra sarayda büyüdüğüüm ve bir izlenim bırakıp herkese Ka'mızın gücünü hatırlatmam gerektiği öğretilen bir ömür devreye girdi. Daha uzun durup herkese dik dik baktım.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve Turion Dairen küfrederek herkese banyoya girmeleri için bağırdı.

Kalabalık dağıldı ve Rhyan beni tutmayı bıraktı. Sadece çenesini iyi olup olmadığımı sordu. Başımı salladım ve sonra banyolara doğru yöneldim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KIZLARIN BANYO odasında buharlı suyla dolu sonsuz havuzlar, beyaz mermer banklar ve o anda yüzlerce çıplak vücut vardı. Çoğu varlıklarını gururla sergilerken, diğerleri beyaz havlularla rahatça örtülmüştü. İçeri girdiğimde kendimi otomatik olarak etrafımdaki herkesle kıyaslayarak baktım.

Vücudumu her zaman beğenmişimdir. Tristan'ın onu takdir ettiğini bildiğimden, boyutunu, şeklini ya da kıvrımlarını hiç düşünmemiştim. Kesikleri ve çürükleri gizlemek benim asıl endişemdi. Ama şimdi vücudumun elimdeki görev için ne kadar yetersiz olduğuyla yüzleşmekten kaçınmamın hiçbir yolu yoktu. Sınıf arkadaşlarımdan hepsinin savaşçıların kıvrımlı hatlarına sahip olduğu yerde benim kıvrımlarım vardı. Tamamen güç ve kastan oluşan vücutlarla karşı karşıyaydım, kendimde hayal bile edemeyeceğim kaslarla. Yeminlerini yeni eden bazı acemilerin karınları belirginleşmiş ve bir hafta önce bile olmayan kalçaları kalınlaşmıştı. Naria'yı bu yaz okyanustan kumsaldaki havlusuna koşarken izlediğimi hatırladım. Bacakları genç bir kızinki gibi incecikti. Ama şimdi kaslı ve kalındılar. Güçlü.

Antrenman yapabilirdim. Yağları kasla değiştirebilirdim. Ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, asla onlarınki gibi bir vücuda sahip olamayacaktım. İçimde sihir olmadan olmazdı.

Kapı arkamdan çarptı ve tüm odayı varlığımdan haberdar eden bir gümbürtüyle yankılandı. Bakmakla o kadar meşguldüm ki kolu bırakmışım. Kızlar saçlarını kurutmayı bıraktı ve havuzlarda su sıçratanlar sustu. Ben ilgi odağı haline geldiğimde sadece odanın içinde çınlayan akan sular duyulabiliyordu.

Beni bekleyen Haleika beni ileri doğru itti ama hareket edemedim. Onların önünde soyunamazdım. Yumuşaklık ve zayıflıktan başka bir şey göstermeyecekken -sanki kaçışım ve salondaki o sahne yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi- ve Meera'nın son imgeleminde bende açtığı kesikler ve morluklar hâlâ iyileşmekte olduğu için sırtımı korumak zorundayken olmazdı. Kimse daha önceki yaralarımın haberdar olmadan yıkanmak zorundaydım. Kollarımı süsleyen ve hepsi özel olarak yerleştirilmiş altın kelepçelere endişeyle baktım.

"Tanrılar aşkına," diye bağırdı Haleika. En yakındaki havuza su sıçratarak birkaç kızın yüzüne çarptı. "Sadece banyo yapıyor!"

Nefeslerinin altında küfrederek, saçlarını durulamak, havluyla kurulanmak ve yeni kıyafetler giymekle meşgul oldular. Yakınlardaki birkaç kişi utanarak bakma nezaketini gösterdi. Ama bakmaya devam eden çok sayıda kişi vardı, yüksek bir cesaretle bakıyorlardı, beni tepeden tırnağa süzüyorlardı, ifadeleri yırtıcıydı.

"Kırbaçlanmalıydı," dedi Tani, burnunu kaldırarak Pavi'ye yaklaşırken.

"Kapa çeneni, Tani." Haleika beni havuzun kenarına götürdü ve sandaletlerimi çözdü. Yakınlarda yıkanan kızlar dönene kadar ters baktı. Ben de sandaletlerimi

Ayak parmaklarımı suya soktum, sıcaklığın bacaklarımda yükseldiğini hissettim. Ayaklarımda tabanı gerildi ama su tenimin üzerinde dalgalandıkça acım hafifledi.

Haleika kıyafetlerini çıkardı ve suya girdi. Karnını ortaya çıkardığında içimi bir kıskançlık dalgası kapladı. Karnı her zaman dümdüzdü; Grey ailesinde zayıf vücutlar yaygındı. Ama şimdi karnı kaslı bir şekilde belirginleşmişti. Benimki her zaman olduğu gibi dışarı doğru kıvrılmıştı. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti -göbekler bunu yapar- ama şimdi....

Yüzümü buruşturarak tuniğimin omzuna uzandım ve durakladım. Hâlâ tutsak bir izleyici kitlem vardı. Acı çektiğimi belli etmeden ya da amaçladığımdan daha fazla tenimi göstermeden zarifçe soyunmamın bir yolu yoktu. Yemin Töreni'nde neredeyse tüm Bamaria'nın önünde yarı çıplak durmuştum ama bu bir ritüeldi. Teşhir kutsal sayılıyordu ve gölgeler içinde saklanmıştık. Bu, bu tamamen başka bir şeydi. Diğerleriyle birlikte kıyafetlerimi çıkarmış olsaydım, bu hiçbir şey olmazdı. Tek başıma bir gösteriydim.

"Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Haleika sessizce sordu. Havuzun kenarına kadar yüzdü ve endişeyle bana baktı. "Banyolar biraz boşalana kadar bekleyebiliriz."

Fısıldaşan ve sinsice yan gözle bakan diğer yüzücülere ters ters baktım. Naria bakışlarını cesurca üzerimde tuttu. İfadesinde tiksinti vardı - sanki vücudumu iğrenç buluyordu. Pavi ona yakındı. Tani ve bir grup kız onun sırtına güneş yaprakları sürüyor ve bana ölümcül bakışlar fırlatıyordu. Çoğu sadece beni izliyordu, bir Arkasva Varisi'nin çırılçıplak soyunup onlardan biri olduğumu kanıtlamasına cesaret ediyorlardı.

Onlara bak. Tam onlara! Başını kaldır. Kim olduğunu hatırla.

Rhyan'ın sözlerini hatırlayarak, tam o anda seçimimi yaptım.

Kendilerini Moriel'e! Hepsi birden! Onlardan korkmazdım. Atalarımın inşa ettiği bir hamamda değil, kanları akarken değil.

damarlarımda dolaşıyor.

Her santimim acı içindeydi. Karnım hâlâ yanıyordu ve ayaklarımı havuzdan çıkarırken zonkluyordu ama dimdik ayaktaydım. Soğuk hava nemli baldırlarımı kapladı ve görüşümde beyaz noktalar belirdi. Dengeleyici bir nefes aldım ve lekeler temizlenerek beni izleyen kızlara bakmamı sağladı.

-Hepsini. Acı dolu bir çığlık atarak tuniğimi başımın üzerine kaldırdım ve göğüslerimin bağını çözerken Naria'nın gözlerinin içine baktım. Yanakları kızardı ve arkasını dönerek bir süngere uzandı. Yarı çıplak, göğüslerim açıkta durdum ve bakışlarımı bana dik dik bakmaya devam eden Pavi'ye diktim. Şortumu ve iç çamaşırlarımı indirirken ona gülümsedim. O da aniden saçlarıyla meşgul olmak zorunda kaldı.

Bana bakmaya cüret eden diğer herkes gözüme takıldı ve hemen kızarmış yüzleriyle başka bir işe dalarak gözlerini kaçırdılar. Saçlarımı çözdüm, kabartarak sırtımdan aşağı dökülmesini ve Meera'nın el emeğini örtmesini sağladım. Ve sonra, sırf bir noktaya dikkat için biraz daha kabarttım. Utanmayacaktım, burada değil.

Önüm seyirciye, sırtım duvara dönük, Haleika'nın yanında, çaresizce ellerine doğru kıkırdayarak havuza kaydım. "Nasıl giriş yapacağını her zaman biliyordun." Kahkahaları dindiğinde, "Burada korku gösteremezsin. Bunu açıklayamam ama Yemin'den beri bunu hissedebiliyorum, neredeyse kokusunu alabiliyorum. Diğerleri farkına varırsa seni avlarlar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, boğazımın yanmasına rağmen yutkunmak için kendimi zorladım.

Haleika sırttı, gözlerinde neredeyse komplocu bir pırıltı vardı. "Sanırım yılın geri kalanı için havuzun bu köşesini bize garantiledin."

Başımı salladım, suyun sıcaklığının tenimde gezindiğini hissettim.

Temizlenip giyindikten sonra birinci sınıf acemilerini sınıfa kadar takip ettim. Uzun bir amfide, Lümer anatomisine genel bir bakışla birlikte savaş teorisi üzerine ilk dersimizi aldık. Kısa bir ara verildikten sonra akadimin temel anatomisi üzerine benzer bir ders yapıldı. Sonraki kırk beş dakika Ka Kormac'ın diyarı Korteria'da çıkarılan silahlara, özellikle de yıldız ateşine odaklandı. Madenler üzerinde kontrol sahibi olmak onları zengin ve güçlü yapmıştı... çok güçlü. Ancak yine de hammaddeyi işlemek için Afeya ile ticarete güveniyorduk. Bunu takiben, soturi tarihi ve şifa üzerine bir derse katıldım.

Öğle yemeğine geldiğimde bitkin düşmüştüm ve sabahtan kalma mide bulantım devam ediyordu. Öğle yemeği için daireme dönecek ya da Urtavia'da bir restoran bulacak enerjim yoktu, bu da kapana kısıldığım anlamına geliyordu. Tat alma duyularım ve rahatsız midem servis edilen yahniyi yutmama zar zor izin veriyordu. Haleika sadece gücümü korumak için bir şeyler yememde ısrar etmekle kalmıyor, aynı zamanda bunun mide rahatsızlığı için en etkili tedavi olduğunu söylüyordu. Tadının bir tedavisi olduğundan şüpheliydim ama birkaç küçük kaşık dolusu yemeyi başardım. Haleika'nın hakkını vermek gerekirse, enerjimin bir kısmı geri gelmişti - ki bu iyiydi. Rhyan'la dövüş eğitimine başlamak üzereydim.

Koridorun diğer ucunda tek başına oturmuş, bir parça ekmek çiğnerken gözleri keskin ve odada geziniyordu. Siyah deri zırhının ve kemerinin altına sıkıştırılmış taze bir tunik onu süslüyordu. Oturuşunda bir kibir vardı: yaslanmış, dirsekleri masanın üzerinde rahatça duruyordu. Bu bir Yüce Lord'un duruşuydu. Kendisinin bu yönünü benimsemekte çok isteksiz görünüyordu, her zaman bir yeminli olarak statüsüne yaslanmaya ve sahip çıkmaya çalışıyordu. Ama o hükmetmek için yetiştirilmişti... ve oturuşundaki bir şey bunu gösteriyordu.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Viktor Kormac masasının önünden geçerken, tuniğinin omuzlarına tutturulmuş gümüş pençeleri, gümüşün ışıltısıyla parlıyordu.

öğleden sonra güneşi. Viktor'un onu yırtıcı bir şekilde süzdüğünü fark edince kaskatı kesildim. İmparator'un oğlu ve büyük yeğeni olarak Viktor, Rhyan'dan üstündü. Ama burada sadece bir acemiydi. Rhyan ise bir akadim de dahil olmak üzere öldürdükleri olan bir çıraktı. Bir dövüşte hiç çekişme olmazdı.

Viktor bunu o da fark etmiş gibi geri çekildi ve başını sallayarak beş kurdunu Rhyan'ın masasının etrafını sarmak üzere öne gönderdi. Viktor'unki Brockton Kormac da dahil olmak üzere beşi de çıraktı. Bastardmaker'ın boncuk gibi, sulu gözlerine sahip, vahşi bir soturiondu.

Brockton, Rhyan'ın arkasına geçti, iki masaya destek vererek Rhyan'ı kollarının arasına hapsetti. Kasları şişmişti.

Hakaret yemek salonunda hissedilirken Haleika ve Galen yanımda kaskatı kesildiler.

"Beş," diye fısıldadı Haleika.

"Moronlar," dedi Galen. "Hart akadim'i öldürdü ve bağlı bir beşliden kurtuldu."

Buz gibi bir güç hissi kemiklerime kadar sızdı. Başka bir kurt yaklaşırken Rhyan'ın aurası genişledi.

"Sen buraya ait değilsin, yeminli." Brockton öne doğru eğildi, yanağı Rhyan'inkine değdi.

Rhyan kaskatı kesildi. Birkaç Kormac kurdu daha bir araya toplanmıştı, boncuk gözleri kavgaya aç, duruşları ve auraları saldırmaya hazır olduklarını söylüyordu.

"Ben nereye ait değilim?" Rhyan kayıtsızca sordu. Ağırlığını kaydırarak yanağını Brockton'inkinden uzaklaştırdı. "Bu masaya mı? Bu odada mı?"

"Bu ülkede!" Brockton alay etti.

"Ne kadar vatanseversin," dedi Rhyan. "Burada sadece Bamaryalıların yabancılara gücendiğini sanırdım. Sen Korteria'dan değil misin?"

"olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Ve bu ülkede olmam seni rahatsız mı etti? Bilmem gereken bir şey mi var? Korterla Bamaria ile birleşti mi?"

Odanın her yerinde acemiler ve çıraklar sinirlendi. Kendi nefesimin kesildiğini hissettim.

"Hayır, gryphon-bok," dedi Viktor.

"Komik, çünkü geçen gün Ka Kormac'ın mühürlerini taşıyan silahlı soturilerle karşılaştım."

"Biz herkesi koruyoruz," dedi Viktor. "Her şeyi güvende tutmak için kaynaklarımızı bağışlıyoruz."

Rhyan cevap olarak burnunu kıvırdı. "Bu durumda, belki de bir dahaki sefere gerçek askerler göndermelisiniz. Yavrularını yere sermek için tek bir tekme yetti."

"Seni bok yiyen anne katili," diye hırladı Brockton. Aniden başını çevirdi, ağzını Rhyan'ın yanağına dayadı, dişlerini gösterdi, dudaklarını geri çekti.

Bir saniye önce Brockton Rhyan'ın üzerindeydi ve bir saniye sonra duvara doğru uçmuş, sırtı taşa çarpmıştı. Koridorda küçük bir kasırga patladı, buz gibi soğuktu ve altında yanan bir ateş vardı. Odayı süpürdü ve herkesi sandalyelerine itti. Viktor da dahil olmak üzere tüm Kormac kurtları şimdi kışlarının üzerindeydi.

"Dediğim gibi," diye ayağa kalktı Rhyan, "bir dahaki sefere gerçek askerler." Odaya bakarken yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Bakışlarını benim üzerimde sabitledi.

"Auriel'in belası," dedi Haleika.

Galen dudaklarını büzerek kolunu ovuşturdu.

Ben tepki veremedi odada bir aura dolaşmaya başladı; güçlü, yırtıcı bir aura. Ka Kormac'ın soturileri hareketsiz kaldı, kasları gerildi, odakları

tek bir noktaya odaklandı. Yüzüne alaycı bir gülümseme yayılırken etkilenmemiş görünen tek kişi Viktor'du.

Bakmakta yavaş davrandım; Yemek Salonu'na giren adamın yüzünü zaten biliyordum. Lupin aurasının sağır edici nabzını biliyordum. En çok korktuğum adamdı.

Imperator.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"GİTMELİYİM." Eşyalarımı topladım ve İmperator'un beni görmemesi için dua ederek kapılardan hızla geçtim. Rhyan koridorun sonunda köşeyi dönmüş, özel eğitim odamıza girmişti bile. Ona yetiştim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Rhyan kızgın bir kedi gibi mekânda sinsice dolaşarak ekipmanları inceledi. Cephanelik, çoğunlukla donuk silahlar, yığınla mat, kum torbası, eldiven, tahta bloklar ve çok küçük bir ilk yardım çantasıyla doluydu. Duvara yaslanmış dev bir minder çekerek yere indirdi. Sonra bir tane daha. Onları eşit bir şekilde dizmeye çalışıyor gibi görünüyordu ama öfkesi ve hayal kırıklığıyla, açmak için bir pencereye doğru hışımla ilerlemeden önce amacına ancak yarı yarıya ulaşabildi.

Paspasları düzeltmek için öne doğru eğildim, hareketten dolayı biraz inledim.

Topukları üzerinde döndü, arkasındaki pencereden içeri altın rengi öğleden sonra ışığı süzülüyordu. Koyu kahverengi saçları altın bir hale almıştı ve zümrüt gözleri bana sabitlendiğinde ağzının sert kenarları yumuşadı.

"Miden nasıl?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı. "Öğle yemeğimi yemeyeceğim."

"İyiye işaret." Minderin üzerine çıktı. "Temel eğitime odaklanacağız. Yapmamız gereken ilk şey gücünü ve dayanıklılığını artırmak."

Ellerim seğirdi, Pavi'den dolayı hâlâ ağrıyordu. "Dayanıklılığım bugün pek iyi değildi."

İfadesinde öfke patladı, burun delikleri alevlendi. "Bu senin hatan değildi. Pavi tamamen haddini aştı. Turion Dairen de öyle. Pislik."

Ona minderde katıldım.

Bir adım daha yaklaşarak beni değerlendirdi. "Ancak, bulunduğunuz yeri ve sırtınızda bir hedef varmış gibi göründüğünü düşünürsek, bunu artırmamız gerekiyor."

"Ne durumdayım? Sınıfımın en kötüsü... Akademi tarihindeki tüm sınıfların en kötüsü."

Tek kaşını çatı. "Ben öyle bir şey demedim ve daha fazla saçmalık duyarsam seni ikinci bir koşuya çıkarırım. Sen sadece eğitimsizsin."

Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. "Aynı fark."

"Lyriana." Rhyan ismimi telaffuz ederken kuzeyli tonunu kullanıyordu, sanki ortada fazladan bir hece varmış gibi ama tam olarak değil. Daha çok bir kalp atışı gibiydi. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Eğer arenada bir zekâ savaşı olsaydı, o soturiler daha ilk nefeslerini almadan ölmüş olurlardı."

"O kadar zeki olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hadi ortak, ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz." Bana doğru yürüdü. "Şimdi o parlak beynini güçlü bir soturion olmak için kullanalım. Dayanıklılığın da etkileyiciydi. Ama daha iyisini yapabiliriz. Dik dur." Duruşumu düzeltmek için bana doğru uzandı. O bana dokunamadan kapımız açıldı. Aemon sert adımlarla eğitim odasına girdi, onu Imperator takip etti.

Tüm hava bedenimi terk etti.

Rhyan kollarını indirdi. "Ekselansları. Arkturion." Saygı ile eğildi.

Nabzım hızla atıyordu, ben de eğildim.

Aemon, "İmperator, İmparator Theotis'e ilerlemeniz hakkında rapor vermek için burada," dedi.

"Ne ilerlemesi?" Rhyan İmparator'a ters ters baktı. "Bu onun ilk günü."

"Evet, ama nereden başladığını göremezsem, ne kadar nasıl bileceğim?" İmparator siyah ve altın rengi pelerinini arkasına doğru süpürdü. "Bu sabahki performansınızla ilgili raporu çoktan aldım."

"Beklediğimiz yerde başladı," dedi Rhyan. "Neden vaktimi boşa harcamayı bırakıp bahar geldiğinde İmparator geldiğinde nerede olduğunu görmüyorsun?"

"Burada ayrıcalıklı olarak bulunduğunuzu da hatırlamanızda fayda var," diye sert çıktı İmparator. "İstediğim zaman tersine çevirebileceğim koşullar. Eğer Bamariaya olan bağlılığınızı gerçekten kanıtlamak istiyorsanız, Ka'ma hakaret etmeyi bıraktırdım. Onlar bu okulu korumak için hayatlarını feda ediyorlar." Kurt gibi gözleri üzerimde gezindi. "Şimdi en büyük dileğimiz Leydi Lyriana'nın, beni bağışlayın, Soturion Lyriana'nın, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğini görmek." Görevden almak için el salladı. "Devam edin."

"Sadece birkaç dakika," dedi Aemon sert bir sesle ve bizi İmparator'la yalnız bırakmadan önce hemen "majesteleri" diye ekledi.

Yutkundum, umutsuzca bedenimden çıkmak istiyordum. Rhyan'ın ayarlamasını bitirmesini bekledim ama o sadece kollarını kavuşturmuş bir şekilde önümde duruyordu.

"Bir soturion olmanın ilk kuralı nedir?" Rhyan soruyu adeta hırlayarak sordu. Aurası dönerken odada onun buz gibi öfkesinin öpücüğü vardı.

Gözlerimi kırıştırdım, sabah katıldığım derslerde bu konuya değinilip değinilmediğini hatırlamaya çalıştım ama değinilmemişti. Ya da ben yorgunluktan kaçırmıştım. Gözlerim İmparator'dan Rhyan'a kaydı. Hay sikeyim. Soturion eğitiminin temellerini yıllar önce öğrenmiştim. Ama ihtiyacım olan gerçekleri, saklandıklarını bildiğim zihnimin girintilerinden çekip çıkaramıyordum. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?" diye söylendi İmparator. "Ne cehalet ama."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ama onları bacaklarıma yasladım, göğsüm gerildi.

Rhyan'ın ifadesi karardı ama hareketsiz kaldı. "Tekrar dene, acemi."

Aemon yakın zamanda bundan bahsetmiş miydi? Herhangi bir anı kırıntısı, herhangi bir ders ya da parşömen bulmak için beynimi zorluyordum. Birkaç önemli arkturi ve savaş stratejisi teorisyeninin adını biliyordum. Ama İmparator'un gözlerini üzerimde hissediyordum ve doğru düşünemiyordum, birkaç isimden fazlasını hatırlayamıyordum. Ter boynumdan aşağı akıyordu. Kalbim güm güm atıyordu, Bastardmaker'ın Jules'un üzerindeki ellerini hatırlıyordum.

"İlk kuralı bilmiyorum," diye tersledim. "Cevabım bu."

İmparator onaylamayan bir ses çıkardı.

Rhyan döndü. "Ee?" Kollarını iki yana açtı. "Başka bir şey görmek ister misin?"

"Soruya cevap verdiğini görmem gerek."

"Cevap verdi. O bilmiyor. Sizi başka bir şekilde ağırlayabilir miyiz?"

İmparator'un dudakları kıvrıldı. "Bu iş sana düşüyor evlat. Eğer cevabı bilmiyorsa, bunu ona sen söyle. Aksi takdirde Ka Batavia neden burada olduğunuzu yeniden değerlendirecektir." Başını sallayarak bizi başından savdı. "Döndüğümde, onun lütfunun bir şeyler bilmesini bekliyorum. Cehaleti utanç verici."

Rhyan parmaklarını saçlarında gezdirdi. Birazını yara izinin üzerine doğru kıvırmaya çalıştı ama kestirdiği için yeterince uzun değildi. Kapı kapanırken, "Yapacak," diye mırıldandı.

Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım avuç içlerimi kesti. "Benim cehaletim. Benim cehaletim. Bu ne cüret! Cahil herif. Büyücü olmak ve halkımızın tarihi hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Onun adını bile duymadığı nadir parşömenleri okudum ve uykumda Yüksek Lümerce'yi tercüme edebilirim."

"Ben de öyle," diye bağırdı Rhyan. Ellerini boynunda gezdirdi, başını geriye atarken ellerini arkasında kenetledi. "Bunun bir önemi yok!"

Patlamasına şaşırarak geri adım attım.

Sertçe nefes verdi, aurasındaki enerji geri çekiliyordu. Elleri iki yanına düştü. "Özür dilerim." Başını sallayarak yaklaştı. "Zeki olduğunu düşündüğümü biliyorsun, gerçekten, ama yeni bir arenadayız. Eski kurallar burada geçerli değil." Çenesi gerildi, elleri iki yanında bükülürken burun delikleri açıldı. "İkimiz için de işleri zorlaştıracak, değil mi?"

İkimiz için de daha zor.... Tanrılar. Rhyan benimle eşleştiği için mutsuz olmalı. Eğer başarısız olursam... o da başarısız olur. Yeni evini kaybeder ve yeminli olmaya geri dönerdi. "Benimle eşleştiğin için üzgünüm. Bu kadar kötü performans göstererek seni tehlikeye atıyorum."

Rhyan kollarını göğsünde kavuşturdu. "İlk gün için iyi bir performans sergiliyorsun. Bırak da buradaki yerim hakkında ben endişeleneyim. Sen kendininkine odaklan."

Söylediklerine rağmen ikimizin de yerinin ağırlığını omuzlarımda hissederek baktım.

"Bu bir emirdir." Yüz ifadesi sertleşti. "Kendin için endişelenmen gerek. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum. İyi olacağım. Anlaştık mı?"

Nefesimi sertçe verdim. "Anlaştık."

"Güzel."

"Harika," dedim. "Tekrar gündeme geleceğine göre, soturion olmanın ilk kuralı nedir?"

Düşünceli görünüyordu, bir parmağını çenesine vuruyordu. "Sana cevabı söyleyebilirim ama kendi başına çözersen daha iyi öğrenirsin." Omuz silktili. "Bir tahminde bulun."

Yutkundum, doğru cevabı vermek için çaresizdim. Onun kıyameti olmayacağıma dair korkularını hafifletmek için. Kendimi rahatlatmak için. Ama zihnim bomboştu ve şu ana kadar edindiğim küçük deneyimlerden başka bir şey bilmiyordum. Bu da, sabah aldığım anatomi ve silah derslerinin ötesinde, koşu ve Yemin Töreni'nden ibaretti.

"Acaba... Acemilerin ve çırakların aşık olmasına izin verilmiyor mu?"

Yüz ifadesi karardı. "Neden ilk tahminin bu oldu?" "Ben..."

Bilmiyorum." Ağzım kurudu. "Peki, öyle mi?"

"Hayır. Bu ettiğimiz yemin, ilk kural değil. Ama doğru yoldasınız. İlk kural savaşta yol gösterici ilkemizdir. En başta bu yemini etmemizin sebebi budur."

Dudağımı ısırdım, kafam karışmıştı ve bir cevaba eskisinden daha yakın değildim.

Bir adım öne çıktı. "Kaşonimimizi oluşturmak için Yemin Töreni'nde yemin ederiz. Bir soyda birleşmek için, dostluk için ama aşık olmamak için. Yine de, bir çırak ve acemi arasında gelişen ilişkiden daha samimi bir ilişki yoktur. Ama bunu asla tam olarak kabul etmemeli veya buna göre hareket etmemeliyiz. Neden?"

Kafam rüyamdaki Rhyan'ın görüntüleriyle dolup taşarken kalbim güm güm atıyordu. Çıplak ve yanıyordu, teni kıpkırmızıydı, vücudu en mahrem şekilde benimkine bastırılmıştı.

"Bilmiyorum," dedim telaşla, hâlâ zihnimde onun "samimi" dediğini duyuyordum. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Kütüphanede kaç parşömen okumuştum ve bu temel soruya cevap veremiyor muydum? "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi, sesi içten geliyordu. "Daha önce bilmene hiç gerek yoktu. Ama öğreneceksin. Bana şunu söyle, yeminin sözleri nelerdir?"

Hafızamı canlandırarak, "Ben bir soturionum. Kalbimi ve ruhumu kötülüğe karşı mücadeleye, masumların korunmasına, daha iyi bir dünya vaadine adıyorum. Ve bu sözümle, benimle mücadelem arasına girecek her şeyden ve herkesten vazgeçeceğim?"

Rhyan cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Evet ama bu bir soru değil. İçinden geldiği gibi söylemelisin. Devam et."

Sesimi sakinleştirerek tekrarladım, "Ve söz veriyorum, benimle savaşım arasına girecek her şeyden ve herkesten vazgeçeceğim."

"Daha iyi. Devam et."

Boğazımda bir yumru oluşarak yutkundum. "Soturi dostlarımla yanında savaşacağım, Ka'mı ve tüm yeminlerimi onurlandıracağım. Ve soyumla birlikte savaşacağım... soyumla," dedim tekrar, kendimden emin görünmeye çalışarak, "her zaman tüm kötülükleri sona erdirmek için çalışacağım. Ve eğer yeminimden dönersem, eğer başkalarını görevlerimin önüne koyarsam-"

"Durun. Şuradaki. Cevap bu. "Eğer başkalarını görevlerimin önüne koyarsam. Soturion olmak, kötülüğü durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak demektir. Bir akadimin kaçmasına asla izin vermemek demektir."

Kaşlarımı çattım. "Soturion olmanın ilk kuralı bir akadimin kaçmasına asla izin vermemek mi?"

"Şöyle öğrendim. Diyelim ki sevdiğiniz birine saldıran bir akadim ile karşılaştınız. Ne yapardınız?"

Aklım Meera ve Morgana'ya gitti. "Akadim'le onların üzerinden savaşırdım."

Rhyan omuz silkti. "Pekâlâ, onları ayırmayı başarıyorsunuz ve kişinin yaralı olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu görüyorsunuz, muhtemelen ölmek üzereler. Akadim beslenmenin ortasındaydı ama artık kolay bir avı yok ve kaçıyor. Ne yaparsınız?"

"Eğer sevdiğim biri ölüyorsa? Onlara yardım getirirdim. Onları güvenli bir yere götürür ve
."

"Yanlış. Bir akadimin kaçmasına asla izin vermezsin. gidersin." "Ne? Hayır. Ama o zaman... sevdiğim kişi ölebilir."

Rhyan acımasızca gülümsedi. "Sen bu kişiyi kurtarıken, akadim ne yapıyor?"

"Kaçıyor mu?"

"Kaçıyor," dedi sesi yükselerek.

"Ne olmuş yani? O zaman gitti ve ben de bir hayat kurtardım. Yaptığımız şey bu değil mi? İnsanları kurtarmak?"

Rhyan soruyu kabul etmedi. "Akadim'i yemek için bir ruhtan mahrum bıraktın. O aç, sen gelene kadar besleniyordu. Peki ilk içgüdüğü ne?"

Omuz silktim, verecek cevabım kalmamıştı. "Anlat bana."

"Bütün gün bir şey yemedin ve açlıktan ölüyorsun. Önünüze bir kase nar taneleri koyuyorum... Şimdiye kadar kokladığınız en lezzetli, en olgun, en sulu, en tatlı taneler. Karnınız gurulduyor. Açlıktan ölüyorsunuz, bir avuç alıyorsunuz." Eliyle işaret ederek tohumları koparıp ağzına götürme taklidi yaptı. "Tam dudaklarına değmek üzereler. Ağzını açıyorsun, sulanıyor, karnın açlıktan yanıyor."

Sözleri karşısında ağzım sulandı.

"Ben de onları senin elinden alıp kendime alıyorum," dedi sertçe.

Bu ani dönüşe sinirli bir şekilde güldüm. "Nar tanelerimi mi aldın?"

"Nar tanelerini alıyorum. Ne yapacaksın? Bunun için benimle savaşır mısın? Yoksa daha kolayını bulup önündeki kâsedan aynı olgunlukta ve tatlılıkta daha fazlasını mı alırsın?"

İç çektim. Bu hileli bir soru olmalıydı. "Ben olsam kaseye uzanırdım."

Rhyan'ın iyi kaşları kalktı. "Aynen öyle. Bir akadim böyle yapardı, çok. Daha fazlasına, en kolay olana ulaşmaya çalışın. Unutmamanız gereken şey, onlar için dünyanın onların kasesi olduğu ve arzın sonsuz olduğudur. Eğer biriyle ilgilenmeyi bırakırsanız ve akadimin kaçmasına izin verirsiniz, gitmesine izin verirsiniz, başka birini bulacaktır. Başka birini öldürecektir. Ya da daha kötüsünü. Ve öldürdükten sonra -ya da Tanrı korusun, onları terk edip bir akadime dönüştürdükten sonra- siz neredesiniz? Hâlâ sevdiğinizle birliktesiniz, şimdilik güvendesiniz. Ama akadim yedikten sonra ne yapabilir? Gidip başka bir kurban bulabilir. Ve bir tane daha. Ve daha fazla akadim olan daha fazla terkedilmiş yapar. Peki sen ne yaptın? Kimi kurtardın?"

"Sevdiğim kişi."

"Ve bunu yaparak sayısız kişiyi ölüme mahkum ettiniz. Ve belki de sevdiklerinizi bile, eğer o akadim ya da onun yarattıklarından biri tekrar yolunuza çıkarsa."

Başımı salladım. "Bu bize yüklenen çok saçma bir beklenti. Ya başka biri akadimi öldürürse?"

Rhyan başını salladı. "Ya yapmazlarsa? Bu bizim yaşam tarzımız. Bu şekilde görmediğini biliyorum. Sana öğretilmedi ya da hazırlanmadın. Büyücü olmak için eğitim alıyordun. Bunu anlıyorum. Ama bu bir Soturion olmanın ilk kuralı.

Yeminimiz der ki, 'sevmemeye yemin ettiğim kişileri seversem'." Bakışları o kadar yoğundu ki gözümü kırptım. "Hazırlıklı olmak için soturi dostlarımızı bizi huzurda tutan ya da güç veren bağın ötesinde sevmemeye ya da onlarla ilgilenmemeye yemin ederiz. Eğer bir soturion arkadaşınızın öldürüldüğünü görürseniz -en iyi arkadaşınız, kashoniminiz bile olsa- tereddüt etmezsiniz. Akadim'in peşinden gidersiniz. Akadimi öldürürsünüz. Ve öldüreceği ya da dönüştüreceği her kişinin hayatını kurtarırsınız. Eğer bir tanesine rastlarsanız, ne olursa olsun ya da kim etkilenmiş olursa olsun, onun sonunu getirmek sizin görevinizdir."

"Bu... bir insana yüklenecek çok saçma bir yük gibi görünüyor."

Rhyan içini çekti. "Öyle. Ama bir soturion olmak için yükü omuzlamak zorundasın. İlk kural şudur: Tehdidi durduracaksın."

"Tehdidi durduruyorum," diye
tekrarladım donuk bir şekilde. "Peki
tehdidi nasıl durduruyorsun?"

Başım ağrıyordu, bu hayatın ne inin mantığını ve korkusunu işlemeye çalışıyordum.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Onunla dövüşecek miyim?"

"İlk kural tehdidi durdurmaktır" dedi. "İkincisi, akadim silahtır. Vücutları öldürmek için tasarlanmıştır. Ama kılıcınıza uzanmalısınız. Bu sizi dezavantajlı duruma sokar."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki öyle."

"Hayır, bu her soturion'u dezavantajlı duruma sokar. Bu yüzden vücudunuzu bir silah olarak eğitirsiniz. Tamam mı? Gücünüzü ve dayanıklılığınızı arttıracacağız. Şimdi kollarınızı başınızın üzerine uzatın. Valya'nın Yüz Sekiz Duruşu ile başlayacağız."

Bir an şaşkın şaşkın bakakaldım. Yüz sekiz mi?

"Üç numaralı kural," dedi. "Emirlere uyacaksın. Her seferinde. Bu seni güvende tutar."

"Tamam."

"Tehdidi durduracaksın," dedi Rhyan. "Kural bir. Kural iki, akadim yaşıyan bir silahtır. Soturi dışında hiç kimsenin ona karşı şansı yoktur. Ve hazırlıklı olmak için, üç numaralı kural, her zaman emir komuta zincirini takip edersin. Arkturion, turion, soturion, çırak," önce kendini sonra da beni işaret etti, "acemi. Şimdi başınızın üzerine uzanın."

Yaptım.

Rhyan ayak parmaklarıma dokunana kadar tekrar tekrar esnemem ve öne doğru eğilmem talimatını verdi. Zıplamamı, yerinde koşmamı ve tek bir sınav bile çekemediğimde kendimi bir plank üzerinde tutmamı söyledi. Saatlerce emirler verdi ve beni Valya'nın 108 Duruşunun her birinde zorladı.

Rhyan durmak bilmiyordu, beni zorluyor, formumu düzeltiyor, yanımda her duruşu ve pozisyonu mükemmel bir şekilde uyguluyordu. Son saat Katurium'da çaldı ve pencereden, arkalarında mavi çizgiler bırakarak uçan ashvanları görebiliyordum. Akademi'nin ilk resmi günü sona ermişti. Koridorlar heyecanla konuşan öğrencilerin ve açılıp kapanan kapıların sesleriyle doldu. Ama Rhyan beni kovmaya hiç de yakın görünmüyordu.

Terli bir yığın halinde minderlerin üzerine yığıldım.

Zarifçe yanıma oturdu, sonra sırt üstü yattı, bacak bacak üstüne attı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti. Bugün benim yaptığım her şeyi yapmıştı... hatta daha fazlasını, çünkü sabahları acemiler dersteyken çıraklar birbirleriyle antrenman yapıyordu. Neredeyse hiç terlememişti.

"Hareket

edemiyorum," dedim.

"Biraz ara ver."

Göz ucuyla ona baktım, kaslarım jöle gibiydi, kollarım iki sallanıyordu. "Kalanını da al demeni umuyordum.

Bugün izinliyim." Ayağa kalkabileceğimden emin değildim. Dairemi unutun, artık burada yaşıyordum. Bu minderin üzerinde. Burası benim yeni evimdi.

"Sadece biraz esneme hareketleri, söz veriyorum," dedi. "Artık ayakta durmak zorunda değilsin... ama oturmak zorundasın."

"Kolay esneme mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bu kelimeyi anladığından gerçekten şüphe etmeye başlıyorum."

Bacaklarını serbest bıraktı, yüzünü bana dönmek için yan döndü ve dirseğine dayanarak başını ellerinin arasına aldı. "Kullandığım her kelimenin çağrıştırdığı anlam konusunda bana meydan mı okuyacaksın?" diye sordu dudakları bükülerek.

Yana doğru bir bakış attım. "Tartışmalarımızı dört gözle beklediğini sanıyordum."

Kıkırdadı. "olmak gerekirse, sürekli olarak kendi kişisel kullanımımı savunmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim."

"Kendi kişisel kullanımınız size karşı en iyi silahım. Sana başka nasıl meydan okuyabilirim ki?" Yorgun bedenimi zayıfça işaret ederek sordum.

"Beynin açık ara en tehlikeli silahın, zarafetin. Ama eminim başka yollar da bulabilirsin," dedi kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak. Göz kapakları hafifçe kapandığı için artık göze çarpıyorlardı. "Hangi kelimeyi tanımlamamı istersin? Kolay mı, esneme mi?"

Ben de yan döndüm, başımı ellerimin arasına aldım, onun duruşunun mükemmel bir aynası oldum.

"Sakin ol," dedim.

"Sakin ol." Gözleri ıslı ıslı ve bir anda vücudum boyunca aşağıya inerek kalçamın kıvrımında durdu, sonra tekrar benimkilerle buluşmak üzere yükseldi. Kendi dudakları da tam bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zorun tam tersi."

Sanki bakışları beni yakmış gibi karnımda bir sıcaklık birikti. "Bariz olanı belirtmekte gerçekten ustasın," dedim, sesim soluk soluğaydı.

"Yeminli olduğunuzda, bir Şeylerin efendisi olmak zorundasınız."

"Eminim pek çok Şeyin ustasıdır," dedim, ateŐim yükseliyordu. Sonra Tristan kapımızdan içeri daldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ayağa fırladım ve arkamı döndüm. Lumeria'da ne yapıyordum ben? Rhyan'la yerde yatıp flört ediyordum.

Rhyan benim çırağımdı. Kanı damarlarımda ve zırhımda dolaşan, birbirimize yasak olduğumuz anlamına gelen ölümcül bir kan yeminini pekiştiren Rhyan. Tristan'la evlenmek istediğim için yeminini düşünmem gereken son şey olan Rhyan. Yıllar önce yaz gündönümünde bir ağacın altında beni çok tatlı bir şekilde öpen ve şimdi rüyalarım ve hislerime musallat olan Rhyan.

"Belki zamanı söyleyemiyorsun Hart ama eğitim saatleri sona erdi." Tristan'ın mavi büyücü cüppesi omuzlarının arkasına doğru savrulmuştu ve gümüş kemeri kalçasının altında, kınını belirginleştiriyordu. Bir elini asasının kabzasına dayamıştı. Beni bağlayan asa.

"O halde Majesteleri'nin kişisel saat kulesi olman konusunda sana güvenebileceğimi bilmek güzel." Rhyan sırt üstü yuvarlandı ve hızlı bir tekmeyle ayağa fırladı. Raftan iki havlu alıp birini omuzlarına sardı. Diğerini bana doğru fırlattı. "Biz soturiler," dedi neşeyle, "hayır

Kafamızdaki beyinler.... Oh, bekle, bu artık onun lütfunu da kapsıyor. Pardon, bir soturion olduğum için, yeminli olduğum için beni aşağılamaya mı çalışıyordunuz, yoksa bu kişisel mi?"

Tristan'ın eli çitanın etrafına dolandı. "Sadece onu neden geç saate kadar tuttuğunuzu merak ediyorum. Acemimin bir saat önce ayrılmasına izin verdim."

"Bunu öğrendiğimize şaşırmış olabilirsiniz Lord Grey ama o biraz geride kaldı." Rhyan'a ters ters baktım, *o da "Doğru,"* der gibi omuz silkti.

"Artık işi bitti." Tristan başını yana eğdi, kahverengi gözleri karardı. "Umarım bu sefer onu götürmeme engel olmazsın?"

Rhyan sesinde küçük bir hırıltıyla, "Ben parmaklık görmüyorum," dedi.

Tristan odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü. "Büyükannem bu akşam yemek yemek istiyor."

Kalbim yerinden fırladı. "Bizi kutsaması için mi?"

"Sanırım öyle. Seni görmek için yanıp tutuşuyor gibiydi."

Bu umut vericiydi. Eğer onun onayını alabilirsem nişanlanabilirdik. Ben Ka Grey olurdum... İmparator beni göndermeye kalkarsa arkamda güçlü bir Ka daha olurdu.

"Orada olacağım," dedim.

"Şimdi eve gidip yıkanmalı ve üstünü değiştirmelisin. Ben seni karşılarım. Seninle biraz yalnız zaman geçirmesi ona yardımcı olabilir."

"O gidemez," dedi Rhyan.

Tristan kaşlarını çattı. "Sanırım eğitim saatlerinin sona erdiğini tespit ettik. Majesteleri bu kez sizin tutsağınız değil. Artık benimle geliyor."

"Majesteleri asla benim tutsağım olmadı. Ben de onu hiç tutuklamadım," diye hırladı Rhyan.

Tristan'ın eli asasının etrafında yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Bu gece dövüş kliniği var," dedi Rhyan. "Akademi kuralları. Bir soturion'un günü bir büyücünün gününden biraz daha uzun sürer."

"Kapıya giden yolu bulmak için saatlere mi ihtiyacın var?" Tristan sordu.

"Tekrar soruyorum, bu hakaretleri kişisel olarak mı algılamalıyım? Tüm soturileri kastetmediğinizi varsayıyorum... ki buna artık en genç Batavia da dahil."

"Onun lütfü," dedi Tristan.

Rhyan ileri atıldı. "Eğer onun bu eğitimden sağ çıkmasını istiyorsanız, bir daha asla kişisel eğitim odama girmeyeceksiniz lordum."

"Yeter!" Bağırđım. "İkiniz de!" Benden Moriel'e, bu ikisi asla yalnız bırakılamazdı.

İkisi de bir adım geri çekildi, sessiz, beni izliyorlardı.

Savaş kliniğini unutmuştum. Hem dövüş kliniğini hem de akşam yemeğini yapabilmemin bir yolu olup olmadığına karar vermeye çalışarak bu bildiğim her şeyi beynimde aradım. Acemiler için klinik iki ila üç saat arasında sürüyordu ve beşlileri izleyip katıldıktan sonra eğitimi yürüten soturion tarafından gösterilen dövüş manevralarını gözlemlemeyi içeriyordu. Çıraklar haftada iki kez kendi kliniklerine katılırlardı; aksi takdirde devriye gezen soturileri gölgelemeleri beklenirdi. Çırak ve acemi klinikleri, birbirimizi gözlemlediğimiz ayda bir gece dışında ayrıydı.

Tristan'a yaklaştım. "Yeniden planlamasını isteme riskini göze alabilir miyiz?" Tristan kaşlarını çatı. "Yapmayacağını biliyorsun."

Hay sikeyim. Savaş kliniğini kaçırmayı göze alamazdım; ne ilk gün, ne de Imperator hâlâ şehirdeyken. Ama Leydi Romula'yı gücendirmeyi de göze alamazdım. Bu geceki kliniği kaçırmak ateşle oynamaktı ama Leydi Romula'nın yemeğine mevcut konumumla katılmazsam bir daha davet edilmeme riskiyle karşı karşıya kalırdım. Elimde tam statüm olsa bile.

Rhyan'ı bulmak için döndüm. Hasırlarımızı toplayıp bir köşeye yığarken sırtı bize dönüktü. Nefes vererek kararımı verdim. Güvenliğimi sağlamak için uzun bir oyun oynamalıydım. Nişanımı güvence altına almalıydım.

"Tristan, kliniğe gitmem gerekiyor. Büyükannen akşam yemeğini her zamankinden biraz daha geç yiyebilir," dedim. Tristan'a yalan söylediğimi anladığını belli eden bir bakış attım. Anlayışla başını salladı.

"Elbette," dedi Tristan, sesi sertleşmişti. "Akşam yemeğini erteleyebiliriz." "Mükemmel. Yarın görüşürüz Rhyan."

Tristan yerdeki çantamı gördü ve elimi tutmadan önce onu omzuna attı. "Seninle dairene kadar yürüyeceğim."

Kapıya vardığımızda Rhyan döndü. Elini çantasına attı ve küçük bir keseyi bana doğru uzattı. "Sıcak bir banyo yap, bu tuzları ekle. Ağrıyan kaslara iyi gelir. Yatmadan önce de gerin. Yemekte fazla kalma."

Başımı salladım ve Tristan'ı salona kadar takip ettim.

"Dairende sadece duş var, değil mi?" diye sordu.

"Doğru," dedim. "Gerçi burada banyolarımız var. Ya da Cresthaven'a gidebilirim."

Tristan başını salladı. "Bu çok uzun sürer. Sen burada yıkan. Ben koridorda bekleyeceğim."

Sınıf arkadaşlarımanın meraklı ve yargılayıcı bakışları olmadan tek başıma ısıtılmış sularda oturmak bana cennet gibi geldi. "Kapıyı sen mi koruyacaksın?" diye sordum.

"Hayatım pahasına." Tristan elimi sıktı.

Birkaç dakika sonra küçük özel havuzlardan birine girdim ve Rhyan'ın kesesinin içindekilerin tamamını suya boşalttım. Banyodan lavanta ve güneş ağacı yağlarıyla kokulu buhar yükseldi. Başımı havuzun kenarına yaslayarak sıcak suyun vücudumun üzerinden akmasına izin verdim ve gözlerimi kapattım.

Buz gibi soğuk su yüzüme çarptı. Nefes alamıyor ve göremiyordum. Başım suyun altına gömüldü. Su burnuma ve ağızıma doldu. Havuzdan çıkmak için ne aklım ne de gücüm vardı, ama yüzeye çıktığımda güçlü eller beni tekrar suyun altına itti. Boğuluyordum, kollarım çırpınıyor ve bacaklarım tekmeliyordu.

Ve sonra eller gitti. Yüzeye fırladım, mermer zemine çarparak nefes nefese kaldım, öksürdüm ve tükürdüm. Tüylerim diken diken oldu; çıplak bedenimi ısırarak soğuk havada donuyordum. Havuzun kenarını buzlu su kaplamıştı. Titreyerek gözlerimdeki fazla suyu temizledim ve çılgınca saldırganı aradım. Havuzumun kenarına küçük bir kova bırakılmıştı ve odanın diğer ucunda, arka çıkışa doğru giden tek bir figür seçebiliyordum - uzun boylu, ipeksi siyah saçlı, sırtı bandajlarla dolu açık bir tunik. Pavi.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı. "Lyr?" Tristan sordu.

Havuzuma geri kaydım, her yere su sıçrattım ve çıplak tenim banyonun kenarına sürtünürken acı içinde tısladım. "Siktir!"

"İyi misin?"

"Bir dakika içinde çıkacağım," diye seslendim.

Tristan kapıyı kapattı ve ben de bir havlu kaparak havuzdan dışarı atladım. Pavi beni için affetmeyecekti. Bugün güçlü bir düşman edinmiştim. Artık tüm Ka Elys peşimdeydi, hem Bamarian hem de Elyrian kolları.

BÖLÜM YIRMI BİR

BİR SAAT SONRA, akşam yemeği için ayrıldım ve Haleika ve yeni alıştırma tunikleri giyen diğer birkaç acemi soturi ile karşılaştım. Gümüş elbisemle tamamen göze çarpıyordum, özellikle de alnımın ortasında parıldayan diademi göstermek için arkaya tutturulmuş ve kıvrılmış saçlarımla. Leydi Romula'ya makamımın hatırlatılması gerekiyordu. Ancak beni gören herkes için, kesinlikle savaş kliniğine gitmediğim çok açıktı.

". Haleika yaklaştı. "Peki ya klinik?" "Büyükannen beni çağırdı," dedim sessizce.

Gözlerinde anlayış parladı. Leydi Romula'nın davetlerini geri çevirmek olmazdı. Bunu en iyi torunları bilirdi.

"Benim yerime bakabilir misin?" Ben sordum. "Beni içeri alır mısın? Bir sonrakinde olacağım ama bu gece...."

Haleika dudağını ısırdı. "İmzanı taklit etmek... Bilmiyorum."

"Sorun değil, size izin veriyorum. Lütfen?" İktidardaki Ka'nın imzasını taklit etmek yasa dışıydı ama ona bir şey olmazdı. Ben de bir sonrakinde nişan yüzüğümle orada olacaktım.

Haleika gevşek kahverengi bir bukleyi parmağının etrafında döndürdükten sonra başını salladı. "Elbette." Elimi sıktı. "İyi şanslar, Lyr. Umarım her şey yolunda gider. Sen ve Tristan mutlu olmayı hak ediyorsunuz."

Ona dudak bükerek gülümsedim. "Belki bu geceden sonra kuzen oluruz." "Bunu çok isterim," dedi.

Haleika diğer kızlarla sohbet edip onları benden uzaklaştırırken geride durdum ve Vertavia'nın kırsalına uçmadan önce kimseye görünmeden apartmandan çıkmayı başardım. Ka Grey, en değerli varlıkları olan Grey Villası'nı çevreleyen büyük müstakil evlerde oturuyordu. Sadece iki kat yüksekliğindeki Villa'dan ısıltılı su yolları akıyordu. Yüksekliği eksik olsa da genişliği fazlasıyla telafi ediyordu ve bozulmamış gri taştan yontulmuştu. Tabii ki.

Gri kuşaklı parlak mavi cüppeler giyen iki büyücü Villa'nın girişinde nöbet tutuyordu. Göğüslerinde cesurca iliştirilmiş Gri mührü, gümüş serafim kanatları ve gümüş ay vardı. Ka Grey korunmak için her zaman soturi yerine büyüye güvenmişti. O gün şehirde işime yaramıştı ama artık bir soturion olduğum için Tristan'ın büyükannesiyile olan davamı daha da ileriye götürmeyecekti. Ön girişe ulaştığımda bana içeriye kadar eşlik edildi ve resmi olarak anons edildim.

"Sizi görmek ne güzel, Majesteleri." Leydi Romula merdivenin başında durdu. Basamakları ağır ağır inerken, gümüş halkalarla ağırlaşmış elleri tirabzanı sıkıca tutuyordu. Yaşlı bacakları olan yaşlı bir kadındı. Ama Leydi Romula başkalarını bekletmekten hoşlanırdı. Birinin zamanını çalmak onun için para almak kadar zevkliydi.

"Ve siz, Leydi Romula. Bu gece beni ağırladığınız için teşekkür ederim." "Villa'daki varlığınıza bizi onurlandırdığınız için teşekkür ederiz."

Beni karşılamasının üzerinden bir dakika geçti. Villa sadece iki katlıydı ve merdivenler o kadar da yüksek değildi ama o yolun sadece üçte birini inmişti. Ellerimi belimin önünde kavuşturdum, asil bir dindarlık ve sabır portresi çizdim.

Leydi Romula en alt basamağa dokundu ve durakladı, başının üstünde bir dizi örgü halinde toplanmış olan saçlarını dikkatle kontrol etti. Onu beklemeye alışkındım ama bu artık hakaret sınırını aşmıştı. stnlğ ele geçirmişti, benden izinsiz bir şey almıştı bile -zamanımı.

"Ne kadar güzel bir elbise," dedim giriş salonuna adımını atarken. Yaşlılık, Leydi Romula'nın cildine diğer yaşıtlarına dokunduğu gibi dokunmamıştı. Altın ve gümüş, rahat bir yaşam gibi bunu da aşmanın bir yolunu bulmuş gibiydi. Ancak dudakları her zaman kurumuş, çatlamış ve koyu kırmızıya boyanmıştı. Beni her iki yanağımdan öpmek için öne doğru eğildi. Ağzı kabaca tenimde gezinirken irkilmemeye çalıştım.

"Oh, bu mu?" İhtışamlı bir şekilde elbisesini gösterdi. "Geçen yazdan kalma." Resmi elbisesi elbette gümüş rengindeydi; saten ve ipek karışımı kumaş, yüzlerce narin inci ve elmaştan oluşan bir kemerin arkasında belde toplanıyordu. Evde bir akşam geçirmeye değil, büyük bir baloya katılmaya hazır görünüyordu. "Leydi Arianna da bu gece kuzeniniz Leydi Naria ile birlikte beni çağırdı."

Yutkundum, ellerimi yanımda gevşetmeye çalıştım. Bunun bir anlamı yoktu. Arianna Teyze Konsey üyelerini her zaman çağırırdı. Eğitim Müdürü'nn Maliye Müdürü'n akşam yemeğine çağırması için yüzlerce neden vardı. Ama Naria'nın geleceğini bilmek kanımı kaydattı. Leydi Romula'nın onayını almaya çalışırken burada olmasını isteyeceğim son kişiydi. En azından savaş kliniğini özleyen tek kişi ben değildim.

"Gel sevgilim, çekilelim." Koluma girip beni hızla köşeye götürdü; dizleri birdenbire gayet iyi çalışmaya başlamıştı. İki kat yüksekliğinde, açık pencereler, bitkiler, elmas ve altından yapılmış avizelerle dolu oturma odası Ka Grey'in muazzam zenginliğini konuklara göstermek için tasarlanmıştı. Atalarının lordlarının ve leydilerinin yağlı boya tabloları duvarları yerden tavana kadar kaplıyordu. Leydi Romula bir kanepeye uzanmış, gümüş kadife yastıkların üzerinde dinleniyordu.

Şarap dolu iki kadeh kapı aralığından süzüldü. Bardak sapları parmaklarımızın arasına düştü. Leydi Romula kendininkini kolaylıkla alırken, ben beceriksizce benimkini dengeledim ve odanın karşı tarafındaki kanepeye çekildim. Isıtılmış suyla dolu dairesel bir havuz aramızda duruyordu ve ben de onun gibi rahatça minderlerime uzanmaya çalıştım.

Leydi Romula'nın dudakları öğüt verircesine birbirine çarptı. "Babanızın sizi ne kadar kıt kanaat geçindirdiğini hep unutuyorum." Şarabından uzun bir yudum aldı. "Toplumu yönetmenin eşiğindeki üç genç hanım, hizmetçileri yok, lüksleri yok. Bamaria eskiden kültürün öncüsüydü. Benim zamanımda partiler, moda...." Başını iki yana salladı. "Şimdi her şey çok sade. Baban seni bu kadar mahrum bırakırken nasıl çalışacaksın?"

Öksürdüm. Eskiden lüksümüz, partilerimiz ve halkın karşısına çıkışlarımız vardı ama ayaklanmalar, babama düzenlenen suikast girişimi ve Meera ile Morgana'nın vorakh'ı yüzünden Bamarian kültürü askıya alınmıştı. En tatlı gülümsememi takındım ve fincanımı kaldırdım. "Daha az şanslı olanlar da dahil olmak üzere herkese örnek olmaya çalışıyoruz. Sıradan bir Lümeryalının içinde bulunduğu kötü durumu bilmek Meera'yı daha iyi bir lider yapacaktır. Ama itiraf etmeliyim ki," dedim göz kırparak, "buraya gelmekten bu yüzden bu kadar keyif alıyorum."

İçtenlikle güldü ve kadehini kaldırdı. Şarap dudaklarıyla aynı renkteydi.

"Size neyi kaçırdığınızı hatırlatmalıyız. Belki Arkasva'yı lüksü Cresthaven'a geri getirmeye ikna edebilirsiniz."

"İnsan umut edebilir," dedim. "Cresthaven'a daha fazla Ka Grey getirmek onu sadece geliştirecektir."

Leydi Romula sıırttı. "Bu kesinlikle Gölge Kalesi ile hoş bir tezat oluşturuyor olmalı, hmmmm?"

Neredeyse şarabım boğazıma kaçıyordu. Parmaklarım kadehimin sapını sıkıca kavradı. "Zıtlık benim kullanacağım kelime değil," dedim dikkatlice. Bir yudum daha aldım. Uzun bir yudum.

Kadehini sallayarak göz kırptı. "Bu utanç verici. Kızımın yüzüğü, onunla ne yapacağını asla bilemeyecek olan Gölgeler'e kayboldu. onu bir daha görebilecek miyiz?"

Tüm vücudum gerildi. Sesindeki suçlamayı duyabiliyordum. Sanki Tristan'a annesinin yüzüğünü -benim nişan yüzüğümü- atmasını ben söylemişim. Hâlâ kızgındı ve bu kaybı benim hatam olarak görüyordu.

"Sadece umut edebilirim. Belki Leydi Sıla bir sonraki Konsey Toplantısında bir takasla ilgilenebilir."

Leydi Romula sanki bu fikir çok saçmaymış gibi dudaklarını büzdü. "Nasıl gidiyor canım? Babanın son zamanlarda oldukça sıra dışı seçimler yaptığını söylemeliyim."

"Son zamanlarda olağandışı koşullar yaşadığımız söylenebilir."

"Elbette. Neredeyse yirmi yıldır olağandışı koşullarımız var. Başka bir şey bilmiyorsunuz. Hayat sana normal geliyor olmalı ama Ka Batavia'nın kadınları tarafından bin yıl yönetildikten sonra Bamaria'da bir erkeğin hüküm sürmesi büyük bir skandaldı ve bugün de öyle."

"Bir erkeğin Arkasva olarak hizmet etmesi sizi rahatsız ediyor mu?" Dikkatlice sordum.

Leydi Romula gözlerini devirdi. "Ben Bamaria Konseyi'nde Finans Şefiyim. Konumumu ve servetimi koruduğum sürece hükümdarımızın bacaklarının arasında ne olduğu umurumda mı? Ama pek çok kişi buna katılmayacaktır. Ve sizin durumunuz ışığında," dedi burnunu çekerek, "halk arasında babanızın yönetiminin lekeli olduğuna dair bir inanç yayılıyor. Sonuç olarak acı çekiyorsun."

Auriel'in Bayram Günü'nde oluşan kalabalığı ve onun sahte olduğunu iddia eden tüm bağırışları düşünerek doğruldum. Bugün de sınıf arkadaşlarım arasında benzer yorumlar duymuştum. Babamın hükümdar olmaması gerektiğine dair inanç ne kadar yaygındı? Leydi Romula bundan bahsettiğine göre Lümer toplumuna tamamen nüfuz etmiş olmalıydı.

"İyi akşamlar, Büyükanne." Tristan parlak mavi bir tunik giyerek oturma odasına girdi. Omzuna gümüş bir fular atmıştı. Bana cesaretlendirici bir bakış attı ama ben sadece gergin bir gülümsemeyle yetinebildim. Konuşmamızdaki hiçbir şey onun yumuşayacağına ya da ikimizin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu kutsamayı yapacağına dair bir ipucu vermiyordu. Tristan'la evlenmek bir şeydi ama Leydi Romula'nın desteğı ve koruması olmadan bunu yapmak anlamsızdı.

Parmaklarını şıklattı ve bir kadeh daha eşikten süzülerek Tristan'ın eline doğru ilerlemeye çalıştı, ama Tristan onu elinin tersiyle itti ve kadeh uçup gitti. Çoktan yanıma koşmuş ve elimi tutmuştu.

"Büyükanne," dedi, "bu akşam yemeğı için çağırduğınıza çok sevindim. Seninle konuşmak istediğimiz önemli bir konu var. Leydi Lyriana'yı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

"Elbette sevgilim, ama önce misafirlerimizi karşılamalıyız."

Çünkü tam o anda Arianna ve Naria anons edildi.

İlk olarak, tek omuzlu mavi elbisesi içinde çok güzel görünen Arianna Teyze içeri girdi. Altın serafim kanatlarını omzuna takmış ve pazusundaki yeni altın manşeti göstermişti. Kolunun dirsekten yukarısını neredeyse yarısını kaplayan altın seraphim tüyleri ile benimkine benzer bir tarzı vardı. Bana mutlulukla sarılıp soturion eğitimindeki ilk günümün nasıl geçtiğini sorarken, Naria varlığıma sinirlenmiş bir halde arkamdan sinsice yaklaştı. O da mavi giymişti ama kumaşı tek omzuna sarmak yerine göğüslerinin üzerinden geçirerek karnını ortaya çıkarmış ve göğüs dekoltesini gözler önüne sermişti.

"Bu gece dövüş kliniğin yok mu?" diye sordu. "Yok mu?"

"Ben çırağım tarafından mazur ama içimden bir ses senin mazur görülmediğini söylüyor.

Size özel iyilikler yapılmaması gerekiyor."

Midem bulandı. Bunu Rhyan'a rapor edecek miydi? Ya da daha kötüsü Viktor Kormac'a?

Naria'nın gözleri yıllar boyunca pek çok kez olduğu gibi Tristan'a kaydı. Tristan utanarak gözlerini kaçırdı, gözleri kısılmıştı... neredeyse utanç içindeydi. Yüzü kızarmıştı, Naria'nın bir nedenden dolayı onu kızdırdığı belliydi. Naria'ya ters ters bakarak onun önüne geçtim.

"İçimden bir ses burnunu bu işe sokmaman gerektiğini söylüyor," dedim Tristan'ın koluna

Daha fazla içki geldi ve Tristan'ın büyükbabası Lord Trajan geldi. Tristan'ı köşeye sürüklemeyen önce bir kadeh kabul ettim.

"O bakış neydi?" Ben sordum.

"Ne bakışı?" Hâlâ gözlerime bakmıyordu. Lumeria'da ne var?

"Naria geldiğinden beri bana bakmıyorsun."

"Sana bakıyorum." Kahverengi gözlerini kaldırdı.

Bakışlarımı kısmıştım. "Orada utanmış görünüyordun. Neden utandın? Ne zamandan beri Naria'nın bir bakışı seni etkiliyor?"

Tristan alt dudağını çiğnedi. "Bunu burada konuşmamalıyız." Ellerim kalçalarımın altına gitti. "Yani konuşacak bir şey mi var?"

Beni diğer misafirlerden ayırarak küçük bir salona, yalnız başıma götürdü.

"Lyr, aşırı tepki vermeyeceğine söz vermelisin."

"Bana söylemek üzere olduğun şeyin aşırı bir tepkiyi hak edip etmediğine karar verdikten sonra söz vereceğim."

"Lyr."

"Tanrılar, Tristan. Söyle artık."

Omuzlarını silkerek, "Geçen hafta Naria bana geldi ve..kendini teklif etti," dedi.

"O ne!" Odaya geri dönüp onu yumruklamak için döndüm - büyülü soturion gücü olsun ya da olmasın.

"Hayır, bekle!" Kolumu tuttu. Elime şarap döküldü. "Ona hayır dedim, tabii ki hayır."

"O kendini sundu! Sana! Ben bir hapisane hücresindeyken!"

"Lyr."

"Hapse atıldığım ve seninle nişanlanmam gereken hafta!"

"Onu reddettim! O... Ka Grey'in Ka Batavia ile ittifak yapmak istediğini düşündü... sadece seninle değil."

Bunun gerçekliği içimi yaktı. "Ve gerçekten seninle bir şansı olduğunu mu düşündü?"

"Şey...." Tekrar aşağıya baktı.

"Tristan! Lumeria'da bana söylemediğin ne var?"

"Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey. Sadece...." İçini çekti. "Aramızda hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Geçen hafta olmadı."

Gözlerim büyüdü ve göğsüm şiddetli bir nefes verişle inip kalktı. "Açıkla."

"Üç yıl önceki yaz gündönümünü hatırlıyor musun? Yeminli piç ziyarete gelmişti."

Rhyan'la dans ettiğim gece. Öpüştüğümüz gece. "Ne olmuş ona?" Dikkatlice sordum.

"Naria ile dans ediyordum ve...."

"Onunla yattın!" Ben bağırdım.

Bir saniye sonra eli ağzımdaydı. "Şşşt. Lyr. Hayır! Ama... yakın." Dengemi bulmak için elimi duvara doğru attım. Biliyordum

Naria, Tristan için bir meşale taşıyordu ve onun... şey, benden önce epeyce ilişkisi olmuştu. Leydi Romula'nın gazabından kaçınmak için hep sessiz kalmış ve hamilelikten kaçınmak için mümkün olan her önlemi almıştı. Açıkça kur yaptığı ilk kız bendim. Ama benim hapsedilmem ve geçen gece aramızda az kalsın yaşanacak olanlar düşünüldüğünde... Naria'nın ona gittiğini bilmek... bir keresinde onu öpmüş, ona dokunmuş olmak....

"Onu öldüreceğim," diye homurdandım.

"Hayır, değilsin," dedi nazikçe. "Sakinleşeceksin çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu. Neden burada olduğumuzu hatırla." Elimini dudaklarına götürdü ve öptü.

Tepki vermek, elimi onun dokunuşu altında yumuşatmayı hatırlamak için zar zor zamanım oldu. Boyun eğmek, aşık olmak için. Ama çok öfkeliydim. Bu inanılmazdı. Öz kuzenim nişanımı bozmaya çalışmış ve bugün bana saldırmayı için küçük uşak Pavi'yi görevlendirmişti. Sırtımdan aşağı akan soğuk buzlu suyu hâlâ hissedebiliyordum. Ve şimdi onu öptüğünü, ona dokunduğunu öğrenmek... midemi bulandırdı.

Ama Tristan, o anda ona ne kadar kızgın olsam da, haklıydı. Derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım. Kendimi sürgünden korumak için erkek arkadaşımın Allah'ın belası büyükannesinin nişanımızı kutsamasına ihtiyacım vardı. Burun deliklerim alevlendi ve derin nefes almama rağmen göğsümün kabardığını hissedebiliyordum.

"Peki," diye tersledim.

"İyi görünmüyorsun. O bardağı tutuşunla kırmana iki saniye kaldı." Tristan kadehi elimden aldı ve diğer odaya doğru . Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Özür dilerim. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bunu sen de biliyorsun. Senden önce gelen diğerleri... hepsi buydu. Öncekiler. Ben sadece seni sevdim."

Yanağımı öptü, yumuşakça, tatlı bir şekilde. Ciddiymiş gibi. Ama Meera ve Morgana'yı bilseydi, altın kol manşetimin içindeki ve dövmelemin altındaki sırları bilseydi, Jules'un ölümünü istediği gibi onların ölümünü de isterdi. Bana olan aşkı... yeterli değildi. Asla yetmeyecekti.

Asla yeterli olamam.

Gözyaşlarımı geri kıptım. "Haklısın. Aşırı tepki veriyorum."

Bir öpücük daha aldıktan sonra elimi tutmasına ve herkes yemek odasına çekilirken beni partiye geri götürmesine izin verdim.

Sohbetin ilk konuları yeterince yapmacık ve aptalcaydı, Bamaria'daki soylular arasındaki hava durumu ve dedikodularla doluydu - kim kiminle konuşuyor, kim konuşmuyordu ve hangi Ka şu anda . Zaten eğitimden dolayı yorgun ve ağırlıydım, bir de akşam anlamsız tartışmalar çılgılık atma isteği uyandırdı. Keşke Arianna ve Naria burada olmasaydı, sohbeti ihtiyacım olan yere, Tristan'la olan nişanıma odaklayabilirdim. Ayrıca Naria'nın kafasını koparmayı ne kadar çok istediğime de daha az odaklanabilirdim.

Lord Trajan, "Arkasva Batavia'nın bir yeminlinin varlığına izin vermesini tuhaf buluyorum," dedi.

Tristan homurdandı. "Onunla birkaç kez karşılaştım. O en kötü türden bir suçlu."

Bu işin gidişatından hoşlanmadığım için doğruldum.

Leydi Romula yüzünü buruşturdu. "Bu, işlerin kötüye gittiğinin bir işareti. Ama majesteleri, o sizin yanınıza verilen çırak değil mi?" Kuru dudaklarını daha da onaylamaz bir şekilde şapırdattı. "Mevcut en asil çırağa bağlanmalıydınız. Senin konumundaki birine ancak bu yakışır. İnsan babanın niyetinin ne olduğunu merak ediyor."

"Majesteleri Bamaria'nın iyiliği için elinden geleni yapıyor," dedi Arianna hemen. "Ve genç adamı dövüşürken gördüm. Bağlı beşini görseydiniz ona yeminli demezdiniz."

"Suçlunun karıştının savaşçı olduğunu bilmiyordum," dedi Leydi Romula. "Yani kavgada iyi. Bravo! Bu onu nasıl daha az yeminli yapar? Ne derler bilirsiniz. Eğitim sırasında masum bir çocuğu çıplak elleriyle öldürdü. Öfkesinden kendi annesini öldürdü. Duyduğuma göre dengesizmiş, aurasını ve öfkesini kontrol edemiyormuş. Babası Imperator, tüm Kuzey'de İmparator'dan sonra en güçlü ikinci kişi. Eğer o çocukta zerre kadar masumiyet olsaydı, İmparatorluğun diğer ucunda saklanıyor olmazdı. Ya Imperator Hart onu yasal olarak aklayamazdı ya da bunun bedelini ödeyemezdi - her ikisi de ciddi bir yanlış yapıldığını gösteriyor. Bundan hoşlanmadım."

"Onun suçlamaları hakkında konuşamam ama ona kefil olundu. Ve çocuk bir akadimi öldürdü," dedi Arianna. "Ayrıca, Hazır'ın gözü onun üzerinde. Ve Lyr." Gülümsedi ve bana göz kırptı.

Tristan, "Bunu yapmak Lyr'e düşmemeli," dedi.

"Tabii ki hayır. Bu durum onun boyunu aşar." Leydi Romula burnunu çekti. "Bir suçluyla kan bağıınız var. Onun kirli kanı artık damarlarınızda dolaşıyor. Ve sen de bu kanı ileride doğacak çocuklarına aktarmakla lanetlendin."

Tristan'ın çocuklarını kastediyordu. Torunlarının torunları. Onları zaten lekeli olarak görüyordu.

"Tristan," dedim yeni bir sohbet için umutsuzca, "bize Büyücü Akademisi'nden bahset."

Naria'nın gözleri parladı ve öne doğru eğilerek, ortam göz önüne alındığında oldukça büyük bir dekolteyi ortaya çıkardı ve göğüslerini masaya dayadı. Ciddi miydi? Ben mi? Ve Leydi Romula? "Derslerin ilk günü nasıldı? Benim için çırağım en zorlu eğitim protokolüyle başladı ama ben kolaylıkla geçebildim. Senin çömezsin nasıl, Tristan?"

"İyiymi," dedi Tristan, başka tarafa bakarak. Gözleri benimkileri buldu.

Naria bakışlarını dikkatle bana çevirdi, sessizliğinin sebebinin ben olduğumu fark etmişti. "Ekselansları," dedi, sesi yemek masası için çok yüksekti, "bugün kırbaçlanmaktan kurtulduğunuz için şanslıydınız. Öyle değil mi?"

"Kırbaçlandı!" diye bağırdı Leydi Romula. Gözleri dehşetle irileşti, ağzı açık kaldı.

Herkes bana bakarken çatal bıçak takımı masaya çarptı. Tristan'ın parmak eklemleri beyazladı. "Sana dokundular mı?"

"Hayır!" Bağırdım.

Leydi Romula gözlerini kapatarak, "Hayvanlar kırbaçlanır," dedi ciddiyetle. "Soturiler her zaman çok barbar olmuştur!"

"Büyücüler de pek iyi değil," diye tersledi Tristan. "Asalarımızı cezalandırmak için kullanırız, büyü'nün yanlış kullanımı için yanık izleri bırakırız."

"Peki bugün kaç büyücü yakıldı?" Leydi Romula sordu. "Hiç sanmıyorum. Soturiler her gün birbirlerini döverken."

Arianna Teyze Naria'ya döndü, kolunu tuttu ve parmaklarıyla tenine . "Bu uygun bir akşam yemeği sohbeti değil, canım."

Naria omuz silkerek annesinin elinden kurtuldu. "Sadece endişelendiğim için sordum."

"Kırbaçlanmadım," dedim, konunun kapanmasını istiyordum. Bir Arkasva Varisi'nin sakın ve güçlü ifadesini takınmaya çalıştım. "Aynı şeyi Leydi Pavi Elys için söyleyemeyiz."

"Senatör Janvi'nin yeğeni!" Leydi Romula söyledi.

"Evet ve Naria'nın en iyi arkadaşı. Öyle değil mi kuzen?"

Naria'nın kaşları çatıldı. Masanın üzerinde Tristan'ın elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine doladım.

Leydi Romula alkışladı. "Böyle tatsız şeyleri unutun. Tatlı ve şarap için oturma odasına çekilelim."

Çatalımı yere bıraktım. Yemeğime neredeyse hiç dokunmamıştım, zaten fazla bir şey de yoktu. Leydi Romula'nın lüks ve şarap konusundaki aşırı zevklerine rağmen, yemek konusunda cimriydi ve akşam yemeklerinde kuş yemeği servis ederdi.

Naria annesiyle birlikte oturmuş, Lord Trajan ile sohbet ediyordu. Kadife bir kanepeye uzanmış olan Trajan'ın uzun piposundan ay yapraklarının dumanı yükseliyordu. Ayakları büyük bir yastığın üzerindeydi ve sandaletlerinin bağcıkları her nefes verişte biraz daha çözülüyordu. Tristan ve ben Leydi Romula'yı odanın diğer tarafında köşeye sıkıştırmıştık.

"Ne kadar harika olduğunu biliyorum. Parasını ben ödedim." Leydi Romula oturma odasındaki en yeni tabloyla ilgili övgülerimi yarıda kesti.

Gülümsedim. "Tabii ki."

Bana el salladı. "Yeteneklerini tazelemen gerekecek, canım. Dalkavukluk etkili olsa da senin statündeki biri için çok açık. Göründüğümde daha yaşlıyım, hadi başlayalım. Benim onayımı istiyorsun."

Bacaklarımdaki ve sırtımdaki ağırları görmezden gelerek daha dik oturdum ve en samimi ifademi takındım. "Leydi Romula, her zaman birlikte olduğumuza inanıyordum. Hayatımdaki tüm değişikliklere rağmen tek bir şeyin sabit kaldığına dair sizi temin etmeye geldim. Tristan'a olan aşkım." İçimde bir şeyler kıpırdandı. Rhyan'ın yeşil gözleri zihnimde parladı. Zümrüt rengi, pırıl pırıl, vücudumda aşağı yukarı dolaşüyor, kalçalarımaya yerleşiyor ve sonra gözlerime doğru yükseliyor, içimi görüyordu.

"Ne yazık ki, hayatınızdaki bu değişiklikler beni güvenceden yoksun bıraktı."

Tristan dudağını ısırıldı. "Büyükanne, onu seviyorum. Her şeyden çok." Elimi sıktı.

Leydi Romula, "İhtiyaç ve arzu evlendiğinde şanslıdır," dedi. "Leydi Lyriana'yı Arkasva'nın karnındayken tanıdım. Ama bazen aşk bir insanı güvende tutmak için yeterli değildir." Tatlı tatlı gülümsedi. "Tristan, aşkım, gümüş çıtçıtlar dün gece çiçek açtı. Leydi Arianna onlardan hoşlanıyor. Ona ve Naria'ya bahçeyi gösterir misin?"

Kalbim sıkıştı. Onay vermeyecekti. Bu gece vermeyecekti. Tüm bu akşam yemeği yorucu bir zaman kaybıydı, Rhyan'a söz verdiğim gibi eğitimden sonra iyileşmek ya da savaş kliniğine gitmek için harcamam gereken bir zamandı. Bunu kaçırdığım ve ona yalan söylediğim için duyduğum suçluluk içimi kemiriyordu. Ve Naria'nın bunu bana karşı kullanacağına hiç şüphe yoktu.

Ayağa kalkıp Tristan'ın koluna girmek istedim ama Leydi Romula beni tekrar kanepeye çekti. "Sen ve ben biraz daha konuşacağız."

"Çok isterim," dedim tatlı bir sesle, Tristan'ın Arianna ve Naria'ya doğru yürümesini dikkatle izliyordum. Onunla bir yere gitme fikri hoşuma gitmiyordu, artık onun ne kadar kalles olduğunu biliyordum.

Odadan çıkar çıkmaz Leydi Romula yaklaştı. "Beni dinleyin majesteleri. Bilmeyecek kadar korunmasızsınız ama daha önce doğru söyledim. Bamaria'da huzursuzluk var. Babanızı sevdiğinizi biliyorum ama Ka Batavia'yı yöneten bir adam bin yıllık geleneği yıktı. Ruhu özgür bırakılan Yüce Leydi Marianna vasiyetini yazarken ben orada değildim."

"*Ha Ka Moka*," dedim.

"Ben kimim ki onun ne dilediğini yargılayayım. Belki de bu onun en iyi seçeneği idi, belki de geleneklere rağmen kocasını kız kardeşine tercih etmek için bir nedeni vardı. Belki de hastalık aklına girdi. Ama artık babanızın yerine geçebilecek, yasal ve geleneksel bir alternatifimiz var; iki yıldır reşit olan, bir kadın ve Marianna'nın doğrudan soyundan gelen bir Varis Vekili."

"*Ha Ka Mo-*" Başladım ama Leydi Romula bana el salladı.

"Evet, evet, ruhu serbest bırakıldı. Kimse senin dindarlığından şüphe duymuyor, canım. Annenin ölümü sırasında pek çok kişinin Arianna halanın Leydi Meera'nın koltuğuna oturacağına ya da naip olacağına inandığını bilmelisin. Pek çok kişi babanın, özellikle de Arianna'nın on dokuzuncu doğum gününden sonra, Arianna'nın görevi devralması ve düzeni yeniden sağlaması için görevi bırakması gerektiğini düşünüyordu, ancak bunu yapmadı ve iki yıl sonra da görünüşe göre böyle bir planı yok."

Titremelerini engellemek için ellerimi kucağımda birleştirdim. Korktuğum başıma gelmişti. Meera Görünür Varis'ti ama asla Arkasva olamayacaktı, vorakh'ıyla değil. Görüleri geldiği anda, babamın istifa etme olasılığı ortadan kalkmıştı. Kaç kişi daha

bunu düşünüyordı? Onun neden hükmedemediğini anlamaları ne kadar sürer? Ya da Morgana'nın neden yapamadığını?

"Dahası Leydi Lyriana, yabancı bir soturinin sınırlarımızdan içeri girmesine izin verdiğimiz yirmi yıla yaklaşıyoruz. Ka Kormac'ın askerlerinin Bamaria'da konuşlandığını bilmenin ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlıyor musunuz? Ka Grey yıllardır vorakh pisliğini temizlerken, sınırlarımızı koruma ya da içeriden koruma kabiliyetimiz konusunda bir şüphe tohumu bile olduğunu duymak? Ve artık hiçbir gücünüz yok." Yüz ifadesi karardı ve sesini alçalttı. "Şimdi dikkatli olmalısın. Babanın Gölgeleeri konuşmamı istemeyecektir ama torunumu ilgilendirdiğin ve seni etkileyen şey ne yazık ki onu da etkileyeceği için konuşacağım. Bamaria'nın çukurlarında yakında gerçekleşecek bir tehdit oluşuyor. Hayatınız tehlikede."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Yaşlı kadının gözleri beni izlerken kurnazdı. Beni tehdit ettiğini düşündüğü her neyse, bu onu da tedirgin ediyordu. "Emartis'in dişi bir Arkasva için yaptığı çağrılar giderek daha da artıyor," dedi.

"Emartis mi?" Ben sordum. "Kim onlar?"

Leydi Romula'nın gözleri kısıldı. "Siyah Seraphim sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Bütün vücudum soğudu. Meera'nın görüşü.

Leydi Romula kemikli parmaklarını şıklattı. Küçük bir parşömen kapıdan süzülerek uzanmış eline geldi ve yüzünde bir tiksinti ifadesiyle bana uzattı. Ellerini temizlemek için bir mendil çıkardı.

Parşömeni açtım. Ortasına, o gün festivalde hem kalabalığın içinde hem de satıcının bana satmaya çalıştığı iğnenin üzerinde gördüğüm Ka Batavia'nın değiştirilmiş mührü boyanmıştı. Bu bir tesadüf değildi, o rozet bir hata değildi. Gümüş bir ayın altındaki siyah seraphim'in garip mührü altında birisi yazmıştı:

Shekar arkasva! Sahte Arkasva'nın ortadan kaldırılmasının ve gerçek Arkasva Batavia'nın onun yerini almasının zamanı geldi. Gerçekte bize katılın. Her iki şekilde de gelir.

Ben Arkasva, Ben Emar.

Benim Arkasva'm, benim gerçeğim.

Ani Dhara Me Sha El Lyrotz

The Emartis.

Ağzım kurudu. Yeminlerini kanla yapmışlardı ve eski büyüünün kendilerine ait olanı talep etmemesi için bu yemine sadık kalmaları gerekiyordu.

Leydi Romula kırmızı boyalı dudaklarını birbirine yapıştırdı. İçtiği şarap onları küçük çatlaklar halinde kurutmuştu.

"Bunlar Bamaria'daki tüm yönetici Kavimlere gönderildi. Babanız Koltuğa oturduğundan beri on yedi yıldır sessiz kaldılar, zamanlarını beklediler ve bu süre içinde örgütlendiler. Defne'nin sadece bir kadına geçebileceğine inanıyorlar. Ka Batavia'dan bir leydiye."

"Hayır, o sadece amcam Tarık tarafından yönetilen öfkeli bir kalabalıktı." Boğazım düğümlendi ve bir anda her şey yerli yerine oturdu.

Leydi Romula beni dikkatle izledi. "Amcan Tarık öldürüldü. Ama Emartiler hayatta kaldı. Dağınık ve öfkeli bir güruhun Bamaria Arkasva'sını öldürebileceğini mi sanıyorsun? Gölgele atlatan casuslar, çifte ajanlar ve para karşılığında sırlarını satmaya hazır hainler vardı. Planlar yapılmıştı. Kaybolmamış planlar. Bu mektuba bakılırsa hâlâ var olan planlar. Ve benim hesabıma göre, sadece daha büyük ve daha fanatik hale geldiler."

Hasta olacaktım. Öne doğru eğilerek kanepeye tutundum. Emartiler yıllar önce isyana sebep olmuşlardı. Babama saldırmışlar ve Ka Kormac'ın Bamaria'ya girmesi için kapıyı açacak kadar istikrarsızlığa neden olmuşlardı. Arianna Teyze onlar yüzünden vatana ihanetten tutuklanmıştı. Ve

Emartis'in yeniden yükselmesiyle Ka Batavia da Ka Azria gibi hızla düşmeye hazır görünüyordu. Nefesim daraldı ve bedenim panik ve soğuktan sıkışmaya başladığında duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissettim.

Elimi tut.

Küçük ayrıntılar. Burada kal.

Parmaklarımın altında elbisemin pürüzsüzlüğünü hissettim, dilimde şarap kalıntılarının tadını aldım, Leydi Romula'nın çok yoğun sürülmüş çiçek parfümünün kokusunu içime çektim. Elbisemin göğüslerimde yarattığı kaşıntıyı, sırtıma yayılan donuk ağrıyı, baldırlarımın arkasındaki ve ayaklarımın kemerlerindeki sızıyı, ellerimdeki gerginliği hissettim. Gri Villa'daydım. Güvendeydim. Burada hiçbir şey bana zarar veremezdi, bugün değil. Etrafımız bizi korumaya yemin etmiş büyücülerle çevriliydi.

Güvendeydim. Güvendeydim. Güvendeydim.

Duvarların yerinde kalmasını, tavanın sağlam durmasını diledim.

"Leydi Romula sözlerine şöyle devam etti: "Şu anki veraset sırası onların gözünde bir yalan. "Ve şimdi sizin durumunuzda, Ka'nızın lanetli olduğuna inanıyorlar. Bir kadın istiyorlar. Ve eğer tarihten bir şey öğreneceksek, bunun gerçekleşmesi için ciddi eylemlerde bulunmaya hazırlar. Babanı bir kez öldürmeyi denediler, canım. Tekrar deneyecekler ve seninle temas ederlerse tereddüt etmeyecekler. Sen onların gözünde lekelenmişsin."

İçime bir uyuşma hissi yayıldı.

Leydi Romula'nın gözleri arkamda hareket etti ve parladı. Çatlamış dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Ah, yeni açmış gümüş çitçitlerden daha güzel bir şey var mı? Sadece tam da sonbahar yaklaşırken olur."

Arianna ve Naria döndüler, ikisinin de saçlarında gümüş çiçekler vardı. Tristan arkalarından yürüdü, elinde bana getirdiği parlayan bir buket vardı.

Çıtçıtları kabul ederken Naria'nın ölümcül bakışlarının belli belirsiz farkındaydım. Çiçeklerin keskin kokusunu içime çektim, beni sabitleyecek, bayılmamı, panik içinde boğulmamı engelleyecek başka bir şeye ihtiyacım vardı.

"İkiniz bir anlaşmaya vardınız mı, Büyükanne?" Tristan sordu. Leydi Romula başını salladı. "Şu anda Bamaria'da çok fazla huzursuzluk var.

Ve ben huzursuzluktan hoşlanmam. Ekonomi zarar görür ve gelecek öngörülemez, güvensiz hale gelir. Birliğinizi onaylamadan önce, Tristan'ın doğuştan gelen hakkının güvence altına alındığına dair bazı garantilere ihtiyacım var. Ka Grey'in korunacağına dair. Ve Emartiler var olduğu sürece, Ka Batavia'ya ya da Arkasva'larına en değerli yatırıмым konusunda güvenmiyorum. Bu karmaşa yüzünden zaten paha biçilmez bir yadigârı kaybettik." Gözleri Tristan'ın çıplak ellerine kayarak ona dik dik baktı.

"Böyle bir garantiyi ne sağlayabilir?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

"Tehdidi durdurun," dedi.

Ne kadar da soturyonsun. Önce bu kadar imkânsız olduğu için, sonra da Tristan'ın değerini lanet olası bir yüzükle kıyasladığı için ona bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Öne doğru eğilip elimi tuttu, teni kâğıt gibi inceydi. "Babanı her zaman destekledim. Torunuma değer verdiğini de biliyorum. Ama oğlum ve gelinim o vorakh canavarı tarafından öldürüldükten sonra...." Tiksinti dolu bir ses çıkararak elimi bıraktı ve Tristan'ın elini kendi elinin içine aldı. "Elimde kalan tek şey o, Ka Grey'in geleceği. Villalarımızda ve kalelerimizde rahat rahat oturuyor, unvanlarımızı isimlerimizden önce anons ediyoruz. Ama Ka Azria bile rahattı ve şimdi nerede olduklarına bir bak."

Yüzümün kıpkırmızı olmasından dehşete kapılarak dizlerime baktım. Bir Ka'nın ne kadar çabuk düşebileceği konusunda beni uyarıyor muydu? Yoksa bir Ka'nın

Meera ve Morgana'yı biliyor muydu? Tristan'la aramızdakileri bitirebilirdi. Her şeyi bitirirdi.

Ama . Derin bir nefes aldım.

Bilmiyordu. Sadece kartlarını doğru oynamaya kararlı kurnaz yaşlı bir kadın.

"Anlıyorsun canım," dedi Leydi Romula. "Bu tehditler baş gösterdiği sürece Ka Batavia ile pazarlık yapmayacağım."

Ve bu tehditler baş gösterdiği sürece, onun pazarlığına umutsuzca ihtiyacım vardı.

Çiçekleri göğsümde ezdim. Tristan başını eğdi, aurası öfkeyle dalgalanıyordu.

"Peki ya kendimi Moriel'e teslim edip yine de onunla evlenirsem?" Tristan elini benimkine uzatarak sordu. "Beni Ka Grey'in varisi olarak kabul etmez, Villa'dan kovar mısın?"

Aval aval baktım, neredeyse duygulandım. Başka bir hayatta olsaydım bu romantizme bayılırdım. Yine de her ne kadar birlikteliğimizin politik doğasına karşı çıksam da... Tristan'ın aşkı onsuz benim için değersizdi.

Leydi Romula aramıza baktı. "Aşk tatlıdır, canlarım. Ama güvenliğin yerini tutmaz. İyi geceler, majesteleri." Elini Tristan'a uzattı. "Merdivenlerden çıkmama yardım et."

Kanepede tek başıma oturmuş, öfke ve korkuyla Emartis'ten gelen mesajı çiçeklerimin altındaki ellerimde sıkıca tutuyordum. Buraya güvence almak için gelmiştim ve şimdi o güvenceyi vermek bana düşüyordu ama nasıl vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Arianna konuşmasından sıyrılıp koltuğuma uzandı ve ayaklarını yer yastığına dayadı. "Sıkıntılı görünüyorsun. Leydi Romula şimdi hangi korkunç şeyi söyledi?"

Parşömeni sıkıca tutarak içindekileri gizledim. Kucağıma gümüş bir çıtçıt yaprağı düştü.

"Arianna, bir soruya dürüstçe cevap verir misin?" Midem bulandı. Onu daha önce hiç sorgulamamıştım. Bunun için bir nedenim olmamıştı ama şimdi.... "Annemin babama Arkasva adını verme kararına katılıyor muydun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Annene her yönden hayrandım. Bilge biriydi ve seçimlerinde her zaman dikkatliydi."

"Koltuğa seçilmeniz gerektiğini hiç düşünmediniz mi?"

Arianna Teyze öyle bir güldü ki burnundan soludu. "Canım, ben üçüncü sıradaydım." Başını iki yana salladı. "Planım asla bu değildi, aklımın ucundan bile geçmedi. Hayatımı kenarda durmaya hazırlanarak geçirdim. Kız kardeşlerime destek olmak için. Anlarsın ya."

Kendi hükmetme arzumdan dolayı duyduğum suçluluk içimi burktu. Ben de koltukta üçüncü sıradaydım. Ama sonsuza kadar yardımcı bir rol oynamaktan memnun değildim.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu da nereden çıktı?"

Ona Emartis parşömenini uzattım. "Bu asillere gönderiliyor."

Parşömeni açtı, siyah seraphim'in görüntüsünü alıp fermanlarını okurken gözleri büyüdü.

"Hâlâ aktif olduklarını biliyor muydun?" Ben sordum. "Bunca yıldan sonra mı?" "Tutuklandığımda onların varlığından bile haberim yoktu." Mektubu yırttı.

parşömeni ikiye böldü. "Onlar pislik. İstediklerini elde edemedikleri için sokaklarda ağlayan zayıf, zavallı bebekler. Biz Ka Batavia'yız," dedi Arianna Teyze şiddetle. "Ve bin yıldır hüküm sürüyoruz. Arkasva'nın iradesi neyse hepimizin iradesi odur." Bir kolunu bana doladı ve irkildim. Bir şey sırtımı çimdikledi. "Hazır onları daha önce durdurdu, yine durduracak."

Keşke Leydi Romula da kendinden bu kadar emin olsaydı.

"Canım, git biraz dinlen. Yarın eğitimin var." Kolunu çekti.

Altın manşeti beni sıkıştırmıştı.

"Büyü olmadan," dedi sırtımı nazikçe sıvazlayarak, "bu yedi ay kolay olmayacak. Eğitimden sağ çıkmak için hepimizin sana ihtiyacı var. Kendine iyi bakacağına dair bana söz ver."

Serafimimiz Vertavia üzerinde süzülürken başımı Tristan'ın omzuna yasladım.

"Teslim olacaktır, Lyr. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bizim için." "Peki ya Naria?" diye sordum.

Adam inledi. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Neredeyse onunla yatıyordun ve bana söylemedin. Seni hâlâ istiyor. Yoksa neden bu gece gelsin ki? Ya beni beklemekten sıkılırsan? Ve büyükannen onu tercih ediyor."

"O istemiyor. Ve ben de yapmayacağım," dedi şiddetle, beni kendine doğru çekerek. "Seni bekleyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün." Bir elini uyluğuma koydu. Mühür yüzüğü bir ashvan'ın toynaklarının mavi ışığını yakaladı. Leydi Romula'nın onayı olmadan bana bu mührü teklif etmesine izin veremezdim ve o da ben Emartis tehdidini durdurana kadar harekete geçmezdi.

Tristan ve ben Urtavia'daki seraphim limanında ayrıldık, zıt yönlerle doğru yürüyorduk; o Büyücü Akademisi'ne, ben de soturion dairelerine doğru. Ka Grey'den bir refakatçi arkamda sessizce yürüyor, etrafımda gümüş bir ışık kubbesi oluşturuyordu.

Apartmanımın ana girişine ulaştığımda Emartiler'den bir mesaj daha buldum, siyah serafimleri Ka'mın mührü ile alay edercesine bana bakıyordu.

Başka bir parşömen.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Tristan'ın eskortunun fark edip etmediğini görmek için döndüm. Arkamda hatırı sayılır bir mesafede duruyordu, parşömeni herhangi bir şekilde ayrıntılı olarak göremeyecek kadar uzaktı.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak mırıldandım, "Burada iyiyim. İyi geceler." Boğazım tamamen kurumuştı.

"Ekselansları." Refakatçi eğilerek beni çevreleyen ışık kubbesini söndürdü. Gecenin karanlığına doğru yürürken asasının ucu mavi renkte parlıyordu.

Parşömeni parçalara ayırdım, salonun kapılarını açarken kalbim küt küt atıyordu. Parşömen ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Parşömen üstüne parşömen yere saçılmıştı ve hepsinde de siyah seraphim'in işareti vardı.

Bunu Urtavia'daki her daireye yapmışlar mıydı? Kendimden Moriel'e. Kimse uyanıp fark etmeden önce son mektubu da yok etmem gerekiyordu. Acil durumlar için nöbetçi bir soturion çırağı vardı ama bu işe başka kimseyi karıştırmak istemedim. Onlara güvenebileceğimi bilmediğim sürece. Aemon'a ihtiyacım vardı.

Çabucak işe koyuldum, odanın ortasında dev bir yığın oluşturunana kadar her bir parşömeni topladım. Şömineyi yaktım ve tüm hain mektupları içine attım. Bir tanesi hariç. Onu kemerime soktum ve dışarı çıktım.

Aemon'un Cresthaven kalesi içinde bir evi vardı, ancak Akademi'nin eğitim yılı boyunca Katurium'dan çok uzak olmayan şehir evinde ikamet ediyordu.

Elbisemin eteklerini topladım ve su yolunda hızlı adımlarla yürüdüm. Soturi gölgelerin arasında hareketsiz ve tetikte görevinin başındaydı. Çelik kılıçlar ve altın zırhlar ay ışığında parlıyordu. Gümüşten eser yoktu. Ka Batavia bu gece şehri koruyordu; bu bir rahatlamaydı. Soturilerden birkaçı beni görünce önce irkilmiş gibi göründü ama beni kolayca tanıyarak başlarını saygıyla eğdiler.

Aemon'un konağı savaş lordundan beklediğimden çok daha huzurlu bir görünüme sahipti; araziye çevreleyen siyah obsidyenden bir duvarı kaplayan, mükemmel şekilde budanmış ay ağaçlarıyla dingindi. Ka Batavia'nın altın zırhını giymiş nöbetçiler duvarın çevresinde yürüyordu. Sadece bir tanesi duvarın girişinin önünde duruyordu, kara gözleri kısılmıştı.

"İşinizi belirtin," diye emretti.

"Leydi Lyriana Batavia," dedim ışığa doğru adım atarak. "Arkturion Aemon'a burada olduğumu bildirin."

Nöbetçinin gözleri büyüdü. Başını eğmeden önce yüzümü ve diademi iki kez gözden geçirerek beni aşağı yukarı süzdü. "Özür dilerim. Sizi beklemiyorduk, majesteleri. Kapıları açın!"

Siyah obsidyen kapılar gıcırdayarak açılırken ay ışığında parlıyordu. Konağın kapısının önünde başka bir soturion tarafından karşılandım. İçeri girmemi işaret etti ve ben girerken adımı söyledi.

Daha önce Aemon'un konağına hiç girmemiştim. Her yerde silahlar, belki de daha fazla obsidyen veya siyah boyalı duvarlar bekliyordum - onu Hazır, Bamaria'nın kişisel Ölüm Tanrısı olarak gösteren bir şey. Ama dekor sakın ve huzurluydu. Duvarlar derin bir taş grisine boyanmıştı ve odanın geri kalanı koyu, sessiz, sakınleştirici renklerle doluydu. Her şey Morgana'nın odasına çok benziyordu. Meşale lambaları ışık vermek için duvarlardan çıkıntı yapıyordu ama belki de saatin geç olmasından dolayı sadece yarısı yanıyordu.

Fuayenin ortasına doğru adım attım. Bir ayak sesi duydum, sandaletler mermer zemine vuruyordu ve sonra Arkturion'un kırmızı pelerini gözlerimin önünde parladı.

Ama karşımda duran Aemon değildi. Ka Kormac'ın savaş lorduydu. Bastardmaker.

Siyah, boncuk gibi gözleri vücudumun üzerinde geziniyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyordu.

Bir adım geri attım, neredeyse kapıdan düşüyordum. Aemon neredeydi?

Elimi kalçama öyle sert bastırdım ki moraracağından emin oldum ve derin bir nefes aldım. Onu gördüğümde paniğe kapılmamak, kendimi şimdiki zamanda ve topraklanmış halde tutmak için her şeyi yapmalıydım.

"Leydi Asherah," dedi. "Arkturion'unuzu ziyaret etmek için oldukça geç." Gözleri arkamda gezindi. "Yanında refakatçi olmadan tek başına. Ve bu kadar açık bir şekilde."

"Eğitimdeki Soturi'nin refakatçiye ihtiyacı yoktur." Kalbim küt küt atıyordu. "Bu saatte onun evinde ne işin var?" diye sordum.

İmparator fuayeye adım attı, siyah cübbesinin altın kenarları ateş ışığının altında parlıyordu, ülkemdeki, benim üzerimdeki gücünü gösteriyordu.

kendi babası ve şimdi de görünüşe göre savaş lordumuzun evinde saatler sonra bulunma izni. "Bu kıyafetle tek başına dışarı çıkması için oldukça geç bir saat."

Bastardmaker sırttı. "Dedikoduların şimdi başlamasını istemeyiz."

Göz teması kurmaya cesaret ederek dik durmadan önce çenemi eğip en küçük reveransı yapmayı zar zor hatırladım. "Burada işim var."

İmparator dilini şapırdatırken gözleri ince bir yarığa dönüştü. "Leydi Lyriana'nın böyle bir saatte burada işi olabilir ama asker olmanın ilk kuralını bilmeyen *Soturion* Lyriana'nın yatakta olması gerekir, kendisinden daha rütbeli adamlarla görüşme talep etmesi değil. İlk savaş kliniğine yeni girmiş birine göre çok iyi görünüyorsun."

Kalbim küt küt atıyordu. "Teşekkür ederim," dedim.

Bir adım öne çıktı. Tanrım. Atladığımı biliyor muydu?

"Waryn size geri dönerken eşlik edecek. Eğitimdeki soturilerin refakatçiye ihtiyaç duymadığını biliyorum," diye hırladı, "ama acemiler de gece yarısı Arkturion'larının kapısına dayanmazlar."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden donup kaldım, çünkü haklıydı. Ve artık hangi rolü oynadığımı bilmiyordum. Ya Leydi Lyriana'ydım -ki neredeyse vazgeçmek zorunda kaldığım bir roldü- rütbemi geri çekiyor ve babamın Konseyinin bir üyesini görmeyi talep ediyordum. Ya da bir soturion olmanın üçüncü kuralı olan emirlere uyma kuralını çiğniyordum. En azından... sözümü çoktan tutmadığımın farkında değil gibiydi.

İmparator kurt gibi sırttmaya başladı. "Cömert teklifim olan eve kadar eşlik etme teklifimi kabul ediyor musunuz?"

Ama Hazır karanlık bir gölgenin içinde odaya girdi. "Leydi Lyriana, görüşeceğiz. İyi geceler, Imperator. Arkturion. Ziyaretiniz için teşekkürler."

İmperator yanımdan geçip kapıya yöneldi. "Gel Waryn, çekilelim. Majestelerini çok önemli işleriyle baş başa bırakalım." Aemon'un nöbetçisini kenara itti ve soturion'u yabancı savaş lorduna kaşlarını çatarak bakarken bıraktı. Bastardmaker dışarı çıktı ama İmparator aniden bana döndü. "Bu arada ekselansları, bir soturion olmanın ilk kuralını hiç öğrendiniz mi?"

Ağzım açıldı... dilimin ucundaydı ama konuşamıyordum. Sadece bildiğimi kanıtlamak için bile kendimi onun oyununa teslim edemezdim.

Eşiği geçerken İmparator'un dudakları kıvrıldı. "Bana onun zeki olduğunu söylediler."

Aemon beni yanına çağırdı. "Ekselansları, geç oldu. Şu anda burada olmamanız gerekirdi, bu saatte dışarıda da olmamalıydınız."

"Bir nedenim vardı." Kemerimdeki parşömeni çıkarıp onun gölgesine girdim. Aemon sorgusuz sualsiz aldı. "Tüm asil Kavim bu mesajı aldı ve bu gece apartmanımda bunlardan yüzden fazla buldum."

"Lanet olası Emartis," dedi Aemon gözleri parşömenin altına ulaştığında. Aurası nabız gibi atıyordu, karanlıktı, gürlüyordu ve üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu. Aemon'un kötü tarafında olmayı asla istemezdim.

Boğazımı temizledim. "Birinin Büyücülük Akademisi'nde bunları araması gerektiğini düşündüm. Urtavia'daki her apartman dairesinde ve evde olabilirler."

Aemon enerjisini geri çekti ve karanlık gök gürültüsü bulutu buharlaştı. Başını salladı, tiksiniş görünüyordu. "Her biri şafağa kadar yok olacak. Bana gelmekle iyi ettin, ama yeterince ettin. Bu benim için

Endişelenecek bir şey yok. Şu anda işinizin ne olduğunu biliyorsunuz. Korumalarımın biri size evinize kadar eşlik edecek."

"Aemon," diye yutkundum, boğazım kurudu. "Leydi Romula hayatımın tehlikede olduğunu söyledi. Emartiler için bir hedef miyim?"

"Evet," dedi, sesi karanlıktı. "Ama sen Arkasva'nın varislerinden birisin. Doğduğun günden beri sırtında bildiğinden ya da bilmen gerekenden çok daha fazla hedef var."

Ürperdim. Sürekli soturilerin gölgesinde büyümüştüm... onları hep bir baş belası olarak düşünmüştüm. Aksini hiç bilmediğim için beni güvende tuttukları aklıma gelmemişti. Hatta Jules'tan sonra onlar hakkında tam tersini hissetmiştim.

"Peki ya şimdi?" Ben sordum. "Bana kaç hedef var?"

"Çevrenizde 24 saat koruma olması yeterli ama Katurium'daki sınıflarınızda değil," diye hırladı, sanki başka türlü olmasını istiyormuş gibi. "Orada kendini korumayı öğrenmelisin. Seni sınıf arkadaşlarından koruyamam. Ama üniversite sınırları dışına her adım attığında, üzerinde gölgelerim olacak."

"Markan?" Ben sordum.

Aemon dudaklarını birbirine bastırdı. "Ekselansları, onu her gördüğünüzde müstehcen hareketler yapmayı bırakmalısınız."

Ters ters baktım.

Aemon gözlerini devirdi. "Peki." İfadesi yumuşayarak endişeli bir hal aldı. "Emartis'ten korkma. Artık sana dokunamazlar. Ama İmperator...."

"İmperator'un burada ne işi vardı?" Öfkeyle sordum.

"Endişelenmen gereken başka şeyler var. Yarınki antrenman için yeterince uyumak gibi. Dün gece eve kaçta geldiğini biliyorum. Bu gece

pek farklı değil. Bunu yapmaya devam edemezsin. Eğitim, dersler ve klinikle dolu bir günün var; başka bir şey yapacak vaktin yok. Ama burnunu ait olmadığı yere sokma eğilimini bildiğim için... İmparator az önce Ka Kormac'ın soturilerinden beş birimin daha Urtavia'yı korumasını onayladı."

"Beş mi?" Kalbim durdu. "Hepsi birden mi gelecek?"

Aemon başını salladı. "Ve şimdi o şerefsizleri daha fazla sorun ıkarmayacakları yerleştirmem gerekiyor."

Her birim Yüksek Lümerce'de bir eshayim olarak bilinirdi. Yüz. Beş eshayim, beş yüz Korterlinin şu anda Urtavia'ya yürüdüğü anlamına geliyordu ve buraya gelip zaten dolu olan soturi kampına katıldıklarında, iki bin yabancı askerimiz olacaktı. Bir lejyon. Ülkemizde silahlı bir lejyon.

"Soturion Tarum," diye seslendi Aemon. "Leydi Lyriana'ya dairesine kadar eşlik et."

Bir nöbetçi antrenin köşesinden dönerek Aemon'u selamladı. "Derhal, Arkturion."

Aemon, "Bu konuda kimseye tek kelime bile etmeyeceksin," dedi. "Ve majesteleri, hazır olun. Bir Ka Kormac lejyonu bizi izlerken, sizi Akademi cezasından bir daha kurtaramayacağım. Hak etseniz de etmeseniz de."

Midem düğümlendi, zihnimde Pavi'nin sırtının parçalandığı, kollarının çaresizce direğe bağlandığı canlandı. Karanlığa doğru nöbetçiyi takip ettim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

SABAH ÇOK ÇABUK GELDİ. Geceyi dönüp durarak geçirdim, rüyalarım Emartiler, Leydi Romula ve Bamaria'da yürüyen, sandaletleri su yolları pislikle kaplanana kadar her yere pislik saçan Ka Kormac soturi lejyonlarıyla doluydu. Yatakta doğrulup otururken midemi bulandırmaya yetmişti. Üstüne üstlük Rhyan'ın eğitimi sayesinde vücudum hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Yuvarlanmak bile acı veriyordu. Ayağa kalkmak neredeyse nefesimi kesiyordu ve sandaletlerimi bağlamak için sırtüstü yatmak zorunda kaldım çünkü eğilmek çok fazlaydı.

Katurium'un yemekhanesinde kahvaltı etmek için Haleika ve Galen'e katıldım ama yemek yeme düşüncesi midemi bulandırdı. Pistteki kusma görüntüm hâlâ aklımdan çıkmıyordu; sadece son derece küçük düşürücü olmakla kalmamış, o şekilde kusmak acı vermişti.

Sonunda Haleika, gücümü korumak için daha sonra yemek yerine şimdi yememin daha iyi olacağını söyledi. Ona inandığımdan emin değildim ama kabul ettim ve bulabildiğim en büyük fincan kahveyi içmeden önce küçük bir tabak yassı ekmek, humus ve meyve yaptım. Ben içerken o da bana ne yaptığımı anlattı.

bir gece önce kaçırmıştı. Viktor, Ka Kormac'tan diğer soturilerle birlikte ilk dövüş için merkezde yer almak üzere seçilmişti.

"Kimse onun zarafetine saldırmak istemedi," dedi Galen kollarını başının üzerinde gererek.

Haleika gözlerini devirdi. "Onun için çok uygun."

Galen omuz silkti. "En azından bu gece izinliyiz. Yarına kadar klinik yok."

"Bu doğru!" Haleika . "Belki akşam yemeğini şu küçük Köşedeki restoranı bulduk. Festivalde bekleme listesi olan restoranı biliyor musun?"

"Akşam yemeği mi?" Galen'in dudakları kıvrıldı.

Onlara randevularını ya da akşam için her neyse onu yapmaları için mahremiyet tanıyarak arkamı döndüm. Salondaki diğer soturileri izledim. Her birini tek tek taradım, çantalarında parşömen, Emartis'ten atılmış parşömenler, siyah kanat izleri, sahte bir mühür, herhangi bir şey aradım. Ama her sınıf arkadaşı temizdi - en azından benim görebildiğim kadarıyla. Kimse gergin ya da garip davranmıyordu, gözlemlmeye alışık olduğumdan daha fazla değil.

Tabağıma döndüm ve bir parça bazlamayı humusun etrafına ittim.

"Kulağa hoş geliyor mu, Lyr?" diye sordu Haleika. Ekmeğimi düşürdüm.

"Ne?"

"Sen ve Tristan akşam yemeğinde bize katılır mısınız?"

"Ah." Yapmam gereken onca ödevi ve kız kardeşlerimi kontrol etmeden bütün bir günü nasıl geçirdiğimi düşündüm. Ayrıca, babamın sakat kalmasından sorumlu olan bir isyancı grup serbestti ve ben de onların başlıca hedeflerinden biriydim.

"Shekar...." Kelime havada yankılandı ve etrafımdaki konuşmaların üzerine çıktı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve dönüp Ka Elys'in turuncusunu giyen bir grup kızla göz göze geldim. Hepsi birden konuşmayı bırakıp bana doğru döndüler ve doğal olmayan bir konsantrasyonla tabaklarına bakmaya başladılar. Neredeyse nefes almıyor gibiydiler, tam da hakkında konuştuğunuz kişi tarafından yakalanmaktan kaynaklanan bir tür zoraki sessizlik içindeydiler.

Midemde bir çukur oluştu. Benim hakkımda her zaman konuştukları gibi mi konuşuyorlardı? Yoksa shekar kelimesini mi kullanmışlardı?

Naria'nın masasını bulmak için koltuğumda döndüm. Viktor ve Pavi ile birlikte oturuyordu. Üçü de açıkça bana bakıyordu. Pavi Tani'ye doğru döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir bacağı usulca diğerinin üzerinden geçirmişti.

"Lyr?" Haleika sordu. "Akşam yemeği mi?"

"Elbette," dedim. "Tristan ve ben yemeğe gelebiliriz."

Haleika sırttı. ", pistteki yerimizi alalım."

Hâlâ dokunulmamış yiyeceklerle dolu olan tepsimi temizledim. İnsan içine çıkma, görülme ve incelenme fikrinden zaten korkuyordum ve sanki her şey normalmiş, şehir Ka Kormac tarafından işgal edilmiyormuş gibi dışarı çıkıyordum. Ama artık Urtavia'daki enerjiyi hissetmek istiyordum ve Aemon'un uyarılarına rağmen Emartiler hakkında daha fazla kanıt aramak istiyordum. Tristan'la olan nişanım buna bağlıydı.

Arenanın dışında, sabah güneşi sahaya vuruyor, beyaz stadyum koltuklarına ve saha içi çimlerine altın rengi bir parlaklık veriyordu. Rhyan bana pistte ona katılmamı işaret ettiğinde esnedim ve saçlarımı ördüm.

Her adımımı izleyen sabit ve yoğun bakışlarının tamamen farkında olarak dikkatle yanına yürüdüm. Yanına uzandım, hançerim onunkinin yanında yere saplanmıştı, sapları altın renginde parlıyordu. Şimdiden ısınmıştım.

"Pekâlâ ortak, tebrikler sırayla mı?" diye sordu öne eğilip hamle yaparak.

"Tebrikler mi?" Gergin bir şekilde sordum.

Sağlam kaşı kalktı ama konuşurken önüne bakmaya devam etti. "Biliyor musun? Tebrikler. En iyi dileklerimle. *Tovayah maischa*."

"İyi şans mı? Ne için?" diye sordum.

Bana doğru döndü ve yeşil gözleri dikkatle sol elime kaydı. "Lord Grey sonunda evlenme teklif etti mi?" Çenesi gerildi.

"Ah." Doğru ya, ilk dövüş kliniğime gittiğimi iddia ettikten sonra nişanımız için Leydi Romula'nın onayını almaya gitmiştim. Yüzüksüz parmağıma bakarak inledim ve bacağıma Rhyan'ınkiyle aynı açıda bükmeye çalışarak hamlemi daha da derinleştirdim. "O yapmadı."

Rhyan kaşlarını çatı, diğer bacağıyla hamlesini tekrarlarlarken çenesi esnedi. Bakışlarını ileriye çevirdi. "İlk savaş kliniğin nasıldı?"

Nefesimi içime çektim. "Viktor'un kurtları ona iyi davranıyor," diye dikkatle yalan söyledim.

Başını salladı, dudakları birbirine yapışmıştı. "Bu koşu dünkü gibi olacak. Ama daha kötüsü."

Gözlerimi kısmıştım. "Senin bu moral konuşmalarından ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydin?" Kalçalarımı geriye doğru iterek yarım dönüş yaptım, ağrıyan baldırlarımın ve uyluklarımın gerildiğini hissettim. Tanrılar aşkına... bacaklarım acıyordu. "Bu esneme kadar iyiler."

Rhyan homurdandı, pozuna daha da gömüldü, kollarındaki kaslar patladı. "Dünden beri ağrın var. Ayrıca yorgunsun. Vücudun yaşadıklarından sonra bu kadar çabuk yeniden enerji toplamaya alışık değil, bunu da hesaba kat. Dumanla koşamazsın."

Uyarısı üzerine nabzım hızlandı. Haklıydı. Direğe baktım, Pavi'nin direğe bağlanmış, çaresiz, öfkeli, sırtı yarılmış ve acı çığlıklarına engel olamadığını hayal ettim. Nefesimi içime çektim.

"Ne yapacağım?" diye sordum.

"Dünkü gibi," dedi Rhyan. "Bir ayağın diğerinin önünde, gözlerin ileride. Bugün daha yavaş git, vücudun seni buna zorlayacak. Onu dinle. O da en az senin kadar akıllı. Ve unutma, bu bir yarış değil."

"Kazanan yok," diye homurdandım, yarım düzine soturinin yanıımızdaki yerlerini almalarını izlerken. "Biliyorum."

"Dün gece banyo tuzları işe yaradı mı?" Tunığini çıkardı, omuzlarının gerginliğini ve sırtındaki gryphon dövmesini ortaya çıkardı. Tunığini çimlerin üzerine fırlatırken dalgalanan kaslarını görünce nefesim kesildi. Yarım tuniği belinde tutan deri kemeri sıktı ve yüzünü bana döndü.

"Evet, teşekkür ederim," dedim gözlerimi .

"Sana daha fazlasını getireceğim." Durakladı, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Yemek yiyor musun?"

"Birazcık."

Bana inanmamış gibi dikkatle baktı ama başını salladı. "Güzel."

Aemon sahaya yürüdü, Arkturion pelerini, güneşin altında altın sarısı, bizi çağırırken arkasında dalgalanıyordu. Parmaklarım toprağı kazdı. Boğazım kurudu. Rhyan yanımda derin bir nefes aldı. Çanlar çaldı. Koşmaya başladık. Korkunçtu. Ama bir şekilde koşuyu kazasız belasız atlattım. Bir önceki günün tekrarından kaçınmak için çaresizce sonlara doğru hızımı ayarlamaya odaklandım ve tam çanlar çalarken hançerimi kaptım. Ama zafer kısa sürdü. Yine kustum. Bu sefer,

Haleika yanımdaydı; elinde serin bir havlu ve suyla hazırды; Rhyan ise kollarını göğsünde düzgünce kavuşturmuş kenardan izliyordu.

Ben titreyerek ayağa kalkıp hamama doğru ilerlerken başıyla beni onayladı.

Derslerimi sessizce dinliyor, elimden geldiğince çok not alıyordum ama her derse odaklanmak daha zordu ve her geçen saat konsantrasyonumun azaldığını fark ediyordum. Öğle yemeğini yavaşça yedim, kendimi hala kötü hissediyordum, tabağımın sadece yarısını idare edebiliyordum. Gün geçtikçe vücudum daha da ağrımaya başlamıştı. Küçük bir parçam onu görmek, onunla yalnız kalmak için sabırsızlansa da Rhyan'la antrenman yapmaktan korkuyordum. Bu tehlikeli bir bölgeydi ve seansımızın beşinci dakikasında pişman olmuşum.

Bana karşı hiç de rahat değildi ve bir gün öncesine göre çok daha az konuşkandı, yüzünde sürekli bir asıklık vardı. Benimle şakalaşmayı, kelimeleri tartışmayı ya da cevabı bulmama yardım etmeyi seven dost canlısı Rhyan gitmişti. Dans ettiğimiz ve öpüştüğümüz gece olduğu gibi.... bana karşı birazcık yumuşamış gibi görünen Rhyan gitmişti. Onun bu versiyonu tamamen buz ve somurtkandı, soğuk ve sözlerini sakınmazdı. Emir üstüne emir yağıdırıyor, mecbur kalmadıkça yüzüme bile bakmıyordu.

"Ben...?" Yutkundum, daha derin bir çömelme pozisyonuna geçtim. Bacaklarım titriyordu ve sırtımdan aşağı ter akıyordu. Paspas terden kayganlaşmıştı. Düşmek üzereydim ama dik durmaya kararlıyım. "Yanlış mı yapıyorum?" diye sordum.

Gözleri bedenimi tararken kaşları daha da çatıldı. İsteksiz bir homurtu ile bir sonraki pozisyonu açıkladı.

Pozdan düştüm, kaslarım jöle gibi titriyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bir sonraki gösteriye başladı.

Performansımdan duyduğu hayal kırıklığını yüzünden okuyabiliyordum. Bu işte başarısız oluyordum ve o da bunu biliyordu. Bu düşünce bende ağlama isteği uyandırdı.

Emartis'i ve yoluma çıkan diğer tüm tehditleri durdurmak imkânsız gibi geliyordu ve haklı olarak da öyleydi. Ama bu da aynı derecede zordu. Bundan nefret ediyordum çünkü buradaki diğer herkes sorunsuz bir şekilde başarılı oluyordu ve ben başarısız olursam Rhyan da başarısız olurdu, kız kardeşlerim de. Rhyan'ın onun için endişelenmemem gerektiğine dair sözlerini hatırlıyordum ama içimde açıklanamaz bir şey endişeleniyordu ve söylediğim ya da düşündüğüm hiçbir şey onu durduramıyor gibiydi.

Çıktığımda çok ağrım vardı, kaslarım titriyordu ve işe yaramaz haldeydim. Apartmanıma dönüp merdivenleri çıkmam gerekenden dört kat daha uzun sürdü. Duşumun zeminine çöktüm ve suyun ısınabileceği en sıcak dereceye kadar ısınmasına izin verdim. Sonra orada kaldım ve tekrar ayağa kalkacak gücü ve konsantrasyonu bulana kadar banyo buharlaşırken suyun sırtıma vurmasına izin verdim.

Akşam yemeği için saçımı yapacak enerjim bile yoktu ve omuzlardan bağlanan, vardiya gerektirmeyen sade mavi bir elbise tercih ettim. Taktığım tek mücevher üzerimdekilerdi: altın kol manşetim, Meera'nın görüş kayıtlarını gizleyen serafim kanatları ve her iki elimin etrafındaki iki kalın altın bilezik. Diademi kutusunda bırakmıştım. Restorandaki tüm konuklara görevimi duyurmaktan çekinmesem bile, altın halkayı alnıma dayayıp saçlarımın arasından geçirecek kadar uzun süre kollarımı yukarıda tutacak gücüm yoktu.

Tristan beni apartmanımın ön girişinde karşıladı, yanında en sadık iki büyücü refakatçisi vardı. Arkasında, dört Ka Gri büyücünün omuzları üzerinde çoktan süzülen bir çöp arabası içeri girmem için hazırды. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Bugün bir adım daha yürüyemezdim.

Tristan'ın göğsüne sokuldum, ona sinen nane ve tuz kokusunu içime çektim, çöp arabasının pencerelerinin tül gibi gümüş perdelerinden şehrin yavaşça geçişini izlerken gözlerim yarı açıktı. Restorana yaklaştığımızda yavaşladık ve büyücüler bizi yere indirirken çöp arabası bir o yana bir bu yana kayd. Önce Tristan çıktı, ayağa kalkmama ve sokağa çıkmama yardım etmek için elini uzattı. Urtavia, İmparatorluğun dört bir yanından gelmiş, her yöne doğru yürüyen, heyecanla konuşan ve yazın son günlerini fırsat bilerek şehirde geçirdikleri gecenin tadını çıkaran Lumeryalılarla doluydu. Birçoğu en güzel elbiselerini ve cüppelerini giymiş, akşam yemeğine gidiyordu. Yeni kesilmiş deri sandaletler baldırlarına bağlanıyor ve ısıltılı mücevherler tenlerinde parlıyordu.

Haleika ve Galen'in beklediği restorana doğru yürüdük, girişin üzerindeki kırmızı tentenin altında birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Günlerdir onları ilk kez normal kıyafetleriyle görüyordum. Galen sol omzunda altın bir parşömen iğnesiyle tutturulmuş beyaz bir pelerin giymişti. Ka Scholar'ın bir üyesi gibi görünüyordu. Haleika belden taşan gümüş bir elbise giymişti - tipik Ka Grey kıyafetiydi ama önceki gece büyükannesinin seçtiğinden çok daha az süslüydü. Yeşil soturion pelerinini omzunda tutmuş, Galen'e uygun bir pelerin gibi şekillendirmişti. Genel etki onu bir prenses gibi gösteriyordu.

Haleika neşeyle, "Masamız on beş dakika içinde hazır olacak," diye duyurdu. "Yemeklerin harika olduğunu duydum!" Karnını ovuşturdu ve elbisesinin her sallanışında parıldayan gümüş sandaletlerinin üzerinde küçük bir hoplama adımı attı.

Tristan kaşlarını çattı. "On beş mi?"

"Hayır!" Galen öyle dedi. "bir yer için on beş dakika gerçekten iyi bir süre.
, Tristan. Sakin ol."

Tristan alay etti ve korumalarından birine başıyla işaret etti. "Hızlandırın lütfen." Büyücüye gümüş bir para kesesi fırlattı.

"Tristan," Haleika inledi. "Dur. Sen yapmak Biz bak gibi
Bunu ne zaman yapsan züppeler."

"Yemeğimizi istiyormuşuz gibi görünmemizi sağlıyorum." Beni kendine çekti, kolunu belime doladı.

"Yemeğimize tüküreceksin," dedi Haleika suratını asarak. "Saçmalık.

Yemeği özenle yapacaklar, çünkü ben
ödemeye hazır."

Haleika burnunu buruşturdu. "Ah, bizim burada bir ünümüz yoktu. Cazibenin yarısı buydu." Başını iki yana salladı. "Şimdi yapacağız."

"Ka Grey ve Ka Batavia'nın her yerde itibarları var. Her neyse, bu iyi bir amaç için," dedi Tristan. "Lyr'e bak, yakında onu beslemezsek bayılacak."

"Bayılmayacağım!"

Galen bana yan gözle baktı. "Şey...."

"Peki," dedi Haleika. "Ama tam bir züppe olmakta ısrar ediyorsan bana öyle bakma! Ne olduğunu biliyorsun! En azından içeri girip onlara kendin rüşvet verme nezaketini göster. Eskortunu gönderme."

"Kimin , Galen?" Tristan sordu.

Haleika onun yanına kayd, kalın, kararmış kirpiklerinin altından ona dudaklarında baştan çıkarıcı bir sırıtış vardı.

Galen ellerini havaya kaldırdı. "Ka Scholar'ın bir temsilcisi olarak, bu arada, burada bir üne sahip olmayan-"

Haleika sinsi bir sırıtışla, "Çünkü senin Ka'n burunlarını parşömenlerinden hiç çıkarmıyor," dedi.

Galen sırtarak başını salladı. "Bu işe karışmak istemiyorum. Ama yemeğimin içine tükürölme ihtimaline çok ama çok karşıyım."

"Lyr?" Tristan sırtarak belimi sıktı.

Gözlerimi devirdim. "Züppe gibi görünmek istemediğinde kendi elinle rüşvet verdiğini herkes bilir. Bunu size Lümer Asaletine Giriş dersinde öğretiyorlar."

Tristan güldü. "Sanırım o dersten kaldım." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve beni serbest bıraktı. "Ben kendim gireceğim. Unutma, bunu hepinizin iyiliğı için yapıyorum. Benim için değil. Lyr bayılacak. Haleika karnını ovuşturmayı bırakmayacak. Galen, sen de bana yemekmişim gibi bakıyorsun."

"Hayal kurmaya devam et!" Galen içtenlikle güldü.

"Şimdi sizin oraya gidip yalvaracağım, çünkü siz yorgun, aç ve umutsuzca beslenmeye ihtiyaç duyan soturilersiniz."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse kuzen," dedi Haleika. "Git. Hayatını bir züppe olarak yaşa. Tükürüklü yemeğinin tadını çıkar!"

Eskort çantayı Tristan'a geri attı ama efendisi restoranın ön kapısında gözden kaybolurken onu yakından takip etti. Galen hâlâ kendisine yakın duran Haleika'ya döndü ve elini onun kolunda gezdirdi.

Tristan'la onlar hakkında girdiğimiz iddiayı hatırlamaya çalıştım ama bu bana yıllar önceymiş gibi geldi. Elbette ikimizden biri kazanmıştı. Galen, Haleika'nın yanağına hızlı bir öpücük kondururken dikkatimi tekrar arkamdaki şehre yönelttim.

Bir grup büyücü su yolunda yürüyor, hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Başımı kaldırdım ve yanlışlıkla yanakları kızarmış, uçları kıvrılmış uzun siyah bıyıklı, kısa boylu bir adamla göz göze geldim. Öyle aniden yürümeyi bıraktı ki, arkasında yürüyen gruptaki büyücü

sırtına çarptı ve küfretti. Kısa boylu adam bana bakmaya devam etti. Bir anda gözlerindeki tanıma parıltısını, onu izlediğimi g r nce bıyığının nasıl titrediğini ve dudağının nasıl titrediğini gördüm.

Festivaldeki satıcıydı, Ka Batavia'nın ambleminde siyah serafim kanatları olan Emartis iğneleri vardı.

Beni tanıdığı anda bakışlarını kaçırdı, grubundaki başka bir büyücüye dikkatle baktı ve yanımızdan geçip giderken yüksek sesle güldü. Satıcı önce uzaklara, sonra tekrar bana baktı. Rahat ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama adımlarındaki fazladan sıçramayı ve hızlanıp benden uzaklaşmaya çalıştığını gördüm.

Daha fazla büyücü ve soturi grubu sokaklarda dolaşıyor, dükkanların önünden geçiyor, akşam yemeği rezervasyonları hakkında bilgi almak için restoranların önünde duruyordu. Ama benim hedefim vardı ve gözümü satıcıdan ayırmıyordum.

"Haleika," dedim düşünmeden, "pelerinini ödünç alabilir miyim?"

" ş d n m ?" diye sordu, yeşil kumaşı çözüp bana uzatmaya başlamıştı bile. "Dışarısı hâlâ sıcak."

"Ben...um...." Tristan'ı vitrinde, içerideki restoran sahibiyle gülerken gördüm. Gümüş cüzdanı diğer adamın eline kolayca geçti. Restoran sahibi mahcup bir ifadeyle başını salladı, sonra da bir gülümsemeye büründü. Tristan bir züppe olmasına rağmen konuştuğu hemen herkesi etkilemeyi başarıyordu.

Haleika'ya başımı salladım. "Tristan'a erken bir doğum günü hediyesi alacağım. şimdi onun haberi olmadan hoşuna gideceğini düşündüğüm bir mağazaya gizlice girmek için iyi bir zaman. Alışveriş yaparken tanınmamayı tercih ederim. Sadece beş dakikalığına."

"Arkadaş ister misin?" Galen sordu. "Dışarısı oldukça kalabalıklaşıyor."

"Hayır," dedim sokağa bakarak. Satıcı grup neredeyse görüş alanımdan çıkmak üzereydi. Acele etmem gerekiyordu. "Eskortlarım benim gölgelerim. Uzun sürmez. Tristan'a bacaklarımı açmam gerektiğini söyle."

Haleika'nın pelerinin kenarını batan güneşte kızılılaşan saçlarımın üzerine çektim ve dakikalar önce mümkün olduğunu düşünmediğim bir enerji patlaması hissettim. Restoranı ve bir sonraki binayı hızla geçtim, sokakları dolduran Lumeryalıların arasına girip çıktım. Bir açıklık vardı ve kendimi uzun bir sıra büyümüş çalının hemen yanında konumlandırmayı başardım. Haleika'nın pelerinini daha yakına çektim ve anında uyum sağladım. Ağrıyan bacaklarıma ve bitkin kaslarıma rağmen önce koşmaya başladım, sonra da caddede hızla ilerlemeye başladım. Satıcıyı tekrar gördüm. Partisinden ayrılmış ve tanıdığım bir köşeyi dönerek kuyumcu dükkânlarıyla dolu bir sokağa girmişti. Ramia bu mahallede satılıyordu.

Arkasından döndüm, yetişmek için daha hızlı koşuyordum, sandaletlerim su yolunda kayıyor ve bacaklarım bir görünüp bir kayboluyor, odaklanıp odaklanmıyordu.

Beni hissetmiş gibi yavaşladı ve endişeyle omzunun arkasına bakarak arkasını döndü.

Nefesimi tuttum, pelerini yüzüme çektim, vücudumu hareketsiz bıraktım ve kumaşın büyüünün beni tamamen kamufle etmesine izin verdim. Satıcı bıyıklarının uçlarını düzeltti ve daha hızlı adımlarla yoluna devam ederek döndü.

Ben de adımlarımı hızlandırdım ve su yolundan saparak cadde boyunca uzanan küçük bir parka yöneldim. Bir sıra ağacın arkasına geçtim, elbisemin eteğini kaldırarak ay ağaçlarının yola dökülen dallarından kaçmaya çalıştım.

Çanlar saati haykırarak çaldı ve güneş batmaya başlarken mavi ışıklar kırmızı ve turuncuya çalan gökyüzünü aydınlattı. Dikkat dağıtıcı şey sadece

Satıcıyı gözden kaybetmeme yetecek kadar. Parkın karşısındaki cadde boyunca sıra sıra dükkânlar vardı; hepsi de neredeyse birbirinin aynısıydı.

Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak küfrettim. Neyi başarmayı umuyordum ki? Tristan birazdan beni aramaya gelecekti ve şimdi parkta aptal gibi koşuyordum, yalnız ve savunmasızdım. Birkaç adım daha yürüyüp satıcıyı görmeye çalıştım ama tüm bu görev boşa gitmiş ve neredeyse tükenmek üzere olan enerjimi boşa harcamıştım. İç çekerek arkamı döndüm ve bir ağaç dalına bastım. Dal ikiye ayrıldı ve tam önümde bir başka kırılma sesi duyduğumda donakaldım.

Gümüş bir bıçak tam boğazıma doğrultulmuştu; kenarında küçük alevler dans ediyordu. "Çığlık atma."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Başımı kaldırıp kendimi satıcıyla yüz yüze bulduğumda midem bulandı. Eli titredi ve bana doğru doğrulttuğu çeliğin üzerinde alevler tutuştu. Bıçak yıldız ateşinde dövülmüştü. Pahalıydı. Ve ölümcüldü.

Nefes almayı bıraktım, istesem bile bir çığlık atabileceğimden emin değildim. Sonra gözleri genişledi ve yüzüme odaklandı. "Ekselansları," dedi. Kılıcını hemen indirdi ve kolu yanında gevşekçe asılı kaldı. Eğilerek selam verdi. "Sizi görmedim. Kaleye hiç davet edilmedim, bu yüzden yüzünüzü daha önce tanıımıyordum. Özür dilerim... Tanıştığımızda siz olduğunuzu bilmiyordum. Ya da az önce beni takip ettiğinizi."

Kılıcına baktım. Parmakları kabzanın etrafında rahatsız edici bir şekilde gerilmişti, maksimum hareket veya kontrole izin vermiyordu. Silahlar ve dövüş hakkında pek bir şey bilmiyordum -henüz değil- ama Soturi'nin düzgün silah tutuşunu gösterdiğini görmüştüm ve bu öyle değildi. Bıçak aşağı dönüktü. Keskindi ama bu satıcı tarafından kullanıldığında pek de büyük bir tehdit oluşturmuyordu. Doğrudum, gökyüzü kararırken onu görmek için zorlandım. "Görünüşe göre bir

Beni tanımakta büyük güçlük çektiniz," dedim. "Beni su yolunda gördüğünü kabul ediyorsun. Ve az önce kim olduğumu biliyordun. Eğer seni takip ettiğimi düşünmediysen, kimi bekliyordun?"

Başını salladı, yanakları kızarmıştı. "Hiç kimse," dedi.

Elim kemerime gitti, parmaklarım hançerimin kabzasında gezindi. Nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama karşımdaki adam da en az onun kadar bilgisiz görünüyordu. Yine de bu adamın benim için gerçekten tehlikeli olduğunu düşünmüyordum. En azından o an için.

"O zaman kılıcınızı kınına sokmanızın bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordum. "Arkasva'nın Varisi'ni tanısan da tanımasan da onu tehdit etmek suçtur."

Hızla başını salladı ve beceriksizce hançeri kabzasına yerleştirdi. "Özür dilerim, Majesteleri. Lütfen. Auriel'e yemin ederim ki seni görmedim, sen olduğunu bilmiyordum. Önünüzde eğilebilir ve hatamı telafi edebilirim."

"Ne senin diz çökmenle ilgileniyorum, ne de kolayca güceniyorum." Başını salladı, o kadar güçlü bir şekilde başını sallıyordu ki bıyıkları zıplıyordu.

"W-

Sizin için ne yapabilirim?"

"Tanıştığımız gün taktığın rozet," dedim. Havadan sudan konuşmayı bırakmıştım ve zamanım tükeniyordu. Cevaplara ihtiyacım vardı ve alışveriş yapmadığımı fark etmeden önce Tristan'a dönmeliydim.

Satıcı kaşlarını çattı. "Hayır. Onlar size söylediğim gibi bir hataydı. Kötü bir parti. Çöpe atmak çok pahalıya mal oldu. Ama attım. Her birini sizin şerefimize attım."

"Parti mi?" Kalbim küt küt atarak sordum. "Yani siyah kanatlı birden fazla iğne vardı?"

Geri çekildi, hâlâ başını sallıyordu. "Ben inançlı biri değilim," dedi. "Ben sadece... Ben sadece aileme göndermek için para istedim. Biri istedi, ben de verdim. Benim için hiçbir anlamı yoktu, sadece para."

Yaklaştım. "Kim sordu?" Elimi kemerimde kaydırđım, hançerden bozuk para cüzdanıma doğru ilerledim. Orada altınım vardı. Belki bu gece biraz rüşvet de verebilirdim.

Ama satıcı kemerine uzandı ve hançerini tekrar kaldırdı, eli titriyordu.

Geri sıçradım. Beceriksiz bir dövüşçü olsa bile, bıçak keskindi. Yıldız ateş i çekirdeğ i onu ölümcül yapıyordu. "Çizgiyi aşıyorsun, satıcı. Paraya mı ihtiyacın var? Bende altın var." Sikkeyi çıkardım, elimi avuç iç i yukarı bakacak şekilde ona uzattım. "Ödeyebilirim. Sana yaklaş an kiş iden daha fazla öde."

Elimdeki madeni paraya odaklanan gözleri parladı. Dudakları titredi. "Söyle bana," dedim, kalbim çarparak. "Emartiler hakkında ne biliyorsun? İğneleri kim istedi?"

Satıcı kıpkırmızı oldu ve arkamdaki bir şeye bakarken yüzünde panik dolu bir ifade belirdi.

"Teklif ettiklerinin iki katını öderim," dedim, yeterince dua ederek. Emartis'in ne kadar büyük ya da iyi finanse edildiğ ini bilmiyordum.

Düşünüyor gibiydi. Bu iyiydi. Bu satın alınabileceğ i anlamına geliyordu. En azından fırsatçının tekiydi. "Anlaştık mı?" diye sordum. "Ben... İlk ödemeye ihtiyacım olacak."

"Bana bildiklerini anlatırsan istediğ in kadar ödeme alabilirsin." Başını sallamaya başladı. bir kuş ciyaktadı, ses onu kendine getirmiş gibiydi. Tekrar bana baktı ve yüz ifadesinde bir ş eyler değ iş ti. Gözlerinde kesin bir ifade vardı. "Yapamam. Üzgünüm," dedi. "*Shekar Arkasva!*" Bana doğru hamle yaptı, bıçağ ının ucu göbek.

"Dur!"

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Gümüş bıçak bana doğru koşuyordu. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Satıcının gözlerindeki vahşi, korkmuş ve vahşi bakış. Karnını delip geçerken alevlerle parıldayan geniş yıldız ateşi kılıcı.

Ağız açık kaldı, çenesinden aşağı kan damlıyordu. Sandaletli bir ayak kasığına tekme attı ve satıcı kendisine saplanan bıçaktan geriye doğru kaydı. Vücudu yere çarptı, kolları garip bir açıyla yere indi. Ağaçların altında yatarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı, altındaki kara toprağa kan sızıyordu. Yanında, yıldız ateşinden kılıcı işe yaramaz bir halde yatıyordu.

Döndüm ve kendimi Markan'la yüz yüze buldum.

"Ne yaptın sen?" Hırladım. Onu yakalamıştım! Onu içine almıştım! Bir kaynağım vardı, Emartis'e yakın biri. Sadece yakalandığını düşündüğünde fikrini değiştirmişti - Markan ortaya çıktığında. Dehşete düşmüştü ve yalnızdı. Belli ki bir şey için paraya ihtiyacı vardı ya da şantaja uğramıştı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, ağızımdan nefes alıp verdim. Hay sikeyim!

Markan homurdanarak, "Hayatınızı kurtardım, efendim," dedi. Ölü adamın hançerini aldı ve kemerine yerleştirdi. "Güzel parça." Sonra omuz silkerek yakındaki bir dereye yaklaştı ve bıçağını suya daldırdı. Ateşler söndü ve gökyüzü karardı. Kırmızı kan suyun içinde döndü ve çözüldü. "Bu da ne böyle? Şimdi de bir soturion oldun ve hayatını tehlikeye atmaya mı çalışıyorsun? Sanki yapacak yeterince işim yokmuş gibi." Alay etti. "Partine geri dön. Diğer eskortunuz sizi götürecekt."

Haleika'nın daha sıkı sarıldım. Vücudum soğuyordu. Markan az önce bir adam öldürmüştü. Hem de gözümün önünde. Dereden gelen su hafif çınlama sesleri çıkarıyordu. Gökyüzü hızla kararıyor, bulutlar çivit rengine dönüyordu ve çam kokusu her yerde bana karışıyordu

Haleika'nın pelerininden hafif ve çiçeksi bir koku geliyordu. Ve ayaklarımın dibinde bir adam ölü yatıyordu.

Sertçe nefes verdim. "Başka hangi eskort?" diye sordum.

Markan kılıcını peleriniyle kuruladı ve çenesini arkamdan salladı. Döndüm ve Tristan'ın büyücülerinden birini buldum. Uzun boylu, cılız bir adamdı, genellikle başıboş dolaştığımda peşimden gelen ya da Tristan'a veda ettikten sonra beni kapıya kadar geçiren kişiydi. Daha önce ona hiç dikkat etmemiştim. Sokaklarda Rhyan'ın peşinden gittiğimde bana yolu açan oydu.

Markan gözlerini devirdi. "Gerçekten babanın kendi başına kaçmana izin vereceğini mi sandın? Ya da o kadar zeki olduğunu? Ve sen!" Markan öfkesini eskortun üzerine çevirdi. "Bu işin üstünde olduğunu sanıyordum. Onu daha önce öldürürdüm."

Büyücü dudaklarını büzdü. "Bunca zamandır onun yanıdaydım. Onun lütfü için öldürme ehliyetine senin kadar sahip değilim."

"Yani bu sadece büyücü zayıflığı değil miydi?"

"Siz kendinizi gösterene kadar aurasında gerçek bir tehdit algılamamıştım."

Markan'ın gözleri kısıldı. "Kadının zarafetine bıçak çekmesinin benim suçum olduğunu mu söylüyorsun? Ben bu pisliği temizlerken siz de hanımefendiye küçük akşam yemeği partisine kadar eşlik edebilir misiniz, yoksa buna da mı izniniz yok?"

"Gidiyoruz," dedim. Cesetten uzaklaşmak istiyordum. Bu yerden uzaklaşmak. Markan'dan uzaklaşmak. Büyücünün yanından ilerledim ve lanet okudum.

"Özür dilerim majesteleri," diye konuştu büyücü sessizce. "Daha erken davranmalıydım. Bu sizin görmeniz gereken bir şey değildi."

Gözlerimi kapattım. Daha kötülerini de görmüştüm. Herkes kıpırdamadan otururken ve hiçbir şey yapmazken Jules'un gözlerimin önünde parçalanışını izlemiştim. Yine de bu... bu

yakındı. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve kendimi toparlamaya çalışarak onları geri kııptım. Şimdi yapmam gereken kendi temizliğim vardı.

"Tristan beni takip etmeni mi emretti?" diye sordum. "Yoksa emir kendi muhafızlarımdan mı geldi?"

"Her iki tarafta da bir anlaşma yapıldı. Lordum sizi izlediğimin tamamen farkında. Bunu teşvik ediyor."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Kendimi çok aptal hissettim. Ve ihanete uğramış. Eskortlarını görmem bir şeydi... ama beni gizlice takip ettiklerini bilmek? Soturi'yi biliyordum ama Ka Gri büyücülere dikkat etmem gerektiğini düşünmemiştim.

Ona baktım, sayısız kez yanımda ya da arkamda yürüdüğünü biliyordum. Birkaç saniye içinde adını öğrenmişim. "Bellamy," dedim. "Adın Bellamy mi?"

"Evet, ." Çenesini indirdi.

Hâlâ elimde tuttuğum altın parayı onunkinin içine yerleştirdim. O kadar sıkı tutmuştum ki avucumda hafif bir çentik oluşmuştu.

"Sessizliğiniz için," dedim. "Lütfen." Tristan'dan daha kıdemliydim. Kendi büyücülerine ve refakatçilerine bile emirlerini geçersiz kılabilirdim. Ama onlar hâlâ Ka Grey için çalışıyorlardı ve gördükleri her şeyi rapor etmeleri bekleniyordu.

Tristan bunu bilseydi, aşırı tepki verirdi. Beni bir daha asla gözünün önünden ayırmazdı. Bana olduğundan daha fazla yaklaşmasına izin veremezdim, özellikle de kız kardeşlerimle sınırlı zamanım varken.

"Ekselansları," dedi Bellamy basitçe. Küçük bir baş hareketiyle parayı cebine koydu ve esasını havaya kaldırarak etrafımda beyaz bir ışık kubbesi oluşturdu. "İyi misiniz?"

Kalbim küt küt atmaya başladı ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu gece hiçbir şey başaramamıştım. Hiçbir şey öğrenememişim ve bu bir adama mal olmuştu.

onun hayatı.

"Ben... sadece Lord Tristan'a geri dönmek istiyorum." Ve çok büyük bir bardak şarap sipariş et.

", majesteleri."

Birkaç dakika sonra restorana geri dönmüştük ve ben Tristan'ın yanındaki boş koltuğa kaydım. Gözlemeler ve çeşitli sos ve salata kaseleri masayı doldurmuştu.

Haleika'nın pelerinini çözdüm, herhangi bir yırtık ya da leke var mı diye dikkatle taradım.

Tristan bana bir menü uzatmadan önce dikkatle baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Bu soru benim için değildi; Bellamy içindi.

"Gayet iyi," dedim. Bellamy odanın karşısındaki pozisyonuna geçip Tristan'ı izlemeye devam ederken nefesimi tuttum. Efendisine küçük bir baş selamı verdi, Tristan da memnun bir ifadeyle ona karşılık verdi. Nefes verdim, Bellamy'nin ekstra para akışını sürdürmek istiyorsa sözünü tutacağından emindim.

Rahatlamaya, koltuğuma gömülmeye çalıştım ama yapamadım. Düşündükçe her şey daha da dehşet verici bir hal alıyordu. Satıcının bana karşı kötü bir niyeti yoktu. İnançlı biri olmadığını söylediğinde sesi samimi geliyordu. O sadece bir fırsatçıydı.

Gözlerindeki bakış.... Görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdım. Bunu düşünemezdim. Aemon haklıydı. Hayatım boyunca bana karşı tehditler almıştım ve doğuştan gelen hakkımı koruduğum sürece de hep alacaktım. Ama satıcı... o korkmuştu. Ve ben de onu arayıp bulmuştum, olmamıştı. Gözlerimi sıkarak kapattım. Lumeria'da ne düşünüyordum ki? Onu takip etmenin beni Emartis'in ininin kalbine götüreceğini ve onlara durmalarını söyleyip Leydi Romula'ya geri döneceğimi ve torunuyla evlenebilmem için her şeyin bittiğini duyuracağımı mı? Sonra ne olacaktı?

Tanrılar.

Kendimi hasta hissediyordum. Eve gidip yatağa girmek istedim ama yemek yemezsem Tristan bir sorun olduğunu anlayacaktı. Yapmam gerekeni yaptım. Sırtımı düzelttim. Yüzümü düzelttim ve Arkasva'nın Varisi Leydi Lyriana'nın maskesini taktım. Tristan bunu sorgulamadı - halk içindeydik. O bile halk maskesinin bir versiyonunu takmıştı. Menüü bir arada tutan altın halkayı aşağı kaydurdum ve parşömeni açarak mevcut seçenekleri taradım. Her yemekten ve şaraptan örnek tabaklar sipariş ettik ve arkadaşlarımla ne dediğini umursuyormuş gibi yaptım ve Tristan'ın kendi eskortunun gizlice benimle ilgilendiği gerçeğine öfkelenmedim. O da biliyordu.

Gecenin geri kalanında neredeyse hiç konuşmadım ve yemeğimi karıştırdım. Zaten benim için tatsızdı. Satıcının cansız gözlerini görmeden duramıyordum ve dışarıda Emartis'in izlerini, siyah kanatlı seraphim'in işaretlerini ya da *Shekar Arkasva*'nın haykırışlarını aramadan duramıyordum. Tek gördüğüm Markan'ın etrafta dolaştığı, nefret dolu gözlerini restoranın penceresinden bana diktiği ve Ka Kormac'tan gelen birkaç kaba görünümlü, gümüş zırlı soturinin saat yeniden değişirken pozisyon aldığı oldu.

Daireme döndüğümde Tristan'ı hızlı bir öpücükle kapıda bıraktım, üst kattaki odama çekildim ve hemen şarabın neden olduğu, rüyasız bir uykuya daldım.

Ertesi gün bir bulanıklık içinde geçti: koşudan sonra kusma, bitmek bilmeyen ders saatlerine katlanma ve Rhyan'ın neredeyse imkânsız antrenman rutini.

Seans sona erdiğinde "Bu akşamki kliniğe hazır mısınız?" diye sordu.

Vücudumun yerde oluşturduğu yorgunluk yığınınca başımı kaldırdım. Dizlerimi göğsüme doğru kıvrımdım ve nefesimi tutarken yanağımı çaresizce yere bastırdım. Yavaşça kendimi bir koltuğa ittim, yüzümde sorgulayan bir ifade vardı. Sipariş vermenin yanı sıra

Bütün gün benimle iki kelime bile konuşmadı. Bana "ortak" bile dememişti. Aslında, bu saatlerdir kurduğu en uzun cümleydi.

"Elbette," dedim. Hazırlanacak ne vardı ki zaten? Sadece ortaya çıkmam, dövüşü izlemem ve neye baktığımı anlıyormuş gibi yapmam gerekiyordu. "İyi olacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sağlam kaşını kaldırarak.

"Merak etme," dedim minderin üzerinde kayarak. Vücudumun şeklinde bir ter lekesi bırakmışım. "Her zamanki gibi en kötüsü olacağıma söz veriyorum."

"Ben öyle..." diye söze başladı ama ben çoktan ayağa fırlamış ve eşyalarımı toplamaya başlamışım.

"Yarın görüşürüz," dedim ve kendimi kapıdan dışarı attım.

Arkamdan baktığını hissediyordum ama umurumda değildi. Bütün gün beni itip kakamaz, benimle konuşmaz, kendimi berbat hissetmeme neden olur, sonra da bir şekilde etrafta bekleyip sohbet etmemi bekleyemezdi, davranışları bu kadar sıcak ve soğukken olmazdı. Rhyan'ın hangi versiyonuyla karşılaşacağımı tahmin etmekten çoktan yorulmuştum.

Saatler sonra, gökyüzü karararak geceye dönüşürken, meşaleler arenanın duvarlarının açık çemberini aydınlattı. Ilık bir geceydi, üşümek için henüz çok erkendi ama kapıdan içeri adımımı attığımda buz gibi bir uyuşukluğun içime işlediğini hissettim.

Tarlada yerden yüksekte asılı duran üç gümüş daire vardı. Bağlar. Klinikteki dövüşçülerin her birini hapsetmek ve alanlarını sınırlamak için tasarlanmış çemberler. Gümüş rengi, bunların Lumeryalıları tutuklamak için kullanılan, birini güç kaynağından koparabilecek türden, Jules'un tutuklanmasında kullanılan, Tristan'ın benim üzerimde kullandığı türden bağlarla aynı büyü olmadığını gösteriyordu.

Yine de, düşüncesi bile cildimi tahriş etti. Parmaklarım öfkeyle iki yanımda açılıp kapandı. Birinin içinde sıkışıp kalmaya dayanamıyordum.

ya da benimde yanmasını hissetmek. Bir daha olmaz.

Soturi sırasına katıldım ve önceki gece Haleika'nın imzama taklit ettiği yeri not ederek imza attım. Sıra arenayı çevreleyen koltuklara kadar devam etti, ancak birkaç soturinin gümüş çemberlere geri döndüğünü gördüm.

"Lyriana, bekle!" diye bağırdı kuzeyli bir ses.

Donakaldım ve yavaşça Rhyan'la yüzleşmek için döndüm.

Başımı salladım. Çırakların haftalarca kliniğimizi izlemesi planlanmamıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... Ben senin için endişelendim," diye itiraf etti. "Bu yüzden geldim." "Seni kötü göstereceğimden mi endişelendin?" diye sordum.

"Lyr," dedi ciddiyetle. "Hayır."

Sözlerindeki ve ifadesindeki ciddiyetten bir şey içime işledi ve bir korku kapladı. Kontrol etmeyi unuttuğum bir gerçek vardı.

Burun delikleri alevlendi ve beni kenara, terk edilmiş bir koridora, karanlık bir köşeye çekti. Herkesin meraklı gözlerinden ve kulaklarından uzakta, taş duvara sırtımı dayamıştım. Kolu öne doğru fırladı, elini yanımdaki taş bastırdı, aslında beni hapsetti.

"İlk geceyi atladın, değil mi?" diye konuşurken neredeyse hırıliyordu, nefesi kulağıma değıyordu.

"Evet."

"Bana yalan söyledin!"

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama ne olmuş yani? Sadece bir gece. Şimdi buradayım! I-"

"Biliyordum!" Başını arkaya attı ve inledi. "Lanet olsun, Lyr! Pazartesi gitmiş olsaydın, haftanın programını görürdün."

"Neden.... onu görmem gereksin ki?" Kalbim hızla çarpıyordu. Son bir dakikadır fark ettiğim gerçek gün ışığına çıkmaya başlamıştı. Kahretsin.

"Aemon ilk hafta seni beşlinin ortasına koymak istedi."

Beş mi? Ben mi? Hayır. Nefes alamıyordum. Beşlinin ortasında mı olacaktım? Bu gece mi? Beş soturi bana saldırırken o lanet olası gümüş bağlardan birinin içinde mi sıkışıp kalacaktım?

"Hayır! Neden? Ben hazır değilim. Yapamam.... Henüz yeterince güçlü olmadığımı biliyor!" Başımı salladım. "Bunu bana neden yapsın ki?"

"Sana yardım etmeye çalışıyor. Daha birinci hafta. Karşınızdaki acemiler şu anda sahip olabilecekleri en az eğitime sahipler. Ayrıca olacakları kadar güçlü de değiller. Dövüşten yara almadan çıkmak için en iyi şansın bu."

"Antrenman yapsam bile yine de şansım yok diye mi?"

Rhyan başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Kimse böyle bir şey söylemedi. Aemon, İmparator'a bir kemik atmak zorunda kaldı. Aktif olmadığın her kliniği not ediyor. Ve Pazartesi günü gelmemen... önemli bir şey olmamalı ama onun için olmayacak. Aemon bunu seni korumak için yapıyor."

"Lanet olsun." Soturilerin geri kalanı klinikte yer bulmak için yarışırken tavan ayak sesleriyle doldu.

"Bugün iyi olduğunu söylediğinde.... biliyordum. Kontrol edip hazır olduğundan emin olmalıydım. Kendimden Moriel'e. Bunu biliyordum. Emir komuta zincirine hâlâ saygı duymadığını biliyordum. Ben de sikişmeye çalışmakla meşguldüm. Artık bir önemi yok." salladı, gözleri parlıyordu, kolundaki kaslar gerilmişti. "Bana bir daha yalan söyleme."

"Kendimce sebeplerim vardı."

Öne doğru eğildi, alını benimkinden birkaç santim uzaktaydı, misk kokusu sıcakta beni sarıyordu. "Sence İmparator'un umurunda mısın?"

Neden? Imperator?"

Duruşumu korudum, geri adım atmayı reddediyordum, Rhyan'ın beni olduğumdan daha fazla dengesizleştirmesine izin vermeyi reddediyordum.

"Yapmam gerekeni yapıyorum!"

Tiksintiyle başını salladı. "Bana bunu ciddiye alacağını söylemiştin."

"Ben!"

"Gelmen gereken zamanda gelmek, bu işi ciddiye almaktır! İlk günden bana yalan söylemek değil."

"Özür dilerim," diye tersledim. "Gururunu mu incittim?" "Umursadığım şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

Bakışlarım üç gümüş daireye takıldı ve içimi bir korku kapladı. "Rhyan, dur, özür dilerim," dedim içtenlikle ve öne doğru uzanıp tuniğini kavradım. Eli benimkinin üzerine kapandı. Bu harekette içgüdüsel, doğal bir şey vardı. Panik atağım yatıştıktan çok sonra hapishanede el ele tutuştığımız zamanki gibi.

"Sorun yok," dedi. Ve sonra sanki aramızdaki teması yeni fark etmiş gibi beni bıraktı. Elim yanıma düştü.

"Yalan söylemek istememiştim.... Sadece yapmam gerektiğini düşündüm.... Bitti. Artık buradayım.

Söyle bana. Ne yapmalıyım?"

Arenayla benim aramda bir bakış atarken çenesi büküldü ama bakışları yumuşadı, zümrüt gözlerindeki öfke ve ateş benimkilerle kilitlenince azaldı. "Biliyorum. Ve Lyr, ben... ben senin tarafındayım." Sertçe nefes verdi ve geri çekildi. "Beceriksiz olacaklar," dedi. "Henüz bir takım olarak nasıl çalışacaklarından emin değiller. Gösteriş yapmaya ve üstünlük sağlamaya çalışacaklar. Henüz bir dövüşte kendilerini kanıtlamaya odaklanmamışlar. Orada uzun süre kalmayacaksınız. Onlarla savaşmanıza gerek yok. Sadece hayatta kalın. Mümkün olduğunca kaçın, eğilin ve geri çekilin. Henüz kimsenin dövüş hamlesi yok - üçüncü günde değil."

Ağlamamaya çalışarak dudağımı ısırdım.

"Bunun üzerinde çalışacağız. Bir beşlinin içinden nasıl geçilir. Gücün var, Lyr. Sadece şu anda onlarınkinden farklı ama yine de onlara karşı kullanabilirsin. Sadece odaklan. Çabuk olacak." Rhyan bana yavaşça başını salladı, sonra bir adım daha geri çekildi, kollarını göğsünde düzgünce kavuşturarak köşemizden ayrılmam için bana alan açtı. Çemberlerden ikisi çoktan soturilerle dolmuştu ve dövüşmeye hazırlanıyorlardı.

Üçüncüsü, en ortadaki, tanımadığım beş soutri vardı - benimle dövüşecek olan beş kişi. Dördü kadındı. Biri erkekti. Ka Kormac. Kahretsin.

Gümüş halkalar sihirle uğulduyor, vızıldıyor ve ışıltılı ışıklarla parlıyordu.

Kollarımı kendime doladım. "Rhyan, daireler ne kadar... ne kadar sıcak?"

"Bağlar mı?" Rhyan'ın yeşil gözleri başını sallarken bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Sıcak değil. Soğuk. Buz gibi."

Yutkundum ve gözlerimi kapatarak bir adım öne çıktım. Tapınağa geri dönmüştüm. Tristan asasını kaldırırken acı çekmiş görünüyordu ve ateşli ipler dışarı çıktı. Omuzlarımı silktim, onları üzerimde hissettim, anılar hâlâ çok güçlüydü.

"Eskisi gibi olmayacak...." Rhyan söyledi. "Vücudunun etrafına sarılmamışlar."

Gözlerimi ona diktim. "Nereden biliyorsun?"

Bana doğru uzandı, eli koluma sürtündü, sonra geri çekildi ve elini yanında esnetti. "Sadece şu anda yapman gereken şeye odaklan. Tamam mı? Bunu yapabilir misin? Şu anda kalabilir misin?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Sonra burada olacağım," dedi. "Merak etmeyin. Aemon bunun çok ileri gitmesine izin vermez. Kimsenin yapmaması gerekiyor...." Gözlerini yavaşça kapattı. "Bamaria'da yaralanmaları en aza indirmek için davranış kuralları daha katıdır. Amaç eğitimi yarıda kesmek ya da soturileri tasfiye etmek değil...." Başını iki yana salladı. "İyi olacaksın. Biter bitmez seni bulacağım."

Çanlar daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle çalarken mavi ışıklar gece gökyüzünde parladı. Ses içimde yankılandı ve titreşti, her kemiğime ve kasıma çarptı. Ensemde boncuk boncuk ter akıyor, sandaletlerimin deri bağcıkları baldırlarımı kesiyor ve sahaya adımımı attığımda kalabalığın uğultusu esen rüzgâra çarpıyordu.

BÖLÜM YIRMI ALTI

AYAKLARIM çimenlere değdi, gümüş çembere ulaşana kadar adımladım, adımladım, adımladım. Ellerim terli yumruklar halinde açılıp kapandı. Çanlar durdu ve sessizlik içimde arenadaki diğer tüm seslerden daha yüksek bir sesle çınladı. Bağlayıcı çember parladı ve ışıldadı, küçük alevler büyülu sihri yaladıkça gümüş neredeyse yıldız ateş i gibi görünüyordu. Ama bunlar sadece stadyumu yukarıdan aydınlatan meşalelerin yansımalarıydı.

Gümüş bağın ötesinde beş çift göz beni küçümseyerek izliyordu. Bana karşı sabırsızlıklarını ve dövüşü başlatmak, büyülerinin içlerinde biriktirdiği şiddet ve enerjiyi serbest bırakmak için duydukları kaşıntıyı hissedebiliyordum. Hâlâ nefesimi tutarak ileri doğru bir adım attım ve bağlayıcı büyü nün buzunun tenimi öpmek için dışarı çıktığını hissettim. Dondurucu büyü kollarımın ve bacaklarımın arkasını kemirirken, ben de bitmiş tim.

Acımadı. Büyü seni içeri almak istedi ama dışarı çıkmaya izin vermedi.

-Büyü iptal edilene kadar değil. Rhyan haklıydı ve

Sihir vücuduma bağlı değildi, yine de Tristan'ın onu üzerimde kullandığı geceki kadar kapana kısılmış, çaresiz hissetmeme neden oldu.

Siyahlık çivit mavisini gökyüzüne karıştı. Yıldızlar, yukarıda dönen ateşler yüzünden sönükleşmişti. Kendimi çemberin ortasına yerleştirdim, dikkatim şimdi etrafımda patlayan tezahüratlarda. Bütün dövüşçüler yerlerini almıştı. Rakiplerime bakarak derin bir nefes aldım. Ka Kormac'tan gelen bir erkek bana bakıp alay etmeye başlamıştı bile. Saçları Viktor'unkinden farklı olarak siyahtı ama Bastardmaker'ın boncuk gibi gözlerine sahipti.

Diğer dört dişi soturiyi yakından izledim. Tani oradaydı, şimdiden terden parlıyordu. Ben yaklaştıkça dişlerini göstererek alay etti. Elyria'daki Ka Elys'ten olmasına, Ka Azria'nın yerine geçen Ka'ya sadık olmasına rağmen her zaman Pavi'nin yanındaydı ve Pavi'nin kırbaçlanmasından beri benimle alay ediyordu. Karşılaştığım diğer iki soturi de zırhlarını süsleyen ashvan atlarıyla Ka Elys'ti. Tani ile boğazımı kurutan bir bakış paylaştılar. Pavi'ye olanlar için beni suçluyorlardı ve şimdi arenada bana bunu ödetmek için serbestçe .

Son kızını tanıyamadım. Damara'da yaygın olan beyazımsı sarı saçları vardı ve zırhında tepeli bir dalga görünüyordu. Ka Daquataine, Haleika'nın çırağı Leander gibi. Belki düşmanım değildi ama Damara her zaman doğal güce sahip soturiler üretirdi.

Turion Dairen sahaya adımını attı, orta kürsüye çıkarken pelerini omuzlarının arkasında uçuşuyordu. Hay sikeyim. Bu gece yetki ondaydı. Bana hiç gevşeklik gösterilmeyecekti. Rakiplerim de bunu biliyordu. Onu izlerken gözleri parlıyordu.

Gerildim ve Dairen'in talimatlarını dinlemeye çalıştım ama sesi kulaklarımdaki çınlamayla boğuldu. Her çemberin dövmüşmek için on beş dakikası vardı. Tüm darbeler boynun altından olacaktı. Sıra bize geldiğinde

Tam olarak on beş dakika sonra zaman dolacaktı. Sonrasında bir tartışma olur, her savaşçı eleştirilirdi -nelerin iyi gittiği ve nelerin yanlış gittiği- ve sonra bir sonraki çember dövüşürdü.

Midem bulandı. Orta çemberdeydik, sanırım bu da ikinci olacağımız anlamına geliyordu. En az on beş dakika daha acı çekmeden geçireceğimi bilerek nefes vermeye başladım.

Ancak Dairen hiçbir uyarıda bulunmadan orta çemberin başlamasını istedi.

Bir zil çaldı ve hemen etrafım sarıldı, herkes dövüş pozisyonuna geçti, ağırlıklarını topuklarının üzerinde ileri geri sallıyorlardı.

Kollarımı kaldırdım, ellerimi yumruk yapmaya zorladım. Başparmağımı parmaklarımın üzerine koymayı hatırladım ama elimden gelen tek şey buydu. Sertçe yutkundum, midem bulandı, ter ensemden aşağı yuvarlandı ve alnımda boncuk boncuk oldu.

Rhyan gücüm olduğunu söylemişti, kendime has bir gücüm olduğunu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Daha da önemlisi, onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Tribünlerden bir bağırış duyuldu: "Batavia!" Küçümseyiciydi. Destek için değil, saldırı için bir çağrı.

Kimin bağırdığını görmek için başımı kaldırdım ve kararımdan hemen pişman oldum.

Çağrıya birkaç kurt uluyarak cevap verdi.

"Sessizlik," diye bağırdı Dairen, ama sahip olduğum çok az miktardaki konsantrasyon çoktan kaybolmuştu.

Biri bana arkamdan vurdu. Yere yığıldım, vücudum tamamen iflas etmişti. Nefes alacak yer kalmayacak şekilde etrafım sarılmadan önce kendimi zorlukla ayağa kaldıradım. Kimin nerede durduğunu bile ayırt edemiyordum, o kadar yakındılar ki, yürüyen deri denizinde sandaletleri tam yüzümün önündeydi.

Ayağa kalkmaya başladım ama sırtıma aldığım bir darbe daha beni yere düşürdü, ardından bir el başımı tuttu ve yanağımı toprağa bastırdı.

Bir korna çaldı. "Sadece boynun altından!" Dairen bağırdı.

Önümdeki bacak setini tırnaklarımla tırmalayarak derilerine sürttüm.

Her kimse küfretti ve geri sıçradı. Ayaklarımın üzerine yuvarlanmam ve Ka Kormac'tan gelen soturionun kolunun altına girmem için yeterli bir fırsattı. Çemberin kenarına doğru koştum ama piç daha hızlıydı ve saniyeler içinde tepemdeydi. Hızlandım, kalbim gümbür gümbür atıyordu ve bağdan sadece birkaç adım ötede durup eğildim. Önümde koşuyordu, tüm vücudu gümüş ışığa çarpıyordu.

Büyü ona bağlanırken mırıldandı, kıvılcımları havai fişeklere dönüştü.

"Siktir!" diye bağırdı. "Siktir!" Arkasını döndü ve ellerine üfledi. Bağlamanın büyüü soğuktu -Rhyan *buz gibi soğuk* demişti ama içine girersen yakacak kadar soğuk olduğu kısmını atlamıştı.

Soturion'un siyah, boncuk gibi gözlerinde öfke parlıyordu. Bana doğru koştu.

Topuklarımın üzerinde dönerek doğruca Tani'ye doğru koştum, Viktor'un soturion'u enseme nefes alıp veriyordu. Zaten nefes nefese kalmıştım ve yan tarafıma kramp girmeye başlamıştı. Böyle devam edemezdim. Beş kişiyle karşı karşıyayken burada uzun süre dayanamazdım. Tani kollarını bana doğru uzattı.

Kaçtım ve koştum. Viktor'un soturion'u acı ve hüsrana içinde kükreyerek tekrar bağa çarptı. Tani gümüşten uzağa sıçradı, yüz ifadesinde endişe . Belki de Rhyan'ın bende olduğunu düşündüğü güç buydu. Gözlem.

Şehirde ve kırsalda soturileri kamuflajları içinde her zaman fark edebildim. İnsanların nerede olduğunu, ne zaman izlediklerini her zaman hissedirdim. Ka Kormac'lı savaşçının incelik ya da becerisi yoktu, sadece kaba kuvveti vardı. O da

Bana vurmaya o kadar odaklanmıştı ki zaten iki kez bağına çarpmıştı. Şimdi de Tani korkmuş görünüyordu. Bunu kendi avantajıma kullanabilirdim; iç duvara yakın durabilir ve diğerlerinin artık bundan kaçınmaya kararlı olduğunu bilerek buzun tenimi öpmesine izin verebilirdim.

Ben de koştum, vücudum uğuldayan gümüş yüzüğe sarıldı. Bu bir dakika kadar işe yaradı, ama asalet konusundaki korkunç zevkine rağmen, Tani taktiğimi . Geri çekildi ve ona ulaşmamı bekledi. Ya ona çarpacak, bağına gazabı ve acısıyla yüzleşecek ya da merkeze geri dönecektim.

Başka seçeneğim yoktu. Döndüm, Kormac soturion'unun yanından zar zor sıyrıldım ve iki kat geri gittim.

Damara'daki sarışın kıza doğru koştum. Etrafımda döndüm ama enerjimi kaybediyordum ve başım dönmeye başlamıştı. Beni arkamdan yakaladı, kolları inanılmaz derecede güçlüydü ve karnımın etrafında kilitlenmişti.

"Bırak!" Bağırđım.

"Beni yarat," diye fısıldadı kulağıma. "Asherah."

Ben tepki veremedim pelerinimi tutup çekti ve fazla uzunluğuyla başımı örttü. Göremiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum.

Vücudum hem çok sıcak hem de çok soğuktu. Panik başladı.

Nefesim kesildi; yere itildim. Kendimi korumak için karşı koymaya çalışmayı bıraktım.

Sonra tekmeler geldi.

Kalçama gelen ilk tekme nefesimi kesti. Hırıldadım, uzuvlarım yere yayıldı. Sonra daha fazlası geldi, her birini bir hakaret izledi.

"Asherah." Tekme.

"Sahte varis."

Tekme.

"Sahte Lumerian!"

Tekme. "Burada bir
hiçsin."

Karnımı tuttum, acı dayanılmazdı. Öksürüyor ve öğürüyordum ve her vuruşta gözlerimde taze yaşlar birikiyordu. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Göğsümün üzerindeki zırhı kavradım, alabildiğim havayı emdim, durmaları için hırıldadım, ama kelimelerim ancak fısıltı olarak geliyordu ve kumaş yüzümü sıkıyordu. Saldırganlarım yaklaşıyordu. Duvarlar yaklaşıyordu, Katurium düşecekti, Jules alınıyordu, panik beni ele geçiriyordu....

Kulaklarım uğuldayarak beni ayağa kaldırdılar. Pelerinim omuzlarımdan geriye düştü. Arena gözümün önünde canlandı. Rakiplerimden ikisi kollarımı kavradı, genişçe tutarak zırhımı yukarı itti ve karnımı açıkta bıraktı.

Ka Kormac soturionu önüme geçti, ellerini birbirine sürtüyordu, gözlerinde daha önce diğer kurtlardan gördüğüm aç bir bakış vardı. O saf bir avcıydı ve ben de avdım.

Çanlar çalıyordu ve görüşüm bulanıklaştı. Parmak eklemlerine üfleyerek bir yumruk oluşturdu ve kolunu geriye doğru savurdu.

Tanrım! En iyi stratejist değildi ama yumruğunun tek bir darbesi beni mahvedecekti.

Çınlama daha da arttı ve kulaklarıma bağırışlar çarptı. Beni tutan soturiye karşı mücadele ediyor, kurtulmak için umutsuzca kıvranıyordum. Kaçmak, uzaklaşmak zorundaydım. Bağırmaya çalıştım. Şimdi kükreyen bir ses vardı.

Soturion güldü ve koşarak uzaklaştı. Tani karanlık gözlerinde intikam dansı yaparak onu izledi.

"DUR!"

Avazım çıktığı kadar bağırmaya, haykırmaya çalıştığım kelimeler sonunda geldi. Ama benden değil.

Rhyan.

"geldi!"

Soturion'un yumruğu karnıma doğru yöneldi. Görüşüm bulanıklaştı ama darbe hiç gelmedi. Rhyan öne fırladı ve çemberin içine sıçradı. Yumruğun önünü kesti ve soturionu uzaklaştırdı.

" geldi!" diye tekrar bağırdı. "Turion! İptal et! Şimdi!"

"Çık oradan Hart," diye bağırdı Dairen. "Çıraklar acemi çemberlerine girmez."

Rhyan'ın kolları Ka Kormac'tan gelen soturionun etrafındaydı. Onu kaldırdı, benden uzaklaştı ve ileri doğru fırlattı. Aurası patladı, buzdan ve dondurucu soğuktan bir fırtına.

Dairen'in saçları güçten geriye doğru savruldu, ama bize doğru sinsice yaklaşarak cevap olarak sadece dudak büktü. "Çanları duyamıyor musunuz, yoksa hepinizin kulaklarının kontrol edilmesi mi gerekiyor?"

Damara'dan gelen soturion, Dairen ile Rhyan'ın arasına rahatsız bir şekilde bakarak, "Zamana uymadın," dedi.

Kollarımı tutan iki soturi hemen onları bıraktı. Tani kollarını göğsünde kavuşturmuş, ters ters bakıyordu. Suratını astı ve ayaklarının altındaki çimenleri tekmeledi.

Geriye doğru tökezledim, bacaklarım ikiye katlandı. Yere batmaya başladım, yaralarım beni yakalamaya başlamıştı. Tanrım. Her şey acıyordu. Her şey.

Rhyan bana doğru ilerledi. Sonra aniden durdu ve dikkatini tekrar Dairen'e çevirdi. Birdenbire, sanki

aurasından enerji. Soğuk kayboldu, rüzgâr durdu. Gücü o kadar aniden kesilmişti ki, her şeyi hayal edip etmediğimi merak etmiştim.

"Beni buradan çıkaracak mısın?" Rhyan sordu. Sesi sıkılmış ve sabırsız geliyordu. Ama sesinde belirgin bir sertlik vardı; bana onun bir lord olarak yetiştirildiğini hatırlatan bir sertlik.

"Bir büyücüye benziyor muyum?" Dairen sordu. "Senin neyin var Hart? Onun peşinden mi atlıyorsun? Burada işleri baban gibi yaptığımızı mı sandın? Ölmesine izin vereceğimizi mi sandın?"

Rhyan'ın çenesi sıkılaştı ve ben de onun tam olarak böyle düşündüğünü fark ettim. Ya da o kadar zayıf ve güçsüzdüm ki zaten lanetlenmişim. O anda iki ihtimal de içimi rahatlatmıyordu.

"Hayır," dedi Dairen. "Buraya bir aptal gibi atlamak istiyorsan, biz büyüğü geri alana kadar burada bir aptal gibi bekleyebilirsin. İstersen lanet olası bir yere otur. Ya da ayakta. Ama bir acemi gibi davranmak istiyorsan içeride bir acemi gibi bekleyeceksin."

Ka Kormac soturionu buna kıs kıs gülerken diğerleri bana baktı, yüzlerinde alaycı ifadeler vardı.

Dizlerimin bağı çözüldü. Umutsuzca oturmak istedim. Ve ağlamak.

Dairen diğer acemilere hitap etmek için alanın ortasına dönerek arkasını döndüğünde Rhyan yanıma doğru ilerledi.

Bütün gözler benim
üzerimdeydi. Ve onun. "İyi
misin?" diye fısıldadı.

Başım dönerek ve acı çekerek öne doğru tökezledim. Karnımı tuttum. Tanrım. Hayır. Hasta olamazdım. Bir daha olmaz, böyle odaklanmış bir seyirci karşısında olmaz. Bir soturion olarak ilk gerçek sınavımdan sonra olmaz.

"Lyr," dedi, bir eli beni sabitlemek için sırtıma doğru uzandı. Avuç içi tuniğime düz bir şekilde bastırdı, malzemeyi kavradı ve geri çekti. "Lyr" dedi.

İnce çekiş omuzlarımı geriye itti ve beni daha dik durmaya zorladı. Tökezleyerek geri çekilirken elini ittim. Sabit kaldı, kelimenin tam anlamıyla beni ayakta tuttu. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu?

"Derin nefes al, ortak," dedi sessizce. "Elimden geldiğince çabuk seni buradan çıkaracağım."

Gözlerim kapalıydı. Her bir kasımda zonklayan acı beni düşmekten alıkoyan tek şeydi.

Tartışmanın ya da eleştirinin tek kelimesini bile duyamadım. Sadece aşağılandığımı biliyordum. Zayıf ve acınası görünüyordum ve orada durduğum her saniye kendimi daha da kötü hissediyordum.

Sonunda bir büyücü çembere doğru ilerledi, esasını bizi içeride bağlayan gümüş iplere doğrulttu. Asasını bir daire şeklinde salladı ve nefesinin altından bir büyü söyledi. Mavi ışık ileri doğru kıvılcımlanarak ipi bütünüyle yuttu.

Etrafımdaki havanın anında ısındığını hissettim ve göğsümü sıkıştıran bir şey gevşedi.

Diğer beş soturi alandan çıkmaya başladı ve hepsi de banyo odasına yöneldi.

Gecenin tek parlak noktası, dövüşten sonra sonuna kadar beklemek zorunda kalmamış olmamızdı. Gitme seçeneğimiz vardı.

Rhyan sessizce yanımda yürüdü, tanıdık bir kapıya -eğitim odamıza- gelene kadar beni dolambaçlı koridorlardan geçirdi.

Rhyan odamızın kapısını kapattıktan sonra minderin üzerine çöktüm, gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı bile. Bir anda karşımdaydı. Eli çenemdeydi ve başımı yukarı kaldırdı. Başparmağı çenemde geziniyordu. Burun delikleri alevlendi ve sonra çantasını karıştırıp bandaj ve merhem çıkararak gitti.

"Seni temizleyeceğim," dedi.

Ancak öfkem, korkum ve hayal kırıklığım, acımı es geçerek yüzeye çıkmıştı.

"Bu ne lan!" Bağırđım. " en başa koysalar bile, yine de canıma okudular. Ve onlar sadece...." Gözyaşlarımı geri ittim ve safra yuttum. "Bu sadece bir egzersiz ya da klinik değildi. Kişisel bir şeydi. Benim peşimdeydiler. Ve Dairen zaman istedi ya da gece bitti diye durmayacaklar. Ellerine geçen her fırsatta benim için gelecekler."

Rhyan ilk yardım çantasını yere bıraktı ve önümde çömelmek için hareket etti. "Olabilir."

"Dışarıdaki herkesin aklında tek bir amaç var, başarısız olduğumdan emin olmak. Tanrım. Daha üçüncü gün. Yedi ay boyunca bunu nasıl başaracağım?"

". Başarısız olmayacaksın." Kolumu sıktı. "Daha da güçleneceksin."

"Nasıl?" Ben sordum. "Ne büyüm var ne de taşıdıkları kaslara karşı koyabilecek gerçek bir gücüm." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bunu yapamam. Yeterince güçlü değilim. Bunun için biçilmiş kaftan değilim. Ve dışarıdaki herkes bunu biliyor. Başarısızlığımdan zevk alacaklar."

"Ne olmuş yani? Onları da fikirlerini de sikeyim." Kolumu tekrar sıktı. "Gereken her şeye sahipsin. Bununla nasıl yüzleşeceğin onlara bağlı değil. Başarısız olup olmamak senin elinde. Unut onları. Onların fikirlerinin hiçbir önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey senin ne düşündüğün. Başka bir şey değil."

"Doğru, benim ve İmparator'un fikri." Güldüm, ses sert ve histerik sınırlardaydı, ona baktım, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Daha fazla gözyaşı döküldü. "İmparator'a karşı daha önce hiç kaybetmedin."

Burun delikleri alevlendi. "Ben çok kaybettim. Ve bunu bir İmparator'un oğlu olarak yaptım. İnanın bana, birine ne kadar yakın olursanız kayıplarınız da o kadar büyük olur. Bu

bu pes ettiğim anlamına gelmez."

"Aynı şey değil. Burada başarılı olma şansınız var. Gücünüz var. Sen dünyanın en iyi soturilerinden birisin."

"Hayır, ben-"

"Lütfen. Bir akadim öldürdün. Bir çizik bile almadan bağlı bir beşlinin hakkından geldin." Kolumu onun dokunuşundan çektim.

"Bu şekilde başlamadım. Kendimi geliştirdim. Lyr, Vahiy Töreni'nde gücün beklediğin gibi ortaya çıkmadı diye bu gücün olmadığı anlamına gelmez. Beni dinle, var! Fark ettiğinden daha güçlüsün."

"Doğru, ben güçlüyüm," dedim alaycı bir tavırla. "O kadar güçlüyüm ki Lümer İmparatorluğu'nun yönetici hanedanına karşı durabiliyorum. O kadar güçlüyüm ki İmparator'a ne kadar zayıf olduğumu gördüğünde bana bir şans daha vermesini söyleyebiliyorum. İnkâr etme. İmparator gözlemlediğinde ne kadar sinirli olduğunu gördüm. Ve bu gece Rhyan, bana karşı kendini kaybettin, çünkü benim de başarısız olacağımı düşünüyorsun."

"Bilmiyorum."

"Gryphon-bok!" Ayağa fırladım ve bir anda dengemi kaybettim. Öne doğru tökezledim ve görüşüm bulanıklaştı. Rhyan tam oradaydı, kolları beni sarmıştı.

"Hey." Beni kendine doğru çekti ve bizi yere oturttu. "Oturman gerek."

Kendimi kollarından kurtararak onu ittim. "Bilmediğimi sanıyorsun. Gözlerindeki bakışı ya da ikimiz için taşıdığım yükü anlamadığımı sanıyorsun. Eğer ben başarısız olursam, sen de başarısız olursun."

"Bu doğru değil. Sana söyledim, benim için endişelenme."

"Gerçekten mi? Çünkü tek duyduğum benim en kötüsü olduğumu söylemen. Tüm bunlarda ne kadar korkunç olacağımı kabul etmem gerektiğini. Kabul etmek gibi

daha kolay hale getirir."

"Kastettiğim bu değildi, Lyr," dedi nazikçe. Elini bir kez daha ileri uzattı, parmakları dizine dayanmadan önce esnedi. "Seni aşağılamaya çalışmıyorum. Kulağa sert geldiğimi biliyorum ama yardım etmeye çalışıyorum. Bana güvenmek zorundasın."

Başımı salladım ve gözyaşlarımı sildim. "Tamam. Yardım edin."

"Lütfen," diye inledi. "Artık anlambilim hakkında tartışmasak olmaz mı?"

Yer değiştirdim ve tuniğim sırtıma sürtündü. Tısladım, acı içinde bağırdım, birden başım döndü. Vücudumun her yeri ağrıyordu.

Rhyan kaskatı kesildi. "Yaralanmışsın. Önce bunu halledelim, sonra da _."

"Ben iyiyim," dedim, otomatik olarak sırtımı başka yöne çevirerek.

"İyi değilsin." Bana yaklaştı, gözleri vücudumun her yerinde geziniyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa fırladı ve etrafımda daire çizdi.

Ben de sıçradım, neredeyse düşüyordum ve o her hareket ettiğinde sırtımı saklamak için dönüyordum. Yan taraflarım ağrıyordu. Midem bulanıyordu ve etrafımda dönmesi başımı döndürüyordu. "Kes şunu. Dur! Kendim halledebilirim."

Tek kaşını şaşkınlıkla kaldırdı. "Lyr, az önce ağzının payını aldın. Otur ve yardım etmeme izin ver."

Acı içindeydim. Çok fazla acı. Ama bana yardım etmesine izin veremezdim. Görmesine izin veremezdim. Ya yaralarımı bulursa? İyileşen kesiklerimi? Soluk çürüklerimi? Ya iki ile ikiyi bir araya getirmeye başlarsa?

Sanki yeterince acı çekmiyormuşum gibi, bileğimden ateş fışkırdı. Damarlarımda kaynayan acı bir uyarıydı, yeminimi ve ailemin sırlarının açığa çıkmasına izin verirsem karşılaşacağım sonuçları hatırlatıyordu.

Hatırla, hatırla, yara izleri zihnimde garip, yankılanan bir sesle konuşuyor gibiydi.

Bileğimi sıkarak acıyı uyuşturmaya çalıştım. Hasta olmak üzereydim.

Sana kanımla yemin ediyorum. Dördümüz bu sırrı saklayacağız. Dördümüz bu sırla öleceğiz.

"Sadece otur. Nazik olacağım. Herhangi bir yerde bandaja ihtiyacınız olup olmadığına bakayım. Sonra sana biraz buz getiririz."

"Harika," dedim. "Sonra da yarın antrenmanda beni hırpalayıp her yarımı yeniden açabilir, her çürüğümü derinleştirebilirsin. Hiç sanmıyorum."

"Soturion olmanın sihirli güçten daha fazlası var. Sana göstermek istiyorum. Ama... bu aynı zamanda vücudunuza iyi bakmanız anlamına da geliyor. Özellikle de yaralandığında."

İçimdeki her şey titriyor, yanıyor, taşıdığım sırlarla, korumak için her şeyi riske attığım sırlarla öfkeleniyordu. "Doğru," dedim. "Ama ben Moriel'e, bana yardım etmene ihtiyacım olmadığına eminim." Ateş kolumdan girip beni tüketiyormuş gibi hissediyordum. Eğer bir an önce ondan uzaklaşmazsam, acıdan bayılacağımdan korkuyordum. Hay sikeyim.

"Lyr, ."

Ben de onu inciteceğini, beni yalnız bırakmasını sağlayacağını bildiğim tek şeyi söyledim.

"Senin lanet yardımına ihtiyacım yok. Forsworn."

Çenesi sıkıştı ve burun delikleri açıldı. "Güzel. Ekselansları." Sahte bir selam verdi ve kapıyı arkasından çarparak odadan hışım ile çıktı.

Yere çöktüm. Bileğimdeki ateş kesildi, acı bir anda azaldı. Söylediklerimin, Rhyan'a nasıl davrandığının suçluluğuyla baş başa kaldım ve yaşadığım diğer tüm yaralar canlandı.

Bir dakika sonra kapı pat diye açıldı. Rhyan bir kova buzı yere bıraktı. Gözleri benimkilerle buluştu, öfke ve adını koyamadığım bir şeyle parlıyordu.

Bir an için fikrini değiştirdiğini, blöfümü, öfkemi ve utancımı anladığını sandım ama kapıyı ikinci kez çarptı ve ortadan kayboldu.

Gecenin geri kalanını kendimi toparlayarak ve evime geri dönerek geçirdim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Ertesi gün RHYAN bana soğuk davrandı. Daha doğrusu, normalden daha soğuktu. Sabah koşusundan önce beni yanına gerinmeye davet etmedi. Ve her zamanki koşu sonrası kusmamdan sonra, nasıl olduğumu görmek için etrafta beklemedi. Sadece içeri, banyoya doğru yürüdü.

Eğitim seansımız sırasında adeta emir yağdırıyor, komut üzerine esnememi, koşmamı ve zıplamamı istiyordu. Beni tekrar tekrar eğitim protokolü boyunca çalıştırdı, iyi olup olmadığımı, molaya ihtiyacım olup olmadığını sormadı. Ve duruşumu ya da vücut hizamı kontrol etmesi gerekmedikçe, bana doğru bakmayı reddetti. Aramızdaki yakınlık ve arkadaşlığın her türlü görüntüsü kaybolmuştu. Cinayetle suçlanan soğuk bir lord gibi görünüyor ve davranıyordu.

Kendimce sebeplerim vardı ve kliniğin verdiği acıdan ve kan yeminlerimin harekete geçmesinden dolayı yarı deli gibiydim. Ama aramızdaki bir şeyi kırdığımı biliyordum ve belki de bunu onarmanın bir yolu yoktu.

Günün son zili çaldığı anda minderden indi, çantasını aldı ve kapıyı kapatma zahmetine bile girmeden dışarı çıktı

Arkasında.

Kendimi sürükleyerek daireme döndüm ve yatağıma yığıldım. Uyuyamıyordum ama hareket de edemiyordum, bu yüzden ışıklar sönmeye başlarken tavana bakarak uzandım.

Ziller yeni saati gösterdiğinde kendime geldim. Şimdi kalkarsam yıkanabilir, akşam yemeğimi yiyebilir ve ardından silahlarla ilgili derste bana verilen birkaç bölümlük ödevi okuyabilirdim. Ama kız kardeşlerimi görmeyeli günler olmuştu.

Meera'nın son imgeleminden bu yana iki hafta geçmişti, yani bir sonraki imgelemden önce iki ya da üç haftamız daha vardı. Ama Morgana'nın büyük olasılıkla benim yağlarıma ve biralarıma ihtiyacı vardı. Ayrıca, Emartis tehdidini ve Markan'ın satıcıyı öldürmüş olmasının ne anlama geldiğini konuşmamız gerekiyordu.

Aemon daha önce beni koridorda yalnız yakalamış ve bana uzun, sert bir bakış atmıştı.

"Klinikten sağ çıktın," dedi.

Sadece başımı sallayabildim. Rhyan'ın yılın bu kadar erken bir döneminde neden kurtların önüne atıldığıma dair açıklaması mantıklıydı ve Aemon'un beni korumak için elinden geleni yapacağını biliyordum. Ama hâlâ öfkeliydim. Aemon ilk kliniği atladığımı biliyordu ve ben onun evindeyken beni uyarmayı ihmal etmişti.

Bu onun kendi cezalandırma şekliydi. Bana bir mesaj gönderiyordu: Pazarlığımı sürdürmek istiyorsam bir daha berbat edemezdim.

"Artık şehir gezileri sırasında rotadan sapmak yok," dedi. "Eskortlarınızın zaten elleri dolu."

"Kimdi o?" diye sordum. Satıcının cansız yüzü hâlâ gözümün önündeydi. "Kime bağlıydı?"

"Durdurduğumuz bir tehdit."

"Bundan fazlası olabilirdi. Eğer Markan olmasaydı-"

"Markan babanızın hizmetine girdiğinden beri işini tam olarak yapması gerektiğı gibi yaptı. Şimdi acemi bir soturion olarak benim emrim altında olduğunu unutma. Artık bu konuyu araştırmak, haydut avına çıkmak ya da seni öldürmek isteyen asilerin peşine düşmek yok. Senin işin eğitimde hayatta kalmak. Doğrudan ölüme yürümek değil. Git."

Aemon bir bilgi kaynağı olarak kurumuştı ama Morgana hâlâ yanımdaydı.

"Tanrılar, Lyr," dedi Morgana ben kapıdan tökezleyerek içeri girdiğimde. Cresthaven. Euston ve Rhodes bana dikkatle baktılar. "Bok gibi görünüyorsun." "Size de merhaba," dedim.

"Üst ," dedi beni sürükleyerek. "Meera bekliyor."

Akşamı onlara o hafta olan her şeyi ve öğrendiğim her şeyi anlatarak geçirdim. Yine de ikisinin de daha fazla bilgisi ya da içgörüsü yoktu. Sonunda mutfaklara doğru yol aldık, bulduğumuz bir keki yedik ve ekstra ay yağı demledik. Morgana eğitimden sonra ağır kesici olarak kendi yağımı almam için beni ikna etti. Odama döndüğümde, biraz tatlandırılmış şarapla karıştırdım ve hepsini bir yudumda içtim.

Tristan gece geç saatlerde ziyaretime geldi ama o kadar bitkin düşmüştüm ki beni yatağa yatırdı. Tek başıma uyandım, görüşüm bulanıktı ve vücudum hâlâ ağrıyordu. Soturion eğitimimin ilk haftasını tamamlamıştım. Yaşıyordum. Sanırım bu da kendi başına bir zaferdi.

Ama bu yeterli değildi.

Ne olduğunu anlamadan günler birbirine karışmaya başladı. Şafakta uyanıyor, küçük bir kahvaltı ve kahve içiyor, bir saat koşuyor, beş saat derse giriyor, öğle yemeğı yiyor ve klinikten sonraki kavgamızdan beri bana öğrettikleri ve eğitim talimatları dışında tek kelime etmeyi reddeden ekşi Rhyan'la antrenman yapıyordum. Katurium'dan ayrılıyor, bir izliyordum-

Kararan gökyüzü sonbahar ve kışın daha kısa günlerini vaat ediyor ve bir şekilde duş almak ve akşam yemeği bulmak için daireme geri dönüyorum. Yemeğimi bitirdiğimde, savaş kliniğine gitme ya da kendimi metinlere ve ev ödevlerine odaklanmaya zorlama vakti gelmişti.

Çoğu gecenin sonunda Tristan'ı mutlu etmek için gece geç saatlere kadar ona sarılıyordum ama büyükannesindeki akşam yemeğinden beri nişanlılığımızla ilgili başka bir şey konuşulmuyordu. Tristan'la birlikte olmadığım zamanlarda ise Cresthaven'a gidip gelirken uyuyordum.

Eğitimin bir ayı resmen geçmişti, bu da Meera'nın son görüşünün üzerinden bir aydan fazla zaman geçtiği anlamına geliyordu. Gördüğü zamanların hiçbir zaman bir nedeni ya da mantığı yoktu. Bazen üç ay hiçbir şey olmadan geçerdi. Bazen de sadece dört hafta. İmgelem gördüğü iki yıl içinde, güvende olmak için güvenebileceğimiz tek sürenin dört hafta olduğunu öğrenmiştim; ondan sonra her an bir imgelem gelebilirdi.

Ondan ve Cresthaven'dan bu kadar uzakta olmak beni tedirgin ediyordu ve Morgana da pek yardımcı olmuyordu. Kendi vorakh'ı giderek kötüleşiyordu ve demlediğim ay yağınını giderek daha fazla kullanıyor, daha fazla şarap içiyor ve hiç görmediğim kadar çok ay yaprağı tıttırüyordu. Gerekirse ona ve Meera'ya ulaşabilmek istiyordum, özellikle de şimdi Meera'nın tehlike bölgesindeyken.

En azından Emartiler şimdilik sessizliğe bürünmüş görünüyordu. Ya satıcının öldürölmesi onları ürkütmüştü ve beklediklerinden daha az destekleri vardı ya da Leydi Romula haklıysa, zamanlarını kolluyor, daha da güçleniyor ve daha fazla planı harekete geçiriyorlardı. Son seçenek en olası görünüyordu ve bunu her düşündüğümde midem bulanıyordu.

Bir hafta daha geçti ve ben tesadüfen Katurium'a girdim. Rhyen, bir önceki cuma günü özellikle acımasız bir antrenman seansı eklemişti.

Squat ve ağırlık. Pazartesi günü olmasına rağmen hâlâ tamamen ağrıyor ve harap oluyordum. Göğsüne bir tekme indirmeyi başarmış ve Gölge Kalesi'nde kaldığımdan beri bana öğrettiği yumrukta nihayet ustalaşmışım ama bu yumrukta haftalar önce ustalaşmış bir Soturi'yle karşılaşacağımı bilmek zaferimi hızla azaltıyordu.

Ayrıca bugün Meera'nın son görüşünün üzerinden altı hafta geçti. Bu gerçekleşene kadar gergin olacaktım.

Kahvaltıda kahvemi uyuyarak içerken Haleika bana tuhaf bir bakış attı. "Lyr, gözlerinin altında halkalar var. Dün gece çok mu geç kalktın?"

"Maalesef," dedim. Sade içiyordum ve tadı bok gibi olmasına rağmen içmeye devam ettim. Beni yarı bilinçli tutan tek şey buydu.

Galen güldü. "Tristan'la müfredat dışı faaliyetleriniz hakkında böyle konuşamazsınız." Omuzlarını silkti.

"Galen, iğrenç!" Haleika dilini dışarı çıkardı. "O benim kuzenim."

"Haklısın. Ders dışı aktivitelerinizi konuşmaya ne dersiniz?" Galen'in gözleri muziplikle parlıyordu.

"Sadece seninkiler hakkında konuşmak istiyorsan!" Haleika onun koluna vurdu.

Yarı uyanık halimle gözlerimi şaşı yaptım. Şimdi gerçekten birlikte miydiler? Yoksa bu sadece daha fazla alay mıydı? Haftalar önce izlerini kaybetmeye başlamıştım ve ikisi de hiçbir şeyi doğrulamamış ya da inkâr etmemişti.

Haleika bana doğru döndü ve sesini alçalttı. "Bu gece için hazır mısın?"

Omuz silktim. "Artık yumruk atabiliyorum. Ama herkes de atabiliyor. Rhyan bana beşli için daha fazla kaçınma taktiği ve gümüş yüzüğü rakiplerime karşı nasıl kullanacağımı gösterdi."

Daha konuşkan görüldüğü nadir bir günde, kliniğimin ilk bölümünde kendimi tuttuğumu ve Ka Kormac soturion'un gücünü ona karşı kullanmanın harika olduğunu itiraf etmişti. Bana kaçma, hareketsiz durma ve tam ivme kazanana kadar üzerime koşmasına izin verme ve son saniyede zıplayarak kaçma alıştırmaları yaptırdı. Aramızda güzel bir an olmuştu. Ama sonra işaretimi kaçırmıştım ve Rhyan yoldan çekilmek yerine üzerime atlamıştı.

Minderin üzerine çökmüştük, onun vücudu benimkini bastırıyordu, ikimiz de ağır nefes alıyorduk, gözlerimiz buluşmuştu. Sonra yana doğru yuvarlandı ve normal antrenman protokolümüze geri döndüğümüzü açıkladı. Buz kalkanı tekrar kalktı.

"Lyr, bu gecenin sıradan bir klinik olmadığını biliyorsun. Bu bir habibellum. Herkes arenada dövüşüyor ve çıraklar da gözlemliyor." Haleika'nın kahverengi gözleri odanın içinde gezinerek Leander'a kaydı.

Yutkundum. "Habibellum? Yani hepimiz... hepimiz mi?" Elimle odanın etrafını işaret ettim.

Galen heyecanlı görünüyordu. "Katurium büyücüsü bir düzine kadar gümüş halka kurar ve bazılarımız içeri girer, diğerleri dışarı çıkar. Sonra büyücü uygun gördüğü şekilde yeni halkaları serbest bırakır ve yaratır. Ama eğer bir halkanın dışındaysanız, herhangi bir soturion dövüş için oyundur."

Kahretsin. Kliniğe katılmak zorunda olmam ve Rhyan'ın orada olması yeterince kötüydü, ama bu... siktir.

Kahvemden uzun bir yudum aldım ve bakışlarım Rhyan'a kaydı. Beni hemen hissetmiş gibi başını kaldırdı, sonra masasında çözdüğü parşömene döndü ve tek başına ama o güç ve amaç havasıyla okumaya devam etti. Vücut dilindeki her şey hâlâ geleceğin yüksek rütbeli subayı olduğunu söylüyordu.

Lordum. Ka Kormac'ın kurtları onu hâlâ izliyor olsalar da, o ilk günden beri onun etrafında dönmekten fazlasını yapmamışlardı.

Sabah koşusu için sahaya ayaklarımızı sürüyerek çıktık. Sandaletlerim çimlere battı ve saniyeler içinde ayaklarım sırlıslam oldu. Bütün gece yağmur yağmış ve sis bütün Urtavia şehrini kaplamış, güneşten hiçbir iz bırakmamıştı. Sis arenanın içinde dönüyor, havayı nemli bırakıyordu. Bir fırtına daha geliyordu ve muhtemelen gecenin sonuna kadar burada olacaktı.

Birbirimizle konuşmamamıza rağmen son zamanlarda Rhyan'ın yanında koşuyordum. Sandaletlerimdeki çamuru silip piste adımımı atarken, ona katılmam için bana işaret etti. Yorgunluktan neredeyse sersemlemiş bir halde başımı arkaya attım ve hançerimi onunkinin yanında yere saplamayı başardım.

Bir hafta önce bana ezberlettiği esneme protokolüne başlamam gerekiyordu ama ben orada öylece durdum, esniyordum, ellerim dizlerimde kambur duruyordum.

"Lyr," diye tısladı Rhyan. "Hey!" Parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Uyan!"

Gözlerimi ovuşturdum ve ayakta uyuyakaldığımı fark ettim. Kendimden Moriel'e. Bir fincan kahve daha içmeliydim. Başım çatlayacak gibiydi. "Uyandım."

"Yeterli değil," diye mırıldandı. "Lanet olsun. Lyr, aç gözlerini."

Yaptım ama zar zor. Yağmurlu ve sisli günlerde hep yatağıma kıvrılıp uyumak ya da bir şeyler okumak isterdim. Mevcut yorgunluk seviyem de buna yardımcı olmuyordu.

Başını iki yana salladı. "Sadece gözlerini açık tut. Artık pistte uyumak yok."

Ters ters baktım ama pozisyonumu aldım, çanlar çalmadan önce sadece hafifçe sallanıyordum. Aemon kollarını havaya kaldırarak alanda belirdi. Çanlar

Sesler gittikçe yükseliyor ve gökyüzünde aşvan atları bulutların üzerinde devriye geziyordu. Gökyüzündeki sisin ardında mavi ışıklar belli belirsiz parlıyordu.

Koşunun başlama vakti gelmişti ama Aemon koşuyu çağırmadı.

Arenada beni geriye itecek kadar güçlü bir rüzgâr esti. Rhyan'ın kollarına doğru tökezledim. Beni tutuşu anında sıkılaştı. Gökyüzünde bir gümbürtü duyuldu; tam olarak gök gürültüsü sayılmazdı ama benzerdi. Rüzgâr şiddetini artırdı ve sis daha da yoğunlaştı.

Yağmur damlalarının düştüğünü hissetmeyi bekliyordum ama bunun yerine sis hareket ediyormuş gibi görünüyordu, neredeyse bulutlar gibi. Gök gürültüsünü andıran bir ses daha duyuldu ve sisin içinde onu iten bir gölge belirdi. Gölge karardı, rengi küçük ışıklar parlayana kadar derinleşti.

Pusun içinden ışıltılı, görkemli ve tamamen yanlışı olan siyah bir seraphim çıktı.

Emartis.

"Büyücüyü yakalayın!" Aemon çığlık attı. Benim duyamayacağım kadar alçak sesle emirler yağdırmaya başladığında vadati taşı kulağının dibinde mavi mavi parlıyordu. Turion Dairen'in gözleri büyüdü ve eli kılıcının kabzasında, arkturion'una başıyla selam vererek en yakın girişe doğru koşmaya başladı.

Bir çatırtı oldu ve serafim parçalanarak binlerce ateşli parçaya ayrıldı ve tıpkı havai fişekler gibi sisin içinde kayboldu.

Kalbim küt küt atıyordu. Bu sadece bir mesaj göndermenin dramatik bir yolu muydu? Yoksa daha kötü bir şey miydi? Naria'nın Viktor'la el ele tutuştuğunu gördüm. Sevinçli görünüyorlardı, sanki bu harika bir gösteriymiş gibi gökyüzüne bakıyorlardı.

Bir boru çaldı ve bir serafim gökyüzünü doldurdu - bu sefer gerçek bir serafim. Ağzım kurudu. Bu tamamen yanlıştı. Serafim, kanatları hâlâ beyaz olan bir bebektir, olgunlaşmanın altın renginde değildi. Bir cisim taşımak için çok gençti.

Sırtında yük vardı, böyle bir uçuş için çok gençti. Sırtında arabası yoktu, sadece siyah büyücü cübbesi giymiş tek bir binicisi vardı. Arenaya doğru gittikçe alçalarak uçuyordu.

Katurium büyücüsü arenaya girdi, altın ve gümüş esasını gökyüzüne doğrultmuş çamurlu alanda koşarken mavi cüppesi sandaletlerine dolanıyordu.

"İndirin onu!" Aemon bağırdı. "İndirin onu, hemen!"

"Arkturion, seraphim!" diye seslendi büyücü. Sesinde ıstırap vardı. Bamaryalılar pek çok konuda anlaşılamazlardı ama seraphim, özellikle de bebek seraphim kutsaldı.

"Yap şunu!" Aemon kükredi ve büyücünün asısından çıkan ışık sisin içine doğru fırlayarak seraphim ve binicisine doğru yöneldi.

"*SHEKAR ARKASVA!*" diye bağırdı . Bağırışıyla birlikte bir güç patlaması geldi, öyle güçlü bir rüzgar ki ayaklarımı yerden kesti.

Tökezleyerek geri çekildim, ancak o zaman hâlâ Rhyan tarafından tutulduğumun farkına vardım.

"Katurium uçuşa yasak bölge," dedim sakince. Fazla sakince. Parmaklarımda uyuşma başladı. "Ve Bamaria'da kanatları hâlâ beyaz olan serafimleri uçurmak yasak. Çok alçaktan uçuyorlar..." diye devam ettim, sanki olanları hissetmeden anlatmak bir şekilde her şeyi yoluna koyacak ve kontrolümü kaybedip korkuya teslim olmamı engelleyecekmiş gibi.

"Pekâlâ ortak," dedi Rhyan. Sesi gergin ve endişeliydi. Cevap olarak sadece başımı kaldırıp ona baktım.

"Lyr," dedi beni kendine doğru çekerek. "Lyriana." Sesinde korku ve aciliyet vardı, çok yavaş fark ettiğim sessiz bir çaresizlik. Beni uzaklaştırmaya, arenadan çıkarmaya çalışıyordu.

Ancak o zaman etrafımdaki paniği fark ettim. Sürücünün yarattığı rüzgâr soturilerin çoğunu yere düşürmüş ya da stadyumun duvarlarına çarptırmıştı. Saçlarım her yöne savruluyordu. Her nasılsa Rhyan ikimizi de ayakta tutmuştu. "Gitmek zorundayız!"

"Hart!" diye bağırdı Aemon. "Çıkarın onu buradan. ŞİMDİ!"

Uzaktan "Varisi Koruyun!" sesleri geliyordu, eskortumun beni koruması için bir çağrı.

"EMARTIS!" diye bağırdı atlı. "Sahte Arkasva bedelini ödeyecek! Varisleri de öyle!"

Katurium büyücüsü sis ve pusları yaran mavi kıvılcımlarla karşılık verdi ve arenayı okyanusun altındaymışız gibi aydınlattı. Binici siyah dumanlar içinde uçuştu.

Sisin içinden daha fazla siyah seraphim çıktı, kanatları şekil aldı, gagaları kafalarından filizlendi. Mavi ışıklar yaratıkları kesti ve binlerce parçaya ayrıldılar. Bunlar dumandan ya da sönen alevlerden oluşmuyordu; bu seraphim parçalandığında, siyah cam parçaları düşerken rüzgârı kesiyordu.

"Lyr!" Rhyan çığlık attı. Eli benimkini buldu ve diğer soturilerle birlikte saklanmak için koşarken parmaklarımız birbirine dolandı. Katurium'un bütün kapıları patlayarak açılıyordu. Bamarina'nın soturileri arenaya girip savaşa hazırlanırken acemi ve çirak soturiler içeri koşuyordu.

"Lyriana!" Turion Brenna bağırdı. "Hart, gidelim." Brenna bize ulaştı, diğer elimi tuttu ve hemen döndü, ayaklarım neredeyse sürüklenene kadar son hızla koştu. "Onu taşıyabilir misin?" Brenna elimi tutuşunu gevşeterek sordu.

Rhyan cevap vermeden beni kendine doğru çekti, elleri dizlerimin altından geçerek beni kollarının arasına aldı ve koşmaya devam etti. Biz

Katurium'un içindeydik, koridorlardan geçip dışarı çıkan Brenna'yı takip ediyorduk. Başka bir büyücü bizi bekliyordu, gümüşü beyaz bir koruma kubbesi çoktan yaratılmıştı.

"İçeri!" Brenna bağırdı. "Hart, dairesine geri dön. Bir sonraki emre kadar onunla kal. Destek zaten orada ve yol boyunca konuşlanmış durumda."

Gökyüzünde daha fazla siyah serafim dönüyordu ve uzakta, Aemon'un savaş atı Aditi'nin, Aemon'un sırtında ve kılıcını çekmiş atlıyı kovalarken sisin içinde yırtındığını görebiliyordum.

Baktığım her yere gökyüzünden siyah parıltılar, dumanlar ve camlar düşüyordu.

Başka bir şey daha düşüyordu: parşömenler.

Parşömen üzerine parşömenler yerde yuvarlandı, siper almak için koşan herkes tarafından ezildi ve üzerine basıldı.

Bir tanesine uzanmak istedim. Okumak, içinde ne olduğunu öğrenmek istiyordum ama Markan ve babamın muhafızlarından iki soturi daha bize katıldı. Markan, Rhyan'a, "Uçuş izni yok," diye bağırdı. "Biz burada kalıyoruz."

tehdit sona erene kadar evinden çıkmayacak."

"Cresthaven'a gidemez miyim?" Rhyan'ın boynundaki tutuşumu sıkılaştırarak sordum.

"Gökyüzünde seni öldürmeye çalışan bir atlı varken olmaz!"

Rhyan karşılık olarak beni daha sıkı kavradı. Binam görünmeye başlamıştı.

"Cresthaven'a değil, Katurium'a saldırdılar," diye devam etti Markan, sesi alaycıydı. "Bu size ne anlatıyor, Majesteleri? Hedef sizsiniz."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bilgiyi bir kenara kaydettim. Bu sadece bir Emartis gösterisi ya da saldırısı değil, özellikle bana yönelik bir mesajdı.

Satıcıyı öldürttüğümü biliyorlar mıydı?

Yoksa bu benim güçsüzlüğümle ilgili bir batıl inanç mıydı?

"Cresthaven'a saldırı yok mu?" Ben sordum.

"Hayır." Markan apartmanımın kapısını açtı ve Rhyan beni hızla içeri soktu.

Yutkundum. Kız kardeşlerimin iyi olduğuna dair kanıt istiyordum ama Markan'ın sözleri içimde sızlayan endişeyi biraz olsun hafifletti.

Merdivenleri tırmanırken büyücümüz koruma kubbemizi yukarıda tuttu. Geçtiğimiz her katta, gölgelerin arasında Ka Batavia'dan başka bir soturion gördüm.

Markan dairemin kapısını açtı. Piç kurusu! Doğduğumdan beri bana eşlik ediyor olması umurumda değildi, ama dairemin anahtarına sahip olamazdı. Dışarıda durup beni ve Rhyan'ı içeri aldı.

Eşiği geçtikten sonra Rhyan beni nazıkçe ayağa kaldırdı. Ayaklarım yere değdiği anda içimde bir meşale yanmış gibiydi.

"Burada kalamam," dedim, elimi tekrar kapı koluna koymuştum bile. "O kadar uzun sürmeyecek," dedi Rhyan.

Şimdi gerçek panik başlıyordu - sadece daha önce hissettiğim şok ve hissizlik değil. Yine kilitli kalmıştım, yine çaresizdim, kız kardeşlerimden uzaktaydım ve bana ihtiyaçları olduğunda onları koruyamıyordum.

Kapı kolunu çevirdim ama kilitliydi. Dışarıdan kilitlenmişim. Lanet Markan! Beni korumakla görevli adam neden hep yoluma çıkıyordu!

"İçeride kilitliyim," diye hırladım. "Siktiğimin piçi!"

"Lyr!" Rhyan elini omzuma koydu. Dönüp ona baktım. Derin bir nefes aldı, yüzünün her yerinde endişe vardı. Ama gözlerinin ardında titreyen başka bir şey daha vardı. Rahatlama. Sanki sonunda üzüldüğüm için rahatlamış gibiydi.

Başımı salladım, ne kadar sakin olduğumu, şok içindeyken ona ne kadar tuhaf görünmüş olabileceğimi fark ettim. Ama o hissizlik gitmiş, duygularım beni ezmeye başlamıştı.

"Yapamam... Bunu tekrar yapamam! Bu şekilde kilitli kalamam."

"Kilitli değilsin," dedi nazikçe. "Özgürsün. Hey, Lyr, özgürsün. Bu geçici bir durum. Buradaki herkes sadece seni korumak istiyor."

Başımı salladım, haklı olduğumu biliyordum, söylediği her şeyin ve izlenen protokolün mantıklı olduğunu biliyordum ama yine de kendimi çaresiz hissettim ve yavrusundan uzakta kafese kapatılmış bir gryphon gibi paniğe kapıldım. "Çaresiz kalmaya devam edemem, ailem öldürülürken kıpırdamadan oturmaya zorlan-"

"Aileniz güvende. Cresthaven hedef değildi ve babanın muhafızları tarafından güvenliği sağlandı. Lyr, hey, sen çaresiz değilsin. Ve istemiyorsan oturmak zorunda değilsin." Sağlam kaşını kaldırdı. Bir şaka, bir şaka yapmaya çalışıyordu. Şimdi. "Ya da ayakta durmaya devam et, seçim senin. Ama sen bir mahkûm değilsin ve zayıf da değilsin. Tehdit sona erdiği anda o kapı açılacak. Yakında açılacak. İyi bir otoriteye sahibim. Şimdi tüm ciddiyetimle, neden oturmuyorsun? Sana biraz su getireyim. Yorgun olduğunu biliyorum. Bu zamanı dinlenmek için kullanabilirsin."

Alay ettim. "Yine buradayız ve sen hâlâ benim gardiyanımsın." Ama su kulağa hoş geliyordu. Oturmak da öyle. Kanepeye doğru ilerledim.

Rhyan bana küçük bir gülümseme sundu. "Ben suyunuzu getireyim."

Bir süre sonra elinde soğuk bir bardakla döndü ve ellerime tutuşturdu. Dudakları kıvrıldı. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hâlâ gardiyanınız değilim. Belki garsonunuz. Ama çoğunlukla, ben sadece tarafsız bir partiyim."

"Artık değilsin, değilsin. Artık kısmen Bamaria'nın sembollerini ve renklerini taşıyorsun. Damarlarında Ka Batavia var."

Rhyan sustu. "O zaman bu seni kısmen Ka Hart yapar."

Seni tanıyorum.

Ve aniden, kopardığımı sandığım o bağ, aramızdaki o iplik, tüm gücüyle geri geldi ve gerildi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama hissedebiliyordum ve onun da donup kalmasından bunu anladığını biliyordum. Koltuğunda kıpırdandı, umutsuzca gitmek istiyormuş gibi görünüyordu. Peki neden gitmiyordu?

"Rhyan? Burada ne işin var? Neden beni koruyorsun?" "Saldırı olduğunda seninleydim."

Başımı salladım. "Doğru, ama sen... şu anda burada olmak zorunda değilsin. Son bir aydır benimle neredeyse tek kelime etmedin, sana söylediklerimden sonra bunu anlıyorum, ama... tüm eskortlarım kapıdayken... neden onlara teslim edilmedim?"

Rhyan boğazını temizledi. "I..."

"Sen sadece... gitmek istiyor gibi görünüyorsun. Yani..."

Gözlerini kaçırdı ve nefesini içine çekti. "Bilmen gereken bir şey var. Bir akadimi öldürdüğüm için burada olmama izin verilmedi. Söylentileri, neden yeminli olduğumu duyduğunu biliyorum. Sean Amcam bana kefil olsa bile, kemerimdeki bir akadim öldürmek beni temize çıkarmaya yetmedi. Özellikle de Arkasvaya sadakat yemini etmeyi reddettiğimden beri. Buraya sığınmam karşılığında babanız adına ek hizmetler vermeyi kabul etmek zorunda kaldım."

Gözlerimi kısıtım. "Hangi ek hizmetler?"

"Seni korumak. Çırak ve acemi olarak birbirimize bağlandığımızda bu bir kaza değildi." Başımı iki yana salladı. "Bana bir soturion olacağını söylediğin an bunun olacağını biliyordum. Çünkü seni hayatım pahasına koruyacağıma dair babana yemin ettim. Seni babana teslim etmememin sebebi

Çünkü hiçbir zaman onların ellerinde olmadın. Bamaría'ya adımımı attığımdan beri kişisel detay ekibinizin bir parçasıyım."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"SEN... NE! Eskortumun bir parçasısın ve bana hiç söylemedin mi? Beni gözetliyordun!" Kaç tane gizli eskortum vardı?

"Hayır, Lyr. Casusluk yapmıyorum. Sadece... sana fazladan göz kulak oluyorum. Seni takip etmiyorum. Yaptığın hiçbir şeyi rapor etmiyorum. Öyle bir şey değil. Ben sadece... Her hafta akşamları birkaç vardiya almam gerekiyor. Çoğunlukla çevresinde dolaşıyorum. Şehirde birkaç kez seni takip ettim."

"Doğum günümde beni takip ettin mi? Seni sokaklarda bulduğumda?"

Başını sallayarak dudağını ısırdı.

Buna inanamıyordum! Demek bazen bana karşı bu kadar korumacı davranmasının nedeni buydu. Bu yüzden o gece Gölge Kalesi'nde güvende olacağıma yemin etmişti. Aramızdaki herhangi bir bağ yüzünden değil... çünkü... çünkü ona böyle emredilmişti.

"Demek daha önce klinik hakkında yalan söylediğim için bana kızmanın gerçek nedeni buydu. Beni takip ediyor olman mı gerekiyordu? Rotanın dışına çıkmam başını belaya mı soktu?"

"Hayır. Kızgın değildim. Ben... Ben senin için endişelendim."

Su bardağımı koltuğumun yanındaki küçük masanın üzerine koydum.
"Sadece... artık benimle konuşma. Neyse ki o kısmı çoktan halletmişsin."

"Lyr, I...." İnledi. "Davranışlarım için kendime göre sebeplerim vardı."

Cevap veremedim, bakışlarım su bardağından masanın üzerindeki başka bir eşyaya kaydı - daha önce daireden ayrıldığımda orada olmayan bir eşyaya.

Masanın üzerinde küçük bir parşömen duruyordu, az önce gökten düşenlerle aynıydı.

"O da ne?" Rhyan sordu, sesi hemen temkinli çıkmaya başlamıştı. Gözleri tetikteydi, şimdi odayı herhangi bir tehdit ya da giriş işareti için tarıyordu. Vücudunu benimkine yaklaştırdı ve hemen koruma moduna geçti.

Tıpkı eğitildiği gibi. Tıpkı Markan'ın yapacağı gibi.

Parşömeni ellerime aldım, mührü nazikçe kırdım; Ka Batavia'nın mührü, dolunayın altında serafim kanatları. Ama kanatlar altın değildi, ay da gümüş değildi. Mühür siyah, ışıltılı balmumuyla dövülmüştü.

Sevgili Sahte Varis,

Bizi aramanıza gerek yok. Biz size gelmeye karar verdik. Bunun, sevmekte ısrar ettiğin ülkenin iyiliği için olduğunu bil. Baban sahte. Yeminli bir soturion'u içeri aldı, akadim'in topraklarımızı istila etmesine izin verdi ve sınırlarımızın korunmasını yabancı bir hükümdara bıraktı. Yakında Defne'sinden ve Koltuğundan da vazgeçecek.

O bir korkak. Senin gibi. Kız kardeşlerin gibi. Unutma Ka Azria... Çok uzun sürmeyecek.

Me Arkasva, Me Emar.

Emartiler galip gelecek.

Yakında.

Parşömeni sanki beni yakmış gibi bir çığlıkla masanın üzerine fırlattım.

"Onlardan mı?" Rhyan sordu. Masanın üzerindeki parşömene uzandı.
"Alabilir miyim?"

Başımı salladım ve gözlerinin sayfanın en altına kadar hızla ilerleyişini izledim. Sonra kelimeleri tekrar okurken gözleri yukarı fırladı. Parşömeni yeniden yuvarladı.

"Bunu Markan'a göstermem gerekiyor. Aemon'un da bilmesi gerek, Lyr, ve -"

"," dedim. "Markan ve Aemon'a hesap verdiğine göre, babam için çalıştığına göre, bana 'Ekselansları' diyebilirsin. Lyr değil," diye çıktım.
"Ortak değil."

Gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı. "Nasıl isterseniz."

Ön kapıyı açmayı bitirmesini beklemedim, anahtarı da vardı. Daireme kimin girme yetkisi yoktu ki? Görünüşe göre Emartis'in de vardı! Titredim, kollarımla üzerimi örttüm ve kapıyı çarparak odama çekildim. Rhyan birkaç dakika sonra kapıyı çaldığında cevap vermedim.

Bir saat geçti ve ön kapım açıldı. Ayak seslerini duyabiliyordum ve ardından yatak odamın kapısına sert bir şekilde vuruldu. "Leydi Lyriana, Majesteleri, ben Eathan."

Babamın İkincisi. Son olarak, Cresthaven'da neler olduğuna dair bir rapor.

Oturma odasında Eathan'a katıldım, Rhyan'ın köşede bir nöbetçi gibi pozisyon aldığını ve tetikte beklediğini fark ettim. Eathan oturdu. Saçları geriye taranmıştı ve cübbesi gibi kırışmıştı; babamın ikizi olan bu cübbe, onunla tanışan herkese makamını ilan ediyordu.

"Tecrit sona erdi. Tehdit sona erdi, ancak biz Bamaria'yı tararken dersleriniz bugün için iptal edildi. Çırac aramaya katılmaları isteniyor. Eğitim bu gece habibellumunuzla devam edecek."

"Ne oldu?" Ben sordum. "Kimse yaralandı mı?"

"Her şey yolunda. Baban ve kız kardeşlerin Cresthaven'da, güvenciler." "Tanrılara şükürler olsun," dedim. "Peki ya ? Yakalandı mı?" Eathan'ın yüz ifadesi acımasızdı. "Önemli değil."

"Fark etmez mi? Eğer onu yakalarlarsa, Emartis'in kimliğini öğrenebiliriz. Planları! Eathan, bu onların bu yılki ikinci gösterileri."

"Biliyorum," dedi Eathan. "Ve keşke daha iyi haberlerim olsaydı. Keşke onlar hakkında daha fazla şey öğrenebileceğimizi söyleyebilseydim, ama bu sadece sürücüyü canlı yakalamış olsaydık olurdu. Ya da bütün olarak." Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Aemon.... onu yakalayana kadar elinde tuttu." Başını salladı, gözlerinde perili bir bakış vardı. "Nasıl bir büyü olduğunu bilmiyorum ama bir anda yok oldu, Majesteleri. Parçalar halinde yere düştü."

Midem burkuldu ve düğümlendi. Bir şey boğazıma tırmanıyordu. -Hasta olacaktım. Ölüm yöntemi yüzünden değil -ne kadar korkunç olsa da- bir şey yapmaya istekli olması yüzünden. Eğer Emartiler davaları uğruna ölmeye, hem de korkunç bir şekilde ölmeye hazırlarsa, o zaman bir sonraki hareket tarzlarını caydıracak hiçbir şey yoktu Korku içimde kabarcıklar oluşturmaya başladı ve ellerim titredi.

"Satıcı," dedim.

Eathan'ın kaşları çatıldı. "Birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı düşünüyorsun?"

Eathana o gün Markan'la şehir parkında olanları, tam bir rapor aldığını bilmeme rağmen anlatmıştım. Yine de önemli olduğunu düşündüm.

Kurduğum bağlantıları, onları bulmak için göz önünde bulundurmamız gereken olasılıkları bilmesini istemiştım.

Eathan sabırla dinledi ama sadece fırsatçıların her yerde var olduğunu ve çoğu erkeğin korkak olduğunu söyledi - satıcının bana karşı davranışıyla ilgili olarak. Daha sonra Tristan'ın eskortuna da rüşvet verdiğim gerçeğini atlamıştım.

"Ben sadece...." Her şeyi, bıraktıkları ipuçlarını ve bunların ne anlama gelebileceğini anlamaya çalıştım. "Yaşadıkları korku normal mi? Satıcı benimle konuşurken yakalandığını sandığında dehşete düşmüştü. Ve bu binici, bu şekilde ölmeye... istekli." Eathan'ın söylediklerini hâlâ sindirmem gerekiyordu. *Parçalar halinde.* "Bu... bu bize onları kimin kontrol ediyor olabileceği hakkında bir şey söylüyor mu? Görevin merkezinde?"

"Güçlü biri," dedi Eathan. "Dairene girmek için rüşvet verebilecek ya da büyü kullanabilecek biri." Suçlayıcı parşömeni havaya kaldırdı.

"Imperator mu?" Ben sordum.

Eathan'ın gözleri karardı. "Ekselansları, ben de o adamı hiç sevmedim. Ama onun hakkında kötü konuşmasanız iyi edersiniz. Bu Ka Batavia için iyi değil ve özellikle de şu anki konumunuz için hiç iyi değil. Özellikle de bu hafta. Saldırı okul sınırları içinde gerçekleştiği için Arianna ona haber vermek zorunda kaldı. Şu anda yolda."

"Bamaria'ya mı geliyor? Yine mi? Daha yeni buradaydı!" "Biliyorum," dedi Eathan.

"Ama bu okula yapılan bir saldırı değildi! Bana yapılan bir saldırıydı." "Ve sen de onun soturilerinin koruduğu okulun öğrencisisin."

"Gryphon-bok. Eathan, bunu biliyorsun! Bu bir Bamarian meselesi ve sadece Bamarian meselesi. Buraya gelmemeli!"

Eathan içini çekti. "İmparator'un Ka Batavia Konseyi ile anlaşmaları var. Üzgünüm ama burada pazarlık yapan ben değilim. Ben sadece elçiyim."

Dudağımı ısırdım. Imperator'un buraya gelmesi kötüydü. Her zaman kötüydü. Ama özellikle de Bamaria'daki bir başka olaydan sonra... Bu ona daha fazla lejyon eklemek için ihtiyaç duyduğu tüm kozu verecekti.

"Majesteleri yalnız mı geliyor? Yoksa yanında Ka Kormac lejyonlarını da mı getiriyor?"

"Mümkün olduğunca çabuk geleceğini söyledi. Lejyonlar yolculuğu yavaşlatma eğilimindedir, bu yüzden tahminimce hayır."

Midem düğüm düğüm oldu. "Ka Kormac'ın Bamaria'da silahlı kalan bir soturion'u bile çok fazla." Koltuğumda kıpırdandım. Haberleri duyunca duruşumu kaybetmiştim. Daha dik oturarak sordum: "Şimdi ne olacak? Ne yapacağız?" diye sordum.

"Biz bir şey yapmıyoruz, Majesteleri. Bu gece habibellum'a katılın, bu sizin işiniz. Yapabileceğiniz tek şey bu. Gölgeler bu işin peşinde. Aemon en iyi Soturi'sini soruşturma için gönderdi. Onları yakalayacağız. Bu arada, elbette güvenlik detaylarınız artacak."

"Son zamanlarda çok arttı." Gözlerim Rhyan'a kaydı. Köşesinde hareketsiz ve metanetli duruyordu.

"Biliyorum." Eathan iç çekerek koluna uzandı. "Ayrıca dairenize bazı korumalar ve ek büyüler de ekleyeceğiz. Büyücüler korumanızı artırmak için yoldalar." Çenesini eğdi. "Ekselansları. Biraz dinlenin." Ayağa kalktı ve Rhyan'a başıyla selam vererek kapıya yöneldi. "Soturion."

"Lordum," dedi sessizce.

Eathan kapıyı arkasından kapattı.

Gözlerimi kırptım. Bir saniye önce Rhyan birkaç metre ötemde, oturma odanın bir köşesinde nöbet tutuyordu. Bir saniye sonra ise tam karşımdaydı, ellerini iki yana açmıştı.

"Bana o adamın ölümü için orada olduğunuzu hiç söylemediniz. Kuyumcu mu?"

Bakışlarımı kısmıştım. "Oh, güvenlik ekibiniz bu detayı size söylemedi mi?"

"Lyr! Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın? Tanımadığın birini karanlık bir yere kadar takip etmek? Parkta çok fazla saklanma noktası var, pusu kurmak için mükemmel bir yer."

Dairemin kapısı bir kez daha çalındı ama ben bir şey söyleyemeden Tristan, Bellamy de dahil olmak üzere her zamanki iki büyücü refakatçisiyle içeri girdi.

Boğazım düğümlendi ve Rhyan'a dikkatle bakarak Tristan'ın önünde satıcının ölümü ya da Eathan'ın az önce anlattıkları hakkında bir şey söylememesi için yalvardım.

Tristan beni görür görmez odanın diğer ucuna geçti. "İyi misin?" diye sordu, beni kollarının arasına alarak.

"Yaralı değilim," dedim. "Yaralandın mı?"

Bir öpücükle karşılık verdi, elleri belimi kavradı ve beni kendine çekti. "Daha iyi," diye fısıldadı kulağıma. "Şimdi seninleyim." Ağzı yine benimkinin üzerindeydi.

"Tristan," dedim nefes nefese. "Yalnız değiliz."

Gözlerini devirdi. "Biliyorum." Rhyan'ın duvara yaslanmış durduğunu gördü.

"Şimdi benim yüzümden durma. Dinleyicilerin olmasından hoşlanıyor gibiydin."

"Onun burada ne işi var?" Tristan sordu.

"O... kilitlenme sırasında güvende olmama yardım etti," dedim. "Markan ve kapımın önünde uyuyan Bamarian lejyonunun geri kalanı da öyle."

"Tecrit sona erdi Hart. Şimdi gidiyoruz. Belki sen kilitleyebilirsin."

"O gidemez," diye hırladı. "Yeni güvenlik ekibi kurulana kadar gidemez. O yüzden küçük gösterini biz üç kişilik seyirciye sunmak zorundasın. Ben, senin ikin... Ah, seni hatırladım!" Rhyan Bellamy'ye doğru yürüdü. "Gölge Kalesi'nde tanışmıştık. Boğazıma bir sopa dayamaya çalışmıştın." Rhyan boynunu işaret etti ve Bellamy'nin saldırısıyla alay edercesine hırladı.

"O zaman gidebilirsin. Bundan sonrasını biz hallederiz," dedi Tristan. "Ben, iki dünya çapında büyücü ve Lyr'in dediği gibi kapısının önünde bir Bamarian lejyonu var."

Rhyan'ın itiraz edip görevde olduğu için kalmak için bir bahane uydurup uydurmayacağını görmek için bekledim. Ama o sadece başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. "Habibellum'da görüşürüz, majesteleri." Aurası odanın her tarafına yayılmıştı; soğuk, uzak ve karanlıktı, karın altında gömülü sonsuz bir orman gibi.

Tristan yanıma oturdu, bacağımı ovdu ve geçirdiğim günle ilgili yüzlerce soru sordu. Ona odaklanamıyordum. Onun yerine kendimi Bellamy'yi izlerken buldum, beni lorduna ihbar ettiğine dair bir işaret arıyordum. Göz göze geldik. Gözleri yavaşça kapandı ve çenesini indirdi.

Ben de başımı salladım. Sonra yorgunluk gerçekten vurdu. Kendimi odama attım. Tristan da peşimden geldi. Yanıma uzanmasına ve sırtım göğsüne degecek şekilde beni kendine çekmesine izin verdim. Hâlâ Rhyan'ın buzul aurasının esintisini hissederken battaniyemi daha yukarı çektim ve uyumaya başladım.

Gözlerimi karanlıkta açtım. Tüm odam zifiri karanlıktı. Yalnızdım. Tristan'ın bir ara kalkıp gittiğini hatırladım çünkü acemi büyücüler için uygulayacağı bir teste hazırlanması gerekiyordu.

Eğer o gittiye sihirli korumalarımın açık olduğunu ve Markan'ın, hatta Rhyan'ın binanın çevresinde dolaştığına şüphe olmadığını düşündüm.

O gün yüzüncü kezmiş gibi görünen bir şekilde, biri kapımı çalıyordu. Hayır, çalmıyordu, öfkeyle vuruyordu. Kapı ikiye ayrılmaya iki saniye kalmış gibi ses çıkarıyordu.

Hâlâ antrenman kıyafetlerim ve sandaletlerim üzerimdeyken halsizce yataktan kalktım ve terli tuniklere ve bir yığın parşömene takılarak odanın içinde ilerledim.

"Tanrılara şükürler olsun, Lyr!" Morgana odama doluştu. Yere düşüp başını tuttuğunda kapıyı arkamdan kapattım, yüzü acıyla buruşmuştu. Asasını sallayınca odamın her köşesine yerleştirilmiş meşaleler alev aldı.

"Emartis?" Morgana elleri ve dizleri üzerinde kıvranarak inerken kalbim hızla çarpıyordu. Kaç saattir baygındım? "Ne oldu?" Yanında yere çöktüm ve eline uzandım. "Morgs! Konuş benimle."

"Gelmek zorundasın," diye mırıldandı. Aurası buz gibiydi, dondurucuydu ama Rhyan'ın aurasındaki buzul hissi gibi değildi. Bu ısırtıcı, acı ve şiddetliydi, buzun derinliklerine işleyen bir karanlığı vardı. Bu sadece bir şey olduğunda ortaya çıkan bir histi. Lanet olsun.

"Vizyon mu?" Kendi sorumun cevabını biliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Meera acı çekiyordu ve ben onun yanında değildim. Ama Morgana da yoktu. Midem bulandı. *Morgs! Nerede o? Güvende mi?*

"Olabildiği kadar. I-" Morgana'nın vücudu gerildi ve acı içinde tısladı. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Siktir, Lyr. Hadi gidelim. ŞİMDİ!"

Kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. Çok üşümüştü ve Meera burada bile değildi. "O güvende mi?" Tekrar sordum. "Morgs! Nerede o?"

"Cresthaven," diye homurdandı Morgana. "Ben... Ben onu yatağa bağladım. Başka bir şey yapamadım. Sadece sen oradayken tepki veriyor."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Onu yatağa mı bağladın? Kendimi Moriel'e!" Başımı geriye attım. Kahretsin. İmgelem başladığında Morgana oradaysa, onu bağladıysa ve buraya uçtuysa... ne kadar zaman geçmişti? Biz oraya varana kadar daha ne kadar zaman geçecekti? Ne kadar uzun süredir imgelemler görüyorsa, imgelemler o kadar uzun sürüyordu ve kendine ya da bir başkasına zarar verme şansı o kadar artıyordu. Ama imgeleminde çok uzun süre yalnız kalırsa, biri onu çekip çıkaramazsa, onu kaybedebilirdik. İmgelem onun zihnini ele geçirebilir.

"Çekilin!" Kapıyı iterek açtım, Morgana'yı yarı sürükleyerek koridora çıkardım ve merdivenlerden aşağı indirdim. Koridorlar, eğitim kıyafetlerini giymiş, bilerek kapıya doğru yürüyen acemilerle doluydu.

Saat kaç?

"Neredeyse altı."

Tam bir saat sonra habibellum'um var. Kahretsin. Pekâlâ, Morgana'yla birlikte Cresthaven'a gider, Meera'nın güvenli bir şekilde görüş alanından çıktığından emin olur ve hemen Katurium'a geri dönerdim. Yapılabilirdi. Belki on beş dakika geç kalırdım. Rhyan kızardı ama ne olmuş yani? En azından orada olurum. Ve Meera.... Tanrılar sayesinde... Meera güvende olacaktı.

Acele et, Morgana'yı çağırdım. O nasıl? Söyleyebilir misin?

"Hâlâ imgelemdede."

Kolunu ileri doğru çekerek yürüyüşümüzü hızlandırdım. Neredeyse Seraphim limanına varmıştık. Kısa bir yolculuktan sonra Cresthaven'da olacaktık. Bunu yapabiliyordum.

Meera'yı çıkarabilirim. Sonra geri uçarım. Sorun olmazdı. Ben hallederim.

Aşvan atları havalandı, gece gökyüzünü mavinin parlak, ışıltılı tonlarıyla kapladı. Zaman tutucu saati söylemeye başladı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Tam olarak bir saatim vardı. "Lyr," Morgana dondu kaldı.

Onu önümüzde duran, seraphim'i yerde sabırla yatan arabaya doğru ittim. "Imperator orada," dedi.

Cresthaven! Meera!

Morgana yutkundu ve başını salladı. "Hayır, o... Katurium'da.

Gözlemlemek için geldi...." Gözlerini sımsıkı kapattı, ağzı acıyla yüzünü buruşturdu. "Ne? Hayır. . Arianna ona saldırıyı daha bugün haber verdi. Korterla'dan buraya o kadar hızlı gelemes. Bir günde değil."

"Korterla'da değildi," dedi Morgana karanlık bir sesle. "Elyria'daydı. Bir davet bekliyordu çünkü - kahretsın. Lyr, bu gece seni dövüşürken görmeyi planlıyordu. Seni test etmek için burada."

Ellerim yanımda titredi ve midem şiddetle çalkalandı. O buradaydı. Emartis saldırısından bir gün bile haberdar olmadıktan sonra gelmişti. Ziyaret etmek için bir sebep bekliyordu. Eathan'a daha önce söylediklerimi düşündüm; Emartis'in arkasında güçlü biri vardı, herkesin uğruna ölecek kadar korktuğu biri. Beni başından savmıştı ama haklı olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Emartis kaosa neden oldu. Kaos okulda tehlikeye neden oldu. Bu tehlike Imperator'un daha fazla soturi getirmesini sağladı. Tanrılar. Ya bunun arkasında gerçekten İmparator varsa? Viktor'u kaos sırasında görmüşüm. O da

sakin görünüyordu, uzaktan bile endişeli değildi, sanki önceden bilgisi varmış gibi. Sanki planın içindeymiş gibi.

Düşüncelerimi bir kenara ittim. Her seferinde bir şey. Önce Meera'ya yardım etmeliydim.

"Cresthaven!" Seraphim'e bağırdım.

Morgana köşede çömelmiş, elleri acıyla şakaklarını ovuştururken ben koltuğumun kenarına oturdum, parmak eklemlerim onu tutmaktan beyazlaştı.

"Hâlâ imgelemde," dedi karanlık bir sesle araba inerken. Tüm yolculuk çeyrek saatten fazla sürmüştü.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Sakin kalmalıydim, Meera'yı geri çekmeliydim. Ama asla bu kadar uzun süre bir imgelemde kalmasına izin vermemiştim. Asla. Bunun ona ne yapacağını bilmiyordum.

Vagonun zemini durdu ve ben ayağa fırladım, seraphim tamamen yere yatmadan önce vagondan atladım. Kaydım ve garip bir şekilde ayağımın üzerine düştüm. "Lanet olsun!" Diye bağırdım ama bileğimde oluşan sızıya aldırmadan koşmaya devam ettim.

"Kapıları açın!" Euston'a bağırdım. Görev yerinde yalnızdı ve beni su yolundan aşağı uçarken görünce irkilmiş görünüyordu. "Şimdi!"

Euston itaat etti ve ben kordona ulaştığımda kapılar açıldı. Kamufle edilmiş pelerinlerinin içinde saklanan nöbetçilerimizin izleyen gözlerini hissedebiliyordum. Önemli değildi.

Cresthaven'a girdim ve koridordan Meera'nın odasına uçana kadar merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktım.

Kan. Gördüğüm ilk şey buydu. Yüzünde yanaklarını yerden ve bileklerinde zorlandığı yerden kan damlıyordu.

siyah başlara karşı. Kollarını başının üzerinden başlamak için yazılmışlardı. Aynı başlar ayaklarını da tutuyordu.

Morgana onu yatağa başladığını söylemişti ama onlar baş değildi. Onlar başdı. Tristan'ın kullandığı türden. Sizi gcnzden koparmak için kullanılan türden. Morgana berbat bir iş çıkarmış, sadece Meera'nın vücudunu başlamayı başarmış ve küçük yanıklara ve kesiklere neden olmuştu. Meera'nın görüşünü durdurmamış, sadece yavaşlatmış ve uzatmıştı.

MORGANA! Hemen buraya gelmeli ve daha fazla zarar vermeden önce başları zmeliydi.

Kendimi yatağa attım, onları çözmeye çalıştım ama o kadar sıcağı ki zar zor tutabildim. Eğer onu tutarsam, canını daha fazla yakar mıydım?

Kalçalarını kavradım, eğilmiş bedenini yatağa doğru zorladım ve yüzünü tuttum.

"MEERA!" Kız kardeşimin yüzünü, Leydi Meera Batavia'nın gerçek yüzünü bulmaya çalışarak kül rengi saçlarını kulaklarının arkasına, şakaklarına doğru ittim. Ama tek gördüğüm bir canavardı. Ela gözleri geriye kaymıştı ve geriye kalan tek şey boş beyazdı.

Bana kükredi, dişleri gıcırđıyor ve elleri beni penelemek için zorlanıyordu. Yaptığı her hareket onu başlara temas ettiriyor ve korku ve acı içinde çığlık atarak tıslıyordu.

MORGANA!

"şşşt, Meera, her şey yolunda. Mücadele etmeyi bırak. Meera, lütfen. Benim. Kendine zarar verme."

Sözlerim sadece kavgasını iki katına çıkarmasına neden oldu; varlığını başka bir tehdit olarak algıladı.

Alnımı onunkine bastırdım. Ona adını söyledim. Ona haykırdım. Daha önce hep işe yaramıştı. Sesimi duyduğunda geri geldi, ne zaman

yüzümü gördü. Ama o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki söylediğim tek bir kelimeyi bile duyamıyordu ve bir şey görebildiğinden emin değildim.

"Meera! Meera, benim! Ben Lyr. Lütfen! Lütfen bana geri dön."

Mücadele etmeyi bıraktı. Vücudu kaskatı kesildi ve gözleri yuvalarından aşağı yuvarlandı.

İçimi bir rahatlama duygusu kaplamaya başladı ama çok erken geldi. Önümde ela gözler değil, siyah gözler belirdi. Daha önce hiç görmediğim gözlerdi bunlar. Yavaşça bir o yana bir bu yana kayıyor, durup bana odaklanmadan önce odayı gözlemliyor ve değerlendiriyorlardı.

Meera'nın ağzından müstehcen bir sırıtma yayıldı ve burnundan kan damladı.

"Asherah," dedi. Bu onun sesi değildi. Daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığım bir sestti. Karanlık ve çakıllı, sanki hem erkek hem de kadın on ses tek bir seste birleşmiş gibiydi. "ASHERAH! Seni yakalayacağız!"

Korku beni sardı ve Meera'ya olan bağlılığımı kaybettim. Beni vücudundan ve yataktan fırlatacak kadar sert bir şekilde savruldu. Sırtım yere çarptı.

Morgana odaya daldı, bir eli yüzünde idi, parmakları acı içinde saçlarını pençeliyordu. İnledi ve sopasını kaldırıp Meera'ya ve yatağa doğru çılgınca nişan alırken ben yerde yuvarlandım.

Mavi ışık patlayarak odayı aydınlattı ve Meera'nın bileklerinden ve ayak bileklerinden duman yükseldi. Bağlar gitmişti.

Ama öngörü henüz sona ermemişti.

Meera çığlık attı ve yataktan uçtu. Üstüme düştü ve yüzüme indirdiği hızlı bir yumruk görüşümü kör etti. Sadece yıldızlar gibi parıldayan beyaz bir ışık gördüm. Sonra acı beni yakaladı ve gözyaşları oluştu.

Meera bedenimden savrulurken tekrar kaskatı kesildi. Morgana kendi gözleri geri dönmeden önce bana küçük bir baş selamı verdi ve yere yığıldı, eli artık asasını tutmuyordu. Tıpkı Jules'un asası gibi avucundan yere yuvarlandı.

Meera'nın üzerine atladım, ellerini tutarken çığlık atıyor ve bacaklarını hareketsiz hale getirip tekmelemeyi bırakmasını sağlamaya çalışıyordum.

Bir saniye önce onu yakalamıştım, sonra beni tekrar ters çevirdi. Sırtım yere çarptığında içimdeki hava boşaldı. Sonra üzerimdeydi.

Elleri her yerdeydi, tırmalıyor, pençeliyor ve vuruyordu, bense zihnimin derinliklerine dalıp Rhyan'ın beni çalıştırdığı eğitimleri çıkarıyordum. Saldırısından eğilerek uzaklaştım, darbeyi engelledim ve altından kaymayı başardım. Bir an için zihnim berraklaştı, geçen ay aldığım tüm eğitimler yerine oturdu. Ben onun bir sonraki saldırısını beklerken Meera ağır çekimde ilerliyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve onu böyle gördüğümde hissettiğim dehşet, bunun ne anlama geldiği ve Morgana'nın acıdan bayıldığı gerçeği aklıma geldi.

Meera üstünlüğü ele geçirdi. Yatağına doğru koştum, üzerine atladım ve battaniyesini kaptım, sonra onunla birlikte yere atladım. Yatağın diğer tarafına koşarak beni karşıladı, parmakları pençe gibi dışarıdaydı. Ona doğru koştum, vücudunu battaniyeyle örttüm ve onu yere sabitledim. Artık beni tırmalayamıyordu ama hâlâ vurabiliyor, tekmeleyebiliyor ve çığlık atabiliyordu.

"Meera!" Kapağı geri çektim. Yüzünü görmeliydim, beni görmesini sağlamalıydim. "Meera!"

Ve sonra o yaptı. Komodininin üzerindeki saat kulesini kontrol ettim. Beyaz mermer tabanı boyayla kaplanmıştı. Ne zaman başladığına dair tahminime göre, bir saatin dörtte üçü boyunca imgelemindeydi - önceki imgelemlerinin iki katından daha uzun bir süre.

Altın kelepçemi kolumdan aşağı kaydırđım ve içinde sakladığım parşömeni çıkardım. Meera'nın şifonyerinin üzerinde, atılmış boya fırçalarının arasında yedek bir kalem duruyordu ve o daha kıpırdayamadan verileri girdim.

"Lyr?" Meera'nın sesi cızırtılı ve zayıftı ama Tanrılara şükürler olsun ki bu kendi sesiydi.

Parşömeni aceleyle yuvarlayıp manşetimin içine geri ittim, el yazım yarım yamalaktı ve irkilmemeye çalışarak altın bileziğı koluma geri kaydırđım. Bileğimden dirseğıme kadar her yerimi çizmişti.

"Buradayım," dedim. "Sen iyi misin?"

Kollarımı kendime doladım, soğuktan titremeye başlamıştım.

"İyi," dedi Meera. Köşede Morgana yerde yatıyordu, hâlâ baygındı. Dişleri takırdamaya başlamıştı.

"Morgana?" Yanına çömelerek nazikçe sordum. Meera'nın battaniyelerinden biri boğuşma sırasında yere düşmüştü, onu Morgana'nın omuzlarına çektim ve esasını dikkatlice komodinin üzerine yerleştirdim. Katurium'a dönmek için sadece otuz dakikam vardı ve ancak o saniye çıkarsam zamanında yetişebilirdim.

Gitmem gerekiyordu. Gitmek zorundaydım. Ama iki kız kardeşimin de iyi olacağından emin olmadan gidemezdim. Meera'nın lavabosuna koştum, bir havluyu ıslattım ve yüzündeki ve kollarındaki kanı silmesi için ona uzattım. Sonra Morgana'nın yanına çömeldim.

Morgana mı? Morgana! !

Yanımda kıpırdandı, inliyordu, kolu öne doğru uzanmış, sopasına uzanıyordu.

"Komodinin üzerinde," dedim.

"Ver onu bana," diye tısladı.

Ben yaptım. İnleyerek ayağa kalktı ve odanın her tarafına pürüzlü mavi kıvılcımlar saçtı. Pencerenin yanındaki cam kasenin içinde küçük mavi bir ateş yaktı. Meera'nın dolabının üst rafından lavaboya bir havlu süzüldü ve içinden buharlı sıcak su çıktı. Havlu Morgana'nın yanına gelerek alnına sarıldı.

"Bileklerini yaktım," dedi halsizce, Meera'ya bakarak.

"İsteyerek yapmadın-"

"Düzelteceğim. Özür dilerim."

"Önce Lyr'e yardım et. She...." Meera'nın gözleri zamanı kaydetti. "Kliniği var."

"Ve Imperator burada, beni bekliyor." Başımı salladım. "Ne yapabilirim ki? Neye ihtiyacın var?" Kız kardeşlerime baktım. Bağlanmış ve dövülmüş gibi görünüyorlardı.

"Git," dedi Meera. "Lyr, ben şimdi iyiyim. Morgana da iyi. Git hadi! Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Titreyerek ayağa kalktım. "Emin misin?"

"Çık dışarı," dedi Morgana, sesi soğuktu. "Şimdi. Daha sonra uğrarım. Konuşuruz."

Çoktan kapının eşiğindeydim, kendimi boş, merkezden uzak ve dehşete düşmüş hissediyordum. Meera'nın ağzından çıkan o sesler, o gözler - bunlar normal bir görüşün etkileri değildi. Sanki içinden başka bir şey geçmiş, onu ele geçirmişti.

Bu muydu? Delilik onun için çoktan gelmiş miydi? Okuduğum tüm parşömenler bunun eninde sonunda olacağını, önsezileri olan herkesin eninde sonunda Lethea'dan daha uzağa düşeceğini, sonsuz bir delilik çukurunun derinliklerinde boğulacağını söylüyordu. Bir büyücüyü Tristan'ın ailesini gözlerinin önünde katletmeye iten de aynı delilikti.

Morgana her düşüncemi okuyarak başını salladı. "Bunu bilmiyorsun ve hâlâ burada dikiliyorsun. Git!"

Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Zar zor dayanıyor, kendimi zor tutuyordum. Kız kardeşlerimi daha önce hiç böyle görmemiştim ve eğer gitmezsem onları bir daha asla göremeyecektim. Ama dönüp merdivenlerden hızla inerken, Büyük Salon'dan geçip kalenin dışına çıkarken bile, içimin derinliklerinde Meera'yı kaybettiğime dair bir duyguyu bastıramıyordum. Ve bunu durduracak kadar güçlü değildim.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Seraphim yolculuğunun yorgunluğuyla gagasını su yoluna bırakırken Urtavia'da VAGON KAPISI arkamdan kapandı. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koştum, ayaklarım beni Katurium'a, dolambaçlı koridorlara ve arenaya taşıdı.

Ben hâlâ uçuş halindeyken saat çalmıştı ve ashvan'ın seraphim'in yanında koştuğunu görmüştüm, toynakları arkalarında mavi ışık kıvılcımları bırakıyordu ve bunlar sise dönüşüp buharlaşmadan önce gökyüzüne yağmur gibi düşüyordu.

En fazla çeyrek saat geçmiş olabilirdi, bu da beni on beş dakika . Genellikle herkesin yerine ulaşması ya da beşli gruptaysa kendi çemberleri içinde sahaya çıkması yirmi dakika sürerdi.

Bu gece durum böyle değildi. Tıklım tıklım dolu salona girdiğimde sağır edici bir sessizlik ve durgunluk vardı. Kollarımdaki her bir tüy diken diken olana kadar sonsuz çift göz beni izledi. İzlenme, gözlemlenmek ve yargılanmak üzere sergilenme hissini hep yaşamıştım. Ama bu

daha önce deneyimlediğimden çok daha büyük bir kitleydi. Hem de çok daha öfkeli bir kitle.

İliklerime kadar biliyordum. Bu gece sadece test edilmiyordum. Yargılanıyordum.

Meşale ışıkları gece gökyüzünü Katurium'un stadyumunun oturma katlarına kadar uzanan ateşli daireler halinde aydınlatıyordu. Tek bir aşvan gökyüzünde dörtnala koşuyor, toynakları ateşlerin hemen üzerinden geçiyor ve altın kırmızısı alevlerin üzerinde küçük mavi kıvılcımlar bırakıyordu. Bu yeniydi. Aşvan'ın sadece beni korumak için mi yoksa tüm Katurium için ek bir güvenlik önlemi olarak mı orada olduğuna karar veremiyordum.

Arenanın koltuklarının dolu olması da yeniydi, daha önce hiç görmediğim kadar doluydu. Her koltukta gümüş kaplama zırhlı bir soturion oturuyordu. Ka Kormac'a sadık beş Korterian soturi birliğinin etrafımı sardığını bilmek için saymama gerek yoktu. Beş birim. Artık tam bir lejyon tarafından işgal edilmiştik.

Ya Emartis'in saldırısının arkasında İmparator vardı ya da tam da bu nedenle soturilerini bir ay boyunca Elyria sınırlarında bir kampta konuşlandırmış, İmparatorluk ve Bamarian topraklarına geri dönmek için sınırı geçecekleri anı bekliyordu. Piç kurusu.

Arenanın zemininde, sınıf arkadaşlarım sahaya yayılmış, her biri çıraklarıyla eşleştirilmiş ve ısınma hareketleri yaptırılıyordu. Soturiler her yerde cirit atıyor, geriniyor ve sandaletlerinin bağcıklarını sıkıyorlardı. Sahada bir düzine gümüş daire parıldıyor, hepsi de acemiler ve çırakları tarafından dikkatle kaçınılıyordu. Büyüleri uğulduyor, uğursuz bir güçle sesleniyordu. Katurium büyücüsünün asası, yaptığı bağların her birini incelerken çekilmişti. Aemon ve Dairen kargaşanın ortasında, yükseltilmiş küçük bir platformun üzerinde duruyordu. Bu gece onlar

tam savaş kıyafetlerini giymişlerdi, zırhları meşale ışığının altında parlıyordu. Yanlarında İmparator ve Bastardmaker vardı.

Ekselanslarının soğuk siyah gözleri üzerime dikildi, sonra da askerlerini gözden geçirmeye başladı. Bileğimdeki sızı artmaya başladığında kaskatı kesildim, nefesim hızlı, düzensiz ve güçlüydü.

Yine de, Viktor ve çırağı Brockton'ın dudak büktüğünü gördüğümde bile acıyı ve spekülasyonları görmezden gelerek, arenanın iç sahasına giden yolu geçerek kararlı adımlarla ilerledim. Haleika, Leander'ın yanından küçük, neredeyse sempatik bir gülümseme verdi. Yaklaşırken Aemon'la göz göze geldim. Yüzündeki hayal kırıklığı neredeyse çok fazlaydı. Ama ben Leydi Lyriana Batavia'ydım, Arkasva'nın varisiydim ve arenanın sahibiymişim gibi, geç kalmaya niyetliymişim gibi, bir amacım varmış gibi yürümeye devam ettim. Çünkü vardı.

Soğuk bir esinti saçlarımı hışırdattı. Hayır, esinti değil, bir aura. Bana itiraf etmek istediğimden çok daha tanıdık gelen bir aura. Sıcak, nasırlı bir el bileğimi arkadan kavradı ve beni geri çekti.

Rhyan'ın enerjisi temas ettiğim anda etrafımda patladı, ateş ve buzdan oluşan bir kasırga havada savruldu.

"Geç kaldın ve Imperator burada! Aklınızdan ne geçiyordu? Bir beşlinin ortasında olacaktın ve-" Dondu kaldı. Yeşil gözleri genişledi ve görünüşüme bakarken öfkeyle parladı. Gözleri yüzümde geziniyor, nefesi kesilirken beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Tanrılar. Lyr." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. Çenesinin gerilmesini ve yutkunmasını izledim, tanımadığım bir duygu onu yıkıyordu. "Yaralanmışsın." Eli kolumda gezindi, yaralarımı taradı ve gözleri tekrar yavaşça yüzümde gezinirken beni kendine çekti. "Ne oldu böyle?"

"Ben... ne... hayır." Başımı salladım. "Hiçbir şey, ben...."

Rhyan doğaüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Bunu sana kim yaptı?" Başımı salladım. "Hayır.... hiç kimse."

Ama beni dinlemiyordu. Onun yerine beni geri, kalabalıktan ve meraklı gözlerden uzağa çekiyordu. Rhyan'ın bakışları titizlikle ayak bileğime kaydı, yarayı fark etti. Yavaşladı ama hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Bunu telafi etmeye, acıyı gizlemeye çalıştım ama başını salladı ve daha da yavaşladı.

"Ben iyiyim," diye itiraz ettim.

"İyi değilsin." Elleri her iki bileğimi de imkânsız bir nezaketle sarmıştı, baskı uygulayıp canımı yakmamaya dikkat ediyordu ama kaçamayacağım kadar da sıkıydı. Beni özel, gölgeli bir köşeye götürdü. Orada Arkturion Athenaya'nın mermer bir heykeli vardı. Dışı savaş lordu, Bamaria'nın dışındaki insan topraklarında terör estiren küçük bir akadim ordusunu yenmişti. Athenaya yıldız ateşinden kılıcını savururken ön bacakları tekmelenirken tasvir edilmiş bir ashvan'a binmişti. Tamamen yalnız kalana kadar onun arkasında, gizli tuttuğu duvarlı köşenin derinliklerine doğru ilerledik ve o zaman bile beni bırakmadı.

"Rhyan? Kes şunu! Sen ne-?"

"Lyr, bana ne olduğunu anlat." Aurası beni kucakladı, artık acı bir buz ya da öfkeli bir kasırga değil, sakinleştirici serin bir karanlık, daha çok yıldızlarla dolu bir gece göğü gibiydi. "Kimdi o? Sana kim zarar verdi?"

Bir anda nabzım hızlandı, sözleri karşısında bileğim kaşınmaya başladı. Yaralarımı fark etmişti - Meera'nın görüşünden kaynaklanan yaralarımı. "Ben iyiyim. Buraya gelirken ayağım takıldı. Tamam mı? Hadi gidelim. Oradan çıkmam gerek."

"Lyr...sen...." Başını iki yana salladı. "sağ ayak bileğine ağırlık bile veremiyorsun. İyi değilsin. Tuniğinde kan var,

ve," yanağımı avuçladı, dokunuğu nazikti, beni daha yakından incelerken yüzü bana çok yakındı, "gözünün altında bir kesik var. Şimdiden şişmeye başladı."

"Çünkü takılıp düştüm!" Çok yakından bakmasını ve zaten olduğundan daha fazla gözlemlemesini engellemek için onu sarsmaya çalıştım. "Nedir bu? Kendini korumam olarak kanıtlamaya o kadar kararlısın ki, olmayan şeyleri mi arıyorsun? Bırak beni!"

Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi ama hâlâ çıkışımı engelliyordu. Omuzları nefes alıp verişiyle birlikte inip kalkıyor, aurasında karanlık bir öfke titreşiyordu. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Muhafızın olmadan önce arkadaşındım. Ve ben arkadaşlarımı korurum."

Sözlerini söylerken aurasındaki değışimi hissettim. Artık endişe ve kaygı dolu değıldi; şimdi rahatsız edici derecede sakin, şiddetli bir kararlılıkla doluydu.

"Daha önce dairenden ayrıldığımda iyiydin. Şimdi söyle bana. Bunu sana kim yaptı?" Parmaklarını daha önce ondan hiç görmediğim bir şiddetle saçlarının arasından geçirirken yanakları kızardı. Gözlerindeki bir şey karardı ve vahşileşti. "Tristan nerede?" Sesi o kadar derinleşmişti ki, vücudu o kadar hareketsizdi ki, herhangi bir doğrulama yaparsam ava çıkacağını, Tristan'ın izini sürmek ve Imperator izlerken bile ona zarar vermek için yarışacağını biliyordum. Aurasının her yerinde bunu hissedebiliyordum. Savaşma ihtiyacını, beni koruma ihtiyacını.

"Hayır!" Bağırdım.

"O zamandan bu zamana kadar yanında başka kim vardı? Bunu başka kim yapmış olabilir? Seni onunla yalnız bıraktım ve sonra geç kaldın, topalladın, böyle görünüyorsun!" Durakladı, iyi kaşını kaldırdı. "Tanrım! Bu yüzden mi doğum gününde kurtarılmak istemedin? Hapishanede daha mı güvendediniz?" Burun delikleri alevlendi, göğsü inip kalkarken derin gölgeler yüzünü kapladı.

Gözleri. O anda vahşi görünüyordu, sanki kontrol için mücadele ediyor, bana zarar veren kişiyi avlamak için ilkel bir arzuyla savaşıyordu. Ona izin veremezdim.

"Rhyan!" Bağırdım. Bileklerimdeki kan yeminleri alev alev yanıyordu. Gerçeğe çok yaklaşmıştı. "Hayır! Tristan bana asla elini sürmedi. Düşündüğün gibi değil. Auriel üzerine yemin ederim. O asla-asla...." Bir vorakh'ım olmadığı sürece. Kız kardeşlerimi vorakh yüzünden tutuklamasına engel olmadığım sürece. Başımı salladım. "Rhyan, lütfen. Dur artık. Tamamen yoldan çıktın ve habibellum için oraya gitmem gerekiyor."

"Lyr," diye yalvardı. Çenesi gergin kaldı, gözleri benimkileri arıyordu. Bir şey kalktı, öfkesi endişeye dönüştü. "Ben ." Sesi yumuşadı. "Daha önce de incindin. Bilmeyeceğimi mi sanıyorsun? Seni görüyorum. Yaralarını sakladığını görüyorum."

"Yapmıyorum!" Gözlerim çaresizce onunkileri arıyor, için yalvarıyordu. Gördüğünü sandığı şeyi unutmak için. Soru sormayı bırakmak için.

Elleri iki yanında büküldü, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, sonra hayal kırıklığıyla uzadı. "İlk klinikten sonra sana yardım etmeme izin vermedin. Tanrım! Çekip gitmemeliydim, bilmeliydim-"

"Rhyan! Durdur şunu! Lütfen! Yapamam... Bunu şimdi yapamayız. İmperator beni izliyor! Bu gece beni izlemeye geldi! Beni test etmeye! Performansımı her şekilde aleyhime kullanmak istediğini biliyorsun ve bunu sana karşı da kullanacak! Hatırladın mı?" Gözlerimin arkasında taze sıcak yaşlar yandı.

Tekrar çenemi tuttu, bir parmağı yanağımı usulca okşadı. "Hatırlıyorum." Nefesini içine çekti. "Ama sen incinmişken bunu umursamakta gerçekten zorlanıyorum."

"Önemsemeye başlamalısın," dedim. "Çünkü başka seçeneğim yok. Tek bir mazerete bile izin vermeyecek." Sırtımı dikleştirdim, içimde kalan cesareti toplamaya çalıştım. "Ve ben de ona bir tane bile vermeyeceğim." Kız kardeşlerime kadar uzanacaksa olmaz. Emartis daha o sabah beni Ka Azria ile tehdit etmişken olmaz.

Rhyan'ın arkasına bir yağmur damlası düştü ve yumuşak bir sesle yere indi. Onu bir başkası izledi. Ve bir tane daha.

Rhyan'ın omuzları çöktü. "Bundan nefret ediyorum," dedi. "Biliyorum... beni farklı görüyorsun, artık senin muhafızın olduğumu biliyorsun. Ama Gölge Kalesi'nde sana zarar gelmeyeceğine, elimden geldiğince seni koruyacağıma dair yemin ettiğimde... Tanrılar aşkına Lyr, ciddiye dim." Ve tıpkı ilk gece yaptığı gibi, yumruğunu kalbine bastırdı, iki kez vurdu, sonra avucunu kalbinin üzerinde düzleştirdi.

Gözlerim onunkileri aradı. "Beni bundan koruyamazsın."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri kararlılıkla doluydu. "Evet, yapabilirim." Rhyan çenemi bıraktı, nefesi kulağıma değene kadar tüm vücudunu bana doğru eğdi. "Kaşonim'i çağırmak için gereken kelimeleri biliyor musun?" diye sordu alçak sesle. aurasının içinden çarptığını hissedebiliyordum ve benimki de buna karşılık olarak çarpıyor, her nabızda, her nefeste korku beni boğuyordu. Arkamdaki soğuk, nemli duvara yaslandım, kendimi sabitlemek, topraklanmış hissetmek için bir yola ihtiyacım vardı.

Kashonim. Bana ekstra güç vermesi için soyumun kan gücünü çağırmak. Rhyan'ın sahip olduğu her şeyi almak ve bedenimi onun akması için bir kanal olarak kullanmak.

Başımı salladım. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum," dedim, kalbim daha da hızlı çarpıyordu. "Bu çok tehlikeli. İçinizi parçalıyor." Tüm bu olanları hatırladım.

soturi Yemin Töreni'nden sonra yerde bayıldı. Bir güç patlaması yaşadılar ve sonra hiç güçleri kalmadı. "Bir dakika sonra bunun gücünden bayılacağım."

"Hayır." Rhyan durakladı, arkasından ayak sesleri gelince geri adım attı. Gölgeler köşemizi doldurdu ve sonra kayboldu. Tekrar yalnız kalınca devam etti: "Sadece hepsini kullandığında seni parçalar. Genelde büyük zorlamalar, ölüm kalım durumları içindir. Ama bu farklı, sadece ben varım. Unutma, benim soyum kırıldı. Yani o kadar büyük değil ve bu gece dövüşmeyeceğim. Ona ihtiyacım yok. O senin. Hepsi senin. Söz veriyorum, izin vermezsen seni parçalamayacak. Sadece gücü ölçülü kullanmalısın. Dikkatli kullan. Bunu yapabilirsin. Dayanıklılığı düşün, hızı değil."

Koşma konusunda bana her zaman verdiği tavsiyenin aynısıydı.

Korkudan içim içime sığmıyordu. Ekstra itme, ekstra güç ve kuvvet istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Yorgundum, topallıyordum ve bu gece çoktan dayak yemiştim. Bütün bir kaşonimden değil de sadece Rhyan'dan güç alıyor olsam da, onun gücü o kadar kayda değer, o kadar kudret ve güç doluydu ki, bütün bir soyu çağırmaktan çok da farklı olmayacağını hayal ettim. Bu güç beni bayıltabilir ve daha fazla tehlikeye sokabilirdi. Kashonim'i diğer öğrenciler üzerinde kullanmanın yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Başımı salladım. "İmparator ve Aemon'un önünde bu çok riskli." "Bunu yapmamak çok riskli," diye tısladı, çenesindeki kaslar esnedi.

"Yaraların varken olmaz." Bir yağmur damlası daha düştü, sonra bir tane daha. "Soruma cevap vermedin. Kelimeleri biliyor musun?"

"Rhyan." "Cevap ver bana." "I..."

Bir elini havaya kaldırdı. "Çırağın olarak sana emrediyorum. Cevap ver bana.

Kelimeleri biliyor musun?"

"Evet, onları tanıyorum. Ama -kendi sihrim olmadan-."

"Bu kan büyüü. Benim kanım senin kanın. Damarlarında, zırhında. Artık ben Ka Batavia'yım, sen Ka Hart'sın. Hatırladın mı? İşe yarayacak."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Kolumu parçalayan kan yeminleri bunu kanıtlamıştı. Büyüm yoktu ama hâlâ büyüünün etkisi altındaydım, hâlâ büyüünün manipölasyonlarına bağılıydım.

"Peki ya ustalaşmadığım tüm o manevralar ne olacak?" Sadece Rhyan'la idman yapma konusunda hâlâ iyi değildim. Şimdi sadece tek bir kişiyle dövüşmeyecektim, beş kişinin ortasında olacaktım ve sonra Üniversite'deki tüm acemilerin saldırmaya -özellikle de bana saldırmaya- niyetli olduğu bir habibellum'a salınacaktım.

"Kaçmaya odaklan. Eskisi gibi kaçmaya. Dövüşmeye değil. Hareketlerinizle Imperator'u etkilemeye çalışmıyorsunuz, hayatta kalmaya çalışıyorsunuz. Ve bunu yapacaksınız. İlk beşinden kaçmak için gücümün verdiği ekstra itme kuvvetini kullan. Sonra arkadaşlarını bul ve onlara yakın dur; onlar seni koruyacaktır."

"Çıraklar," diye seslendi Aemon, "kenarlara. Acemiler, yerlerinizi alın."

Rhyan, Athenaya ve atının heykelinin ötesine geçene kadar köşemizden çıkıp onu takip etmemi işaret etti. Yağmur damlaları heykele doğru akıyordu ve ayaklarımızın dibinde küçük bir su birikintisi oluşmuştu.

Çıraklar yerlerine doğru çıkarken ve acemiler yerlerini alırken kalabalık alan boşalmaya başladı. Beşli grupta yer alanların hepsi gümüşten soğuk halkaların arasından geçerken kendilerini desteklediler. Hareket, bağların hepsinin enerji ve yaşamla kıvılcımlanmasına neden oldu, içinden geçen her bedenle vızıldadı, her seferinde yeniden biçimlendi ve gücünü güçlendirdi, ta ki hepsi teker teker tuzağa düşene kadar. Sırada ben vardım.

"Yedinci çemberdesin," dedi Rhyan.

Başımı salladım. Tabii ya. İmperator ve Bastardmaker'ı eğlendirmek için en önde ve merkezdeydim, böylece herkese bir soturion olduğum fikrinin tamamen bir şaka olduğunu kanıtlayabilirlerdi. Gecenin ağırlığı, olmak üzere olan şeylerin riskleri üzerimde ağırlaşmaya başladı.

Rhyan kolumu sıktı. "Söyle. Sana emrediyorum. Şimdi, Lyr." Bana son bir kez baktı, sonra gitti, kenardaki kalabalığın içinde kayboldu.

İleriye doğru bir adım attım, bedenimin kendi enerjisini ve gücünü bulmasını, kaşonim bittiğinde devam etmesini sağlayacak bir şey olmasını diledim. Ama dizlerim titriyordu ve hâlâ sabahki o korkunç yorgunluğu hissediyordum, şimdi yeni yaralarım ve muhtemelen şişmiş ayak bileğimle birleşmişti. Sadece saf adrenalin ve korku devam etmemi sağladı.

Daha fazla yağmur yağdı. Zaten nemli olan zemin hızla sıırılsıklam olmaya başlamıştı. Sandaletlerim içine battı. Bir yağmur damlası burnuma sıçradı ve gözlerimi kapatıp kelimeleri hızlıca ve sessizce zikrettim.

*"Ani petrova kaşonim, me ka el lyrotz, dhame ra şukroya, aniam anam.
Chayate me el ra shukroya. Ani petrova kashonim!"*

Bileğimde, tam Aemon'un beni kestiği yerde, Rhyan'ın kanının benimkiyle karıştığı açıklıkta ateş patladı. Birdenbire bir enerji ve güç patlaması hissettim, buz gibi soğuk bir güç bedenimi koruyor ve içimdeki şiddetli ateş kaslarıma yeni bir hayat üflüyordu. Vücudumdaki ağrılar silindi, ayak bileğimdeki sızı yerine dikildi ve yüzümdeki şişlik bile indi. İçimdeki ateş ve buz artık tamamen Rhyan'dı ve bir an için onu o kadar yakından, o kadar içten hissettim ki sanki birleşmiştik ve bedenimin nerede bitip onunkinin nerede başladığını hatırlayamıyordum. Sesi sanki zihnini okuyormuşum gibi kafamın içindeydi.

Bunu yapabilirsin, Lyr. Sen güçlüsün.

Zihinlerimiz arasındaki bağlantı ne kadar çabuk kurulduysa, onun içimdeki hissi de o kadar çabuk kayboldu. Kan büyüğü tamamlanmıştı. Rhyan'ın tüm gücü, tüm kudreti ve enerjisi benim olmuştu. Sanki günlerce uyumuş ve birkaç fincan kahve içmiş gibi hissediyordum.

Güç içime anda Rhyan'ı tarlanın kenarında buldum. Teni beyazlaştı ve yara izi kızardı, uzaktan bile belli oluyordu. Gözleri benimkileri buldu. Rhyan bir adım attı, bakışları bana odaklanmıştı ve tökezleyerek destek almak için en yakın duvara uzandı. Göğsü eforla kabarmıştı.

"Yılın ilk acemi habibellumuna hoş geldiniz," diye seslendi Aemon. Sesi arenada yankılandı, sesi bir güçlendirme büyüğüyle yaratılmıştı. "Tam bir aylık eğitimimizi tamamladık. Şimdi çalışmanızı gösterme zamanı." Aemon'un gözleri yine beni buldu. Çenesi yanındaki İmparator'a doğru hafifçe sarsılmadan önce ağzı sertleşti. "Bu gece ayrıca Majesteleri İmparator Kormac ve Arkturion Kormac tarafından da onurlandırıldık. Müttefiklerimizi burada görmek güven verici, özellikle de bu sabahki talihsiz havai fişek gösterilerinden sonra." Arenadaki tüm soturiler toplu olarak selam verdi. "Acemiler, savaşa hazırlanın."

Bana tahsis edilen çembere ulaştım, İmparator ve Bastardmaker'ın tam önünde durdum. Derin bir nefes alarak bağın içine girdim, soğğun tenimi kıldığını, iplerin gümüş renginin zırhıma yansıdığını hissettim. Ortaya doğru ilerledim, ayaklarımı ayırdım, dizlerimi büküm, ellerimi yumruk yaptım.

Tüm arena aydınlandı. Altın ışık, üzerimizde daire çizen alevli meşaleleri aydınlattı ve ilk kez rakiplerimi net bir şekilde görebildim.

Viktor, Naria, Pavi ve Ka Kormac'tan iki vahşi daha. Beşi de bana dudak bükü, bir süredir arzuladıkları avlarına saldırmaya hazır aç kurtlar gibi.

Uzun zamandır.

Sonra ışık kayboldu. Gök gürledi. Bulutlar nihayet rastgele yağmur damlları saçmaktan çıkıp sabahtan beri esmekte olan fırtınaya dönüşmüştü.

Rhyan'ın gücü içimde dolaşırken, bana enerji verirken, farkındalığımı artırırken bile gerçeği biliyordum. Ben bu kurtların parçalara ayıracağı kuzuydum.

Sertçe yutkundum, başımın üzerinde titreyen ateşler siyah bir gece göğünde kayboldu.

Naria bir adım öne çıktı, kolları gergin bir şekilde yanında, savaşmaya hazırды.

Yağmur damlları yüzüme vurdu.

Aemon elindeki meşaleyi geceye doğru kaldırdı, kaşları gerilmişti ve ağzı sıkıydı. "Başlayın."

OTUZUNCU BÖLÜM

KİMSE HAREKET ETMEDİ. Yumruklarımı yüzümün önünde tuttum, bu Meera'yla yüzleşirken edindiğim bir içgüdüydü. Yavaşça bir daire çizerek Viktor'u, Naria'yı, Pavi'yi ve iki Kormac vahşisini gördüm. Kimse saldırmamıştı. Kalbim daha çok çarpıyordu. Planları neydi? Beklentiyle beni öldürmek mi?

Naria bir adım öne çıktı ve o geri çekilmeden önce gerildim. Pavi de aynısını yaptı, sonra Viktor, ben her saldırıya hazırlanırken hepsi histerik bir şekilde gülüyordu, ama ben tek başıma topuklarımın üzerinde dönüp duruyordum.

"İslanmak gibi mi?" Viktor sordu.

Topuklarımı yere gömdüm ve Meera'yla birlikte olduğum zamanlardaki gibi bir an yaşayacağımı umdum. Zihnimin berraklaşacağını ve ne yapacağımı, nasıl karşılık vereceğimi bileceğimi umuyordum. Ama bir yağmur damlası burnuma, bir diğeri de yanağıma düştüğünde zihnim bulanıklaştı.

Pavi dudaklarını yaladı. "Sonunda seninkini alıyorum, sürtük," dedi.

Ellerimi yumruk yapmanın verdiği güçle kollarım titreyerek ona doğru fırladım.

"Sonunda," dedim, hissettiğimden daha cesur göründüğümü umarak. "Küçük köpeğin Tani bu iş için pek uygun değildi."

Yüzüstü düştüm. Islak, çamurlu toprak ve otlar ağzımın içinde patladı, öksürdüm ve hırıldadım, rüzgâr benden uzaklaştı. Gözlerimde yıldızlar yanıp söndü. Kormac vahşilerinden biri tarafından arkamdan tekmelenmiştim. Dizi sırtıma saplandı ve kollarımla bacaklarım etrafımda yayıldı. Biri ellerimi tuttu ve bir başkası da tırmanırken bacaklarımı tuttu. Sırt üstü döndüm ve sertçe yere çarpıldım. Hırıldadım, görüşümde daha fazla yıldız belirdiğini gördüm ve yağmur damlalarının yanaklarıma çarptığını hissettim. Naria başımı tuttu, boynumu kıracak kadar sert bir şekilde yukarı çekti ve tekrar yere doğru itti. Ağzımda kan tadı aldım.

Viktor kendini üstüme attı, elleriyle bileklerimi mengene gibi kavrayıp başımın üzerinde tuttu.

"Haydi, Leydi Asherah," diye alay etti, ağzı kulağımın üzerindeydi. "Karşılık ver."

Hırladım, onu itmeye çalıştım ama biri yan tarafıma tekme attı, ayak parmağı belime girdi. Nefesim kesildi, görüşüm bulanıklaştı. Diğer taraftan kaburgalarıma bir tekme daha geldi. Başım geriye yuvarlandı. Acı içimde yankılandı. Rhyan'ın gücünün içimde toplandığını hissedebiliyordum, patlamak ve beni korumak için çaresizdi.

Yavaşlamam gerekiyordu... Dayanıklılık, hız değil. Ama zaten her şey çok kötü acıyordu.

"Kalk ayağa, seni kaltak," dedi Pavi. Tıpkı ilk gün yaptığı gibi ellerime bastı. "Bu sırtım için." Tükürdü.

Naria bana doğru eğilerek, "Sen asla buraya ait olmadın," dedi.

Kalbim küt küt atıyordu. Viktor'un kalçaları benimkilerin üzerinde geziniyordu ve sanki aynı anda fark etmişiz gibi, şiddetli ve samimi bir hareketle üstüme atladı. Hem etkisinden hem de iğrençliğinden öğürdüm.

"Belki de Hazır'la bir anlaşma yaptığı için kalıyordur," dedi bana sürtünerek. "Onun için mi vazgeçiyorsun? Lord Grey ile dönüşümlü geceler mi?"

"Get. Al. Siktir. Çekil," diye tükürdüm. Bacaklarım onun altında işe yaramaz bir şekilde tekmeledi.

"Yap beni," dedi, tekrar aşağı iterek. "Güç olmadan, herhangi bir kuvvet olmadan... başka ne işe yararsın?"

Patladım. Damarlarımda buz ve ateş gibi beyaz bir öfke dolaştı ve onu sırt üstü yere fırlattım. Karnımın üzerine döndüğümde baş dönmesi içimde bir kasırga gibi dönüyordu. Başım yana doğru yuvarlandı ama arkamdan bir tokat yiyip dört ayak üzerine düşmeden önce bir şekilde çömelmiş pozisyona gelebildim.

Vahşilerden biri "Bunu nasıl yaptı?" diye sordu.

Sürünmeye başladım ama biri bacaklarımı tuttu ve altımdan çekti. Yüzüm yere çarptı ve çenem yere sürtündü. Ağzıma daha fazla kan doldu. Kaburgalarım bir tekme daha geldi, sonra bir tane daha ve biri sırtımı yumrukluyordu.

Yağmur artık özgürce yağıyordu ve bir şimşek daha gökyüzünü aydınlattı, ardından yağmuru ikiye katlayan gök gürültüsü geldi.

Tekmelenirken gözyaşlarım yüzümden serbestçe döküldü. Tekrar. Ve tekrar. Ve yine.

Daha dayanamayacaktım. Rhyan bana gücünü vermemiş olsaydı, çoktan bilincimi yitirmiş olacağımı biliyordum. Sadece bu yüzden uyanıktım ama bu yeterli değildi. Kaçmak zorundaydım.

Yuvarlanıp kurtulmaya, bacaklarımı ve ellerimi dışarı çıkarmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Rhyan'ın gücü vücudumda dolaşıyordu ama yakında beni yakıp geçecekti.

Naria beni ayağa kaldırdı.

"Karşılık ver kuzen," diye hırladı. "Bizi utandırıyorsun."

"Bu senin lütfun, seni lanet olası hain." Tükürdüm; yanağına kan geldi. Karnıma bir yumruk atmadan önce yüzünde dehşet ve tiksinti dolu bir ifade vardı. Hırıldadım, iki büklüm oldum. Sırtımı tokatladı, sonra umutsuzca nefes almaya ve darbesinden kurtulmaya çalışırken tekrar tokatladı.

Zayıf durumumda bile bana sahip olabileceğini fark ettim. Beni burada bitirebilirdi ama yapmıyordu. Sadece sırtımı tokatlıyordu. Naria bana diğerleri gibi saldırmıyordu, sanki dile getirilmemiş bir aile bağı onu en kötüsünü yapmaktan alıkoyuyordu. Eğer onu kızgın tutabilirsem, dikkatini dağıtabilirim, bunu atlatmak için diğerleriyle yüzleşmekten daha fazla şansım olurdu.

"Burada hayatta kalamayacaksın, seni güçsüz zavallı," diye bağırdı. "Vazgeç artık. Yoksa senin de sonun Lethea olur. Tıpkı-"

"Sakın onun adını ağzına alma, seni hainin kızı! Benim sahip olduklarıma asla sahip olamayacaksın. Ve Tristan," diye hırladım. "Onunla ne denediğini biliyorum. Ve başarısız oldun. O seni asla istemedi. Güç olsun ya da olmasın, senden her zaman daha üstün olacağım."

Yüzü acı ve öfke dolu bir ifadeye büründü. Çok derinden vurmuştum, ama bunu kastetmiştim. Bir habibellum'da Jules konusunu açmaya nasıl cüret ederdi?

"Siktir git," dedi ve beni Viktor'a teslim etti. "Ona ne istersen yap."

Kollarımı o kadar sıkı kavradı ki haftalarca moraracaklarını biliyordum. Beni ayağa kaldırdı, ayak parmaklarım yere sürtünüyordu. Karnım

Bükülmüş. Hasta olacaktım.

Gözleri siyahtı, ruhsuzdu, ifadesi vahşiydi, babasının ve Bastardmaker'inkine çok benziyordu. "Söyleyin bana, Leydi Asherah." Eğildi. "Tristan'ın altındayken beni hiç düşündün mü?"

Kasığına bir diz attım. Viktor acı içinde bağırmadan önce gözleri büyüdü, yüzü kıpkırmızı oldu ve beni tutarak geriye doğru tökezledi.

Onun üzerine indim, yanına sırt üstü döndüm ve ayağa kalkarak beşlinin sınırına doğru koşmaya başladım. Gümüş çembere ulaşabilirsem, onları acısıyla tehdit edebilirdim. Ama Pavi çoktan üzerime çıkmıştı.

"Küçük numaranın bende işe yarayacağını mı sanıyorsun?" Yumruklar tekmelerle birlikte şimşek hızıyla geliyordu ama aniden net bir şekilde görebiliyordum. Daha önce olduğu gibi, ne yapacağımı biliyordum. Ne zaman eğilmem, nasıl engellemem gerektiğini biliyordum. Rhyan dövüşmenin yarısının çevrenin farkında olmak, yarısının da koreografi olduğunu söylemişti. Her iki beceriye de sahiptim ve onun gücü beni desteklerken, birdenbire kendimi tutuyor, yerimi koruyor ve saldırganları daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde geri gönderiyordum.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Gücümün azaldığını hissedebiliyordum, Rhyan'ın enerjisi ve gücü içimde yanmaya başlamıştı. Yine de kendimi, alanımı ve burada olma hakkımı savunuyordum.

"Shekar Arkasva."

Kelimeler içimde yankılandı. Tökezledim, ayağım çamurda kaydı, daha önce zaten yaralı olan bileğim daha da büküldü. Yere yığıldım, çamur sandaletlerimin ve bacaklarımın arkasını kapladı. Saldırganlar bana yaklaşıyor olsa da habibellumu aradım. Kim bağırıyordu? Buna kim cüret etmişti?

Bu hamle bana pahalıya patladı. Viktor'un soturisi tarafından yakalandım ve Pavi'ye teslim edildim.

Vahşilerden biri kollarını sallayarak ileri atılırken kollarımı tutup arkama geçirdi.

İşte bu kadar. Nakavt olacaktım.

Rhyan'ın gücünün tamamını kullanmam gerektiğini biliyordum. Ya bunu yapacaktım ya da bayılacaktım.

İlkel bir çığlıkla Pavi'den kurtuldum ve arkasına geçene kadar çemberin iç kısmında kalarak vahşiye doğru koştum. Sırtına atladım, dokunabildiğim her şeyi yumrukladım ve tekmeledim.

Bir korna çaldı ve şimşekler çaktı.

Gümüş halkalar teker teker tarlada kayboldu. Beklemedim, tereddüt etmedim.

Bizimki çözülmeye başladığında, arkamdan hakaretler savrulurken onun sırtından atlayıp koştum, kollarım yüzümü kapatıyordu. Bir kavgadan diğerine tökezleyerek geçtim. İçimde bir kasırğa çalkalanıyordu; buz, ateş, öfke, güç ve Rhyan. Hepsi çok fazlaydı. Dövüş, Ka Kormac ve Emartis arasında... Yanacaktım. Alevim neredeyse sönmek üzereydi.

"Hal! Haleika! Galen!" Çığlık attım. "Hal!"

"Lyr!"

Haleika tarlanın karşısındaydı, bana doğru koşuyordu, kahverengi bukleleri yağmurdan dümdüz olmuş, bacaklarına ve ayakkabılarına çamur sıçramıştı. Galen onun peşinden koşuyordu, kolunu yaralanmış gibi yanında tutuyordu. Gök gürledi ve yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki göremiyordum. Alanın etrafında mavi ışık kubbeleri belirmeye başladı, her biri yağın yağmuru yakalıyor ve altında savaşılan herkese bir erteleme sunuyordu.

Bu küçük dikkat dağınıklığı bana pahalıya mal oldu ve Ka Kormac'tan bir vahşi beni ilk bulan oldu; yağmurdan ıslanmış tombul elleri bana uzanırken dişleri gıcırdayordu.

Gücüm tükeniyordu, çamurlu çimlerde kayıyordum, enerjim tükeniyordu. Haleika bana doğru koşuyordu ama bana zamanında ulaşamayacaktı. Son bir hamleyle içimdeki gücü kullanarak onu fırlattım, yere çömelip bacaklarını altından tekmeledim.

Görüşüm karardı. Her vuruşun, tekmenin, yumruğun ve çiziğın acısı içimde yankılandı. Soluk soluğa, Rhyan'arenanın kenarında gördüm, kendini tutmak için eliyle duvarı tutuyordu. Gözleri bana sabitlenmişti ve bağılıyor, adımı haykırıyordu ama kafamın içinde o kadar çok gürültü vardı ki onu zar zor duyabiliyordum. Birden çok uzakta gibi göründü. Herkes öyleydi.

Haleika çığlık atıyordu. Başka biri "Emartis!" diye bağırdı.

Lyr! Rhyan'ın çığığı kafamın içinde yankılandı, zihinlerimiz bir kez daha birbirine bağlandı, tam o sırada kaşonim kapandı ve bağlantımız koptu. Kulaklarımı sessizlik doldurdu.

Dünyam karardı.

BÖLÜM OTUZ BİR

KÜPÜRDÜM. SU ağızımdaydı, boğazımdan aşağı yuvarlanıyor, gözlerime sığıyor ve burnuma hücum ediyordu. Öksürüp tükürerek yanıma yuvarlandım. Yağmur bu kadar mı şiddetlenmişti? Gözlerimi açtım. Fırtına sona ermişti; ben bayginken durmuştu. Turion Dairen başımda duruyordu, elinde boş bir kova sallanıyordu. Piç herif.

"Dövüşün bir kısmını kaçırdım," dedi.

"Ben... ne?" Yan tarafa bakmaya çalıştım, hâlâ öksürüyordum. Boynum gıcırdadı. İşte o zaman acı beni gerçekten vurdu. Kaşomin sistemimden çıktıktan sonra, Tanrılar adına, bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü histi. Tekrar öksürdüm, neredeyse öğürüyordum, ağızda çamur ve kan olduğunu fark ettim.

Kör edici beyaz ışık görüşümü doldurdu ve bir öksürük daha hissettim ama bastırdım. Dayanamıyordum, kaburgalarımı oynatmaya dayanamıyordum. Görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyordu. Bir hıçkırık bedenimi sarstı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen -vücudumu yakıp kavuran nahaşimden bile daha kötü- bir acı her yerimi sarmıştı. Her kasım ağrıyor ve acıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyordu. Nefes almak bile acı veriyordu. Tanrım. Çok kötü acıyordu.

"Soturion Lyriana," dedi Aemon. "Ayağa kalk."

Panik içimde çırpındı. Nasıl? Vücudum kırılmışken nasıl ayakta durabilirdim?

"Ayağa kalk," diye emretti. "Şimdi," dedi nefesinin altında.

İzleniyorduk. İmparator yakınlardaydı. İtaat etmek zorundaydım.

Her değişimde, her harekette, her baskıda ağlayarak tamamen yanıma döndüm, bir koltuğa oturdum ve sonra bir şekilde titreyen bacaklarımın üzerine çıktım - neredeyse altımda pes eden bacaklarım. Ayağa kalktım ve neredeyse bayılacaktım.

"Arkturion," dedim ağzımdaki iğrenç tadı silerek. "Soturion," dedi, "habibellum'u kaçırdın."

"Üzgünüm, etkisiz hale getirildim."

"Evet," dedi Turion Dairen. "Tamamen kendinizden geçmişsiniz. Başa herhangi bir temas olmasına izin vermediğimiz bir zamanda bu çok garip."

Gözlerim arenanın karşısında Rhyan'ınkileri buldu. Dairen bizden şüpheleniyor muydu? Ne yaptığımızı biliyor muydu?

"Oldukça uzun süre dayandığımı sanıyordum," diye karşı çıktım. Dairen alay etti.

"Sana söylemiştim, Aemon," dedi İmparator. "Bu değerli kaynakların boşa harcanması demek. Zayıflığıyla habibellum'u ıskaladı ve beşliden kaçmak ya da karşılık vermek için doğru düzgün yapılmış tek bir manevra bile görmedim. Zarafeti şu anda haftalar önceki kız kadar güçsüz. Son bir aydır ne yapıyordu?"

"Antrenman yapıyor. Her gün benimle mindere çıkıyor ve hiçbir dersi kaçırmıyor," diye bağırdı Rhyan. Rengi solmuştu. Sol gözünün ortasından geçen yara izi teninde kıpkırmızıydı. Onu hiç bu kadar zayıf görmemiştim, sanki ayakta durmak için mücadele ediyordu. Alnından terler akıyordu ve saçlarının uçları kıvrılmıştı. "Elinden geleni yapıyor."

"En iyisi mi?" diye sordu Imperator. "Onun lütfu için neyin tehlikede olduğunu düşünürsek, eğitimin hangi bölümlerini yapmaya tenezzül edeceğini seçip seçmeyeceğini tahmin ediyorum."

"O değil," diye bağırdı Rhyan.

"Raporlarıma göre, ilk gün hiçbir şey bilmiyordu - çalışmamıştı, hazırlanmamıştı. İlk savaş kliniğini kaçırdı. Ve bu gece geç kaldı. Bu bana eğitimini ciddiye alan biri gibi gelmiyor. Kendini geliştirecek birine de benzemiyor. Burada emir komuta zincirini takip ediyoruz. Ve Leydi Lyriana Batavia buna uymuyor. Arkturion'una birkaç kez itaatsizlik etti, bu da cezalandırılması gereken bir suç."

Kalabalıkta bir şaşkınlık dalgası oluştu; korku ve haklılığın sulu bir karışımı. Dalganın üzerinde bir enerji girdabı vardı, yüzü değişirken Aemon'dan yayılan karanlık bir güç kasırgası, ifadesi artık kızgın değil öfkeliydi.

"Buna hemen son verin," dedi İmparator. "O düşeni yapmıyor. Bu çok açık."

"Olacak," diye hırladı Aemon, "gerçekten bir soturion olmanın ne demek olduğunu anladığında. Turion," diye seslendi Dairen'e, "Soturion Lyriana'yı direğe getir."

İçimdeki her şey boşaldı. "Hayır!" Kulaklarım çınlayarak bağırdım. "Hayır!"

"Arkturion!" Rhyan bağırdı. "Yapamazsın. O yaralı."

"Yapamaz mıyım? Sıradaki sen olmak ister misin, Soturion?"

"Efendim," dedi. "Kastettiğim bu değildi."

"Emir komuta hiyerarşisini takip ediyoruz," dedi Aemon. "Unutmamanız gereken bir şey var. Imperator haklı. Soturion Lyriana onu özledi

ilk savaş kliniği. Emre itaatsizlik etmeyi seçti. Bu gece geç gelmeyi seçti. Ve şimdi sonuçlarına katlanacak."

Dairen beni belimden kavradı ve vücutumu tarlaya doğru çekti.

Stadyumdaki koltuklardan gelen bağırışlar -Kormac'ın kurtlarının ulumaları- kulaklarımda çınılıyor, sınıf arkadaşlarımla alaylarına karışıyor. Her şey dayanılmaz bir gürültü bulanıklığına dönüştü.

Sandaletlerimi yere bastırmaya ve Dairen'in beni ileriye doğru sürüklemesini engellemeye çalıştım ama tüm gücüm gitmiş, yerini hırpalanmış kaslar ve kemikler almıştı. Ona karşı mücadele etmek acı veriyordu. Beni çok sıkı tutuyordu, beni direğin önüne getirirken parmakları hassas çürüklere baskı yapıyordu.

İnanılmaz derecede uzun ve siyahtı, üzerimde geceye doğru uzanıyor, ceza ve acı vaat ediyordu.

Dairen beni ileri doğru çekti. Yorgunluğun beni tükettiğini hissettim, bedenim yaralarımınla başa çıkmaya çalışırken bilincim kayboluyordu. Beni, arenanın ateşinden gelen ısıyı emdiği için şok edici derecede sıcak ve kuru olan direğe doğru bastırdı. Kollarımı tıpkı Pavi'ninkiler gibi kaldırdı, ipi bileklerime doladı, sonra o kadar yukarı çekti ki öne doğru tökezledim, ayak parmaklarımla üzerinde dengemi bulmaya çalışırken göğsüm yuvarlak metale çarptı.

"POLE! DİREK! DİREK!" Bağırışlar daha da arttı ve onlarla birlikte benim paniğim de arttı.

Vücutum titremeye başladı. Her yerim acıyordu. Korterian'dan gelen beş yüzden fazla kurt bana ulurken, bir hayvan gibi bağlı olduğum için nefes almakta zorlanıyordum.

"Aemon!" Gözyaşlarımla yüzümden aşağı serbestçe döküldü. Bunun Pavi'ye ne yaptığını görmüştüm ve onun bedeninde büyü vardı. "Aemon, lütfen!"

Çoktan yanıma gelmişti, kaşları birbirine sıkıca kenetlenmişti. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Başka bir yolu olsaydı, kabul ederdim. Ama yok. Buraya bunun için geldiler. Bekliyorlardı. Lyr, geç kalarak ve o tek atlayışla kaderini mühürledin. Biliyorlardı. Başka seçeneğim yok. Cezalandırılmalısın."

"Aemon," diye hıçkırdım. "Lütfen. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Hayır," dedi, sesi ölümcül derecede sakindi. "Yapamayacaksın."

Bundan sonra olmaz." "Aemon! Yapma!"

"Eğer bunu yapmazsam, anlaşılmayı bitirecek," diye tısladı. "Anladınız mı?" Yüksek sesle arenaya, "Soturion Lyriana emirlere itaatsizlikten üç kırbaça çarptırıldı," diye duyurdu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken benden uzaklaştı. Tribünlerdeki soturiler alkışladı.

"Arkturion," diye seslendi Rhyan. Yavaşça bize doğru ilerliyordu, yüzü hâlâ kırmızıydı, vücudu ter ve yağmurdan kayganlaşmıştı. "Zar zor ayakta duruyor. Cezayı hak ettiğini anlıyorum. Ama bu şekilde değil. Bekle biraz. İyileşmesine izin verin." Rhyan geri çekildi, yüzünde soğuk ve mesafeli bir ifade vardı.

İmperator, "Herkes gibi eğitimini tamamlamış olsaydı şu anda ayakta olurdu," dedi. "Bunu yaptığından emin olsan iyi edersin." Rhyan'a değerlendirici bir bakış attı, dudaklarını bir hırıltı kıvırdı. "Sen de bir dövüş katıldın mı, yeminli? Oldukça bitkin görünüyorsun."

Sustum.

Rhyan kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini devirdi. Başı bir saniyeliğine arkaya düştü ama sonra doğruldu, herkesin inandığı o son derece zalim ve sıkılmış yüksek lord gibi görünüyordu

Kaderinde yemin etmeden önce olmak varmış. Kanmamıştım. Düşmeye hazırdı, içindeki enerji kırıntılarına tutunmaya çalışıyordu.

"Bu gece kavga yok, majesteleri," dedi, sesi ukala bir güvenle doluydu. Tekrar Aemon'a döndü. "Ekselanslarına gelince, kuralları biliyorum. Ama ben kendi adıma yarın bir cesedi eğitmemeyi tercih ederim." Sesi sıkılmış gibiydi ve umursamaz görünmek için çaba sarf ediyordu ama sesinde belirgin bir keskinlik vardı, kuzeyli tınısı öfkenin alt akıntısı gibiydi.

Ready ters ters baktı. "Onu hangi durumda olursa olsun eğiteceksin. Beni tekrar sorgular mısın? Burada olacaksın. Kliniğe gittiğinden emin olma konusunda zaten gevşek davrandın."

Bastardmaker hırladı. "Görünüşe göre zarafeti bugün sonunda rütbesini hak edecek."

Rhyan direğin arkasında durmuş, yüzünü benimkinin tam karşısına yerleştirmişti. Yeşil gözleri irileşmiş, burun delikleri açılmış, elleri yumruk olurken çenesi sıkılmıştı, içinden sessiz bir öfke akıyordu. Gözlerinde gördüğüm korku geri gelmişti. Yumuşak bir rüzgâr öpücüğü gibi bir şey bana doğru esti, Rhyan'ın gücünden geriye kalan sadece kalıntılardı.

Turion Dairen arkamda hareket etti. Kalbim küt küt atıyordu. Sarsıntılar bedenimi sararken tuniğimin arkasındaki bağlara uzandı.

"Hayır, Turion," diye araya girdi Aemon.

Bir an için umudumun geri gelmesine izin verdim. . Nefes vermeye başladım.

Aemon elinde kırbaçla önüme geçti. "Ben yaparım."

Başımı kaldırdım, duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. Hazır'ın gözleri karardı ve Rhyan'ın ağzı açık kaldı, tek kaşı şokla kalktı. Aemon asla kırbaçlama . Bu bir İkinci'nin işiydi. Aemon fikri

Cresthaven'da beni neredeyse o büyötmüştü, ikinci bir baba gibiydi.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Alnım direğe çarptı. Gözlerimi sıkarak kapattım. Sanki Tristan sopasını tekrar bana doğrultmuş gibiydi. Aemon da aynı sözleri söylemişti: *Ben yapacağım.*

Arkamda durdu, öfkesi bir fırtına bulutu gibi şiddetli bir şekilde titreşiyordu. Tuniğimi çekiştirmek için uzandığında bilincimi zar zor koruyor, zar zor nefes alabiliyordum.

Gerildim. Gürültülü bir yırtılma oldu ve aynı anda buz gibi bir esinti çıplak sırtıma değdi. Tuniğimin kenarları iki yanımdan gevşekçe sarkıyordu.

Kalabalık kükredi; sesleri kana susamışlık doluydu.

Boğazım kurumasına rağmen zorlukla yutkundum, açıkça , tüm vücudumun vahşi bir hayvanınki gibi titrediğinin farkındaydım. Birden çok üşüdüm, kontrolsüzce titriyordum. Aşağılanma ve korku kanımda dolaşıyordu. Onursuzluk ve teşhir, dayanılmazdı.

"Üç kırbaç," diye tekrar seslendi Aemon.

Nefesimi içime çektim, titremeler kollarımda aşağı yukarı patlıyordu. Korkum büyüyordu ve ben onun gücü altında donup kalıyordum.

Şok. Şoka giriyordum.

Beynimin küçük bir kısmı Jules'un ölüm haberini aldıktan sonra da aynı şeyin olduğunu hatırlıyordu. Vücudum donmuştu ve ben öylece durmuşum. Üç gün boyunca bir daha hareket etmemiştim. Sadece Meera'nın çığlıkları beni dışarı çıkardı. Bu sabah yine aynı şey oldu, tam da bu alanda.

"Derin nefes al, Lyr," dedi Rhyan. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, düşmeye hazır görünüyordu ama yine de elleri yumruk olmuş, iki yanında titriyordu. "Hızlı olacak. Sen farkına bile varmadan bitecek."

Imperator ona sert bir bakış attı. İpler bileklerime battı ve zaten hırpalanmış ve morarmış olan kollarım, çok sıkı bağlanmış olmaktan dolayı taze, bıçak gibi bir acı hissetti.

"Ben buradayım," dedi Rhyan, sesi alçaktı. "Ona bakma, başka hiçbir şeye bakma. Tam buraya bak. Gözlerini benden ayırma."

"BİR!" Aemon bağırdı.

Gözlerim sıkıca kapandı. Kamçının yankılanan kırbacı rüzgârı delerek bana çarparken çıkardığı titreşimi duyabiliyordum. Temasla birlikte nefesim kesildi, ağzımdan çıkmaması gereken anlaşılmaz, hayvani bir ses çıkardım İçimi kesen binlerce hançer gibi bir his derimin üzerinde patladı, her biri ateş gibi yanıyordu. Kırbacın vurduğu yere yumruk ve tekme yemiştım ve şimdi tüm bunların ateşi, acısı ve işkencesi içimi parçalıyordu. Uzaktan, kalabalık kükredi ve tezahürat yaptı. Rüzgâr başımın üzerindeki yüzlerce meşalenin arasından eserken, ulumalar arenanın dört bir yanını inletiyor ve karşılık veriyordu.

Ter ve kir, gözyaşlarımın temizleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde alnımdan aşağıya ve gözlerime aktı. Gözlerimi kapattım. Sırtımda ıslak bir şey vardı, belime doğru kayıyordu.

Kan. . Aemon ilk denemesinde beni parçalamıştı. "İKİ!"

İkinci kırbaç daha hızlı geldi ve sırtımda alevler parlarken kan öksürdüm. Kendi sesimi tanıyamadan, kendimi kontrol edemedemden çığlık attım.

Dizlerim daha fazla acıya dayanamayarak büküldü. Bedenim bunun için tasarlanmamıştı. Sırtım yırtılmış ve alev gibi hissettiren bir şeyle yakılmıştı. Bayılmak üzereydim. Tuniğimin kenarları, ondan geriye kalanlar, terle ıslanmıştı ve taze kan kalın dereler halinde omurgamdan aşağı damlıyor, sırtımın küçük kısmında biriken bir nehir oluşturunuyordu. Birkaç damla düşüp ayaklarımın arasına sıçradı.

"Sonuncusu, Lyr," dedi Rhyan. Sesi alçaktı, kuzeyli tonu daha da belirgindi. "Bir tane daha. Sadece bir tane daha."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Aşağılanma, dehşet ve acı, jilet gibi keskin pençelerini bedenime saplayan ve beni yiyip bitiren iğrenç bir canavara dönüşmüştü. Titriyordum, üçüncü kırbacın geleceğini biliyordum, bunun beni kırabilecek, ikiye bölebilecek bir kırbaç olduğunu biliyordum. Ben hazırlanmadan Aemon "ÜÇ!" diye bağırdı.

Çığlık attım, sırtımdan kan fışkırdı, yağ damlacıkları halinde bacaklarımdan aşağı indi ve ayaklarımın arasında birikti. Hasta olacaktım. Bayılacaktım.

Rhyan, "Onu serbest bırakın," diye emretti.

Aemon kendisine verilen emir karşısında hırladı ama İmperator öne çıktığında çoktan kollarıma uzanmıştı.

"Aemon," diye söylendi, bir parmağını düşünceli düşünceli çenesine bastırarak. "Yüzünde üzüntü ya da pişmanlık görmüyorum. Uygun şekilde cezalandırılmazsa itaatsizlik edecek. Bence dördüncü bir kırbaç uygun olur."

"Hayır!" Rhyan acı dolu bir çığlık attı.

"Aemon," diye hıçkırdım. "Ben... ben... lütfen. Özür dilerim. Ben...." Pişmanım demek istedim ama bu bile benim için çok fazlaydı.

Aemon ağır ağır nefes alıyordu, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. Yere, tam İmparator'un ayaklarının dibine tükürdü, sonra geri çekildi ve

kırbaç elindeydi. Aurası karanlık ve ağır bir şekilde dönüyor, İmparator'un kurnaz zaferiyle karışıyordu. Etrafımda beklentiyle nefes alıp veren bir topluluk vardı.

"Hayır. Aemon."

Uğultu yine havayı doldurdu - uçan bir kırbacın sesi.

Bastardmaker dudaklarını yalarken Imperator'un siyah gözleri içimi yaktı.

Uğultu giderek arttı, şiddetlendi. Omurga kıran bir çatırtıyla sona erdi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Kafamın içinde bir uğultu vardı ve görüşüm beyaz ışıklarla parladı. Ağırlıklar gibi yanlarıma çarpan kollarımdan kan akıyordu. İleri doğru tökezledim, yanan sıcak direğe çarptım ve kendimi iterek dört ayak üzerine düşmek için yana doğru tökezledim. İçimi acı dolu bir çığlık kapladı, sesi kulaklarımda çınliyordu. Sesin sadece kafamda mı olduğunu yoksa ağzımdan da çıkıp çıkmadığını anlayamadım.

O kadar çok acı çekiyordum ki, umursamaz hale gelmiştim. İçimde bir fırtına kopuyordu ve kollarımdaki kan aşağıya kayarak toprağa, çamura ve yağmura karıştı. Burnum yere çarparak öne doğru düştüm. Kan, safra ve yarım ömür önce kahvaltıda her ne yediysem ondan oluşan korkunç bir karışımı kusmak için başımı zar zor çevirdim. Yine çığlık atıyordum, gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. Midem yanıyordu, tekrar kusana kadar kıvrılıyor, çimdikliyor ve çekiştiriyordu, zedelenmiş göğüs kafesim protesto çığlıkları atıyordu.

Bir el enseme bastırdı, güçlü parmaklar omuzlarımın üst kısımlarına bastırarak beni yatıştırdı.

Rhyan.

Diğer eli alnıma uzanıp gevşek saç tellerini geri çekerken irkildim. Avucu orada kaldı, tenime karşı düz ve serin, sakinleştirici bir varlık. Gücünden geriye kalanları aurasından bana doğru yaydı, yanan sıcak tenime karşı serin bir esinti oldu. Yine de çığlık attım, ağladım ve o beni tutarken ve saçıma ve yüzüme yumuşak, serin rüzgârlar göndermeye devam ederken bile daha fazla safra kustum.

"Seni yakaladım," dedi. "Her şey . Artık bitti."

"Ayakta durabilir misin?" Aemon sesini fısıltıya indirerek sordu. "Lyriana. Lyr! Ayağa kalkmalısın." Çenesini Rhyan'a doğru salladı. "Onu ayağa kaldır."

Rhyan'ın aurasından bir patlama oldu, buz gibi yanıyordu. Öfke ve hiddet o kadar güçlü bir rüzgâr estirdi ki Aemon kendini hazırladı. Ve sonra başladığı kadar hızlı bir şekilde buz durdu. Aemon Rhyan'a baktı, dudakları alaycı bir ifadeyle geriye çekildi. Rhyan'ın burun delikleri alevlendi ama boyun eğerek Arkturion'una başını salladı.

Güçlü kollar beni sardı, sert ama nazikti ve ayağa kaldırıldım. Rhyan'ın elleri belimdeydi ve sırtımdan uzak duruyordu. Rhyan ağırlığımı kollarıyla taşıyor, ayaklarım yere değerken bile beni taşıyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Kendi gücü kalmadıktan sonra bunu nasıl yapıyordu? Muhafızlarımın bir parçası olsun ya da olmasın, neden hâlâ burada benimle olduğunu anlamıyordum. İmparator ve Aemon'un önünde solgun ve zayıflamış bir halde durduğu her saniye başını tekrar belaya sokma riskini alıyordu.

Rhyan geri çekilmeye başladı ama kendi başıma ayakta durmaya hazır değildim, çok güçsüzdüm, çok yaralıydım. Ellerini tekrar bana bastırdı, avuç içleri kalçalarımın dayanmıştı. Başım geriye yuvarlandı ama Aemon'un sesindeki bir şey, bir endişe ve

bir komut, beni daha dik durmaya zorladı, ayaklarım , bacaklarım isteksizce ağırlığı kabul ederken iğneler tabanları sıkıştırdı.

"Ayağa kalkın majesteleri. Bırakın onu," diye emretti Aemon Rhyan'a.
"Bunu o yapacak.

Bunu yapmalı."

Rhyan geri çekildi ama büyük ve sabit eli belime bastırdı. Ona doğru eğildim, destek için çaresizdim, beni tutacak bir şeye, birine ihtiyacım vardı. Yavaşça, sadece parmakları beni destekleyene kadar avucunu geri çekti ve dengemi bulmamı sağladı.

Aemon başını salladı. Çenesini tekrar sallayarak Rhyan'ı işaret etti. Mesaj açıktı.

Bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Bir soturion gibi.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Hazır, İmparator'a hırslayarak. Yüz ifadesi bir Ölüm Tanrısı'ninkine benziyordu. Tek bir yanlış hareketinde öldürecekti.

"Lütfu, kurallarımızı ve yöntemlerimizi küçümsemekten başka bir şey yapmadığını kanıtladı," dedi Imperator, siyah pelerinini omzunun üzerinden geçirerek. Altın iplikler ateş ışığının altında parlıyordu. "Bu deneyin gerekenden bir saniye daha uzun sürmesine izin vermeye niyetim yok. İmparator bu kış Valyati için Bamaria'yı ziyaret edecek. Zarafeti o zaman sınanacak. Kalan zamanını iyi değerlendirse iyi olur."

Valyati. Kış Gündönümü. Üç aydan az kaldı. Üç ay! Hazırlanmak ve cevaplar bulmak için kalan zamanımı yarıya indirmişti. Öylece gitmişti, çünkü bunu kaldırabilirdi. Anlaşmanın kendi tarafını onurlandırmaya hiç niyeti yoktu.

Etrafımdaki kargaşanın belli belirsiz farkındaydım; sınıf arkadaşlarım hakkımı aldığım için memnun bir şekilde bağırıyor ve alay ediyorlardı. Pavi de Naria gibi son derece memnun görünüyordu.

Havada soğuk bir esinti, kemiklerimi donduran ani bir nem vardı. Yakında yine yağmur yağacaktı.

Aemon'un kliniği bitirdiğini ve herkesi arenadan kovduğunu biliyordum ama direğin yanında kaldım, zar zor ayakta duruyordum, etrafımın farkında bile değildim.

"Çıkarın onu buradan," diye bağırdı Aemon Rhyan'a. "onu."

"Emredersin Arkturion."

"Ekselansları," dedi Aemon, sesi alçalmış, gözlerini endişe kaplamıştı. Yüzünü buruşturdu ama daha çok küçük bir kızken tanıdığım Aemon'a benziyordu, her zaman bana göz kulak olan Aemon'a - Cresthaven'da fazladan bir amcaya. "Bir daha asla buraya gelmeyeceksin."

Ya başımı salladım ya da başım sallanıyordu. Aemon kovarcasına döndü. Yine ensemden bir el hissettim, bana yol gösteriyor, beni ileriye doğru yönlendiriyordu. Yumuşakça, nazikçe sırtımın küçük kısmına, yaralanmadığım tek yere doğru hareket etti.

"Yanımdayım Lyr, seninle ilgileneceğim. İyi olacaksın," dedi Rhyan.

Sınıf arkadaşlarım ben yürürken beni izleyerek arenanın kapısından çıktılar. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, vücudum attığım her adımda çığlık atıyordu, arenanın kenarına ulaştık ve Rhyan bir kapı açarak beni Katurium'un içine yönlendirdi. Koridorlar meşale ışııyla aydınlanmıştı, gözlerimi alamayacak kadar parlaktı. Bocaladım, midem yine bulandı, başım aynı anda hem hafifledi hem de ağırlaştı. Daireme geri dönemeyecektim. Bu koridorun sonuna zar zor varacaktım. Rhyan aniden döndü ve beni terk edilmiş bir koridora götürdü.

"Nerede...?" Beni küçük bir masaya yönlendirmeden önce sesim titreyerek sormaya başladım.

"Ellerini buraya koy," dedi ve benim için masanın üzerine koydu. Ellerini kollarımda gezdirdi ve uzaklaşmadan önce bileklerimi sıktı. "Sırtını örtmem gerekiyor."

Doğru, sırtım açıktaydı, tuniğim omuzlarımdan sarkıyordu - hayır, sırtım, sırtımın gerçek derisi açılmıştı... kanlıydı.... Yerdeki kan damlaları koridorda iz bırakıyordu. Gördüğüm manzara karşısında sarsıldım.

"Masaya tutun," dedi. "Ben malzemeleri alırken bir dakika bekle. Hızlı olacağım."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve yeniden gözyaşlarına boğuldum. Rhyan bir saniye oradaydı, sonra gitmişti. Etrafımdaki izleri kaybediyordum, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Omzuna astığı büyük bir çantayla koridorda bir anda yeniden belirdi.

"Aldım onları," dedi. "Sadece bir dakika daha bekle. Tamam mı? Eve gittiğimizde seni biraz daha temizleyeceğim. Ama tuniğini çıkarmam gerek Lyr. Sorun olur mu?"

Yanıt olarak zar zor anlaşılır bir ses çıkardım ama yeterliydi.

Rhyan'ın elleri omuzlarımdaydı, kollarımı örten kumaşın kalıntılarını sıyrıyordu. Tuniği belimden aşağıya doğru çekerek ayaklarımın etrafında yerde birikmesine izin verdi. Arkamda, dizlerinin üzerine eğildiğini, vücut ağırlığıyla beni desteklerken yavaşça ayaklarımı teker teker kaldırarak giysilerimden çıkardığını hissedebiliyordum. Sonra ayağa kalktı ve önüme uzandı, elleri kollarımın arasından kayarak büyük beyaz bir bezin uçlarını göğüslerimin altında düğümledi. Sırtımdaki yaraları da kapatmıştı. Bez sıkı değildi, yaraları kapatmaya çalışmıyordu... sihirle aşılarmış bir soturion kırbacının sonucu olduklarında bu mümkün değildi. Ama bez, her tarafımın kanamasını ve enfeksiyon kapmamı önleyecekti.

Biraz sallandım. Görüşüm tekrar odaktan çıktı.

"Seni yakaladım." Güçlü bir kol omuzlarıma uzandı ve bir diğeri beni kollarının arasına alırken dizlerimin altından geçti. Başım göğsüne yaslandı. Kalbi kulağımın dibinde atıyordu, gümbürtüsü yüksek ve sabitti. Kokusu beni sardı - misk gibi, odunsu. Yüzümü göğsüne bastırdım. "Hey, ortak... benimle kal." Kolları etrafımda sıkılaştı. "Lyr? Lyr, benim için uyanık kal. Sadece biraz daha."

Gözlerim kapandı.

Onları açtığımda, bir yatakta karnımın üzerinde yatıyordum. Ama benim yatağım değildi.

"Neredeyim ben?"

"Benim evim," dedi Rhyan, tedirgin görünüyordu. "Ne kadar?"

"On beş dakika bile değil." Çenesi gerildi. "Seni temizleyeceğim. Sadece rahatla."

Başımı yastığının üzerine bıraktım. Onun gibi kokuyordu, o eşsiz misk ve ağaç kokusu. Orada yatarken başımın döndüğünü hissettim ve çarşaflarına baktım. Her yerim kan içindeydi. Kendimi dirseklerimin üzerine itmeye çalıştım ama Rhyan hemen yanımdaydı.

"Kımıldama," dedi.

"Çarşaflarınız," dedim zayıfça.

Rhyan omuz silkti. "Sadece kan. Akıp gidecektir. Ben yaranı sarana kadar hareket etmemeye çalış." Yanıma oturdu. "Önce sırtındaki bandajı çıkarmam gerek."

"Neyi?" Ben sordum.

"Bandaj. Koridorda sana bağladığım bandaj," dedi.

Aklım başımdan gitti. Tanrılar. Tuniğimi çıkarmıştı... sırtımı korumak için etrafıma bir bandaj bağlamıştı... çünkü açıkta kalmıştı.

Sertçe nefes aldım, korku aniden beni ele geçirdi. Yara izleri, çürükler, Meera'nın vizyonlarıyla geçen iki yıldan taşıdığım acılar....

Hayır. Sırtımdaki her yara izi, her morluk bu geceden, kırbaçtan kaynaklanıyor olabilirdi. Ama yine de... yine de içimdeki paniğin yükseldiğini hissettim. Bileğimdeki yara izinin alev alev yandığını hissettim.

Yeminini hatırla. Hatırla ya da sonuçlarına katlan.

Daha önce tahmin etmeye başlamıştı. Meera'nın yüzüme attığı yumruğun kanıtlarını ve ona doğru koşarken topalladığımı görmüş ve Tristan'ı suçlamıştı. Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Bu iyi mi?" Rhyan sordu. "Bandajı çıkarıyor musun?"

"Um," dedim, göğsüm sıkıştıyordu.

"Elimden geldiğince nazik olacağım. Söz veriyorum. Daha önce de bu tür yaraları tedavi etmek zorunda kalmıştım."

"Rhyan, I...." Paniğe kapılarak sözümü yarıda kestim. Ne diyecektim ki? Lütfen yaralarımı tedavi etme. Bırak kendim yapayım. Ayrıca daha önce gördüklerini unut. O yapmaz. Ve bunu tek başıma yapamazdım. Zar zor hareket edebiliyordum. Muhtemelen tekrar bayılmama saniyeler kalmıştı.

"İyi olacaksın," dedi. "Artık benimle güvendesin. Her şey bitti." Yataktan kaydı, yanına çömeldi, böylece yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Özür dilerim. Bunun sana olmasını engelleyemediğim için çok üzgünüm. Keşke yapabilseydim." Başını salladı, sertçe yutkundu. "Bu gece hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Burnumu çektim, dehşete kapılmıştım, vücudum titriyor ve kontrolsüzce kasılıyordu. Ama başımı salladım.

Çenesi sıkıştı ve bir eli ileri uzandı. Parmaklarıyla saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına doğru düzeltti. "Yakabileceğim ay yaprağı mumlarım var. Yardımcı olabilirler."

Başımda keskin bir ağrı hissederek irkildim. "Yapraklar sende mi?" diye sordum. "Onları yakarsan daha hızlı etki ederler." Bu numarayı Morgana'nın baş ağrılarını yatıştırmak için öğrenmiştim.

Tek kaşı şaşkınlıkla kalktı ama başını salladı ve odanın içinde ilerleyerek yaprakları toplayıp bir kâsede yaktı. Koku hemen havayı doldurdu ve ben rahatladım. Birazcık.

Rhyan tekrar oturduğunda şilte yanıma doğru eğildi.

"Lyr," dedi. "Bana dürüstçe söyle. Seninle birlikte olması için başka birini getireyim mi? Lord Tristan'ı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Yüz ifadesi gerginleşti, az önceki suçlamasından hiç şüphesi yoktu.

"Seni istiyorum," dedim.

Başını salladı, çene kasları çalışıyordu.

"Düşündüğün gibi değil. Beni incittiği için değil. Ben... Şimdi açıklayamıyorum... Her şey acıtıyor."

"Biliyorum. Bu konuda bir şeyler yapacağım. Şimdi bandajı çıkarıyorum." Elleri sırtımda hafifçe gezindi, sonra yavaşça altımdan karnıma doğru kaydı.

Parmakları göğüslerimin altında oluşturduğu düğümü bulduğunda nefesimi içime çektim. Parmak eklemleri kazara onlara değdi. Dondu kaldı.

"Özür dilerim," dedi. "Kendini misin? Sadece bir saniyeliğine."

Yutkundum ve dirseklerimin üzerinde doğruldum, dudaklarımdan acı dolu bir inilti kaçtı.

"Mükemmel." Düğümü ustalıkla çözdü ve bandajı çıkardı. "Uzan."

Göğsüm tekrar yatağa çarptı; kendimi bir saniye bile ayakta tutmak için harcadığım enerji neredeyse sahip olduğumdan fazlaydı. Rhyan bez bandajı yere fırlattı.

Kana bulanmış.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü yastıklarına gömdüm.

"Bunu miyim?" diye sordu, elleri göğüslerimi bağlayan bağların üzerindeydi.

Zaten gevşemişti ve üzerimden düşüyordu.

Bileğimde bir sıcaklık parlaması oldu. Göğüslerimi tutan yarım vardiya, Meera'dan taşıdığım eski yara izleriyle, sakladığım sırrın kanıtlarıyla aramdaki son engeldi. Vücudum titremeye başladı. Panik içimde yeniden alevlendi.

"Her şey yolunda," dedi. "Benimle güvendesin." "Evet."

Yavaşça, kalan bağları çözdü ve onu da kaydırды ve tüm sırtım ona açıldı.

"Peki ya bu?" diye sordu. Parmakları nasır dolu bir el kolumdan aşağı kaydı. Her zaman taktığım altın kelepçenin tam üzerinde durdu. "Bunu çıkarabilir miyim?"

"Hayır!" Çabucak söyledim. "O kalacak." "Etrafında çalışacağım," dedi.

Serin ve ıslak bir bezi tenime bastırdı. Rhyan bezi yavaşça, nazikçe hareket ettirerek sırtımdaki kanı temizledi.

"Hepiniz temizsiniz," dedi. "Ama enfeksiyonu önlemem gerekiyor. Bu biraz acıtabilir."

"Şu anda görevde misin?" Dişlerimi sıkarak sordum. Temizleyici merhemi sırtımda gezdirdi. Yanılıyordu. Odada tüten ay yaprağı kokusu bile çok acıtiyordu. Çığlık atmamak için yüzümü yastığına gömdüm.

"Hayır. Burada olmak istediğim için buradayım." Biraz daha yağ ekledi ve ben de keskin, acılı bir ses çıkardım. "Özür dilerim." Öne doğru eğildi, göğsü arkamdan bana baskı yapıyordu ve başımın yanına kabarık bir şey bıraktı. "İşte başka bir yastık. Acıdığında sık."

Ben ısırdım. Ve başımın altındakini ısırdım. "Siktir."

"Bu sonuncusu," dedi usulca. "Güneş yaprakları acıyı dindirecektir." Rhyan bir dakika sessiz kaldı ve macunu sırtıma sürmeye başladı. "Burada görevde olup olmamam neden bu kadar önemli?" diye sordu.

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Önemli."

Dudağının kenarını çiğnerken bir an daha geçti. "Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü... arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sonra benimle konuşmayı bıraktın."

Tek kaşı çatıldı. "Seninle konuşmadan bir gün bile geçirmedim." İnledim.

"Konuşmak sadece senin bana öğrettiğin bir şey değildi."

Başını iki yana salladı. "Ölümün eşiğindeyken bile tartışmaya girmeye çalışıyorsun. Şimdi bandajları hazırlayacağım," dedi. "Karnın mı uyuyor?"

"Ne? Um...Sanırım bazen...." Başımı tekrar koydum. Kaldırmaya çalışamayacak kadar yorgundum.

"Bu gece yüzüstü yatmalısın." Elleri yine sırtımdaydı, bandajları düzeltiyordu. "Lyr," dedi sessizce. Elleri sırtımdan omuzlarıma doğru , durakladı ve sonra çekildi. "Bir süredir

seninle sessiz. Ve özür dilerim. Seninle konuşmak istemediğimden değil."

"Kızgın mıydın?" diye sordum. "Söylediğim şey yüzünden mi?"

"Hayır, seni affettim. O gece acı çekiyordun. Seninle konuşurken...." İç çekti. "Seninle konuşmak Bamaria'da olmakla ilgili en sevdiğim şey. Ama... Durmak zorundaydım. En iyisi buydu. Lütfen inan bana." Rhyan yatağın kenarından kaydı ve yanıma çömeldi, yüzü yine benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Öne doğru uzandı ve kulağımın arkasındaki bir başka gevşek dalgayı itti. "Nasıl hissediyorsun?"

Burnumu çektim. "Sanki dayak yemişim ve kırbaçlanmışım gibi." Gözümden bir damla yaş kaçtı.

"Biliyorum." Başını salladı. "Bu gece burada kalıyorsun, böylece sana göz kulak olabilirim. Uykunda sırt üstü dönmediğinden ya da ateşinin yükselmediğinden emin ol."

Beynim hemen yüzlerce düşünceyi bir araya getirdi. Geceyi Rhyan'ın yatak odasında geçiremezdim. Yarı , onun yatağındaydım.... Ayrıca Meera ve Morgana'yı kontrol etmem gerekiyordu. Ve Tristan gibi birinin beni aramaya gelme ihtimaline karşı kendi daireme dönmem gerekiyordu.

Ama çok yorgundum. Hareket etme düşüncesine dayanamıyordum ve Rhyan'ın yatağı çok rahattı ve çok güzel kokuyordu....

"Gözlerini kapatmadan önce," dedi, "bunu iç. İçinde ay yaprağı yağı var. Uyumana yardımcı olacaktır." Oturmama yardım etti, vücudumu onunkine yasladı, gümüş şişeden birkaç yudum almam için yeterli bir süre. Meera ve Morgana'ya yaptığımı benzer bir karışımdı ama daha sertti. Ve daha baharatlı. Etkisi neredeyse anında ortaya çıktı, acım azaldı ve bedenim rahatladı. Ben oturup ona yaslanırken, o da titizlikle kanlı çarşafları çıkarmaya çalıştı. Beni kucağına kaydırıp, başımı

boynuna, yatağının üstüne temiz bir tane yerleştirdi. O şişenin kapağını kapatıp küçük bir masanın üzerine koyarken ben tekrar uzandım.

"Sadece bir yatağınız var," dedim, tekrar karnımın üzerine yerleşerek. Çarşafklar temiz ama yine de Rhyan gibi kokuyordu.

"Tebrikler. Matematik becerileriniz gayet iyi durumda."

Gözlerimi devirdim ya da en azından öyle sandım. "Nerede uyuyacaksın?" Uykulu bir şekilde sordum.

Ağzının köşesi kalktı. "Hapishanede seni yerle aynı yer," dedi. "Yerde. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım." Nefes nefese uzandım ve elini tuttum.

Hâlâ oturuyordu.

Parmakları hemen benimkilere dolandı.

"Özür dilerim," dedim. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim...ve...."

"Shhhh." Elimi sıktı. "Özür dilemene gerek yok. Bu gece olmaz. Ayrıca, ben de özür dilerim." Üzerime gevşekçe bir battaniye örttü ve uçlarını kollarımın altına sıkıştırdı. "Ben... geçen ay her şeyin böyle olmasına izin verdiğim için özür dilerim."

"Beni öpüp öpemeyeceğini sormuştun," dedim aniden, kelimeler düşünmeden ağzımdan dökülüverdi.

"Ne?"

"Yıldızların altında... ağaçların içinde." Bilincimi kaybetmeye başlamıştım ama bu gece beni iyileştirirken her adımda izin istemesi bana o ilk öpücüğü, ilk kez izin istediği anı hatırlattı.

Seni öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?

"Yaz mı?" diye sordu, parmakları parmaklarıma kenetlenmişti.

"Dans ettik," dedim. "Ve sen beni öpmek istedin."

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Dedim," dedi, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Ve sen de evet dedin."

"Evet dedim." Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Öne doğru eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, gözlerinde komplocu bir kıvılcım vardı. "Sana o gün sevgili demiştim."

Nefesimi içime çektim, dudaklarım aniden onunkileri arzulamaya başladı. O içeri girdi ya da belki ben hareket ettim ve sonra dudakları benimkilerin hemen üzerinde durdu. Bunu hissedebiliyordum, aramızdaki enerjiyi hissedebiliyordum, aurasının beni kucakladığını, okşadığını hissedebiliyordum. Dudaklarım onunla titreşiyor, üç yıl önce öpüştüğümüzde olduğu gibi karıncalanıyordu. Gözlerimi kapattım, misk ve çam kokusu sarhoş ediciydi, nefesi ağırlaşmıştı. Alnı benimkine değiyordu, teni sıcak ve yatıştırıcıydı. Bu bir öpücük değildi. Başka bir şeydi. Benim nefesim onun nefesi gibiydi ve dudaklarının benimkilere değen en hafif, en nazik fırçası vardı.

Ve sonra geri çekildi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, benden uzaklaşırken dudaklarım neredeyse acı içindeydi.

"Lyr." Başını salladı, sertçe yutkundu. "Yapamayız."

Midem bulandı. "Çünkü sen benim korumamsın," dedim, yarı yarıya kendimi onun haklı olduğuna ikna etmeye çalışarak.

"Evet."

"Ve çünkü sen benim çırağımsın."

Gözleri karardı. "Bunu asla unutamayız." Çene kasları esnedi. "Ve çünkü benimle birlikte olmakta özgür değilsin. Çünkü bir yeminliden daha iyisini hak ediyorsun."

"Rhyan...."

Elimi bıraktı. "Çünkü üç yıl sonra bile dudaklarının tadını hâlâ üzerimde hissediyorum. Çünkü seni, vücudunun bana hissettirdiklerini unutamıyorum."

kokunun beni sarışını. Çünkü her zaman o öpücüğü . Çünkü geceleri rüyamda seni görüyorum. Çünkü seni şimdi öpersem, bir kez daha tadına bakarsam beni tüketeceksin."

Tekrar başını salladı. "Seninle konuşmayı bu yüzden bıraktım. Bu yüzden -Önemli değil. Söylediklerimi unut. Bu senin sorunun değil. Sadece iyileşmeye, daha iyi hissetmeye ihtiyacın var."

Ve sonra dudakları alnımdaydı, tenime en yumuşak öpücüğü kondurdu. "Uyu." Mumları söndürdü, yatak odası havadaki hafif duman kokusuyla karardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyandığımda RHYAN'eli alnımdaydı, tam beni öptüğü yerde.

Güneş henüz doğmamıştı. Sadece köşedeki masanın üzerinde duran küçük bir mum ışık veriyordu. Bir kâsenin içinde tüten ay yapraklarının kalan küllerinden közler parlıyordu.

"Selam ortak," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ölüm gibi." Eline doğru eğildim. Şiddetli bir baş ağrım vardı ve basınç rahatlatıcıydı.

"Çırpınıyordun," dedi. "Ve ateşin çıktı ama sanırım çoktan düştü. Sana soğuk kompres yapıyorum ve... seni serin tutmak için auramı kullanıyorum."

"Terliyorum," dedim zayıf bir sesle, alnımdaki ve ensemdaki nemi hissederek. Yüzümün altındaki yastık bile nemliydi.

"Bu çok iyi."

Yan döndüm ve bir anlığına mide bulantısı hissettim. Doğrudum, battaniye omuzlarımdan kaydı. Aynı hızla, o his

serbest bıraktı ve beni Rhyan'ın önünde göğüslerimin tamamen açıkta olduğunu fark etmek zorunda bıraktı.

Yorganı tekrar çekti. "Ben bir şey görmedim."

"İnsanlar bir şey gördüklerinde tam olarak böyle söylerler," diye inledim. Avucumu şakağıma bastırdım, bütün başım çarpıyordu.

"Auriel'e yemin et." Bir elini kalbine bastırdı ama aynı zamanda battanileri omzumun üzerinden daha da yukarı çekti, çenesi gergindi. "Dinle, gün doğmadan önce seni odana geri götürmeliyiz. Görülmeden önce."

"Bunun için başımız ne kadar belaya girecek?"

"gereken hiçbir şey yapmadık," dedi dikkatle.

Hayır, sadece öpüşmekten bahsettik ve neredeyse.... Parmaklarım dudaklarıma sürtündü, hala onun neredeyse hissini hissediyordum.

"Bir çırağın yaralı acemisine bakması beklenir," dedi. "Ama bizde, şey, senin üzerinde çok fazla ilgi var ve bence kimsenin seni bu kadar yaralı görmemesi daha iyi olur. Henüz değil."

" kaç?" Penceresinden hiç ışık gelmiyordu. "Neredeyse sabahın beşi."

"Haklısın." Yorganı bu kez üzerime sıkı sıkıya sararak yeniden doğrulmaya başladım. Başım dönüyordu. "Tanrım."

", Lyr. Yürüyecek durumda değilsin."

"Peki tam olarak nasıl gitmem gerekiyor?" Tekrar karnıma döndüm ve yatağa gömülmesine izin verdim.

"Ben. Seni taşıyacağım. Bütün işi ben yaparım. Sen sadece dinlenmeye devam et."

"Eğitim için hazır olmam gerektiği için mi?" Gözlerimi kapattım, fiziksel hareket fikri, Katurium'a tekrar adım atma fikri beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Çünkü iyileşmen gerek. Karnının üzerinde kal. Sana giyecek bir şey getireyim."

Birkaç saniye içinde tekrar uykuya daldım. Rhyan'ın başıma bir tunik geçirmesiyle uyandım. Yavaşça önce bir kolumu, sonra diğerini kaldırdı ve kollarımı kolların arasından geçirdi.

"Bilinçsiz insanları giydirmeyi nasıl öğrendin?" Yastığa doğru sordum.

Eğlenerek bir of çekti. "En iyi arkadaşım Dario. Sık sık herkesten daha fazla içmeye ve antrenman için kalkması gerekirken baygın kalmaya ihtiyaç duyar." Yanıma oturdu. "Hazır mısın?"

Yatağın gövdeyi bastıran baskısı arasında köprücük kemiğimin etrafında düğümlenen tuniğin eteğine uzandım ve onu karnımdan aşağı çektim. "Hazır."

"Pekala ortak, yan yat, bakalım."

Döndüm ve Rhyan beni kollarının arasına aldı. Güçsüzce kolumu boynuna doladım, o ayağa kalkarken başım göğsüne düştü. Bu hareket başımı döndürdü. Ve etkilendim. Nasıl hâlâ gücü kalmıştı? ama tüm enerji depolarını tüketip bana vermişti ve sonra bütün gece benimle ilgilenmiş, hatta aurasında kalanları ateşimi düşürmek için kullanmıştı. Yanlarından geçerken mumları üfledi. Midemde bir bulantı hissettim ve gözlerimi kapatıp burnumdan derin nefes aldım. Tekrar hastalanamazdım, onun kollarında değil.

Rhyan kapıya yöneldi ve apartmanın koridorunda bir yerde tekrar bayıldım. Daire kapımın kilidinin açılmasıyla uyandım. Gürültülü bir tıkırtı duydum ve içerideydik. Ama yalnız değildik.

Her yer aydınlatılmıştı; her yerde mumlar ve yüzen meşaleler vardı. Yüzen ametistler bile Büyük Kütüphane'de olduğu gibi ışık saçacak şekilde büyülenmişti.

"Siz ikiniz rahat değil misiniz?"

İrkildim, neredeyse Rhyan'ın elinden düşüyordum.

Kanepemde uzanmış, ayaklarını koluma dayamış olan Afeya, Mercurial'dı. Mavi teni öncekinden daha sıcak bir renk almıştı, alevlere karşı daha çok gece yarısı rengindeydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Rhyan eşikten geri geri çıkarak sordu. "Ah, , ah," diye azarladı Mercurial. İpek gibi siyah saçlarını

Omzunda parlayan bukleleri bir araya getirerek örmeye başladı. "Ben olsam güneş doğmaya bu kadar yakınken koridora çıkmazdım. Soturi'nin yataklarından kalkması, banyo odalarını kullanmak için tökezlemesi, yeminli çırağımızla acemisinin baş başa geçirdikleri bir gecenin ardından birbirlerinin kollarına dolandığını görmek. Çok yasak."

Rhyan'ın bana karşı gerildiğini, daha dik durduğunu ve yerini koruduğunu hissedebiliyordum.

"Buraya geri gel," diye mırıldandı Mercurial. "Haklı olduğumu biliyorsun. Ayrıca burası çok sıcak."

Sanki bir işaret ya da belki de Afeyan'ın bazı entrikaları gibi, koridorun sonunda bir kapı açıldı ve sesini boğuk, uykulu sesler takip etti.

Rhyan tökezleyerek ilerledi ve ön kapım çarparak kapandı. "Çok daha iyi," dedi Mercurial. "Partiye hoş geldiniz."

"Beni yere bırak," dedim, kalbim küt küt atıyordu. Mercurial'ın karşısına bu şekilde çıkamazdım. Zayıf düşmüş olsam bile kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordu.

Rhyan beni tuttuğu gibi bıraktı ve yere bıraktı. Tökezledim, başım döndü ve yönümü şaşırdım. Dengemi bulmam biraz zaman aldı. Bira

Bana verdiği ilaçların etkisi geçmeye başlamıştı ve sırtımda keskin ve ısırıcı yeni bir ağrı, bir nefes nefese kalmama neden oldu.

"Zarafetinin yatağa çok ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Sanırım bütün gece buna ihtiyacı vardı. Ama buradan gördüğüm kadarıyla boş - ne kadar skandal." Dudakları abartılı bir "O" şekli aldı ve elini ağzına götürmeden önce gözleri büyüdü. "Sanırım Leydi Lyriana Batavia'nın bu gece kendi yatağını görmediğini rahatlıkla varsayabiliriz."

"O yaralı," diye hırladı Rhyan. "Ve sen de burada olmamalısın."

"Yapmamalı mıyım?" diye sordu. Burnunu oynattı ve yarattığı örgünün içinde yeşil sarmaşıklar oluştu ve sonunda kendilerini bağladılar. Asmanın üzerinde açan kırmızı çiçekler siyah saçlarında parlıyordu. "Görünüşe göre ikinizin de ihtiyacı var. Ve benim bu tür istekleri tatmin etme konusunda büyük bir yeteneğim var."

Rhyan, "Arkturion Aemon'u izinsiz girdiğin konusunda uyaracağız," dedi. "Tapınakta bize yaklaşmak başka bir şey. Ama burası Majesteleri'nin özel dairesi. Çıkın dışarı. Hemen."

"Çok kaba," dedi Mercurial, ayağa kalkarken kalçalarını kıvrarak. Bana doğru yürüdü ve parmaklarını giydiğim tuniğin kolunda gezdirdi -Rhyan'ın tuniği, bana en az üç beden büyüktü.

"Ne moda ama," diye mırıldandı Mercurial. "Bu Lord Rhyan Hart'ın özel koleksiyonundan mı geldi?"

"Hâlâ bir lord değil," diye homurdandı Rhyan.

"Benim hatam. Bu lord olmayan kişinin özel koleksiyonundan mı geldi?" Mercurial Rhyan'ın önüne geçti, neredeyse burunları birbirine değecek kadar yaklaştı. "Benim bedenimde var mı?"

Rhyan omuzlarını geriye atarak başını salladı ama Afeya'nın bakışlarını üzerinde tuttu. "Arkturion Aemon bunu duyacak."

Mercurial kahkahalara boğuldu, ses tapınaktaki ilk seferinde olduğu gibi hipnotik ve çan gibiydi. "Sanırım öyle olacak. Ama ben şu anda buradayım. Biraz sohbet edelim. Sevgili Leydi Lyriana. Afeya hakkında ne biliyorsunuz?"

Yutkundum. Bu bir numaraydı. Ona bir soru sormam, bir anlaşma yapmam için beni kandırmaya çalışıyordu. Rhyan başını hafifçe sallayarak gözüme takıldı.

Gözlerim Afeyan'ın kilerle buluştu. Karanlık ve hipnotize ediciydi. Olduğum yerde biraz sallandım, bir yan masaya tutundum ve kafam berraklaşana kadar gözlerimi kııptım. "Bilmem gerekeni biliyorum," dedim dikkatlice.

Mercurial'ın yüzüne kedigillere özgü geniş bir gülümseme yayıldı. "O zaman buraya sadece büyük bir ilgiyle geldiğimi bileceksin. Ve büyük bir amaçla."

"Ya da zarafetinin buna kanacak kadar çaresiz olduğunu düşünüyorsun." Rhyan bir adım öne çıkarak vücudunu benimkinin önüne doğru eğdi.

"Son zamanlarda kütüphaneye gittin mi?" Mercurial çizdi. "Senin için bazı ışıklarını buraya getirdim. Belki özlemiştir diye."

"Görünüşe göre kendi sorunuzun cevabını zaten biliyorsunuz. Bir önceki ziyaretimde seçimlerinin beni tatmin etmediğini gördüm." İstedğim parşömen ondaydı, Sianna'nın ikinci yazı parşömeni, gücü olmayan bir Lumerian'ın bilinen tek anlatısı. *Asherah'ın Düşüşü ve Güç Kaybı*'nı Ramia'yla birlikte sırf benimle oynamak, ona bir soru soracak, bir anlaşma yapacak kadar çaresiz kalmamı sağlamak için yerleştirmişti.

"Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Ama artık gerçekten dinlenmem gerekiyor. Lütfen bir sonraki ziyaretinizden önce bana önceden haber verin, böylece... ön kapının kilidini açabilirim."

"Her zaman kıvrak bir zekân olmuştur. Ama kim olduğun, kim olduğun ve kim olabileceğin konusunda senden daha azını beklemezdim."

Dudağımı ısırđım, ellerimi yumruk yapıp yanına koydum.

"Oh, ne demek istediğimi bilmek ister misin?" diye sordu, sesi şekerli bir tatlılıkla damlıyordu.

"Sana tek bir soru bile sormadı," dedi Rhyan.

Mercurial gözlerini devirdi ve bana doğru yürürken omuzlarına vurdu. "Ama o istiyor. Kokusunu alabiliyorum." Afeyan'ın gözleri parladı. "Tadına bak. Neyse ki cömert bir ruh halindeyim. Bu bedava." Elini bana doğru salladı. Bileğimdeki sızı kayboldu.

Başımı salladım, nabzım hızlandı. Kendi özgür iradesiyle büyü yapamazdı. Ve Afeya bedavaya büyü yapmazdı. Yapamazlardı. Büyüleri sadece emir verildiğinde çalışırdı. Kimin için çalışıyordu? Bileğimi iyileştirmek onlara nasıl hizmet etmişti?

"Daha iyi misin?"

diye sordu. "Evet, teşekkür ederim."

Mercurial omuz silkti. "Bu şekilde topallamana izin veremeyiz. Sen bu haldeyken olmaz. Ve sormayacağını biliyorum... davranış kuralları falan, o yüzden ben senin için soracağım. Ne demek istiyorum? Mercurial ne demeye çalışıyor? Peki, size tarihteki en güçlü soturion olduğunuzu söylesem ne dersiniz?"

Ağırlığımı huzursuzca ayaklarımın arasında kaydırdım. Beni gerçekten iyileştirmişti. Ama onun oyununu oynamayacaktım. "Tarihteki en güçlü soturion olmak gibi bir niyetim yok."

Dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. "Seni bir tane yapacağımı söylemedim. Senin öyle olduğunu söyledim."

"Burada işimiz bitti," dedi Rhyan. Hâlâ dün gecedен kalma zırhını giyiyordu ve beni dışarı taşımadan önce kılıcını kemerine bağlamıştı. Şimdi eli kılıcın kabzasına dayanmış, kızarmış parmakları kılıcın etrafını sarmıştı.

Mercurial'ın gözleri kısıldı. "Demek öyle. Günaydın o zaman, lordum olmayan. Majesteleri."

Kapım hızla açıldı ama Mercurial sırta kadem bastı. Onunla birlikte ametist ışıklar ve mumlar da gitti, her biri söndü ve dairem kararına kadar kayboldu, yükselen güneş tarafından zar zor aydınlatıldı. Bir saniye sonra kapı çarparak kapandı.

Göğsümü tuttum, derin bir nefes aldım, sonra tökezleyerek yatak odama girdim ve yüzüstü yatağa düştüm.

"Lyr," Rhyan hemen yanımdaydı, saçlarımı düzeltiyor, avucunu alnıma koyuyordu. "Ben Moriel'e. Bu konuyu doğrudan Aemon'a anlatacağım. Buraya nasıl girebildi?"

Başımı salladım. "En güçlü soturion olduğumu söylediğinde ondan çabucak kurtuldun."

Rhyan sırtıttı. "Eğer tarihteki en güçlü soturion sensen, ben ne oluyorum?" diye sordu.

"İkincisi," diye homurdandım. "Belli ki."

Gülümsedi. "Unutma, o tehlikeli biri. Aklına girmesine izin verme." Alnımdaki tutuşunu bıraktı ve avucunu tekrar saçlarımın üzerinde yumuşattı. "Artık sıcak değil," dedi. "Ama yine de dinlenmen gerek."

"İki saat içinde arenada olmam gerekiyor. Pavi kırbaçlandıktan sonra hiçbir antrenmanı kaçırmadı. Eğer kaçırırsam ya da geç kalırsam Imperator muhtemelen kalan süremi yine yarıya indirecektir."

Rhyan içini çekti. "Şimdi mümkün olduğunca uzun süre dinlen. Koşuya gidip elinden gelenin en iyisini yapacaksın, derslerine gireceksin ve sonra eğitime geçtiğinde... ara vereceğiz."

Mercurial'ın ayak bileğimdeki sızıları iyileştirmekten fazlasını yapıp yapmadığını bilmiyordum ama iki saat sonra sahaya geri dönmüştüm, gözümü direğe dikmiş

sabah güneşi, canlı ve uyanık. Hala ağır yaralıydım ve sırtım hala yanıyordu ama sadece saatler önce ayakta duramıyordum, bu yüzden bunu büyük bir zafer olarak kabul ediyordum.

Yanımdan geçen isimsiz soturiler bana seslendi, kırbaçlar ve çıkardığım sesler hakkında bağırdılar... Hepsini görmezden geldim.

Pistte ayak sürüyerek ilerledim. İlk gün olduğumdan daha yavaşım ama hâlâ buradaydım ve eğer üç ayım kaldıysa bunu değerlendirecektim. İmparator'un bana karşı kullanabileceği bir bahane daha bulmasına izin vermeyecektim.

Öğle yemeğinden sonra eğitim odamıza ulaştığımda bayılmaya hazırdım.

Rhyan yavaşça içeri girdi, kapıyı arkasından kapattıktan sonra önümde çömeldi ve çantasını yere bıraktı.

"Nasılsın?"

Yutkundum. "Bok gibi hissediyorum."

"Lyr," dedi, gözleri yüzümde ileri geri gezinirken hareketsiz kaldı. "Dün gece ne oldu?"

Nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak ters ters baktım. Bu konuşmayı şimdi mi yapacaktık? Neredeyse öpüşmemiz hakkında mı? Bana yaptığı itiraf hakkında mı? Benim de ona duygularımı itiraf etmek istemem hakkında mı? "Arenadan sonra mı?" Gergin bir şekilde sordum.

"Hayır," dedi. "Yani... sen gelmeden önce ne oldu?" Eli yüzüme uzandı, nasırlı parmakları hafifçe yanağıma sürtündü. "Gözün morarmış. Yanağında da bir kesik. Mercurial seni iyileştirmeden önce topallıyordun. Habibellum'dan değil. Kırbaçlanmaktan değil. Bu yaralar Katurium'a girmeden önce de vardı."

Nefesimi içime çektim.

"Lyr, bana anlatabilirsin. O... Tristan sana zarar verdi mi?"

Elim içgüdüsel olarak bileğimi kapadı ve yara izlerine doğru sıktı. "Sana zaten söyledim."

Başını iki yana salladı. "Lütfen, sadece... Yardım etmek istiyorum.

Bana güvenebilirsin." "Sadece antrenman yapalım," dedim.

"Tamam." Çantasını açtı ve iyileştirilmiş güneş yaprakları, ay yağı ve yeni kesilmiş beyaz kumaş parçaları çıkardı. "Bandajlarını değiştirmem gerekiyor."

Derim karıncalandı, bileğim yandı ve bileğimdeki kan yemini izlerinden dirseğime kadar bir kaşıntı yayıldı.

"Hayır," dedim otomatik olarak. "Yapma."

"Uzun sürmeyecek ve bu sizi enfeksiyondan koruyacak."

"Ben sadece...." Arkama yaslandım, bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya çalışıyordum, midem bulanıyordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ben bile kendi sırtımı saramıyorum ve bu yaralı olmadığım zamanlar için geçerli." Kumaş kayışları çantasının üzerine koydu ve iç çekti. "Neredeyse her seferinde bu konuda benimle kavga ediyorsun." Başını iki yana salladı. "Ve ben... Bunu yapman için tek bir neden bile düşünemiyorum, eğer sen...." Titrek bir nefes verdi. "Ben de eskiden yaralarımı saklardım."

Başımı kaldırıp Rhyan'ın yeşil gözlerine baktım. Çekingen ve endişeli bir şekilde öne doğru uzandı ve yanaklarımdaki yaşları sildi. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

"Bana söylemek zorunda değilsin." Sesi inanılmaz derecede nazikti. "Ama söyleyebilirsin. Ne zaman hazır olursan." Alt dudağını ısırarak pencereden dışarı baktı. "İncinmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Büyü olmadan yaraları iyileştirmenin nasıl bir şey olduğunu." Dizlerinin üzerine çöktü, karşıma oturdu, yeşil gözleri bana odaklanmıştı ve ham duygularla çalkalanıyordu. "Ben...?" Yutkundu, yüz ifadesi zor bir karar vermiş gibi değişti. "Lyr, izin ver

sırtını tedavi et." Beni zorlamayacaktı. Ama bu artık bir soru değildi. Bir emirdi.

Elimi bileğime, kan yeminimin izlerine ve onları saklayan dövmelerin üzerine sardım. Ama önceki gibi bir yanma, bir uyarı yoktu. İncindiğimi biliyordu ama sırrımı saklamama izin vermişti. Baskı yapmadı, burnunu sokmadı. Ve bir açıdan ona güveniyordum. Ona güvendiğimden daha fazla.

Kalbimin bir parçası küçüklüğümden beri Rhyan'ındı. O gece gündönümü yıldızlarının altında dans ettiğimizde duygularım değişmiş, daha fazla bir şeye dönüşmüştü. Öpüştüğümüzde duygularım yeniden büyümüş ve daha derin, daha ilkel bir şeye dönüşmüştü. Ama sonra ziyaretinin geri kalanında bana neredeyse hiç ilgi göstermedi ve gitti. Aradan yıllar geçmişti. Ve bunun bir önemi yoktu. Başka çocukları öpmüştüm. Tristan'a aşık olmuştum. Yine de kalbimin o parçası oradaydı, benim dışımda yaşıyordu, onu bekliyordu, onun için atıyordu ve sonra geri döndü. Bamaria'ya geri döndü. Ve şimdi, önümdeydi, önümde diz çökmüş, yardım etmek istiyordu.

Hâlâ zırhını giyiyordu. Bu sabah Mercurial'la karşılaştığında onu giyiyordu. Dün gece de giymişti. Ben uyurken, yatağına ter ve kan bulaşırken, o uyanık oturup beni izlemiş, savaşa tamamen hazır bir şekilde giyinmişti.

Başımı salladım. "Pekala."

"Güzel." Kapıyı kilitlemek için ayağa kalkarken sesi rahatlamış gibiydi. Arkama oturdu. "Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu tuniğimi çekiştirerek.

"Evet."

Parmakları yavaşça sırtımdaki bağcıkları çözdü, malzemeyi cildimden ve yaralarımın uzak tutmaya dikkat etti. Tuniği kollarımın üzerinde öne doğru kaydırды ve sırtımı tamamen ona gösterdi. Vardiya giyme zahmetine girmemiştim.

O yaraların üzerine sıkı bir şey örtme fikri bile acı vericiydi, bu yüzden sargı bezi kullanmadım. Şimdi Rhyan'la aramda kalan tek şey dün gece oraya yerleştirdiği bandajlardı. Öne doğru eğildim, tuniğimin önünü göğsümün üzerinde tutuyordum.

Ellerini omurgamda nazikçe gezdirdi, yol boyunca dürttü ve dürttü, sırtımdan geçen çizgileri bir havluyla, ardından iyileştirici merhemle ve son olarak da yeni bir güneş yaprağı yığısıyla izledi.

Çalışırken sessizdi ve ben onun dokunuşu altında rahatlamaya başladım, sonunda derin bir iç çekerek ellerini çekti. "Yaralanacağını sanmıyorum," dedi.

İstemsizce bir ses çıkardım, hıçkırıkla kahkaha arası bir şeydi. Çok aptalcaydı. Bunun bir önemi olmamalıydı. Ama bedenim zaten yeterince iz taşıyordu, asla kurtulamayacağım izler.

Parmakları sırtımda gezindi ve nefesimi içime çektim. "Güneş yaprakları kesikleri kapatmaya başladı bile. Aemon kırbaçlarını kat kat yapmamaya dikkat etti. Acıdığını biliyorum ama sırtın birkaç hafta içinde yeni gibi olacak. Aslında çok güzel iyileşiyorsun."

Sesimi sabitlemeye çalışarak başımı salladım. "Bundan şüpheliyim. O kırbaçların ne işe yaradığını, kimin üzerinde kullanılması gerektiğini biliyorum ve bu benim gibi biri değil -zayıf, güçsüz biri."

"Lyr, sen zayıf değilsin. Gücün var."

"Bunu bana daha önce de söylemiştin," dedim. "Ama bu doğru değildi. İlk klinikte hiç gücüm yoktu. Ve dün gece senin gücün sayesinde zar zor hayatta kaldım. Mercurial'ın tehlikeli olduğunu biliyorum ama gücümünden bahsettikten sonra ondan kurtulmak için çok acele ettin. Rhyan, zayıf olduğumu biliyorsun." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Zayıf ve çaresiz. Yapamadım... pazarlığın bana düşen kısmını getiremedim," diye ağladım. "Gücümü bulamadım." Sert bir kahkaha kaçtı

benden. "Tabii ki yapamazdım. Bunu yapacak kadar bile güçlü değildim....."
Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Rhyan'ın elleri sırtımda sıcacıktı, avuç içleri kürek kemiklerimi yatıştırdıktan sonra aşağı doğru inerek son macunu sürdürdü. Her şeyin üzerine bir bandaj yapıştırdı ve yerine sabitlendiğinden emin oldu. Elleri sırtımda nazikçe kaldı. "Ne için yeterince güçlü değildin?" diye sordu.

Göğsüm sıkıştı ve gözlerimin arkası yandı, bileklerim kadar yanıyordu. Sonra söyledim, taşıdığım gerçeği, iki yıldır kalbimi bir gölgeyle kaplayan utancı, "Benim hatammış gibi hissediyorum. Suçlu benmişim gibi. Çünkü Jules'u kurtaramadım." İçimi bir hıçkırık kapladı ve dizlerimi göğsüme çektim.

Rhyan'ın ayağa kalktığını, vücudunu benimkinin önünde kaydırıldığını ve beni kollarının arasına aldığını hissettim. "Bu doğru değil," dedi. "Lyr. Onu kurtarmak asla senin işin olmadı."

"Ama öyle olduğunu hissediyorum! Benim için çok mücadele ederdi. Ve ben orada öylece oturdum, çaresiz. İzledim. Olanları izledim. Gözlerimin önünde götürülüşünü izledim. Imperator onu bağladı ve ben izledim. Ve Bastardmaker, o... onu götürdü. Herkesin önünde. En güzel elbiselerimizle orada oturduk ve hepimiz izledik ve hiçbir şey yapmadık! Ve ben... Ben...."

"Shhhh, Lyr. Her şey yolunda. Her şey yolunda." Eli sırtımı aşağı yukarı ovaladı. "Onu kurtarmak senin işin değildi. Sen reşit bile değildin, Imperator'a karşı gelemezdin. Bunu biliyorsun."

"Anlıyorum ama yine de bir şeyler düşünmeliymişim gibi hissediyorum. Daha fazlasını yapmalıymışım gibi. Daha çok denedim, daha hızlı oldum. Denedim... her şey bittikten sonra, denedim

ama Markan...." Gözyaşlarıım yüzümden aşağı serbestçe düştü. "Markan bana ilaç verdi. Beni eve baygın halde sürükledi."

"Tanrılar," diye acı çeker gibiydi. "Çok özür dilerim. Piç kurusu," diye küfretti. "Ama Lyr, bak. Gitseydin bile onları durduramazdın. Bir . Baban ne yapıyordu? Arkasva'da mı? Ya da kız kardeşlerin? Ya da halan? Ya da Bamarian Konseyi'nin başka bir üyesi? Bir İmperator bir şey istediğinde... bunu durdurmak için yapabileceğimiz neredeyse hiçbir şey yoktur."

Yabancı bir lejyonla ülkemi işgal etmek gibi.

"Biliyorum." Burnumu çektim.

"Bence," diye devam etti Rhyan, "Jules'un başına gelenlerin yükünü uzun zamandır omuzlarında taşıyorsun ve bunu kabullenemiyorsun. Şu anki görüntüsü . Ama Lyr, sen suçsuzsun ve bahse girerim Jules burada olsaydı o da sana aynı şeyi söylerdi. Sana affedildiğini, suçsuz olduğunu, yaşamaya devam etmenin, güçlenmenin, mücadele etmenin doğru olduğunu söylerdi. Herkesi kurtarmak senin sorumluluğun değil. Sadece kendini."

Bileğimdeki yara izleri aksini söylüyordu. Yüzümde oluşan siyah göz ve derime işlemiş sayısız kesik ve çürük de öyle. Daha fazla gözyaşı dökülürken tüm yüzüm ısındı.

"Kendimi çok güçsüz hissediyorum," dedim, sesim kısık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Biliyorum. Sanırım nasıl hissettiğin hakkında bir fikrim var."

Başımı salladım. "Kimse bilmiyor."

"İstiyorum. Ve bunu öylesine söylemiyorum. Lyr, ben... ben bir İmparator'un benim için en önemli kişiyi alıp götürmesini izledim. Ben de izlemek zorunda kaldım, tamamen çaresiz. Ve ben...ben kırbaçlandım. Ve bu vücudumda büyü varken değil, zayıfken, güçsüzken oldu."

Yüzümü ona döndüm. "Dedin ki... eskiden yaralarını sakladığını söyledin."

Yere baktı, gözlerini kırptırdı, elleri saçlarına gitti, bukleleri karıştırıp alnına, yarasının üzerine çekmeye çalıştı. Saçları hâlâ yarayı kapatamayacak kadar kısaydı, bu yüzden omuzlarını silkmekle yetindi ve gözlerimi kendi gözleriyle buluşturdu -parlak ve yeşil, güzel, şok edici derecede güzel, sol gözünden geçen yara izine rağmen. Başka bir yüzü mahvedebilirdi ama Rhyan'ın güzelliğini bozmak yerine ona başka bir boyut katmıştı.

"İlk seferinde on üç yaşındaydım."

Koluna uzandım. "Özür dilerim."

Çenesini yukarı kaldırdı, kolu dokunuşumdan kurtulurken çenesi gerildi. "İyileştigiime dair kanıt sunardım ama sırtımda başka bir sanat eseri var ve bana olan güvenini kaybetmeni istemiyorum." Şaka yapmaya çalışarak göz kırptı ama sesi titriyordu.

"Dövmeni mi kastediyorsun?" diye sordum. Birkaç kez yarım tunik giyerek antrenman yapmıştı ama omuzları boyunca uzanan ve göğsünü saran mürekkepli kanatları olan büyük gryphon dışında tek bir yara izi ya da işaret hatırlayamadım.

Kendi yıldızlarıma ve Ka Batavia'nın mührüne baktım - kan yeminlerimin maskesi.

Rhyan saçlarımı yavaşça kulaklarımın arkasına itti ve kalan macunu yanağıma sürdü. "Evet. Dövme ve bazı becerikli büyü çalışmaları sayesinde epeyce kötü görünümlü yara izi yok oldu. Ama kırbaçlar, onlar gerçekten kendiliğinden iyileşti." Önümde oturarak son macunu yanağıma, Meera'nın imgeleminde bana yumruk attığında açtığı kesiğin üzerine sürdü. Göğsümü örten açık tuniğe baktı. "Bunu şimdi tekrar takabiliriz." Öne doğru uzandı ve

kollarını omuzlarımdan yukarı kaldırdı. "Saçlarını bir kenara ayırırsan bağcıklarını senin için bağlayabilirim."

İşini bitirdiğinde sırtımı sıvazladı ve ben de ona doğru döndüm. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Sağlam kaşını çattı ama ikisini de oynatmak istediği izlenimine kapıldım. Kabul etmeyi reddetse de yara izi kozmetik olmaktan çok daha fazlasıydı. "Seni güçlendireceğiz, kendi gücüne başvuracağız, böylece güçsüz olma hissine ses vermeyi bırakabilirsin."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Sanırım yapabilirim. Vahiyden sonra bile babam beni bağlardı." Sesi sessizdi.

"Tanrım." Tristan'ın uydurduğu iplerin verdiği hissi hatırlayınca midem düğümlendi. Yanma, aşağılanma, acı... bağılyken antrenman yapmak zorunda kalmak kulağa dayanılmaz geliyordu.

Rhyan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sabah koşusundan önce beni bağlamaları için büyücülerini gönderirdi. Ben de beşlere aynı şekilde girdim." Gözleri karardı. "Başlangıçta ben de senin gibiydim. Koşuda sonuncuydum, kramplardan takılıp iki büklüm olurdum. Ezildim ve zorbalığa uğradım. Babam bizzat kendisi beni hasta edene kadar kırbaçladı. Koşudan sonraki ilk hafta her gün kustum, yetismeye çalışırken kendimi hasta ettim."

Uzandım ve elimi tekrar koluna koydum. Geçen ay Rhyan'a o kadar kızmış, sinirlenmiş ve korkmuştum ki onun benim için gerçekten iyi bir öğretmen olduğu gerçeğini göz ardı etmiştim. Verdiği tüm öğütler... sanki kendisinin de duymaya ihtiyacı olduğu öğütler gibiydi.

İrkildi, gerildi ama bu sefer dokunuşumla rahatladı.

"Biraz zaman aldı, uzun bir süre. Ama yetiştim, onları geride bıraktım, ellerim bağılyken bile onları beşte yendim."

"Nasıl?" Ben sordum.

Yüz hatlarına aniden utangaç bir ifade yayıldı. "Daha önce hiç gryphon gördün mü? Gerçek bir tane?"

"Hayır," dedim. "Hiç yeterince kuzeye gitmedim."

"Ben gryphonlarla büyüdüm," dedi Rhyan. "Gerçekten. Eskiden At Ustamızın onları eğitmesine bile yardım ederdim. Glemaria'da ashvan yerine devriye gezerler, her saat başı sınırın etrafında daireler çizerler. Ayrıca onları seraphim yerine nakliye için de kullanıyoruz." Durakladı, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Onlar... inanılmazlar. Güzel ve güçlüler. Çok güçlü ve... dev gibiler. Sizin seraphim'lerinizden çok daha büyükler. Daha da sertler. Çocukken onları çok severdim." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bir şekilde onlardan biri olmak isterdim. Çok özgür görünüyorlardı. Kaçabiliyorlardı... ya da kaçabilecekmiş gibi görünüyorlardı. Şey. Daha çok evcil hayvan olarak istemiştim. Babam tabii ki hayır dedi. Bir gryphon odama sığmayacak kadar büyüdü...."

Yabani, kıvrıkcık, siyah saçlı ve aşırı büyük yeşil gözlü küçük Rhyan'ın geceleri bir gryphon'la kucaklaşmak istediğini hayal ederek göğsümde bir şeyler ısındı. Onlara özgür göründükleri için hayranlık duyuyordu ama söylemeden bıraktığı şeyi de hissedebiliyordum. Çok yalnızdı. Onun gibi soğuk davranan, aurası dondurucu olan biri yalnızdı. Sadece bir evcil hayvan istememişti. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Ona ne isim verirdiniz?" diye sordum. "Eğer evcil bir gryphon alsaydın?"

Gözlerini kapadı ve kocaman gülümsedi. "Aidan. Annemin hikâyelerinden birinde en sevdiğim kahramandı. Neyse ki okula başladığımda en iyi arkadaşlarımdan biriyle tanıştım. Onun adı da Aidan. Bu yüzden Gryphon Aidan'ı alamadığım için çok üzülmeysin. İnsan Aidan iyi bir ikinciydi ve

Aslında bir gryphon'a benziyor." Kıkırdadı. "Kocaman kaslar, büyük gagalı burun."

Ben de güldüm ve ona doğru yaklaştım.

"Bu yüzden küçük ben gryphonlardan büyülenmiş ve güçleri karşısında dehşete düşmüştüm. Size bir fikir vermesi açısından, bir akadim beş soturi gücüne sahipken, gryphon yaklaşık yirmi soturi gücüne sahiptir. Ve unutmayın, bunlar gökyüzü yaratıkları- sadece uçmak istiyorlar. Ancak dağlara uçmalarını engellemek için bacaklarına bir ip bağlarız, hareketleri kısıtlanmasın diye biraz ince, etrafta uçmalarına yetecek ama kaçmalarına izin vermeyecek kadar uzun.

"Çocukken iplerin sihirli olduğunu, güçlü bir büyüyle bağlandığını düşünürdüm. Ama babam Second'a sorduğumda bana bunun sadece eski bir ip olduğunu söyledi."

"Düz ip bir gryphon'un kaçmasını engelleyebilir mi?"

Başını salladı. "Bakın, gryphonlar bebekken çok küçük ve çaresizdirler, hiç güçleri yoktur. Onları bağladığımızda kurtulmak için tekmeleyip çırpınırlar ama kaçamazlar. Çünkü ip bir bebek için çok güçlüdür. Sonunda denemeyi bırakırlar. Sonra büyüüp kocaman, güçlü bir canavar olurlar. Ama hiç kimse gryphonlara halattan daha güçlü olduklarını söylemez. İpin daha güçlü olduğunu öğrenmişler. Bu yüzden hiç çaba harcamadan kurtulabilecekleri halde denemiyorlar bile." Rhyan yutkundu ve dikkatle bana baktı.

Ne demek istediği anlaşılmaya başladı.

"Bir gün," diye devam etti, "gryphonların kendilerini böyle cılız bir ip parçasıyla bağlamalarına izin vermelerini izliyordum, çünkü bunu aştıklarına, değiştiklerine ve daha güçlü olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. İçlerindeki gücün farkında değillerdi. Ve düşündüm... Neden ben olmayayım? Ya ben şimdi daha güçlüysem ? babamdan daha güçlü , babamdan daha güçlü

Beni bastırmak, gücümü elimden almak için kullandığı her şeyi." Küçük bir gülümseme verdi. "Haklı olduğum ortaya çıktı. Babamdan korkarak büyüdüm. Karşı koymaya karar verdiğim gün, daha güçlü olduğumu, onu yenebileceğimi çok çabuk anladım. En azından fiziksel bir kavgada." Ağzını aniden kapattı, bana yeniden odaklanmadan önce gözlerini bulanıklaştıran uzak bir bakış. "Senin içinde güç var. Belki beklediğin gibi bir güç değil ama kullanabileceğin bir güç ve yapamadığın her şey için kendini suçlu hissetmeyi bıraktığında, geçmiş için kendini suçlamayı bıraktığında, ona dokunabilirsin. Ben kendiminkine dokunamadığım zaman buna karar verdim. İçimde babamın alamayacağı, bağlayamayacağı, söküp atamayacağı bir güç olduğuna karar verdim."

Rhyan'ın yeşil gözleri şimdi alev alev yanıyordu. "Sen seç. Diğerlerinin senin hakkında düşündüklerinin doğru olmasına izin verebilirsin, suçluluk ve utancının seni aşağı çekmesine izin verebilirsin ya da kaderine karar verebilirsin, sahip olduğun gücü ortaya koyabilirsin, her zamankinden daha güçlü olabilirsin. Ama bunu talep etmelisiniz. Ve bunu yaptığınızda, bir seraphim'den daha özgür olabilirsiniz. Bir gryphon'dan daha güçlü. Hiçbir ip sizi tutamaz. Hiçbir kafes sizi hapsedemez."

Nefesimi içime çekerek sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Ona inanmaya, haklı olduğuna, bunu gerçekten yapabileceğime inanmaya ve belki de Jules'a karşı duyduğum suçluluk duygusunun beni geride tutmasına izin verdiğimi görmeye başlamıştım. Belki de onu kaybettiğimden bu yana geçen iki yıl içinde, sanki Jules'la aramı gibi kız kardeşlerime yardım etmeye çok hazırdım. Belki de Jules feda edildiğinden beri kendimi onlara feda ediyordum. Ve belki de, sadece belki de, kendimi Tristan'la cezalandırıyordum, geliştirdiğim o mükemmel imaj için kendime işkence ediyordum - onun götürülüşünü izlediğimde ustalaştığım imaj. Onun hakkında kötü konuşmasına, bana sarılmasına ve elimi öpmesine izin verdiğim için.

Kalbimdeki bir şey çözüldü. Yaralı ve hamdı. Ama Rhyan'ın içimde bir şeyleri açtığını, farkında bile olmadan bir parçamı iyileştirdiğini biliyordum.

Yutkunarak, "Bu yüzden mi dövmede yırtık bir ip var?" diye sordum.

Başını salladı. "Eğer bir gryphon o ipi yırtmaya çalışsaydı, saniyeler içinde özgür olurdu ama bunu bilmedikleri için yapmıyorlar. Kendime hatırlatmak istedim. Ne zaman bir şeyi yapamayacağımı düşünsem, bir görev çok büyük,

bir düşman çok korkutucu gelse, onların ince, cılız bir ipten başka bir şey olmadığını hayal ettim. Ve hiçbir ip beni tutamaz. Ne zaman yapamayacağını düşünsen

zihninizde bir ip hayal edin. Ve o ipi koparın." "Demek ki büyü olmadan da antrenman yapmak mümkün," dedim nefes nefese.

Başını salladı. "Aemon bu yüzden kalman için bastırıyor, bu yüzden her zaman bunu yapabileceğini söyledim ve bunda ciddiydim. Ve sen de bunu yapıyorsun. Bir aydan fazla süredir eğitim görüyorsun. Buraya ilk adım attığın zamankinden daha güçlüsün. Dün gece yorgun ve yaralıydın. Ama yaptığın dövüşü ben yapmadım. Sendin. Lyr, gerçek gücün büyüyle alakası yoktur. Sadece büyüye güvenen her soturion sonunda kaybeder. Dışarıda gördüğün pistleri yırtanların çoğu büyü depolarına güveniyor, içlerinden gelen güce değil. Vahiy'de kas kazanan bir soturion ile kaslarını kendisi inşa eden bir soturion arasında çok büyük bir fark vardır. En güçlü olanlar, güçlerini içlerinde bulurlar."

"Göster bana," dedim. "Öğrenmek istiyorum. O gücü, o kudreti bulmak istiyorum." Ve şaşırtıcı bir şekilde, bunu kastettiğimi biliyordum. Sadece bir amaç, kız kardeşlerimi korumanın bir yolu, statümü ya da Tristan'la nişanımı güvence altına almanın bir yolu olarak değil. Sadece kendim için güçlü olmak istiyordum.

Sertçe yutkundu, çenesi sıkıştı. "İhtiyacın olan şey, sana göstermem gereken şey o kadar basit değil. Seni eğitmeye devam etmek zorundayım.

Akademi'nin programına göre. Ancak eğitim saatleri dışında...."

Teklif ettiği şeyin şartlarını zihninde çizdiğini görebiliyordum.

"Daha fazla zaman gerektirir. Daha fazla çaba. Sabahları koşudan önce başlamak. Daha geç kalmak. Hafta sonları antrenman yapmak." Durakladı, gözleri yoğunlaşmıştı. "Kolay olmayacak. Kendini adaman gerekecek. Ailenle, arkadaşlarıyla, partilere gitmekle, uyumakla daha az zaman geçireceksin...."

Öfkelendim. "Söz verebilirim. Peki ya sen?"

"Yeminli olduğumda partileri bıraktım ve hiç uyumuyorum."

Yüz ifadesini inceledim. Şaka yapmaya çalışsa da ciddi bir teklifte bulunuyor, zamanını ve enerjisini feda ediyordu. Benim için. Ama bundan da öte, risk alıyordu. Eğer biri bizi görür ve ilişkimizin acemi ve çıraktan öte bir şey olduğundan şüphelenirse, üniversiteden atılmak, hatta Bamaria'dan sürölmek bir merhamet olurdu.

İçimde güçlü, derin bir his yükseldi. Bir arzu ve özlem. Evet demek istedim çünkü eğitimi istiyordum. Sonunda her şeyimi vermeye hazırdım. Ve onun etrafında daha sık olmak istiyordum. Ve bu... bu, İmparator'un kış geldiğinde benim için hazırladığı şeyden çok daha tehlikeliydi.

"Eğer benden seni eğitmemi istersen, evet derim."

Ağzımı açmaya başladım ama sözümü kesti.

"Bugün dinlenmeni istiyorum. Bunu bir düşün. Eğer bu ekstra antrenmanı yapacaksan, ciddi olmalısın. Bunu kolaylaştırmayacağım."

"Biliyorum."

"Ve... dün gece sana söylediklerim... neredeyse aramızda olanlar. Bir daha söylemeyeceğim. Ve bu asla ama asla bir daha olmayacak. Güvende kalacaksa olmaz."

Midemde bir çukur oluştu. Beni pmemişti çünkü perse onu tketeceğimi söylemişti. Ama dudakları benimkilere değmişti. Ve bu, onun için yanıyormuşum gibi hissetmem için gereken tek şeydi.

"Haklısın," dedim.

"O zaman git günün geri kalanında izin yap. Düşün ve cevabını bana yarın söyle."

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Daireme doğru yürürken dışarıdaki hava serindi. Sonbahar nihayet geliyordu ve ben hazırdım. Değişime hazırdım. Geçmiş geride bırakmaya ve Rhyan'la birlikte gücümü artırmaya hazırdım.

Nadir bir an için, garip bir şekilde umutlu hissettim, sanki Tanrıların bir mucizesi sayesinde her şeyi halledecekmişim gibi. Sanki hayatımda yeniden bir olasılık varmış, sanki başaracakmışım gibi hissettim.

Apartmanıma girdim ve bir koridora yöneldim. Koridorun gölgeleri arasında bir soturion dolaşıyordu, pelerini karanlığa karışıyordu. Bu soturion yüzüne bir maske takmıştı, siyah tüylerden oluşan bir maske; siyah bir seraphim.

Emartis.

İlk başta beni görmedi. Kim olduğunu zaten bildiğim için peşinden gittim. Soturileri her zaman fark edebilirdim, özellikle de onları tanıyorsam ve onu da tanıyordum. Çenesinin kesimini biliyordum. Ka Elys üyelerinin karakteristik koyu, ipeksi saçlarını ve altın-kahverengi tenlerini biliyordum.

Tani Elwen, Ka Elys. Leydi Pavi'nin kucak köpeği ve hayatımı cehenneme çevirmeye ve Pavi'ye olanların bedelini bana ödetmeye Naria'dan bile daha kararlı olan soturion.

Ödemeyi bitirmiştım.

"Tani!" Hiç düşünmeden söyledim. Koyu kahverengi gözler tüylü maskenin yarıklarından bana bakıyordu. "O notu bırakan sendin, evime zorla girdin. Seni şikâyet edeceğim."

"Beni ihbar et," dedi gülerek, gölgelerin arasından çıktı, maskeyi yüzünden çekip çıkardı ve çantasına attı. "Seni ihbar edeceğim," diye tersledi.

"Beni ne için rapor edeceksin?" Ben sordum.

"Habibellum sırasında hile yapmak için kashonim kullandığınız için." İtirazlarımı susturmak için elini kaldırdı. "Zayıf, güçsüz ve birinin birdenbire güçlenmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni izliyordum. Dövüşte nasıl olduğunu biliyorum, geçen ay seninle ben dövüştüm. Rhyan'ın verebileceği her şeyi almadan karşılık vermek ya da hayatta kalman mümkün değildi."

Kalbim küt küt atarken bile ters ters baktım. Duygularımı açığa vuramazdım, onun gerçeği yüzünden üzgün olduğumu gösteremezdim.

Bir gryphon, kendisine seraphim denildiğinde gözyaşı dökmez. Ne olduğunu bilir. Sadece gryphon maskesi takmış bir seraphim üzülür, çünkü gerçeği ortaya çıkmıştır. Asla alınganlık göstermeyin, yoksa düşmanlarınıza gerçeğinizi ifşa edersiniz. Ne gördüklerini kontrol ederseniz, ne düşündüklerini de kontrol edersiniz.

Arianna Teyze'nin verdiği ders hâlâ zihnimde tazeydi. Rolümü mükemmel oynamak için onu ve kendi yeteneğimi kullanabilirdim.

İleriye doğru yürüdüm. "Bir şey söylemiş olsan bile kanıtın yok. Ama ben biliyorum... Seni ve maskeni gördüm."

"Senin için çok endişeleniyordu," dedi Tani kirpiklerini kırıştıtararak. "Çok ilgiliydi. Aranızda bir şeyler olduğundan şüphelenen ilk kişi ben değilim, biliyorsun."

Rhyan'ın dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum, damarlarımda dolaşan ateşi hissedebiliyordum, o en çıplak ve en hafif dokunuşun anısının bile beni nasıl tükettiğini hissedebiliyordum.

"Sanırım benim hakkımda hikâyeler uyduracak kadar hayatından sıkılmışsındır."

"Her zaman kibirliydin. Ama artık değil. Geç kaldığın için İmparator'la yaptığın değerli anlaşmanın üç ayını kaybettin... Berbat bir asker olduğun için sırtın açık kaldı. Arenada hile yaptığını ona rapor ettiğimde İmparator ne yapacak? Lord Rhyan'la ilişkinde çırak ve acemiden daha fazlası olduğunu?"

"Hiçbir şey yapmayacak, çünkü söylediklerinde doğruluk payı yok. Lord Tristan'la evleneceğim ve arenada gördüğünüz şey bir aylık eğitimdi."

Bir an birkaç metre önümdeydi, sonra yüzü birkaç santim yanımdaydı, yumruğu karnımdaydı.

Geriye doğru uçtum, sırtım bir duvara çarptı.

Temas anında patlayan acı içimi parçaladı. Ama daha önce hissettiğim acıların aksine -beni kırabilecek ya da yavaşlatabilecek türden- bu seferki içimde alev alev yanan bir ateş bıraktı. Bu beni tüketecek bir ateş değil, beni içten içe aydınlatan bir ateşti.

Saniyeler içinde ayağa kalktım, başparmağım yerindeydi, yumruğum hazırды ve Tani'ye bana gösterdiği nezaketin aynısını gösterdim.

Temas edince gözleri büyüdü ve hırıldayarak iki büküm oldu. Tekmeledim, ittim, tokatladım ve onu dizlerinin üzerine çökerttim.

"Şimdi kaşonim mi kullanıyorum? Kullanıyor muyum!"

Saldırımdan geri çekildi ama ben daha hızlıydım ve omzunu duvara .

"Seni ihbar edeceğim," dedim. "Ve diğerlerini de bulacağım."

Ağzının köşesinde bir damla kan birikti ve çenesinden aşağı aktı. Gözleri sevinçle açıldı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Güldü, çıkardığı her seste neşeli bir sevinç çınlıyordu. "Beni ihbar mı edeceksin?" diye sordu, daha sert gülerek. "Beni ihbar etmek mi? Emartis'in ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun? Ne kadar yükseğe çıktıklarını? Ne kadar korumamız var? Ne kadar destek var?" Bana tükürdü, tükürüğü kanla kaplıydı.

Geri adım attım, ona inanıp inanmadığımdan emin değildim ama inandığım için dehşete düşmüştüm.

Beni sinirlendiren sözleri değil, yüzüzlüğü, korkusuzca saldırmaya devam etmesi, beni tekmelemesi ve ayaklarımı yerden kesmesiydi.

Bir klinikte ya da habibellumda, hatta Katurium'daki eğitim ve dersler arasında bile bana saldırabilirdi. Ama burada, apartmanımda, ben Leydi Lyriana'yken, çok ileri gitmişti.

Ondan her yönden üstündüm. Benim sözüm her zaman onunkine karşı geçerliydi.

Yine de karşı koyuyor, destek aldığını iddia , başkalarının Rhyan'la aramda olanlardan şüphelendiğini, başkalarının benim gücümdeki değişikliği, onunkindeki eksikliği görmüş ve aramızdaki güç alışverişinden şüphelenmiş olabileceğini doğruluyordu. Hiç kimse bana bu kadar açıktan saldırmaya cesaret edememişti. Naria, Pavi ve Bamaria'da benden başka eğitim gören en güçlü, en soylu soturi olan Viktor'dan başka kimse.

Bu gerçek beni her Şeyden çok korkuttu. Emartis'in yüksek mevkilerde desteği olduğunu tahmin etmiştim. Imperator'un onların arkasında olduğunu tahmin etmiştim. Ama Tani'nin şüphelerini doğruladığını duymak, onun cesur hareketlerinin iddialarını desteklediğini görmek... İmparator hakkındaki teorimi fazlasıyla gerçek kılmaya başladı.

Tani Emartis değildi ama onlara en çok yaklaştığım kişiydi ve bunu onlara detecektim. Ondan başlayarak.

Gücüm arttı, o sakin berraklık anı üzerime sis gibi çökerken onun üzerine yuvarlandım, kollarını aşağıya sıkıştırdım ve çenesine yumruk attım. Rhyan haklıydı, geçen ay daha da glenmiştim ama bunu görmeyi reddediyordum. Kendimi başkalarıyla kıyaslamakta o kadar kararlıydım ki, kendimi eskiden olduğum kişiyile kıyaslamamıştım.

Tani'nin tuniğinin yakasından tutup çektim. Benden uzaklaştı ve geriye doğru tökezledi. antası yere düştü, Emartis maskesi dışarı kaydı. Kolumu geri çektim.

"Lyr!" Arianna Teyze durdu. "Lyr, nesen sen...?"

Hemen elimi bıraktım ve Arianna'yla buluşmak için ayağa kalktım. Beni kucakladı, sonra arkasına yaslanıp yüzümü inceledi. "Tanrım," dedi. "İyi misin?"

Tani arkamdan güldü. "Oh, ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok, Majesteleri!" Arianna'ya dönerek daha yüksek sesle güldü. "Sadece küçük bir ders arası seansı."

Akli dengesi yerinde değildi; Lethea'dan da teydi.

Teyzem saniyeler içinde onun üzerine atladı. "Peki ya taşıdığın bu sembol? Hemen dairene git ve beni orada bekle. Öğrenciler için davranış kurallarını herkesten iyi bilirim, birkaçını kendim yazdım. Ve sen bunu büyük ölçüde ihlal ediyorsun."

Tani başını eğdi, hala kanın çenesinden aşağı serbestçe damlamasına izin veriyordu, Emartis maskesinin bulunduğu çantasını aldı ve merdivenlere yöneldi.

"Arianna, o-"

"Biliyorum," dedi. "Onun ne olduğunu biliyorum ve bana güvenin, bu yanına kalmayacak."

Başımı salladım. "Burada ne işin var? Beni görmeye gelmedin, şu anda genelde eğitimdeyim."

"Seni sonra yakalamayı umuyordum. Dairenizin kapısını ve kilidini incelemeye geldim. Yakın zamanda iki hırsızlık olduğunu duydum. Bunun bir daha asla başınıza gelmemesini sağlayacağım. Haydi," dedi. "Benimle yukarı gel. Bana hayatınız hakkında bilgi verin, ben de dairenizde herhangi bir güvenlik açığı olup olmadığını kontrol edeyim. Yeni koşullar şu anda tam güçte olmalı."

Arianna'nın orada olması rahatlatıcıydı ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Onu haftalardır neredeyse hiç görmemiştim.

O gittikten sonra üzerimi temizledim ve Tristan'a o gece hava karardıktan sonra gelmesini söyledim. Yaralarımı mümkün olduğunca az görmesini istiyordum. Şu anda onları sorunsuzca mazur görebilirdim ama ne kadar yaralandığıma baktıkça daha çok bakacaktı. Ve bunu yapmasına izin veremezdim.

Ama önce Cresthaven'a uçtum, Meera ve Morgana'yı kontrol ettim, ikisi de Meera'nın son imgeleminden dolayı hala bitkin ve baygındı. İkisi de geceyi bitirip yatağa girmeyi isteyene kadar onlarla oturup konuşmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Saatler sonra, Tristan katıldı.

Ertesi sabah hazırdım. Rhyan bana onunla ekstra antrenman yapmayı kabul etme fikrini düşünmemi, sabahlarımdan vazgeçmemi söylemişti,

Hafta sonlarımı feda ederek ve nihayet, nihayet kendi içsel gücümün derinliklerine inmeyi ve onu kullanmayı öğrenerek... ve evet diyecektim.

Kalbim küt küt atıyordu. Ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Hâlâ ağrıyor, hâlâ acıyor ve sırtıma baskı uyguladığımda ya da duvara dokunduğumda hâlâ yanıyormuş gibi hissediyor olsam da, bir an önce Katurium'a gitmek istiyordum.

Tristan sandaletlerimi bağlamama yardım etti, deri kayışları düğümlerken dizlerimin arkasını şakacı bir şekilde öptü.

"Kaçalım," dedim. "Katurium'a."

"Pekâlâ, şimdi sen kimsin ve benim Lyriana'ma ne yaptın?" "Ben hâlâ senin Lyriana'nım." Konuşurken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Yalan söylemiş olmanın suçluluğu.

Ayağa kalktı, boynuma ve omzuma bir öpücük kondurdu ve göğsünü sırtımdan uzak tutmak için belimi arkadan nazikçe sıktı. "Lyriana'm koştuktan nefret ediyor ve yaralı."

"Yetişemeyeceğinden mi korkuyorsun?" diye sordum. Şifonyerimden bir altın para aldım, avucumun içine sıkıştırdım ve kapıda onunla alay ettim. Yemi yuttu, beni takip ederek merdivenlerden indi ve Bellamy'nin bizi beklediği ön kapıdan çıktı. Koşmuyorduk, sadece yürüyorduk ama yine de kararımdan dolayı adımlarımda fazladan bir sıçrama hissettim.

Bellamy'nin yanından geçerken parayı ona uzattım. Başını salladı; satıcının ölümüyle olan ilişkim hâlâ aramızda, sadece ikimizin arasındaydı. Tam da istediğim gibi.

Tristan'ı dışarıda öptüm ve koridorlardan geçerek doğruca arenaya gittim. Tristan kahvaltayı getirmişti, bu yüzden yemek salonunu atladım.

Hemen etrafımı saran stadyumdaki enerjide bir değişiklik hissettim. Bu, gittikçe büyüyen ve istenmeyen bir varlığa işaret ediyordu.

Mercurial yanıma sokularak, "Daha fazla kurt, gerçekten," diye söylendi.

Dondum kaldım. "Nesin sen...? Yani, seni görmek güzel, Mercurial, İlk Haberci."

Çenesini eğerek selam verdi. "Daha fazla kurt," dedi tekrar, stadyumdaki oturma yerlerini işaret ederek. Gerçekten de koltuklar gümüş, kurt desenli zırhlar giymiş soturilerle doluydu. Onların burada oturup antrenman izleyeceklerini değil, şehri işgal edeceklerini sanıyordum.

Tanrılar. *Beni* izlemek için. Ama Imperator gerçekten...? Evet. Evet, yapardı. Beni çözmek, bana zarar vermek, babamı ve Ka'mızı Güç Koltuğumuzdan indirmek için ne gerekiyorsa yapardı.

"Gümüş kurtlar seni izliyor," dedi Mercurial. "Ve siyah seraphim de."

Soru dilimin ucundaydı - bunu hissedebiliyor, muhtemelen tadını alabiliyordu. Geçen sabah da aynı şeyi söylemişti, kokusunu alabiliyordu. Gözleri o kadar yoğun bir heyecanla parlıyordu ki neredeyse beni korkutuyordu.

"Ve mavi Afeya," dedim.

Mercurial sırtıttı. ", size tarihteki en güçlü Lumerian olduğunuzu söylesem ne dersiniz?"

"Yani şimdi en güçlü soturion'dan en güçlü Lumerian'a ettim." Başımı salladım. "İlgilenmiyorum. Bunun için seninle bir anlaşma yapacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. O seviyede bir güç arzulamıyorum." Sadece Ka'mı, ülkemi ve Rhyan'ı koruyacak kadar.

Mercurial'ın gözleri kısıldı. "Şimdi yine söylediklerimi duymayı reddederek sabrımı denedin. Bunun istediğin bir şey olup olmadığını sormadım. Ya öyle olsaydın, dedim. Valalumir'imın kalbine girmesini ne kadar derinden arzuluyorsam..." elini avuç içi yukarı bakacak şekilde önünde tuttu ve tapınakta benimle alay ettiği yıldız yeniden ortaya çıktı, parladı, ışıldadı ve elinin etrafında yuvarlarken her renge dönüştü, "Ben bir

Ahlaklı bir Afeya. İnsanlara zaten oldukları şeyi vermek için anlaşma yapmam. Henüz anlamadığını biliyorum ama anlayacaksın. Ve bunu fark ettiğin gün, bunu talep ettiğin gün, sadece senin tüm gücünle yapabileceğin bir iyiliği talep etmeye geleceğim."

Başımı salladım. "O gün asla gelmeyecek. Benim o kadar güce sahip olmam ya da," kalbim çarpıyordu, "benim sana yardım etmem."

"İkisi de kaçınılmaz," dedi fısıltıyla. "İkisi de gerçekleşecek. Sen sadece bekle. Sana güçsüz olduğunu söylediler. Ama yanıldılar, çünkü onlar bile göremiyorlar."

Ters ters baktım.

Dudaklarına hınzır bir gülümseme yayıldı. "Sadece nahashim'in senin gerçekte ne olduğunu koklayabileceğine gerçekten inandın mı? Gücünün kaynağını bulabileceklerine? Hayır. Çünkü sizin türünüzle daha önce hiç karşılaşmadılar."

Kalbim çarpıyordu ama soru sormaktan, kendimi ele vermekten korkarak dudaklarımı kapalı tuttum. Bu ne anlama geliyordu? Nahashim neyi göremiyordu? Neydim ben?

"Bekle ve gör." Mercurial beni bir kedi gibi izledi. "Bekle ve gör."

Tekrar gözden kayboldu ve tribünlerde yeniden belirdi. Kollarında ve bacaklarında altın ve gümüş kıvrımlarla ortalananmış elmaslar ışığı yakaladı ve parıldadı.

Şimdiye kadar, arenanın alanı Haleika ve Galen'in de aralarında bulunduğu soturilerle dolmuştu ve hala iyileşmekte olduğumdan ve sakinleşeceğimden emin olmak için benimle ilgileniyorlardı.

Rhyan'a katıldım, onun yanında bir hamle yaptım, parmaklarım toprağı kazıyordu, nefesim eşitti. Bana bakmadı, sadece esneme hareketlerine devam etti.

Sonunda bana döndü, bakışları benimkilerle buluştuğunda alev alev yanıyordu. "Bunu düşündün mü?" diye sordu, sesi kısıktı.

Başımı salladım. "Evet. Ve evet. Seninle antrenman yapmak istiyorum. Bildiklerini öğrenmek istiyorum."

Gözleri beni içine çekerek yavaşça ileri geri hareket etti. Orada söylenmemiş bir şey vardı - bir anlaşma ve diğer anlaşmamızın kabulü. Eğer bunu yaparsak, eğer gizli eğitim yaparsak, hepsi bu kadar olacaktı. Başka bir şey olmayacaktı. Arkadaş olabilirdik. Sadece arkadaş olabilirdik. İkimizin de hayatı buna bağlıydı.

Başımı eğdim ve gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Bu hafta olmaz," dedi. "Önce sırtının iyileşmesine izin ver." Gökyüzündeki bulutlar değişmeye başladı, bir esinti onları iterek sabah güneşini ortaya çıkardı. "Hafta sonunda. Başlıyoruz."

"Hafta sonunda."

Çanlar çaldı, saat çaldı ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissederek yola çıktım. Etrafım düşmanlarımla, gümüş kurtlar, siyah seraphim ve mavi Afeya ile çevriliydi.

Mercurial'ın sözleri kafamda tekrarlandı. Benden bir şey istiyordu, içimde bir şey görüyordu - varlığından haberdar olmadığım bir potansiyel. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum, ben başka bir şeydim, o yılanların görebileceğinden daha fazla bir şey. Ama yalan söylüyor olsa bile... benden bir şey istiyordu.

Kollarımı iki yana açtım, içimde bir güç olabileceği bilgisi beni teşvik ediyordu. Ve hayatımda ilk kez pistte bir soturionu geçtim. Valyati'yi, yaklaşan kış tatilini, İmparator'un ziyaretini ve sınavımı düşünerek kollarımı daha da sert bir şekilde pompaladım.

Antrenman yapardım. Hazır olacaktım. Ve bana ne atarsa atsın hayatta kalacaktım.

Zihnimde bir ip hayal ettim ve ayaklarım yere basıp pistteki bir virajı döndüğümde zihnimin gözünde ellerimin ipi kavradığını ve ikiye ayırdığını gördüm.

Kendi gücümü bulacaktım. Emartis'e, Bamaria'daki Ka Kormac'ın işgaline son verecektim.

Gücümü geri kazanacaktım.

Şeridimde vites değiştirdim, başka bir soturionu geçmeye hazırlanıyordum.

Sadece senin tüm gücünle yapabileceğin bir iyiliği talep etmeye geldim. Mercurial'ın sesi zihnimde yankılandı. Ortaya çıktı, yanımda koşuyordu, zayıf mavi uzuvları hızla hız kazanıyordu. Çıplak kollarındaki ve bacaklarındaki elmaslar ışıklarıyla beni kör ediyordu. Ve sonra ortadan kayboldu.

Rhyan'ın formu pistte onun yerini aldı. Gözlerimiz buluştu ve bir an için aurasının serinliği beni sakinleştirdi, enerjisi Mercurial'ın varlığının rahatsız edici hissini yok etti.

Ama karanlık bir kahkaha hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

Ateş sensin.

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN KORUYUCUSU

**Hikaye devam ediyor nuel n the
Drowned Empl re Serl es, Kitap 2**

LUMERIA İMPARATORLUĞU

Lumerian İmparatorluğu altında birleşmiş on iki ÷lke vardır. Lumeria Nutavia'nın 12 Yönetici Kavimi.

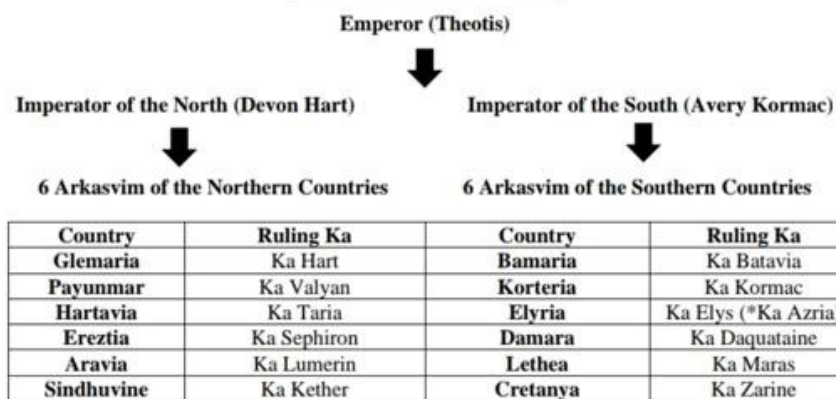
Her ÷lke bir Arkasva, yani hüküm süren Ka'nın Yüce Lordu veya Leydisi tarafından yönetilir.

On iki ÷lkenin tamamı İmparator'un yönetimine ve yasalarına boyun eğer. Her Arkasva aynı zamanda İmparatorluğuın Kuzey veya Güney yarımkürelerindeki her ÷lke üzerinde yargı yetkisine sahip bir Arkasva olan bir İmperator'a hesap verir.

İmparator'un yönetimine ek olarak, her ÷lkeden bir tane olmak üzere on iki senatör (iktidardaki Ka'nın üyesi olmayabilir) Senato'nun on iki sandalyesini doldurur. İmperator ve İmparator rolleri ömür boyu süren atamalardır. Aile üyelerine devredilemezler. İmperatorlar ve İmparatorlar iktidardaki Kavim tarafından seçilmelidir. Kavim, bir önceki İmparator veya İmparatorumuz kendi Ka'larına mensupsa, her iki rol için de aday gösteremez.

İmparatorlar Ka'larıyla bağlarını koruyabilir ve ÷lkelerinde hüküm sürebilirler. Bir İmparator meshedildikten sonra Ka'sını kaybeder ve tüm Lümerliler için bir baba veya anne gibi olmalıdır.

Ampirik Komuta Zinciri

Ölümsüz Afeyan Mahkemeleri*

Güneş Sarayı: Kral RaKanam tarafından yönetilen El

Zandria Ay Mahkemesi: Kraliçe Ma'Nia tarafından

yönetilen Khemet Yıldız Sarayı: Gece Toprakları,

Kraliçe Ishtara tarafından yönetilir

*Afeyan Mahkemeleri Lümer İmparatorluğu'nun bir parçası olarak görülmez ve İmparator'a boyun eğmez, ancak tarih, önceki antlaşmalar ve ticaret anlaşmaları mahkemeleri barış içinde ve birlikte çalışmaya devam ettirmiştir. Lumeria Matavia kıtasında yaşamı paylaşan tek iki gruptur.

BAMARIAN KONSEYİ

Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin her birinde, yönetim ve karar alma süreçlerinde Arkasva'ya yardımcı olmak üzere soylulardan oluşan 12 üyeli bir konsey bulunur.

Bamarian Konseyi aşağıdakileri içerir:

Rol, İsim

Arkasva , Harren Batavia

Atın Efendisi, Eathan Ezara

Arkturion, Aemon Melvik

Turion, Dairen Melvik

Arkmage, Kolaya Bilgin

Eğitim Ustası, Arianna Batavia

Casusların Ustası, Sila Shavo

Finans Yüksek Lisansı, Romula

Grey Hukuk Yüksek Lisansı,

Kiera Ezara Naturion, Dagana

Bursiyeri Senatör, Janvi Elys

Barış Ustası, Brenna Corra

LÜMERYAN GEÇİŞ TÖRENLERİ

Vahiy Töreni: Tüm Lumeryalıları yaşamlarının ilk yılında, büyü güçleri geliştiğinde bu güce erişmelerini engelleyecek bir büyü olan Doğum Bağı verilir. Tüm Lumerianlar ergenlikle birlikte büyülerini geliştirirler. **Doğum Bağı** ancak Lumerian on dokuz yaşına, yani yetişkinlik yaşına geldiğinde kaldırılabilir. On dokuz yaşına gelen her Lumerian o yıl Auriel'in Bayram Günü'nde kutlanan Vahiy Töreni'ne katılabilir. Bu sırada bir Arkbüyücü tarafından bağları çözülür ve bir büyücü olup kendilerine bir asa mı yoksa bir soturion olup kendilerine bir hançer mi verileceğini seçebilirler. Arkbüyücü her bir katılımcıyı, Yemin Töreni'nde kendini tamamlayan bir yemine başlamak için kesecektir. Katılımcılar geleneksel olarak beyaz cübbe giyerler ve bu cübbe seçim yapıldıktan sonra çıkarılır. Bir soturion için sol bileğe bir kesik atılır ve kanları ateşe damlatılarak yeminleri edilir. Bir büyücü için sağ bileğe bir kesik atılır ve kanları suya damlatılarak yemin edilir.

Yemin Töreni: Bir büyücü veya soturion olma kararının ardından, her Lumerian bir Kashonim'in veya soyun parçası olacaktır. Bu sayede

İhtiyaç duydukları zamanlarda güce daha fazla erişim sağlamalarının yanı sıra Kavim genelinde bağlar kurmaya ve İmparatorluğu bir arada tutmaya devam eder. Yemin Töreni sırasında her büyücü ve soturion bir çömez olur ve bir çırağa bağlanır. Yemin edildikten sonra çırak, çırağın yaşayan tüm soyunun güçlerine erişebilir. Çırak da acemiye bildiği her şeyi öğretmekle yükümlüdür. Büyücü çırakları ve acemiler arasında romantik ilişkiler kesinlikle tavsiye edilmez.

Çırak ve acemi soturiler arasında romantik ilişkiler kesinlikle yasaktır çünkü bu durum savaşma ve koruma görevlerinin aksamasına neden olabilir. Katılımcılar geleneksel olarak siyah cübbe giyerler ve çırakları onlara yeni kıyafetlerini giydirmeden önce yakılırlar.

Meshedilme: Bir çırak eğitimini tamamladıktan sonra meshedilir ve Lümer toplumunun tam teşekküllü bir üyesi olur. Meshedilmiş bir büyücü veya soturion, eğitimini tamamlamış kişidir. Meshetme törenleri ayrıca bir Lümeryalının rütbesi yükseldiğinde, örneğin bir Varis Arkasva olduğunda veya bir Arkasva Imperator veya İmparator olduğunda da yapılır. Anointingler ömür boyu sürecek bir rolü ifade eder.

SÖZLÜK VE TELAFFUZ REHBERİ

İsimler:

Lyriana Batavia (Leer-ree-ana Ba-tah-via): Bamaria'daki iktidar koltuğunun üçüncü sıradaki sahibi

Morgana Batavia (Mor-ga-na Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ikinci sıradaki sahibi

Meera Batavia (Mee-ra Ba-tah-via): Bamaria'daki Güç Koltuğunun ilk sıradaki varisi (Varis Görünür)

Naria Batavia (Nar-ria Ba-tah-via): Arkasva'nın yeğeni, Koltuk için sıralı değil

Arianna Batavia (Ar-ree-ana Ba-tah-via): Arkasva'nın baldızı, daha önce Koltuk için üçüncü sırada, Bamaria Konseyi'nde Eğitim Üstadı

Aemon Melvik (Ae-mon Mel-vik): Bamaria Savaş Lordu, Bamaria Konseyi'nde Arkturion

Rhyan Hart (Ry-an Hart): Forsworn ve Glemaria 'dan sürgün . Daha önce İktidar Koltuğu için ilk sıradaydı (Varis Görünür)

Auriel (Or-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Asıl Muhafızı, Dünya'ya getirmek için ışığı çaldı ve Boğulma sırasında parçalanmadan önce bir kristale dönüştü

Asherah (A-sheh-ah): Cennetteki Valalumir'in orijinal Koruyucusu. Auriel ile ilişkisi ortaya çıktıktan sonra bir ölümlü olarak Dünya'ya sürüldü.

Moriel (Mor-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Orijinal Koruyucusu. Auriel ve Asherah'ın ilişkisini 44 Konseyi'ne rapor ederek Asherah'ın sürgün edilmesine, Auriel'in ışığı çalmasına ve ardından yok edilmesine yol açtı. Boğulmaya yol açan savaşta akadim ile ittifak yaptığı Dünya'ya sürgün edildi.

Theotis (Thee-otis): Lumeria Nutavia'nın mevcut İmparatoru. Theotis daha önce Korteria'lıydı ve Ka Kormac'ın bir soylusuydu. Yeğeni Avery Kormac, İmparatorluğun Güney yarımküresinin mevcut İmparatoru ve Korteria'nın Arkasva'sıdır.

Avery Kormac (Ae-very Core-mac): İmparatorun yeğeni, İmparator olarak İmparatorluğun altı güney ülkesini yönetiyor ve Arkasva olarak Korteria'yı yönetiyor.

Yerlerinize:

Lumeria (Lu-mair-ria): Boğulma sırasında Lumerian Okyanusu'na batana kadar Tanrı ve Tanrıçaların ilk cisimleştiği kıtanın adı.

Matavia (Ma-tah-via): Anavatan. Lumeria ile birlikte kullanıldığında batan kıtayı ifade eder.

Nutavia (Yeni-tah-via): Yeni topraklar. Lumeria ile birlikte kullanıldığında, Boğulma'dan sonra hayatta kalanların kurduğu İmparatorluğu ifade eder.

Bamaria-önceden Dobra.

Bamaria (Ba-mar-ria): Lumerian İmparatorluğu'nun en güney ülkesi, Güney'in en prestijli Üniversitesi ve Büyük Kütüphane'ye ev sahipliği yapıyor. Ka Batavia tarafından yönetilir.

Korteria (Kor-ter-ria): İmparatorluğun en batısındaki ülke. Büyü dağlarında en az etkilidir, ancak Korteria'nın Lumerian silahları için Starfire'a erişimi vardır. Ka Kormac tarafından yönetilir.

Elyria (El-leer-ria): Tarih boyunca Ka Azria tarafından yönetilen Elyria'nın yönetimi artık aslen Bamaria'lı soylular olan Ka Elys'e geçmiştir.

Lethea (Lee-thee-a): İmparatorluğun Lümera Okyanusu'nda bulunan tek parçası. Ka Maras tarafından yönetilen bu ülke, yetkileri elinden alınan veya vorakh ile suçlanan suçluların hapsedilmek üzere gönderildiği yerdir. "Lethea'dan daha uzak" ifadesi, adanın ötesinde okyanustan başka bir şey olmamasından kaynaklanmaktadır. Boğulma nedeniyle, adanın ötesine geçme fikri kişinin aklını kaybetmesine benzer.

Damara (Da-mar-ra): Ka Daquataine tarafından yönetilen, güçlü savaşçılarla bilinen bir Güney ülkesi.

Glemaria (Gleh-mar-ria): Ka Hart tarafından yönetilen, İmparatorluğun en kuzeyindeki ülke. İmparator Devon Hart Arkasva ve Kuzey İmparatorudur. Rhyen Hart daha önce Koltuğun ilk sırasındaydı.

Boğulmadan Kurtulduğu Bilinen Eski Dünyanın Tanınmış Canlıları:

Serafim (Ser-a-feem): Altın kanatlı kuşlar, kartal ile güvercinin karışımını andırırlar. Seraphim barışçıl yaratıklardır, Bamaria'da kutsaldır ve çoğunlukla Lumerian İmparatorluğu'nda ulaşım için kullanılırlar. Görünüşleri narin olsa da, son derece güçlüdürler ve

Kısa mesafelerde on kişiye kadar yük taşıyabilir. Seraphim'lerin hepsi sıcak iklimleri tercih eder ve İmparatorluğun en kuzeyinde nadiren bulunurlar.

Ashvan: Uçan atlar. Bunlar kanatları olmayan tek gökyüzü yaratıklarıdır. Uçuşları toynaklarında bulunan büyüden gelir. Bir ashvan hızlandığında, sihirleri üzerinde koşmak için küçük geçici yollar yaratacaktır. Teknik olarak ashvan uçamaz, ancak üzerine basıldığında ortaya çıkan ve kaybolan sihirli yollarda koşarlar. Büyünün kalıntıları arkalarında çizgiler oluşturarak geride kalır, ancak bunlar saniyeler içinde kaybolur.

Nahashim: İsteddiği zaman büyüüp küçülebilme yeteneğine sahip, arayış amacıyla her boyuttaki alana sığabilen yılanlar. Kaybolan ya da aranan herhangi bir şey neredeyse her zaman bir nahashim tarafından bulunabilir. Pulları neredeyse yakıcı derecede sıcak kalır ve suya yakın yaşamayı tercih ederler. Çoğu nahashim, Lumeria Matavia'nın orijinal konumuna en yakın, okyanusa en uzak ülke olan Lethea'da yetiştirilir.

Gryphon (Grif-in): Yarı kartal, yarı aslan olan gökyüzü yaratıkları. Son derece büyük olan bu hayvanlar savaşa götürülebilir, dağları ve soğuk iklimleri tercih ederler. Lümer İmparatorluğu'nun en kuzey bölgelerinde seraphim ve ashvan'ın yerini alırlar. Seraphim'den çok daha ağır yükler taşıyabilirler.

Akadim (A-ka-deem): Tüm yaratıkların en korkuncu, kelimenin tam anlamıyla ruhsuz bedenler. Akadim kurbanlarının ruhunu yiyerek öldürür. Bu şeytani yaratıklar daha önce dönüştürülmüş Lumerianlardı. Akadim bir Lumerian'ın iki katı büyüklüğüne ulaşır ve bir soturion'un beş katı güç kazanır. Ruhlarla beslenmeye devam ettikleri sürece ölümsüz olan bu yaratıklar Lumerian büyüüne karşı dayanıklıdır. Akadim güneş tarafından zayıflatılır ve Kuzey Yarımküre'de yaşama eğilimindedir.

Su Ejderhası: Lümerya Okyanusu'nun derinliklerinde yaşayan mavi pullu ejderhalar. Önceden zamanlarını kara ve su arasında eşit olarak geçiren tüm su ejderhaları Lümerya Okyanusu'nu benimsemiştir ve genellikle Lethea'ya yakın yerlerde görülürler.

Agnavim (Ahg-naw-veem): Lümerya topraklarında nadiren görülür. Saf alevden yapılmış kanatları olan bu kırmızı kuşlar Afeyan Yıldız Sarayı'nın işgal ettiği toprakları tercih eder. Lumeryalılar Boğulma'dan beri onları evcilleştiremedi.

Sartlar/Öğeler:

Doğum Bağı/Bağlama: Güçlerine dokunmalarını engellemek veya fiziksel hareket kabiliyetlerini kısıtlamak için bir Lumerian'ın etrafına bir ip bağlayan bir büyü içeren geleneksel bir bağlamanın aksine, Doğum Bağı hiçbir iz bırakmaz. Bir Bağlama geçicidir ve büyüyü yapan büyücüye bağlı olarak az ya da çok güç ve ısıya sahip olabilir. Tüm Lumeryalılara yaşamlarının ilk yılında bir Doğum Bağı verilir; bu büyü, geliştiklerinde büyü güçlerine erişmelerini engeller. Tüm Lümerliler büyülerini ergenlikle birlikte geliştirirler. Doğum Bağı ancak Lumerian on dokuz yaşına, yani yetişkinlik yaşına geldiğinde kaldırılabilir.

Hançer: Soturi'ye verilen törensel silah. Hançerin kendi başına özel bir gücü yoktur çünkü bir soturionun büyüğü bedeni aracılığıyla dönüştürülür.

Ka (Kah): Ruh. Ka bir ruh kabilesi veya ailesidir.

Kaşonim (Ka-show-neem): Ataların soyu ve güç bağı. Kashonim'i çağırmak soyunuzun gücünü özümsemenizi sağlar, ancak duruma bağlı olarak kullanımı tehlikeli olabilir. Birincisi, sizi bilinçsiz bırakan ezici bir güç miktarı olabilir.

uzun bir soydan ya da özellikle güçlü soydan geliyorsa. İkincisi, çağırının içinden çıktığı büyücüleri veya soturileri zayıflatma potansiyeline sahiptir. Ayrıca diğer öğrencilere karşı kullanılması da yasa dışıdır.

Kavim (Ka-veem): Ka'nın çoğuludur. Bir Ka, bir ruh kabilesine veya ailesine benzetilebilir. Evlilikler gerçekleştiğinde, birlikteliğin herhangi bir üyesi diğerinin Ka'sının adını alabilir. Tipik olarak, daha prestijli veya asil olan Ka kullanılır, böylece en güçlü Kavim'in büyümeye devam etmesi sağlanır.

Arkasva'nın Defnesi (Ar-kas-va'nın Lor-el'i): Arkasva tarafından takılan taç benzeri altın bir kolye. Arkasva, Lumeria Matavia'da Kral ve Kraliçe unvanının yerini almıştır ve Defne de tacın yerini almıştır, ancak aynı yüksek saygıya sahiptirler.

İktidar koltuğu: Tahta benzer. Lumeria Nutavia'da tahtların yerini Koltuklar aldı, çünkü birçok kraliyet üyesi Lumeria vatandaşları tarafından Boğulma'dan sorumlu tutuldu. Bir hükümdarın taht odası olabileceği gibi, Arkasvim'in de bir Oturma Odası vardır. Arkasva'nın tipik olarak Ka's kalesindeki Oturma Odasında bir Güç Koltuğu ve tapınağında başka bir Koltuğu vardır.

Çıta: Bükülmüş ay ve güneş ağacından yapılan çıta, büyücüler tarafından yaratılan büyüü dönüştürür. Büyü yapmak için bir çıta gerekli değildir, ancak büyüü büyük ölçüde odaklar ve güçlendirir. Daha fazla büyüü dönüştürmek için daha büyük bir çıta gerekebilir.

Vadati (Va-dah-tee): Lumeryalıların çok uzak mesafelerde birbirlerini duymalarını ve konuşmalarını sağlayan taşlar. Bu taşların çoğu Boğulma sırasında kaybolmuştur. İmparatorluk şimdi bilinen her taşın sıkı bir kaydını tutuyor.

Valalumir (Val-la-loo-meer): Cennet'te başlayan ve Boğulma ile sona eren Göksel Savaş'ı başlatan Cennet'in kutsal ışığı. Bu ışık

Asherah ve Auriel'in ilişkisine kadar ışık yedi Tanrı ve Tanrıça tarafından korunuyordu. Asherah ölümlü olmak için sürgün edildi ve Auriel ona ışığı getirmek için düştü. Işığın bir kısmı kristalleşmeden önce Asherah'ın içine girdi. Savaş sona erdiğinde Valalumir yedi parçaya bölündü ve hepsi de Boğulma'da kayboldu.

Valya (Val-yah): Lumerian halkının Boğulma'ya kadar olan tarihini anlatan kutsal metin. Her biri küçük farklılıklar gösteren birden fazla valya kaydedilmiştir, ancak Mar Valya standarttır. Bir diğer popüler çeviri ise Boğulma'dan sonra Mar Valya'dan daha iyi korunduğuna inanılan Tavia Valya'dır, ancak hiçbir zaman kopyalama için standart haline getirilmemiştir. Küçük değişiklikler veya su hasarının olası etkileri, Auriel'in Aşera ile ilk karşılaşmasına dair farklı bilgiler sunar.

Vorakh (Vor-rock): Tabu, yasak güçler. Boğulma'dan sonra kaybolan üç büyümlü yetenek yasadışı kabul edilir: vizyonlar, zihin okuma ve zihinle seyahat. Vorakh, Yüksek Lümerce'de "Tanrıların hediyesi" olarak çevrilebilir, ancak artık "Tanrıların laneti" olarak çevrilmektedir.

UNVANLAR VE ADRES BİÇİMLERİ

Arkasva (Ark-kas-va): Ülkenin hükümdarı, kelimenin tam anlamıyla "en yüksek ruhun iradesi" olarak tercüme edilir.

Arkasvim (Ark-kas-veem): Arkasva'nın çoğulu

Arkturion (Ark-tor-ree-an): Ülkenin savaş lordu, soturi/ordularının generali.

İmparator: Minyatür bir İmparator. İmparatorluğun her zaman biri Kuzey Yarımküre, diğeri Güney Yarımküre için olmak üzere iki İmparatoru vardır. İmparator aynı zamanda ülkelerinin Arkasva'sıdır, kendi yarımküreleri üzerinde yetki sahibidirler ama aynı zamanda her Arkasva ile İmparator arasında bir ses ve doğrudan elçi görevi görürler.

İmparator: Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin hükümdarı. İmparator, iktidardaki arkasvim tarafından seçilir. Ömür boyu görev yaparlar. Bir İmparator veya İmparatoriçe öldüğünde, Kavim yeni bir hükümdar seçmelidir. İmparator meshedildiğinde Ka'sından feragat etmelidir ama hiçbir Ka üst üste iki kez İmparator/İmparatoriçe doğuramaz.

Veliaht: Arkasva'nın en büyük çocuğuna veya varisine verilen unvan. İktidar Koltuğunun sıradaki sahibi veya Koltuktan İlk Gelen.

Soturion: Asker, sihirle güçlendirilmiş savaşçı. Bedenleri aracılığıyla büyü dönüşümü yapabilen bir Lumerian. Asil olmayanlar için bir hitap şekli olarak kullanılabilir.

Turion: Komutan, soturi lejyonlarına liderlik edebilir, Arkturion'larına hesap vermelidir.

Büyücü: aracılığıyla sihir dönüştüren bir Lumerian. Büyülerini odaklamak için bir çıta kullanılır. Kişi ne kadar çok odaklanırsa, o kadar az stave'e ihtiyaç duyar, ancak ne kadar çok büyü kullanabilirse, stave'in o kadar büyük olması gerekebilir. Ark büyücüleri (yüksek büyücüler) kendileri kadar uzun çıtalara sahip olma eğilimindedir.

Acemi: Meshedilmiş bir büyücü veya soturion olmak için eğitimlerinin başında olan bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim.

Çırak: Eğitiminin ilk üç yılını tamamlamış bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim. Bir çırak olarak zamanları kendi çalışmaları ve bağlı oldukları acemiye öğretmek arasında bölünür. Bu, Kashonim'in gücünü güçlendirmek için ve bir konuyu öğretmenin o konuyu öğrenmenin ve ustalaşmanın en iyi yolu olduğuna dair Bamarian felsefesi nedeniyle yapılır.

Hanımefendi: Bir kadın veya kadın olarak tanımlanan soylu bir üye için resmi hitap.

Lord: Bir erkeğe veya soyluların erkek kimliği taşıyan üyelerine yönelik resmi hitap.

Ekselansları: Yönetici Ka'nın herhangi bir üyesi için resmi hitap şekli. Arkasva da dahil olmak üzere, İktidar Koltuğu'na sırası gelen herkese bu şekilde hitap edilmelidir. Bir soyluya "zat-ı aliniz" diye hitap edilebilmesi için Makam'da sırası olması gerekir.

Ekselansları: Sadece imparator olarak görev yapan Lümerya soylularına resmi hitap olarak ayrılmıştır. Bu hitap şekli Afeyan Yıldız Mahkemesi tarafından da benimsenmiştir.

Majesteleri: Sadece İmparator veya İmparatoriçe için kullanılır. Daha  nce Lumeria Matavia'nın kral ve kraliçeleri için kullanılıyordu. Bu aynı zamanda Afeyan Güneş ve Ay Saraylarının Kral ve Krali elerine de uygulanabilir.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Boğulmuş İmparatorluğun Kızı'nı yayınlama uzun ve beklenmedik bir yolculuk oldu. Beni tanıyorsanız, her şeyin üniversite birinci sınıfta bir rüya olarak başladığını, beni ele geçiren bir rüya olduğunu bilirsiniz. Lumeria dünyasıyla zaten oynuyordum, ancak Lyr'in hikayesini oluşturmaya başlamam (Meera'ya bir vizyon olarak verilecek olan) o rüyaya kadar değildi. Eğer hayatımın bir parçasıysanız, muhtemelen benim ve bu hikayenin üzerinde bir etkiniz olmuştur ve bu nedenle bir teşekkürü hak ediyorsunuzdur. Ve hepinize çok minnettarım. Ancak burada, bu yolculuktaki en değerli kişilere küçük bir adalet getirmeye çalışacağım.

Atiya, bu seninle Barnes and Noble'da kahve içmemizle ve yayınlanmış bir yazar olacağımı söylediğimde beni ciddiye almanla başladı. Ayrıca ömür boyu süren dostluğunuz için de teşekkür ederim! OKILoveYouDontDie!

Donna, karıcığım. En iyi arkadaşlarımdan biri ve eleştirmen ortağım olarak hayatımda olduğun için sana ne kadar müteşekkir olduğumu kelimelerle ifade edemem. Sen tanıdığım en sert eleştirmensin ve en iyisisin ve beni zorladın, inandın ve

Yüksek lisansta yazdığım ilk taslaktan şimdiki haline gelmemde bana destek oldu. Arkadaşlığınız benim için gerçekten her şeydi ve daha fazla yazınızı okumak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca cidden, en destansı acil durum taslak planlaması için teşekkür ederim.

Sara, Balık burcu dostum, cidden, seninle arkadaş olmak hayatımda çok önemli bir yere sahip. Ve eleştirmen ortağın olmak da inanılmazdı. Seni, aileni (özellikle Google Fotoğraflar bazılarının bana ait olduğunu düşündüğünde) ve tabii ki oyun gecelerimizi (ve dahil olan herkesi) seviyorum. Daha fazla Pazar sabahı beyaz tahta/yazı seansı (ve tutuklanmamak) için sabırsızlanıyorum. Ne zaman hazır olursan, kitabın benimkini sudan çıkaracak.

Janine, EN443'e girmek her şeyi değiştiren anlardan biriydi çünkü seninle (ve Sara ve Donna ile) tanıştım. Uzun sohbetlerimiz yıllar boyunca en sevdiklerimden bazıları oldu ve ikimiz de çok yol kat ettik. Bence seni ve iç açıcı hikayelerini harika şeyler bekliyor ve arkadaşlığımıza, hayata ve yazmaya dair tüm içgörülerine bayılıyorum. Bunu atlattığımızı biliyorum ama bu daha başlangıç.

Marcella, teşekkür sayfasına girdin, 'rağmen sayfasına' değil --yani, seni başka nereye koyacaktım, mini-me. Kitabı kırdın ve sonra tekrar kırdın. Ama kırmasaydın... şu anda sen kanepemde otururken (benim senindir) bunları yazıyor olmazdım sanırım. O gün arkadaş olmaya karar verdiğin için çok mutluyum ve cesaretlendirmen, içgörülerin ve saatlerce durmaksızın konuşmamız, yakınlaştırmamız, bakmamız, yazma inzivalarımız ve yol gezilerimiz için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz ikiz misiniz? Anne kız mı? Ver şu Dunkin'i bana!

Chris, mi amico supero. En iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için, bana inandığın için ve neredeyse her şeyi okumaya istekli olduğun için teşekkür ederim.

yazdığım boktan taslak. Te amo.

Akosua, Evan, Dillon, sizler her zaman gezegendeki en sevdiğim insanlar olacaksınız ve hepiniz ilk okuyucular ve amigolar olmaya gönüllü olduğunuz için teşekkür ederim!

Julia, sonsuza dek oda arkadaşım ve ruh eşim, bunu yapabileceğime inanmam için bana alan açtığın için teşekkür ederim.

Anne, teşekkür ederim! Sadece teşekkür ederim. Bu hayalin peşinden giderken beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim.

Eva, Michael, Elissa, Julie, Mallis Evi'nin bir parçası olmak benim için bir onurdur. Hepinizi çok seviyorum ve hepinizden de hoşlanıyorum. Size, benim için ne ifade ettiğinize, desteğinize ya da sadece kardeş değil, ne olursa olsun her zaman birbirinin arkasını kollayan arkadaşlar olduğumuza dair doğru kelimeleri bulmam mümkün değil.

Dylan ve Blake, ve Hannah ve Dani bana devam etmem için her türlü sebebi verdikleri için.

Simone Teyze, yıllar boyunca verdiği tüm destek, yoga dersleri ve sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olman.

Stef, muhteşem, inanılmaz kapak tasarımı için! Her baktığımda daha çok seviyorum.

Danielle, cidden harika editörlük için! Ayrıca Christine, bizi bağladığın için (ve hayat hakkında 12 saatlik yürüyüş ve konuşmalar için) teşekkür ederim.

Jordan, kaçırdığım her şeyi yakaladığın için.

Steve, web sitemin arkasındaki deha olduğun, iş danışmanım ve arkadaşım olduğun için. Donna'yı benimle paylaştığın için teşekkürler.

Ve sen, evet sen, okuduğun için. Teşekkür . Teşekkür . Teşekkür !

Sevgilerimle,

Frankie

YAZAR HAKKINDA

Frankie Diane Mallis, ödüllü bir üniversite profesörü olarak Philadelphia'nın dışında yaşamaktadır. Yazmadığı ya da ders vermediği zamanlarda yoga ve oryantal dans yapıyor ve genellikle glütensiz tatlılar pişirirken bulunabiliyor. Boğulmuş İmparatorluğun Kızı, yazarın merakla beklenen fantezi romantizm Boğulmuş İmparatorluk Serisi'nin ilk romanıdır. Daha fazla bilgi edinmek ve haber bültenine katılmak için www.frankiedianemallis.com adresini ziyaret edin. Frankie'yi Instagram'da @frankiediane ve TikTok'ta @frankiedianebooks hesaplarından takip edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.